DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BİR LİDERLİK OKULU

SADECE BAŞBAKAN OKUSUN

ERDAL DEMİRKIRAN

DÜNYANIN EN AKILLI İNSANI

ROMAN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

143. BASKI

HAYATI BOYUNCA HİÇ KAYBETMEYEN TEK ADAMIM BEN. BİR ÖLÜMSÜZ GİBİ YAŞAMAYI BAŞARDIĞIMI DÜŞÜNÜYORUM VE ÖLECEĞİME HİÇ İNANMIYORUM; AMA OLUR DA BİR GÜN ÖLÜRSEM, BENDEN BAHSEDERKEN SAKIN 'HAYATINI KAYBETTİ.' DİYE BİR İFADE KULLANMAYIN; ÇÜNKÜ BEN ÖLMÜŞSEM ASLA HAYATI KAYBETMEMİŞİMDİR. BEN ÖLMÜŞSEM MUTLAKA ÖLÜMÜ KAZANMIŞIMDIR.

KASH BARKUDZA
NARAVENYA CUMHURİYETİ
DEVLET BAŞKANI

ISBN 978-975-6197-54-7
SBO

erdaldemirkiran Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

₺19

SADECE BAŞBAKAN OKUSUN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SADECE BAŞBAKAN OKUSUN

ERDAL DEMİRKIRAN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KASHNA
Kitap Ağacı

Kashna Kitap Ağacı'ndan devleştiren bir meyve...

Copyright©2009 Kashna Eğitim Danışmanlık Ltd. Şti.
Eserin her hakkı Kashna Eğitim Danışmanlık Ltd. Şti.'ye aittir.
Çalarsan günün birinde Müebbet Kuyusu'na düşersin.

Sadece Başbakan Okusun

Bizim Ekip

O Adam	:	Erdal Demirkıran
Fikir Adamı	:	Hakan Demirkıran
İçimizdeki TDK	:	Nalan Fırıncıoğlu
Çizgilere Hükmeden Adam	:	Murat Uzan
Edebi Danışman	:	İsrafil Hancı
Düzeltici	:	Yakup Şimşek -Nilüfer Gürsu Turhan
Kapak Tasarımı	:	KASHNA
İç Örgü	:	Adem Şenel

Baş Muhalif: Cem Vargün
ve birkaç muhalif adam...

Usta Adamlar : Umut Kağıtçılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Keresteciler Sit. Fatih Cad. Yüksek Sok. No: 11/1 Merter-Güngören / İstanbul
t 212 637 04 11 f 212 637 37 03
umut.matbaa@hotmail.com
Sertifika No: 22826

Kitabın ilk baskısı Mart 2009
Bu baskısı Ocak 2017 tarihinde yapılmıştır.
ISBN : 978-975-6197-54-7
Kültür Bakanlığı Sertifika No: 10497

Bu kitapta çıkmaz ama ola ki çıktı; her türlü matbu hata (eksik sayfa vb.) için bize ulaşın, hemen telafi edelim.

Kashna Eğitim Danışmanlık Ltd. Şti.
Kartaltepe Mah. Gençler Cad. Atasaray Apt. No:14 A/10
Bakırköy – İstanbul
t 212 571 03 15 f 212 542 1 532
kashna.com – kitapagaci@kashna.com
facebook.com/erdaldemirkiran - twitter.com/erdaldemirkiran
kashnakitap.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SADECE BAŞBAKAN OKUSUN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2016 yılının
Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı'na...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BU ROMANDA
TAM 107 TANE OLAĞANÜSTÜ FİKİR BULUNMAKTADIR.
HERHANGİ BİR DEVLETİN BAŞKANI
BUNLARDAN SADECE 7 TANESİNİ HAYATA
GEÇİRİRSE ERTESİ GÜN BİR 'DÜNYA DEVİ'NE UYANACAKTIR.
EĞER KASH BARKUDZA'NIN YAPTIĞI GİBİ
TAMAMINI UYGULARSA ERTESİ GÜN
DÜNYAYI 'ÖLÜMSÜZ BİR DEV'E UYANDIRACAKTIR.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BU KİTAPTA YAZILI OLAN HER ŞEY 2016 YILINDA YAŞANDI.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİRİNCİ BÖLÜM

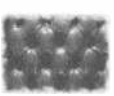

BARKUDZA, ÜÇÜNCÜ SINIF BİR DÜDÜĞÜN İÇİNE HAPSOLMUŞ,
LEBLEBİ BÜYÜKLÜĞÜNDEKİ O ZIMBIRTININ YALNIZLIĞINI
YAŞIYORDU GENİŞ ODASINDA VE BU MAÇIN HAKEMİ
HİÇ DURMADAN PENALTI ÇALIYORDU.
SARSILMIŞTI BAŞBAKAN.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yağmur haddini aşmıştı. Siyaha çalan koyu gri gökyüzü, bu kadar kararıp da yeri ıslatamadığı için sinirleniyordu, alışık olmadığı kalabalığa. Şaşaası neredeyse ta Mars'tan gözüken binanın önünde sırf onu görebilmek için çakan şimşeklere, gürleyerek kabadayılık yapan gökyüzüne aldırış etmeden sıraya geçen ıslak yüzler, kim bilir yarın neler anlatacaklardı arkadaşlarına?..

Kurşungeçirmez yapısıyla bir tank kadar güvenli olduğu hissini veren simsiyah camlı o acayip araba, kıvrılarak binanın önüne gelen ana caddede görününce az önceki belirsiz uğultu telaşlı bir alkışa dönüştü. Gözlerin bir an bile ayrılamadığı, sadece 'hayret' kelimesiyle ifade edilebilecek muazzam araç; koşan bir çocuğun, saçlarıyla gövdesinin aynı anda hareket etmesi kadar kusursuz bir ahenkle yanındaki irili ufaklı koruma araçlarıyla binanın ana kapısının önüne yaklaştı, yavaşladı ve sanki yüzyıldır hep oradaymış gibi usulca durdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onu yakından görme ayrıcalığını elde etmek için sabırsızlananlar, hiç tanımadığı şemsiyelerin altında arkadaşlıklarının 40. yılını kutlayanlar, yere düşen gözlüğünün kırılmasına değil de az sonraki manzarayı göremeyeceği için üzülenler ya da herkes, siyah camın arkasındaki heybetin arabadan inişini bekliyordu. Burası Naravenya Cumhuriyeti'nin Başbakanlık Binası'ydı; arabadaki önemli adamsa çiçeği burnundaki Başbakan Kash Barkudza...

Hayretin sağ ön kapısından dışarıya uzatılan siyah şemsiye açıldı ve sanki arabayla bir bütünmüş gibi sağ arka kapıya doğru yöneldi. Şemsiyenin altından uzanan el kapıyı açtı. Başbakan sağ ayağını dışarıya doğru uzatırken, diğer eliyle şemsiyeyi tutan adam, bütün diğer korumaların yaptığı gibi sol elini 'Büyük adamın başı çarpmasın!' diye avuç içi kafasının üstüne gelecek şekilde kapının üstüne yerleştirdi. Uzaktan bakan biri, sıradan insanların bile hiçbir zaman başını oraya vurmadığını ve bu el hareketinin hem gereksiz hem de komik olduğunu bilirdi. Ama o an herhangi bir tepki veremezdi; çünkü arabadan inen asla bir insan değildi, başka bir şeydi. 'Eğer o itiraz etmiyorsa buna, mutlaka bir bildiği vardır!' diyerek suçluluk bile duyabilirdi yine o uzaktan bakan biri.

Onu karşılamak için saatlerdir gökyüzüne kafa tutarak bekleyen kalabalığa, bir yıldızın kayıp gözden kaybolması kadar kısa bir süre el salladı ve kırmızı halılarına basarak odasına doğru yöneldi Başbakan. Özel bir çaba harcamadan, boynunu dik tutarak yürüyordu kırmızıdan geçerken. Sanki 'Başbakan olsun' diye yaratılmış bir bedeni, ince ve uzun yüzüne doğuştan yerleştirilmiş bir kartal bakışı vardı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Barkudza'nın. 18 katlı dev binanın kapısı açık olan asansörü, buğday tenli büyük adamı korumalarıyla birlikte katına taşımayı bekliyordu. Önce her köşede bir tehdit, bir tehlike arayan korumalar bindi asansöre. Asansördü altı üstü, birkaç metrekarelik küçük bir kutuydu hepsi; ama onlar tavanda, tabanda, tuş panelinde tehlike aradılar. Arındırılan asansöre bindi Başbakan. O herkesin yüzüne bakıyordu; ama ona bakabilen yoktu. Durması gereken yerde durdu asansör. Önce korumaları indi, ardından da Başbakan…

Odasına uzanan koridor, İskender'in ordusu gibi emir bekleyen insanlarla doluydu. Ağzının içine bakıyorlardı. Sanki birinden bir şey istemesi, o biri için dünyanın en büyük armağanı olacaktı.

Makam odasının kapısına gelince göz tanıma sistemiyle destekli ve ses yalıtımı için özel tasarlanmış, birbirine teğet iki kapıdan biri içeri, diğeri dışarı açıldı. Bu bordo kapılar, sadece Başbakan geldiği zaman, ona ve beraberindeki misafirlerine açılıyordu. Diğer zamanlarda ise konuklar bu odanın hemen yanında bulunan ve kapısı yine Başbakanın odasına açılan özel kalem müdürünün bulunduğu bölümden geçerek giriyorlardı onun yanına.

Başbakan devletin zirvesine açılan kapının eşiğinden içeriye adımını atarken korumaları da sürekli bulunmaları gereken noktadaki yerini aldılar.

Odası; okyanusun ortasına yerleştirilmiş dikdörtgen, şeffaf bir prizmayı andırıyordu. Altı duvarı da akvaryum olan büyük odada her türlü balık vardı sanki. Küçüklüğünden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

beri sahip olmak istediği bu oda onun için geç kalan bir oyuncaktı aslında.

Sadelikten yana olan büyük adamın odasındaki koltuk, masa ve diğer detayların klasik olması, balıkların hareketliliğini daha sevimli bir hâle getiriyor ve onları ön plana çıkarıyordu. Kahverengi ve bejin hâkimiyetini; ikinci özelliği, istenildiğinde dört bir yana açılan kenarlarıyla ortopedik bir yatak da olabilen kırmızı makam koltuğu bozuyordu. Zaman zaman taşıdığı ağırlığın farkında olduğu için kızardığını da düşündüren kırmızı koltuk, 60 yıl önce başbakanlık yapan ve milli kahraman kabul edilen Hanarin Luriz'in, sonraki başbakanlara mirasıydı. Çoğu zaman evine gitmez, makamında sabahlardı Luriz. O, bütün Naraven halkı için gelmiş geçmiş en büyük devlet adamıydı. Büyüklüğünü makamında sabahlamasına değil, görevi sırasında geçirdiği uçak kazasına borçlu olduğunu neredeyse bilen yoktu! Yüksek bir makamdayken ölmekten daha büyük şans yoktur, sıradan bir yöneticinin devleşmesi en çok buna bağlıdır. Hele bu ölüm bir de suikast söylentisiyle beslenirse ölen kişinin ilahlaşması kaçınılmazdır. Ne bir eksik ne bir fazla, Luriz'in ölümü tam da böyle olmuştu. Herkes onun bir komploya kurban gittiğine inanıyordu. Efsane o kadar çabuk yayıldı ki; ölümünden kısa bir zaman sonra odasında bulunan mavi kapaklı defterdeki notlar Naravenya'nın kaderi olup çıktı. Devletin anayasası bu notlara göre yeniden yazıldı ve ülkenin sosyal yapısı bu notlarla şekillendirildi. Onun dediğine itiraz etmek ya da aksini savunmak neredeyse vatana ihanet kabul edilir olmuştu. İşte Hanarin Luriz'in koltuğuna oturmak,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bu yüzden yazılı olmayan bir gelenek ve büyük bir şeref kabul ediliyordu. Barkudza, Luriz'in başbakanlığı sırasında dört bir yanı kütüphane olan makam odasının duvarlarını akvaryuma çevirme cesaretini gösterdiğinde, onun yaptığı her şeyin şüphesiz doğru olduğuna inanan halktan büyük tepki almıştı. O, akvaryum bir odada oturmamışsa diğerleri de oturmamalı, hatta işbaşına gelen her başbakan gibi bütün yönleriyle Luriz'i ve onun kanunlarını yaşatmalıydı.

- Luriz'e layık olabilmek için onun fikirlerini yaşatmalıyız, odasını değil...

diyerek, üzerindeki baskıyı bertaraf etmiş ve bu fiziki geleneği bir parça yıkmıştı Barkudza. Kurduğu akvaryum odadan son derece memnundu. Balıklarının onu dinlendirdiğini ve daha duru düşündürdüğünü söylüyordu soranlara.

Başbakanın makamından özel kalem müdürünün odasına geçen koridorun üstünde bir oda daha bulunuyordu ve burası aralıksız olarak çalan telefonlarla Başbakana hizmet veren sekreterlerin odasıydı.

Dudaklarına bakan onlarca hizmetli vardı Başbakanın etrafında. Ne büyük bir güçtü Barkudza'nın elinde bulunan! O kadar ki daha ağzını açmadan ne diyeceği hakkında yorumlar yapılıyor, ağzından çıkan her neyse kulağa değmeden gerçek oluyordu. 24 saat koridorda bulunan gazeteciler, büyük kapının aralanmasını bile haber yapıyorlardı. Bir insan bu kadar değerli olabilir miydi? 5 yaşındaki bir çocuk kapının boşluğundan baksa içeride sadece babasına benzeyen bir adam görecekti ve belki de yanına gidip ona 'Amca, nasılsın?' diyecekti. Fakat etrafında 5

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yaşındaki bir çocuk kadar kaygısız biri ne yazık ki yoktu başbakanın. Bu nedenle içeriye bakanlar dünyanın en mühim adamından başka hiçbir şey görmüyordu. Zaman zaman o da sıkılıyordu bu aşırı ilgiden ve günün belli saatlerinde 'Telefon bağlama!' diyerek özel asistanı Yashe'ye talimat verip kapısını kapattırıyordu.

İşte yine o anlardan biriydi. Gece karısıyla tartışmıştı Barkudza. Örümcek ağı gibi başını saran şiddetli ağrı, tansiyonunu düşürmüştü. Yaşlandığını düşündü, gizlice kullandığı ilacını masasının üstündeki suyla yudumlarken. Başbakanın hastalanmaya hakkı yoktu. Tansiyon düşünce onu çıkarmanın bir ilacı vardı da borsanınkini henüz keşfeden olmamıştı. Görevini ezici bir çoğunlukla %60'a yakın bir üstünlükle devralalı birkaç ay olmuştu henüz; ancak onun başbakan olacağı çok önceden biliniyordu. Ülkenin en büyük siyasi akıl hocası kabul edilen Barhlams'a çok önceden gitmiş ve bütün eksiklerini tamamlamıştı. İlacını gizli içmesi gerektiğini de ondan öğrenmişti.

Başındaki ağrının dinmesini beklerken, aklına önceki gün gıcırdadığını fark ettiği kutsal koltuğun tamir edilip edilmediğini test etmek geldi. Olduğu yerde ileri geri hareket etti. Gıcırdama tabii ki kesilmişti. Masasının sağ tarafında bulunan ve her gün kontrol etmeyi bir alışkanlık hâline getirdiği ahşap sandığın kapağını açtı. İçinde günlük olarak kendisine gelen yüzlerce mektuptan en önemlileri bulunuyordu. Mektup okuyacak hâlde olmadığından o gün kutuda bulunan beş mektuba hızlıca göz gezdirdi; çünkü kendini iyi hissetmiyordu. Üçünün gönderici kısmında önemli ya da önemli olduğu zannedilen adamların

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

isimleri yazıyordu. Birinde gönderici kısmında tanımadığı bir isim, ismin tam altında ise parantez içinde 'Falancanın yakınıyım' ifadesi bulunuyordu. Son mektup; koyu sarı renkte, çok düzenli olmayan, elde yapılmış karton bir zarfın içindeydi. Gönderici kısmında bir unvan vardı: 'Akıl Almaz Adam' Alıcı kısmında ise 'Sadece Başbakan Okusun!' yazıyordu, sanki bir çocuk tarafından özensiz bir şekilde yazılan iri harflerle. Onun tam altında ise küçük bir tehdit cümlesi yer alıyordu: 'Başbakan değilsen hiç dokunma, başın büyük derde girer!' Barkudza bütün mektupları bir yana bıraktı ve hiç boşluk kalmayacak şekilde tıka basa doldurulmuş kaba saba zarfı gülümseyerek açtı.

- Bunu niye böyle yaparlar ki?

diye düşündü, çıkmamak için direnen mektuba ulaşmak için zarfı kibarca yırtarken. Ucu bozuk bir tükenmez kalemle, âdeta trafiğin en yoğun olduğu saatte, kalabalık bir otobüste alelacele yazılmış gibiydi zarftan çıkan. Az önce söndürdüğü sigaranın dumanı henüz başının üzerindeyken, altın işlemeli çakmağıyla bir sigara daha yaktı. Barkudza 12 yaşından beri sigara içiyordu. Tüm tiryakiler gibi onun da en sevmediği soru 'Neden sigara içiyorsunuz?' idi. Hele bir de sağlığa zararlı olduğu hatırlatılınca hepten çıkıyordu çileden. Neyse ki başbakan olduktan sonra ona bunu sormaya cesaret eden kimse kalmamıştı etrafında.

Barkudza'yı sigaraya ve halıya düşen külü ayakucuyla dağıtmaya dayısı Velev alıştırmıştı. Çek senet işleriyle uğraşan bir çeteye katıldığı ilk gün polis tarafından enselenen Velev, duruşmaya yalnız gitmiş ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ona eşlik etmek isteyenlerden hiçbirini kabul etmemişti. Anlattığına göre hiç konuşturmamışlar, eğer konuşabilseymiş asla o cezayı vermezlermiş. 'Kader...' demiş ve beş yıl hapis yattıktan sonra ablasının yanına yerleşmişti Velev. Sürekli acayip acayip sorular sorar, cevap bulamadığı zaman da sinirlenirdi. Ablasına göre hapishaneden sonra böyle olmuştu. Baba Barkudza ise onun ezelden beri aynı olduğunu söylüyor ve onunla sürekli alay ediyordu. Velev hayatının son beş senesini çok katlı binalara 'gökdelen' ismini veren kişiyi araştırmakla geçirdi. En sevdiği kelimeydi gökdelen. Ara sıra kendi kendine 'Ne büyük adamlar var!' diyerek bu kelimeyi icat eden adamın büyüklüğüne hayret ederdi.

Barkudza küçüktü o zamanlar ve her fırsatta yeğenine bu hayatta anlaşılamadığını söyleyen dayısı dünyanın en mühim adamıydı onun için. Nereden buluyordu kimsenin cevaplayamadığı o soruları? Küçük Kash anlamasa dahi anlıyormuş gibi yaparak hayran olduğu bu adamın ilgisini çekmeye çalışıyordu. Sigaraya da bu yüzden başlamıştı zaten. Velev'e göre sigara içmenin tek zararı, babaya yakalanmaktı. Diğerleri pek zarardan sayılmazdı. Hatta onun iddiasına göre bütün doktorlar yanılıyordu ve sigaradan ölen hiç kimse yoktu. Hele de kalpten gidenlerin sigarayla hiç mi hiç ilgisi yoktu. Bu konuda ısrarcı davranır, milleti illet edip kendi söylediğini kabul ettirene kadar da susmazdı:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

- Kendinizle çelişmeyin! Sigaradan ölmüşse niye 'kalpten öldü!' diyorsunuz kardeşim?

Bu sual onun en favori savunma sorusuydu ki buna cevap verebilen çıkmamıştı. 44 yaşında akciğer kanseri olduğunda, doktorlar bu hastalığın sebebini sigaraya bağlamıştı; ama o inat edip bunu hiçbir zaman kabul etmemişti. Hatta 6 aylık ömrünün olduğunu söyleyen doktorları şaşırtarak 11. aya geldi. 5 ay fazla yaşayarak, onu anlayan tek adam olduğunu düşündüğü, henüz 16 yaşındaki Barkudza'ya haklı olduğunu ispat etti ve 1986 yılının yazında önce eriyen dev cüssesini, sonra da hayatını kaybetti.

Yorgun düşmüş bedenine rağmen ölmeden kısa bir zaman öncesine kadar her hafta sonu spor yapmaya gittiğini söyleyerek birkaç saatliğine ortadan kaybolurdu. Bütün yalvarmalarına rağmen, Kash'ı dayanamayacağı gerekçesiyle bir kez bile götürmemişti spora. Kash ısrarcı davranınca Velev sinirlenir 'Ben bile dayanamıyorum!' diyerek bir çocuk gibi ağlardı.

Barkudza, dayıdan kalan alışkanlığı, dumandan sararmış olan sağ elinin orta ve işaret parmağının ucunda tutarak 'Akıl Almaz Adam' imzalı, küçük karışık puntolarla yazılmış mektubu okumaya başladı:

Merhaba, incir çekirdeğinin içindeki büyük adam! Ne o, çok mu sinirlendin? E, haklısın senin yerinde ben de olsam sinirlenirdim. İmparatorsun ya, kralsın ya... Dediklerin hemen yapılıyor ya... Etrafında sana 'Büyük Adam' diyen milyonların var

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ya... Kesinlikle haklısın sinirlenmekte! Ben ölsem ruhu duymaz kimsenin, sen öksürsen kıyametler kopar, olur olmaz ciğerlerde. Öksürsene bir kere! Hatta sessizce öksür istersen... İkimiz de biliyoruz ki anında bir doktor girecek odana, memleketin en iyi doktoru... Ya da sessizce 'Acıktım!' de; derhâl sofralar kurulacak önüne, hem de en Halil'inden, en İbrahim'inden... Ağzını aç, daha kapamadan 'Emredin Efendim!' diyecekler. 'Emredin' diyenlerin hepsi sahtekâr; ama sen bunu asla anlamıyorsun! Dene hadi! Hatta inanmadığın hâlde yanlış bir şey söyle bakalım itiraz eden çıkacak mı? Uyan artık! Sana kendini unutturdular. Oysa sen de herkes gibi bir insansın. Başbakan olduktan sonra ne değişti ki? Hâlâ banyoda çok kalınca parmaklarının ucu buruşmuyor mu? Tırnakların uzamıyor mu, acıkmıyor musun? Ayağın kayınca düşmüyor musun? Sana inanamıyorum; ama sen inanıyorsun! Kendini bir şey zannederek, seni alkışlayanların samimi olduklarına inanıyorsun. Hiç düşündün mü peki, kalabalıklarda senin için el çırpanlar, televizyondaki konuşmalarını izlerken de alkışlıyorlar mı?.. Kimsenin umurunda değilsin yalnız adam ve bir şey söyleyeyim mi? Aptalın tekisin sen!..

'Aptalın tekisin sen!..' Çılgına döndü Başbakan. Ona son 10 senedir, bırak 'aptal' demeyi, 'Ayağın yandı geri çek!' diyen bile olmamıştı. Kalktı, yerinden fırladı. Gözlerinin üstüne düşen kaşlarıyla buruşturduğu kâğıdı 'Geri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zekâlı!' diyerek kapıya fırlatıp hızlı adımlarla yerine geçti. Ağrı yerindeydi; ama başı almış başını gitmişti. Sağ dizini sallıyordu dişleriyle sıktığı sigarasını sömürürken. Birden 'İnanamıyorum!' diyerek tekrar kalktı yerinden ve duvarı döverek kapıya çarptıktan sonra yere düşen buruşuk mektubu aldı eline, olanca siniriyle ortadan ikiye ayırdı. İkiye bölünmüş kâğıt parçasını bir kez daha yırttı. İkincisinde, ilki kadar agresif değildi. Üçüncü kez yırtmaya hazırlanırken gözünün parçalanan kelimeye ilişmesine engel olamadı: 'Apt' devamını biliyordu ve ilk siniriyle son kez yırtıp masasının altındaki çöp kutusuna attı mektubu. Filtresini dişiyle darmadağın ettiği sigarasını küllüğe bastı özensizce ve bir tane daha yaktı titreyen eliyle koltuğunu çekerek. Aklından çıkmıyordu saygısız adamın o pervasız sözleri. Hıncını alamıyordu. Masasının altına eğildi ve çöp kutusunun kapağını açtı. Bu arada küllüğün içinden yarım sönen sigaranın yanık sarı sünger kokusu geldi burnuna. Bundan nefret ediyordu. Filtreyi söndürdü önce, intikam almak maksadıyla yakmayı planladığı mektubu almak için elini çöp kutusuna daldırırken bir kez vurulan kapı sertçe açıldı. Zamansız gelen ve Başbakanı masasının altında yakalayan kişi Özel Kalem Müdürü Mudem'di. Göz gözeydiler çöpü bırakıp sağ eliyle hissettirmeden, yüzük parmağını koparırcasına sıvazlamaya başladığında. Zor da olsa çıkardı yüzüğünü ve gizlice çöpe bırakıp ayağa kalktı:

- Yaa yüzüğümü kaybettim. Acaba o kız buraları temizlerken yanlışlıkla çöpe mi attı? Sen görmedin değil mi?

diyerek durumu toparlamaya çalıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

- Hemen bakarım Efendim!

dedi neye uğradığını şaşıran özel kalem. Başbakanı rahatsız etmişti. Söyleyeceklerini unutup içini saran bürokratik korkuyla kapıya yöneldi. Başbakan masasının ön tarafına geldi ve her şey yolundaymış gibi,

- Sen neden geldin, bir şey mi var Mudem?

diye sordu tedirginliğini saklayıp.

- Emrettiğiniz gibi hakkımızda açılan kamu davasıyla ilgili dosya hazır Efendim, bugün bakacağımızı söylemiştiniz; ama uygun görürseniz daha sonra da bakabiliriz.

deyince edepsizin **"'Emredin' diyen herkes sah-tekâr!"** cümlesi geldi aklına; ama oralı olmadı,

- Yok yaaa... Alt tarafı bir yüzük, hemen bakalım!

diyerek hata yaptığı pek görülmemiş olan özel kaleminin süzgecinden geçen dosyaya hızlıca göz gezdirdikten sonra imzalayıp Mudem'i gönderdi Başbakan ve başka yüzüğü olmadığı için ayaküstü asistanını aradı:

- Özel bir görüşme yapacağım, kimseyi içeri alma!

dedi ve az da olsa geçen siniriyle masasının altına girdi. Çöp kutusunun içinden yüzüğünü alıp çekmecesine attı; az önce yırttığı, az sonra da yakmayı düşündüğü mektuba dokunup. Hâlâ kendine gelememişti; ama odasına aniden giren özel kalem müdürünün teslimiyetçi yaklaşımı, itirazsız davranışları ya da 'Emredin!' diyerek dolaşan bedeni Başbakanı altüst eden ukalanın haklı olma payını büyütüyordu sinsice ve geçen her saniye onun çöp kutusuna

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olan merakını artırıyordu. Acaba yazının devamında ne vardı? O yırtık sırrı okumayı her şeyden daha çok istediğini kendine bile itiraf edemiyor, odasında gizlice saklambaç oynuyordu. İşi zordu; çünkü bu oyunun ebesi de sobesi de aynı kişiydi!..

Hakaretine uğradığı patavatsız bir adama sinirlenmiş; ancak ona hiçbir zarar verememişti. Yırtıp çöpe attığı da tabii ki adam falan değildi, onun yazdıklarıydı sadece. Peki, acaba okusa ne kaybederdi? Çok kötüyse çaktırmadan okumamış gibi yapıp tekrar yırtabileceğini düşünerek saklandığı yerden çıktı ve az önce sinirlenerek yırttığı mektubun parçalarını ilk insanın fosilini bulan arkeoloğun titizliğiyle çıkardı çöpten. Bütün parçaları masasının üstüne yaydı ve sekize böldüğü mektubu şeffaf bantla yapıştırdıktan sonra kaldığı yerden yeniden okumaya başladı. Ne yazık ki kaldığı yerde hâlâ **'Aptalın tekisin sen!'** yazıyor ve şöyle devam ediyordu:

> **O kadar büyüksün ki dediklerimin doğru olduğunu bilmene rağmen bunları yapmayı kendine hakaret sayıyorsun, tahammül edemiyorsun. Hatta beni yakalayıp hapse attırmayı geçiriyorsun aklından; ama bulamayacağını bildiğin için yazdıklarımı yırtıp çöpe atmayı düşünüyorsun! Sakın deneme bunu, koca Başbakansın çöpleri eşelemen hoş olmaz.**

Bu bir rüya olmalıydı! Adamın haklı çıkmasına engel olabilmenin tek yolu başa dönmekti; ama bu artık imkânsızdı. Bir an tekrar yırtmak gelse de aklına, bir daha eşelemeyi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ağır bulduğu için bunu yapmadı. Kim olduğunu bilmediği bir ukala aklını okuyordu. Ümmilik dışındaki hiçbir mevki böyle bir mektubun devamını okumaktan kurtulamazdı.

İnat etme artık ve yap dediğimi, bunu sen de istiyorsun. Hele yanlış bir şey söyle bakalım neler olacak?

'Denesem mi?' diye düşündü önce, vazgeçti sonra. Hâlâ direniyordu. Okuması bile büyük lütuftu. 'Küçük bir kehanette bulundu' diye kim olduğu belli olmayan, ahlâksız bir adamın dediklerini yapacak değildi ya, koooca Başbakan!..

Aklı fena karışmıştı beynini durduramıyor ve istemediği hâlde satırlara bakarak yanlış bir şey düşünüyordu…

'Yanlış ne söyleyeceğim?' diye düşünüyorsun. Herhangi bir şey söylesen de olur Sayın Başbakanım; çünkü seni öyle zehirlediler ki söylediğin her şeyin yanlış olduğunu sen bile bilmiyorsun artık.

Hayatı boyunca hiç yaşamadığı garip duygular yaşıyordu. İlk defa, okuduğu bir yazı onu bu kadar içine çekmişti. Ekseriyetle mektupların bir başını, bir sonunu okur, farklı bir şey bulamadığında sinirlenir, yırtar atardı. O bir başbakandı, danışmanlarına göre çok okuması gerekiyordu; ama sürükleyici olmadıklarını düşündüğü için okuduğu kitap sayısı bir elin parmakları kadardı. Hatta kitaplar onun sinirini bozuyordu. Luriz'in kütüphanesini de bu yüzden dağıtmıştı zaten. Üç saniye olduğu zannedilen hafızalarıyla akvaryumda dolaşan balıklar bütün dünya klasiklerinin toplamından daha fazla şey anlatıyordu ona ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

akıcıydılar üstelik. Hâlbuki şimdi durum farklıydı. Her satırında kâinatın sırrını taşıyan eski bir uygarlığın bilgesi tarafından taşa kazınmış kitabeyi okuyor gibiydi. Susamıştı böylesi satırlara. Gerçekler çölün ortasında yüzüne çarpan ayazdı. Üşüyen elleriyle okumaya devam etti:

Hiç şüphen olmasın ki ben senden daha akıllıyım; çünkü sen doğru söylediğinde düşünmeden 'Doğru...' dediler. Yanlış söylediğinde de düşünmediler ve yine 'Doğru söylüyor...' dediler. Oysa ben bir şey söylediğimde cümlem daha bitmeden hemen 'Yanlışsın...' dediler. Ne söylediğimle ilgilendiler ne de söylemek istediğimle, sadece 'Yanlış...' dediler. Bana hep 'Yanlışsın...' dediler. Böylece sen kendi söylediklerinle beraber onların söylediklerinin de doğru olduğunu zannettin ve doğruyu aramaya hiç ihtiyaç duymadın. Bense her dediğim yanlış kabul edildiği için hep doğruyu bulmaya çalıştım. Söylenenlerin de ötesine geçerek kendim öğrendim. Aradan iki saat geçince 'Bayatladı!' diyerek döküyorlardı çayı. Bense sonuna kadar içmeye devam ediyordum. Çayın bayatlamadığını hatta beş saat sonra gerçek tadına ulaştığını biliyor muydun? İnsanların yıllardır 'Bayatlamıştır!' peşin hükmüyle taze çayı çöpe döktüklerini ve her seferinde henüz olmamış, ham kokulu çayı içtiklerini düşünebiliyor musun? Aynısını sen de yapıyorsun ve şu anda da çok basit bir meseleden bahsettiğimi düşünüyorsun! 'Çay

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bayat olsa ne olur, olmasa ne?' diyerek hamlık yapıyorsun.

Son cümle doğruydu ve Barkudza'nın ısrarla bayatladığını düşündüğü mektup, demlendikçe demleniyordu.

Yani; sen gücün ortasında yüzen bir güçsüzdün, ben ise güçsüzlüğün ortasında boğulmamak için çırpınan ve aralıksız kulaç atan bir güçlüydüm. Sonra bir şey oldu ve sen şımardın, küçük bir çocuk gibi şımardın hem de. Onlara tepki vermedin, sadece şımardın. Hâlbuki Başbakandın, isteseydin engel olabilirdin; ama olmadın. Dedim ya insansın, herhangi bir insan... Ruhun okşandı, zevk yaptın kırmızı koltuğunda. Hatta abarttın, sana muhalif davranan danışmanlarını tek tek kovdun ve öyle bir an geldi, etrafında sadece seni övenler kaldı. Bütün samimiyetimle 'Göreve geldiğin ilk birkaç haftadan sonra ürettiğin ve bildiğin her şey yanlış!' diyebilirim. Ne dediğimi biliyorum; 'İlk birkaç hafta!..' Bu tavrıma kızıp kızmaman umurumda değil. Kızıyorsan bu da zehirlendiğinin son işaretidir. Eğer kızmıyorsan iki sebebi olabilir bunun: Ya beni ve mektubumu ciddiye almıyorsun ya da ciddiye aldın, anlamaya çalışıyorsun. Biraz derin düşün şimdi ve itiraf et! Sana benim yaptığımı baban bile yapmaz. Bu kâğıt parçasını bir hazine sayıp iki elinle sıkıca tutmanın bir sebebi olmalı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Barkudza her kelimesinden ayrı bir okyanusa daldığı mektubu sıkıca tuttuğunu fark etti ve adamın dediklerinin doğru çıkmasına engel olmak için ellerini gevşetti.

Şimdi sana bu mektubu okumamandan daha büyük bir ceza verilemez; çünkü iliklerine kadar merak ediyorsun. Deneyelim mi?

Başbakan inanamıyordu bu hâle. Gerçekten de az önce yırtarak kurtulmaya çalıştığı mektubu okumaması ona verilebilecek en büyük cezaydı. Ama neden? Bu bir oyun muydu? Yoksa kandırılıyor muydu?

Okuma hadi bu mektubu; yırtıp atmayı dene! Bunu yapamazsın, sen bu mektubu okumadan yırtamazsın büyük adam! Söylediklerime itiraz bile edemiyorsun. Hadi, artık kalk o kırmızı koltuğundan, topla cesaretini ve herhangi birine yanlış bir şey söyle. Hele cümlenin başını bir de 'Bu hususta beni en iyi sen anlarsın!'larla süsle de seyret olanları. Hiç düşünmeden mutlak yanlışa 'doğru' diyecekler. Komik olmayan fıkra anlatacaksın, gülecekler. Anlamsız bir anda, son derece sıradan bir olaya, mesela masanın üzerindeki vazonun düşüp kırılmasına 'Bundan ders almalıyız arkadaşlar!' diyeceksin 'Vay bee!' diyerek kırık vazoda sağlam mucizeler arayacaklar ve belki inanamayacaksın; ama bir de bulacaklar aradıklarını. Şimdi mektubu bırak ve zaman kaybetmeden dediklerimi yap. Eğer yapmazsan mektubumun devamını okumayı sana yasaklıyorum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

büyük adam. Bu mektubu yazan kişi olarak, senden bunu istemeye hakkımın olduğuna inanıyor ve adaletine güveniyorum.

Düşünemiyordu. Aklına, sırtı Akıl Almaz'ın kırbacıyla yara olmuş, yeleleri itaatle örülmüş, ayaklarına hükmedemeyen ve çatlarcasına gerçeğe koşan bir tay düşmüştü Başbakanın. Mektupta yazılanların hepsini yapmak zorunda hissediyordu kendini. O bir başbakandı. Yalansız olmalıydı, her ne pahasına olursa olsun hile yapmamalıydı. Mektubun devamını okumakla izinsiz girilen bir bahçeyi talan etmek aynı şeydi. İkisinde de zorbalık vardı. Düşündü. Kafasını tavana dikip uzun uzun yanlış bir şey düşündü. Aklına, doğru bir yanlış gelmiyordu. Epey zaman sonra sağlam bir yanlış buldu ve hemen en güvendiği danışmanlarından birini telefonla arayıp mektubun devamını okuyabilme hakkı kazanabilmek için gerekeni yaptı:

- Aklıma harika bir fikir geldi Olorto. Beni en iyi anlayan adam sensin. Bu yüzden bunu hemen seninle paylaşmak istedim.

- Rica ederim, buyurun Efendim, emredin!

dedi Olorto kekeleyerek.

- Diyorum ki her yıl dünyada moda değişiyor, renkler değişiyor; ama bizim bayrağın rengi hiç değişmiyor...

Cümlesi bitmeden, Olorto'nun nefesinde onaylamalar başladı.

- Evet Efendim...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

- Diyorum ki; her sene bayrağımızı moda olan renklere boyasak çok daha etkili olur, bilhassa da turizm bakımından. Mesela, bu sene moda eflatunsa eflatun, sarıysa bayrak sarı olsun...

Sesini biraz daha kıstı Başbakan:

- Bilinçaltına hitap etmek lazım Olorto. Hem hiç kimse bunu akıl edip yapmadı şu ana kadar. İlk defa seninle paylaşıyorum. Eğer biz yaparsak kesinlikle bir ilk oluruz... Düşünmeden konuşma dostum; 3–5 saniye düşün, ne kadar mantıklı olduğunu anlarsın!

diye bitirdi cümlesini, Akıl Almaz'ın haksız çıkmasını ümit ederek. Sessizlik başladı ve Olorto'nun suskunluğu tam da o kadar sürdü; çünkü Başbakan '3–5 saniye düşün!' demişti.

- Efendim, aslında çok doğru söylüyorsunuz. Bunu derhâl gündeme almalıyız. Gerçekten çok parlak bir fikir bence...

Alt dudağını kanatırcasına ısırdı Barkudza:

- Beni anlayacağını biliyordum Olorto...

dedi, epeydir danışmanı olduğunu zannettiği düşmanına hiçbir şey belli etmeden; ama her şey belliydi. Olorto son cümlesini Akıl Almaz Adam iyice haklı çıksın diye kuruyordu sanki:

- Efendim, zaten farklı bir şey yapma zamanı gelmişti. Tüm dünyada haber oluruz. Gerçekten bir süper fikir bu Efendim! Keyfiniz gelsin diye söylemiyorum, emin olun muhteşem bir fikir!..

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Telefonu, hayata kapanan gözlerdeki acıya benzer bir acıyla kapattı Başbakan, bu inanılır gibi değildi. Bir milletin onurunu, namusunu temsil eden bayrağının rengini değiştirmeyi teklif etmişti ve bu kabul görmüştü. İnanamıyordu. Telefonu tekrar eline aldı ve bir başka danışmanını daha aradı. Ona da milli marşın artık demode olduğunu, her yıl en çok dinlenilen şarkı hangisiyse onun milli marş olmasının günceli yakalamak anlamına da gelebileceğini söyledi. Bu düşüncesi de onaylanınca kırmızıya yeşil demekle suçlandığı için, gerçeği öğrenebilmek adına bileğini kesip çimlere akıttığı kanını gördükten sonra ikna olan renk körünün acziyetiyle teslim oldu Akıl Almaz'a. Bu fikirleri bakanlarına sunmaya cesaret edemedi. Eğer onlar da kabul ederlerse Akıl Almaz Adam sadece haklı çıkmakla kalmaz, başbakan kan kaybından ölebilirdi bu sefer.

Şaşkındı. Elindeki mektubu, taş kıran bir işçinin daha alın teri kurumadan aldığı yevmiyesi gibi sımsıkı tutuyordu. Aynen şöyle devam ediyordu adam:

> **Şaşırmış olmalısın; ama ben şaşırmadım! Rahat ol. Bu bütün dünyada böyle... Sen de zehirlendin her büyük adam gibi, hepsi bu!**

Naravenya'nın zirvesinde çaresizlik çığ olmuştu. Kim olduğunu bilmediği adamın söylediği her şeyin doğru olduğuna inanmak çığdan kurtulmanın tek yoluydu:

> **Tanışalım. Ben 40 yaşındayım büyük adam. İsmimin önemi yok. En iyi ihtimalle 30 yılım daha var. Biraz daha iyimser bakarsam 40 yıl daha yaşarım. Sonra ne olacak biliyor musun? Ben öleceğim ve**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir daha asla gelemeyeceğim buralara. Bir kere varım ve bir daha asla yokum. Bunun ne demek olduğunu gerçekten biliyor musun? Ölmek ne demek, biliyor musun? Nereden bileceksin, sen hiç ölmedin ki!

Yaşlandıkça daha iyi anlıyorum; bir ucundan tutup kendime doğru çektiğim bir ipmiş meğer zaman ve ben o ipin uzak ucuna iyice yaklaştığımı fark ediyorum bugünlerde.

Bir karım, bir de kızım vardı. Hayatımız boyunca hiç kimseye zarar vermeden yaşamış ve sonunda kapısında sekiz tane kilit olan iyi bir aile olmayı başarmıştık. Masumduk biz. Hırsızlar babalarının eviymiş gibi girip çıkıyorlardı yuvamıza, korkumuzdan sesimizi çıkaramıyorduk. Her seferinde kapımıza bir kilit daha vuruyorduk, o kadar.

Akşam olunca giriş katın üstündeki evimizin camından bakıyor, anaokulundan gelen kızımızı karşılıyorduk eşimle beraber. 4 yaşındaydı o zamanlar öpmeye kıyamadığım. İçimizde her zaman sebebi belli bir endişe vardı; çünkü komşumuzun kızını kaçırmışlardı okul dönüşü. Servis arabasının demir kapısıyla evimizin sekiz kilitli kapısının arası dünyanın en tehlikeli yoluydu. Korkuyorduk; ama yine de küçük şeylerle mutlu olmayı beceriyorduk.

Bir gece kızımızı anneannesine bırakıp dondurma yemek için sokağa çıktık. Her zamanki yerden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dondurmalarımızı aldık ve iki sevgili gibi yürümeye başladık, ona evlenme teklif ettiğim kırmızı ağaçlı yolda. Birden, hiç hesapta olmayan bir şey oldu, karımın kolundan çantasını aldılar. İki kişiydiler. Refleks olarak saldırdım onlara. Birine bir yumruk attım ve ötekiyle göz göze geldim. Bana bakıyordu dönen gözleriyle. Bıçak vardı elinde ilk gördüğümde onu. Bir daha baktım, bıçak derine inmişti böğrümden ya da göğüs kafesi mi neyse işte oradan. Kan sıçrıyordu evlenme yolumuza… ben sıçrıyordum umut ektiğimiz yerlere. Karım ağlayarak adama vurmaya başladı. Nereden bilebilirdim göz göze gelemediğim o diğer adamda da bıçak olduğunu. Üstelik ben sadece gözleri dönmüş zannediyordum, meğer yürekleri de dönmüş bu iki adamın. Sahip olduğum tek kadını da bıçakladılar ve karanlığa kaçtılar. Karım bir yana düştü, dondurma diğer yana. Yıllar sonra yaratıcı tarafından yitik hayatıma karşılık verilen armağanım kan kaybediyordu gözümün önünde ve ben hiçbir şey yapamıyordum. Ben hafif atlatmıştım bu katliamı; çok hafif. Yiyemediği dondurmanın külahıyla karımı alıp hastaneye götürdüm. Acil servisin önünde kan kaybederek sıra bekliyorduk. O çok güzel, çok kibar ve bir o kadar da narindi. Dondurma yedi mi boğazı şişerdi hemen ve sesi çıkmazdı daha birkaç gün. Ben dalga geçerdim. O da bana 'Pis!' der, suratını asar, naz yapardı sağ omzunu hafifçe yukarı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çekip. Öyle küstüm küstüm bakardı. O gün boğazı şişmedi, ilk defa şişmedi ve ilk defa öldü karım o gün. Kollarımda öldü. Bana pansuman yaptılar. Doktor 'Ölenle ölünmez!' dedi. Bilmiyordum ölenle ölünmediğini. Zaten ben hep korkardım polisten, doktordan, şundan bundan... Onlar 'Ölenle ölünmez!' diyorlarsa doğrudur dedim. Onlar dedi diye gözyaşlarımı ucu kırık külahın içine akıttım gizlice. Haklıydılar, onlar hep haklıydılar. Korktum, kafam karıştı yine; çünkü ben hep yanlış biliyordum. Ölenle ölünmez, belki de ölenin arkasından gülünürdü. Bana kızmasınlar diye zorla gülümsedim. Polisler sordu: 'Nasıl oldu?' dediler. 'Biz dondurma yiyecektik' dedim. 'Olayı düzgün anlat!' dediler, bana kızdılar. 'Dondurma...' dedim. 'Biz sadece dondurma yiyecektik!' dedim. 'Nasıl adamlardı?' dediler, 'Kötü adamlardı' dedim. 'Doğruyu söyle, sen mi öldürdün yoksa karını?' dediler. Ben anlamadım bu soruyu, hiç anlamadım. 'Onun boğazı şişer, biz eve gidelim artık, hem o üşür!' dedim. 'Onlar kötü adamlardı, biz iyi adamlardık. Dondurma yiyecektik, sadece dondurma, sade dondurma...' dedim. Koluna girdim karımın, hiç konuşmasak bile koluna girince o usulca bana sokulur, omzumu öperdi. O gün koluma girmedi, omzumu öpmedi... Dedim ya boğazı da şişmedi. Kızım 4 yaşındaydı, anneannesindeydi. O gelmeyince ben de gitmedim anneannesine. Kızım sormuş 'Neden gelmediler?' demiş. 'Dondurma

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

almaya gittiler yavrum, gelirler birazdan!' demiş büyükbabası. Tam 4 yıl geçti aradan. Kızım hiç dondurma yememiş o günden sonra. Soranlara 'Babamlar bana getirecek!' diyormuş.

Eskiden çok severdim dondurmayı, şimdi ondan nefret ediyorum; çünkü biliyorum, kötü adamlar dondurma yiyenleri sevmezler! Geçen öğrendim, kızım da sevmiyormuş, 'Dondurmacı çok uzak!' diyormuş.

Mektubun bu kısmında bazı harfler bulanıktı ve birbirine geçmişti. Yağmaya hazırlanan bir buluta döndü Barkudza'nın koyu kahverengi gözleri. Akıl Almaz Adam'ın dişlerinin gıcırtısını duydu, kendi dişlerini sıkarken mektubun ağzından:

Moralin bozuldu değil mi? Zaten senin sadece moralin bozulur. Oysa benim hayatım bozuldu, güneşim söndü. Zevk için çocuk öldüren katilleri duyunca da bozuluyor moralin, değil mi? Peki, hiç düşündün mü, acımasızca öldürülen senin kızın olsaydı gözleri oyularak kalbi sökülen ve bir ıssızda kötü adamların fantezilerine malzeme olan çocuk senin kızın olsaydı yine sadece moralin mi bozulacaktı?

Başbakanın aklına, akşamları eve gittiğinde koltuğun üzerine yüzüstü uzanan ve kaybolmuş gibi yapan, kıpırdamadan sessizce durup babasının ilgisini çekmeye çalışarak saklambaç oynayan 'Buldummm seni!' dediğinde annesine dönerek 'Sen söyledin, değil mi?' deyip suratını asan ilkbahar yüzlü kızı geldi. Kimsenin sormaya cesaret

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ödemediği soruya her baba gibi 'Allah korusun!' diye cevap verdi içinden.

'Allah korusun!' diyorsun değil mi büyük adam, kendi kızına dayanamıyorsun... Allah korumuyor işte! O'nun verdiği akıl koruyor, fikir koruyor.

Kendi kızını kaybettiği bir anı hiç düşünmemişti Barkudza. Başı dönmeye başladı. Bir bardak su istedi mektubu bırakarak, giden aklını yanına alıp. Camı açtı, derin nefesler alıp içti suyu ve tekrar masasına oturdu. Çok kızsa da okumalıydı bu mektubu:

Ve şimdi iyi dinle, eğer bir gün bu ülkedeki her çocuğu kendi öz evladın, her anneyi kendi öz annen, her babayı da kendi öz baban gibi görmeyi başarırsan işte o gün işgal ettiğin makamın hakkını vermiş sayılırsın. Ama nerdeee? 'Zaten öyle görüyorum!' diye düşünme; çünkü buna inanmıyorum. Kızımın dondurma yiyememesini değil, beni boğmayı düşündün az önce. Oysa senin kızın dünyanın en güvenli evinde bir sabah kahvaltı yapmasa aklın giderdi. Giderdi, hadi gerçekçi ol!

Ne kadar da doğru söylüyordu Akıl Almaz Adam. Hatasız konuşuyordu ve gerçekten de hepsi buydu. İyi bir sanatçı ya da iyi bir satıcı, iyi bir doktor ya da iyi bir avukat, iyi bir terzi ya da iyi bir inşaat işçisi, ya da başka bir şey... Ne olmak istiyorsan iste, büyük adam olmanın tek formülüydü bu: Herkesi çocuğun gibi gör ve git eşsiz ol!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Özür dilerim, seni sıkmak istemezdim, bunlar benim şahsi duygularımdı. Duygusal olmamak lazım değil mi? Başbakan duygusal olmamalı! Mutlaka danışmanların söylemiştir bunu da sana. 'Duygusal olmayınız Efendim. Yormayın kendinizi, yıpratmayınız; biz yıpranırız sizin yerinize…' Saçmalık bunlar. Bırak artık başbakancılık oynamayı, biraz başbakan ol! Tamam duygusal olma; ama hiç olmazsa biraz akıllı ol ve düşün! Senin yüzünden öldü benim karım, sen öldürdün onu! Bu katliamdaki katil ne bıçaktı ne de bıçağı tutan. Sen tutmalıydın o bıçağı tutanı ve ben sevmeliydim dondurmayı, kızım yol gözlememeliydi, nemlenmiş burnunu çekmemeliydi aklına her geldiğinde. Başbakansın güya, bu ülke ve de her şey senin; ama sen bu her şeyi muhafızlarından, lüks arabalarından, akvaryumlu odandan ibaret sandın. Sadece sen değil, senden öncekiler de öyleydi, sonrakiler de öyle olacak.

Katilsin matilsin; ama sana sonsuzluk, ölümsüzlük teklif ediyorum yalnız adam. Öyle şeyler yapacaksın ki; 6 yılda bu ülkede sorun morun, moron kalmayacak! Bir başbakan bundan başka ne isteyebilir ki? O hâlde yapacağın tek şey beni dinlemek; ben söyleyeceğim, sen yapacaksın! 'Ben' derken de tek değilim. 18 kişiyiz biz. 18 fikir adamı. Ciddiye alınmamış 18 adam. Ne demişlerse 'Yanlışsın!' denilmiş 18 kişi ve onların başındaki adam benim. Senin de dikkatini çekmiştir,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ölen başbakanların hepsi aynı yere gidiyor, beraberce aynı ansiklopediye giriyorlar. Hiçbiri adam gibi ölmeyi becerememiş. Beni ciddiye alıp dediklerimizi yaparsan ölümsüz olursun ya da ödül olarak ölümü kazanırsın!

Barkudza böyle bir teklifi hayatı boyunca ilk defa alıyordu. Tanımadığı biri ona açık açık:

Sen yönetemiyorsun, bırak ben yöneteyim.

diyordu, ödül olarak da insanların en çok korktuğu şeyi, ölümü koyuyordu ortaya ve Başbakanın bunu söyleyen kişi hakkında hiçbir fikri yoktu. Yazısı okunamayacak kadar kötü olan adamın bir eğitiminin olmadığı da ortadaydı; ancak söyledikleri akla biraz fazla uygundu. Ona ülkeyi yönetme hakkını vermekse bu kadar yüksek bir aklın arasına sıkışmış sağlam bir delilikti.

Beni tanımıyorsun; ama tekrar söylemeliyim ve sen tekrar öğrenmelisin ki ben senden daha akıllıyım. Bu arada sana 'sen' diyen tek adamım ben ve biliyorum bu seni deli ediyor. Sebebini bilmiyorsun, sadece rahatsız oluyorsun, o kadar... Peki, söyleyeyim o zaman. Etrafındaki herkes sana 'siz' diye hitap ediyor, seni buna alıştırmışlar. Oysa bugüne kadar 'sen' deselerdi ve ben şu anda sana 'siz' deseydim, şimdi yine bozulacaktınız siz. Sahi, kaç kişisiniz ki siz?

Bu neydi, konuşan kimdi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hatırlarsın, küçükken etrafındakiler seni 'sen' diye seviyorlardı ve buna hiç kızmıyordun o zamanlar. Peki, ne oldu çoğaldın mı şimdi ya da biz mi azaldık sen büyüyünce? Yoksa şimdikiler seni annenden babandan ya da amcandan daha mı çoğul seviyorlar?

Barkudza üçüncü sınıf bir düdüğün içine hapsolmuş, leblebi büyüklüğündeki o zımbırtının yalnızlığını yaşıyordu geniş odasında ve bu maçın hakemi hiç durmadan penaltı çalıyordu. Sarsılmıştı Başbakan. Eksik ya da yanlış tek şey söylemiyordu adam. Eğitimi her ne olursa olsun gerçekten akıl almaz biriydi mektubu yazan.

Yarım saat önce girdim dünyana ve hayatındaki en büyük renk oldum bir anda. Hadi itiraf et! Altından geçmeye çalıştığın gökkuşağı benim, sahte kalabalığın yalnız kabadayısı. Etrafına bak bakalım, senden başka kim var sağında ya da solunda? Sen sensin, ben de benim işte. Rahat ve emin ol ki kati surette biz bizeyiz ve tekrar kabul et, bildiklerin yanlış. Yazdıklarımı iyi oku ve asla unutma ki hayatının sonuna kadar bir daha hiçbir yağmur benim gibi bir gökkuşağını getiremeyecek sana.

'Bildiklerin yanlış...' çok ağır bir ithamdı; çünkü Barkudza bütün okulları birincilikle bitirmişti. Ne demek oluyordu bu? **'Bildiğin her şey yanlış!'** hükmüne kızıyordu; ama aksini iddia edecek kadar da çok şey bilmiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bildiklerin yanlış! Mesela; yaptığın iş çok kolaydı. Fakat seni kandırdılar, sana hep, 'Zor, devlet yönetmek çok zor!' dediler, işine geldiği için inandın onlara. Oysa çok kolaydı, zirveleri zorlamak çocuk işiydi. En basit çözümleri bile ıskaladın sırf bu yüzden. Bir örnek vermemi istiyorsun, eminim! Bunu nasıl bildiğime şaşırdın değil mi? Şaşırman yersiz; çünkü bunu bilmem hakikaten çok büyük bir iş değil. Beni sakın etrafındakilerle karıştırma, ben onlara benzemem. Üstelik bunlar gerçekten küçük işler. Etrafın adam dolu ama şu ana kadar kaç tane devrim yaptın? İşsizlere iş buldun, öyle mi? Enflasyonu düşürdün he? Emekli maaşlarına zam yaptın... Bunların hangisi devrim Tanrı aşkına? Heyhat ki etrafındakiler hâlâ bunları büyük iş zannediyorlar. Oysa bunlar iş falan değil, Sayın Başbakanım. Herhangi şey statüsünde bile sayılmayacak kadar herhangi şeyler bunlar. Bildiklerin yanlış ya hani, biri ikisi değil, tamamı yanlış üstelik. Biliyor musun, seni öğrendiklerin bitirdi; çünkü onları isteyerek öğrenmedin, zorla öğrettiler... Kendini tanımıyorsun, gücünü bilmiyorsun. Çoğu zaman boş konuşuyorsun. Diğerlerine benziyorsun, çok benziyorsun. Her insanın parmak izi farklı değil mi? Hiç kimsenin parmak izi bir diğerine benzemez, değil mi? Senin parmak izin de başka değil mi? Bunu herkes bilir; ama kimse parmak izini ezbere bilmez! Kimse kendini tanımıyor çünkü. Başbakansın, hadi bir kâğıda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

parmağındaki o meşhur izi çiz. Kopya çekmeden çizeceksin.

Barkudza şaşkındı. Sağ elinin parmak ucuna bakmayı düşündü; ama yapamadı. Akıl Almaz Adam kopya çekmeyi yasaklamıştı. Yine de dayanamadı ve işaret parmağının ucunu başparmağına dokundurarak iz taradı. Bilmiyordu. Belki de bilmesi de gerekmiyordu şüphesiz; ancak Akıl Almaz'ın iddialarının hepsi doğruydu ve bu ürkütüyordu Başbakanı.

Hepsini unut öyleyse içinden geldiği gibi davran; eğer bunu yaparsan annenin sütünü emerkenki gibi kusursuz olacaksın.

Neyse mevzuumuza geri dönelim. Basit çözümleri gözden kaçırmana dair bir örnek verecektim. Basit bir örnek... Hükûmetler ülkelerini tanıtmak isterler mesela. Her başkan bunu ciddiye alır ve büyük bütçeler ayırır memleketinin adını duyurmak için. Sen de ayırdın, milyonlarca seres para harcadın; ama her nedense hiçbirinizin aklına bir Naravenyalıyı uzaya göndermek gelmedi. Dünya uzaya gitti; ama henüz uzaya giden bir Naraven olmadı! Peki, neden? Hepsini bir tarafa bırakalım, sen neden Naravenya Cumhuriyeti'nin Başbakanı olarak uzaya gitmedin, korktun mu yoksa? Cevabı ben biliyorum. Bu senin aklına hiç gelmedi bile; çünkü daha önce bunu yapan hiç kimse olmadı. Önce başkasının yapması lazım senin yapabilmen için. Başkası yapınca da 'Neden ben

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bunu daha önce düşünemedim?' diye dövünmen lazım. Senin ya da sizin kaderiniz bu...

Barkudza bunu hiç düşünmemişti gerçekten de hatta hiçbir devlet başkanının aklına uzaya gitmek gelmemişti. İlk olarak biri uzaya çıksa diğerleri onu takip edecek ve 'Bunu neden düşünemedim?' diyeceklerdi. Olayın en çarpıcı tarafı ise Akıl Almaz Adam'ın bunların hepsini biliyor olmasıydı. Tokat gibi Başbakanın yüzüne yüzüne inen bu mektup esrarını artırarak asrın en büyük şamarına dönüşüyordu:

Öldüğünü hayal ettin mi hiç? Et hadi! Ansiklopedilerdeki kravatlı resminin altına 'Naravenya'nın bilmem kaçıncı Başbakanı' yazacak sen öldüğünde. Oysa bir kere uzaya gitmiş olsaydın, başbakanlığının dışında iki büyük unvanın daha olacaktı: Uzaya giden ilk Naraven ve yer çekimine meydan okuyan ilk Başbakan. Öldüğün zaman da ansiklopedilerdeki o kravatlı resminin yanına astronot kıyafetli bir resmini daha koyacaklardı; ama sen bunu hiç düşünmedin. Ansiklopedide astronot kıyafetli resminin olması da basit bir teferruat tabii ki! Olsa ne olur, olmasa ne? Ülkeni tanıtmanla ilgileniyorum ben, senden sonrakilere örnek olmanla...

Barkudza'nın aklına dayısı geldi birden. Velev, astronot kıyafetlerine özel ilgi duyardı. Kendine onlardan bir tane dikebilmek için çok uğraşmıştı. Epeyce bir süre o kıyafetlerin hangi maddeden yapıldığını düşündükten sonra izcilerin kullandığı kamp çadırının kumaşından yapıldığına

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

karar vermişti; ama parayı bir türlü denkleştiremediği için bunu hiçbir zaman başaramamıştı.

Küçük Kash'ın evinin arka mahallelerinden birindeki köhne dükkânda, fotoğrafçılık yapan yaşlı bir adam vardı. Fotomontaj denilen şeyin mucidi sayılırdı bu kısa boylu, öğle yemeğinde kızarmış iki yetişkin fil budu yediğine bahse girilip neredeyse kazanılacak kadar şişman olan ihtiyar. Bilgisayardan falan anlamazdı; ama biri gidip ona 'Bütün devlet başkanlarının bana secde ettiği bir resim istiyorum!' dediğinde 'Vesikalık mı olsun, boy mu?' diyecek kadar iddialıydı. Daha şaşırtıcı olansa bunu gerçekten yapabilmesiydi. Dayının astronotlara olan merakını bilen yaşlı adam, Velev'in doğum gününde eski vesikalık fotoğraflarından birine astronot kıyafeti giydirip ona hediye etmişti. Hapishane yıllarından sonra hiçbir iş yapmamıştı Velev. Yaşlı adamın bu armağanı onun en büyük umudu olmuştu. O resmi büyütüp gazeteye ilan verecekti meşhur olmak için; ama başaramadı... Çünkü yaşlı fotoğrafçı bir gece, köhne ahşap dükkânında uyurken çıkan yangında hayatını kaybetti. Velev bu haberi duyunca çok üzüldü. Olay yerine gittiğinde ilk baktığı şey fotoğrafların negatifleriydi; ama hepsi kül olmuştu. Herkesin duyacağı şekilde 'O çok iyi bir adamdı!' dedi, sonra sadece Kash'ın duyacağı şekilde 'Birkaç gün daha yaşasaydı ölür müydü?' diyerek tabutunun çok ağır olacağını düşünüp cenazesine bile katılmadan uzaklaştı oradan. Kash'a mantıklı olmayı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dayısı öğretmişti. Duygulu olmak kadınlara mahsustu ona göre, erkek adam duygusuz olmalıydı.

Velev'in bütün planı negatiflerle birlikte yangına düşmüştü. O da elindeki resimle idare etmek zorunda kaldı. Bu resmi tanıştığı insanlara göstererek uzaya gittiğini iddia edip onlardan borç para istiyor ve kimseden alamamasına da hiç anlam veremiyordu. Küçük Barkudza'ya bunun bir sır olduğunu sıkı sıkı tembihlemeyi de ihmal etmiyordu. Biraz şüphelense de Kash onun uzaya gittiğine inanan tek adamdı.

Eğer Velev yaşasaydı ve Barkudza'nın yerine Naravenya Başbakanı o olsaydı ilk yapacağı iş uzaya gitmek olurdu. Gel gör ki bu, Barkudza'nın aklına hiç gelmemişti. Bencil bir adamdı Velev; ama onu her zaman çok seviyordu Kash. Duygusuz bir adam olan dayısını neden bu kadar çok sevdiğini düşündü önce, sonra da son dönemde ortadan kaybolan astronot kıyafetli resmin nerede olduğunu... Mektuba geri döndü:

Yazdıklarım aklına yatıyor, bunu biliyorum. Dönüşüyorsun, değişiyorsun, kendini buluyorsun bu satırların arasında ve çok merak ediyorsun beni; ama seni uyarmalıyım Barkudza: Sakın beni aramaya kalkma, boşa zaman kaybedersin ve asla bulamazsın! Kâinattaki bütün taşların altına baksan da bulamazsın beni. Senin ya da ekibinin kapasitesi beni bulmaya yetmez, buna emin ol!

Bu uyarıya rağmen, engel olamadı Barkudza kendine. Parçaladığı zarfın hangi postaneden geldiğine baktı; mührü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yırtmış olduğunu fark etti. Parçaları birleştirerek tekrar baktı zarfa, küçük bir sahil kasabasından geliyordu.

Ünlü olmak gibi bir derdim yok. Hiç merak etme, kimseye anlatmayacağım sana akıl verdiğimi. O hâlde anlaşalım; sen beni arama, ben de sana yardım edeyim. Eğer kabul ediyorsan başlayalım.

Başbakan bu fikri denemeye değer bulmuştu; ama tanımadığı, bilmediği biriyle nasıl irtibat kuracaktı? Akıl Almaz Adam görüşmeyi reddediyordu. Önce 'Arama, sorma!' diyordu, sonra da birlikte çalışmayı teklif ederek hepten saçmalıyordu. Devamında var olabileceğini düşündüğü cevaba ulaşmak için mektuba geri döndü:

Sakın unutma! Tek amaç: Naravenya'nın her yerinde özgürce dondurma yiyebilmek. Güneşi yere indirmeden ölüm yok sana. Aramızdaki iletişime gelince... Tasalanma, çok kolay olacak. Bana ana haber bültenleriyle mesajını yollayacaksın, ben de sana çözümleri mektuplarımla göndereceğim. Haa unutmadan, beni ciddiye aldığını anlayabilmem için toplantılarını farklı bir üslupla yapacaksın. Renkli olacaksın yani, rengârenk...

Aha çarşaflar geldi, benim hemen gitmem lazım.

Gözlerinden öpüyorum, hoşça kal.

Akıl Almaz Adam

Yazdığı mektupla başından sonuna kadar aşağılamış olsa da esrarengiz adamın teklifi Başbakanın aklına yatmıştı. Satır aralarından başka anlamlar çıkarabilmek için birkaç

kez daha okudu, yazılanları uzun uzun düşündü. Mektubu sıkıca tutuyordu. Bunu her fark edişinde ellerini gevşeterek tanımadığı adamın haklı çıkmasına engel olmaya çalışıyordu. Hiç terlemeyen ellerinin sırılsıklam olduğunu görünce nasıl etkilendiğini daha iyi anlıyor ve biraz daha teslim oluyordu bu büyük akla. Bilinmeyenlerini kaale almayan çok bilinmeyenli bir denklemdi Akıl Almaz Adam. O kadar kayıtsızdı ki, Barkudza'nın onu anlayıp anlamaması umurunda bile değildi. Anlatmış ve geçmiş gitmişti. Dondurma yerken ölen kadının trajik hikâyesi, bir cehennem olup beynine düşmüştü başbakanın, kurtulamıyordu. Onu asıl üzense bu hikâye gibi binlerce hikâyenin daha var olmasıydı. Peki, bunları daha önce bilmiyor muydu? Şüphesiz biliyordu; ama ilk defa katil olmakla suçlanıyordu. Mektuptaki o bölümü defalarca okudu. Kendini affedemiyordu. Akıl Almaz'ın, **'Çok kibardı o, bir dondurma yedi mi boğazı şişerdi hemen...'** diyerek anlattığı kadının masumiyetini düşündü. Gözünün önüne naz yaparken sağ omzunu hafifçe yanağına doğru çeken o kadının saflığı geldi. Acı çekiyordu. Denklem umursamıyordu; ama o cevabı bulmak için oradaydı.

Mektubu, yırttığı zarfının içine büyük bir titizlikle yerleştirdi ve kimsenin dokunma izni olmayan özel çekmecesine koydu. Gazeteciler bu derin sessizliğin bozulmasını beklerken, Başbakan. Yashe'yi aradı ve derhâl basın toplantısı için düzen almalarını söyledi. Kişi sayısı kadar da sade dondurma sipariş etmelerini istedi. 10–12 dakika sonra her şey hazırdı. Yashe her zamanki gibi büyük bir dikkatle Barkudza'nın odasına girdi. Mektubu okurken sıkıntıdan

oynadığı saçları darmadağın olmuştu başbakanın. Yashe dağınık saçlının kırmızıya çalan gözlerine korkuyla bakarak,

- Emrettiğiniz gibi, her şey hazır efendim.

dedi. O güne kadar bu kızın saygılı tavrını hep beğeniyordu Barkudza; ancak 'Emrettiğiniz gibi' ifadesi ona ilk defa o gün itici geldi:

- İşte beni zehirleyenlerden biri de bu!

diye geçirdi aklından ve her an ağlamaya hazır güz bakışlı Yashe'nin yüzünde bir düşman gördü Barkudza. Korkusu telaşa dönen genç kız, işinin başına döndü. Bu nasıl bir güçtü? Bir mektup onu nasıl bu kadar derinden etkileyebilmişti? Akıl Almaz Adam sanki mektubun içinden dışarı çıkmış ve ara vermeden az önce başbakanın beynine düşen cehennemi tutuşturuyordu. Bu mektup okuyunca bitmiyor, bitince başlıyordu sanki.

Odasından çıkar çıkmaz peşine düşen korumaları, basın sözcüsü, adamları ve hatta gördüğü herkes ona itici geliyordu şimdi. Onların yüzünden kendi olmayı başaramadığını az önce öğrenmişti. Kaybeden takımın teknik direktörü edasıyla basın toplantısı yapacağı salona geçti. Üzerinde başbakanlık forsu bulunan kürsüsüne yanaştı. Toplantının o günkü beklenen konusu petrole gelen ani zamdı; ama aklında ne petrol vardı ne de zam, anlamsız anlamsız önündeki notlara bakıyordu. Saçlarındaki bariz karışıklık gazetecilerin dikkatinden kaçmamıştı. Kendi aralarında başbakanın sağlığı hakkında yorumlar yapıyorlardı. Her kafadan bir ses çıkıyordu ve salondaki uğultu

flaş seslerine karışıyordu. Gürültü devam ederken, başbakan kafasını notlarından kaldırdı ve gazetecileri izlemeye başladı, sesler kesildi. Gözleri 'Ne işiniz var sizin burada?' diyor ve ekliyordu: 'Benim ne işim var burada?' Bu bakışlar biraz uzayınca uğultu yeniden başladı. Toparlandı ve kürsüdeki notları, tüm delilleri yok etmeye çalışan soğukkanlı bir suçlunun acelesiyle topladı.

- Değerli basın mensupları ve mesai arkadaşlarım. Toplantıya başlamadan önce hepinize dondurma ikram etmek istiyorum.

dedi. Dondurmalar dağıtılırken Barkudza gözleriyle acelesi olduğunu ima ederek 'Daha hızlı olun!' mesajını veriyordu görevlilere. Acelesi vardı; çünkü Akıl Almaz Adam'ın iliklerine kadar işleyen mektubunun ikincisini bu toplantı getirecekti.

- Şimdi gözlerinizi kapatın ve afiyetle dondurmalarınızı yiyin.

dedi. Basın mensupları gözlerini kapatmıştı; ama koruma görevlilerinin gözleri açıktı ve dondurmalarını yemiyor, sadece tutuyorlardı. Birisi erimeye başlayan dondurmanın külahı sıyırarak akan damlasını diliyle almaya çalışırken öteki koruma bunu fark etti ve gözleriyle onu uyardı. Barkudza,

- Hadi!

diyerek ayaküstü dondurma yeme mecburiyeti getirdi herkese ve konuşmaya başladı:

- Narevenya'nın her yerinde, gecenin saat 3'ünde ya da 5'inde, tıpkı şimdi olduğu gibi gözlerinizi kapatıp dondurma

yiyebileceğinize inanıyor musunuz? Sadece hayal edin, bunu yapabilir misiniz? Ben bunun adına 'hürriyet' diyorum işte. Hiç kötü kimse yok ve siz istediğiniz her yerde ailenizle beraber gözlerinizi kapatıp özgürce dondurma yiyorsunuz.

Zaten etkileyici olan sesini biraz daha kısarak sordu:

- Cevap vermeyin, sadece düşünün. Buna gerçekten inanabiliyor musunuz?

Gözleri kapalı olan gazetecilerden hiçbiri inanmıyordu; çünkü her gün yüzlerce olayla yüz yüze geliyorlardı. Naravenya'da gece yarısı gözleri kapatıp dondurma yemek şöyle dursun gündüz vakti gözleri açık yürümek bile neredeyse imkânsızdı. Kapkaççılar insanların özgürlüğünü yandan yandan kesiyorlardı. Köklü bir tarihi olan Naravenya'da yüz yıl öncesine kadar şehrin meydanlarında içi oyuk kayıp taşları vardı. Biri bir şeyini kaybedince telaşlanmazdı eskiden. Eğer eşyasını denizde kaybetmemişse akşam iş dönüşü gelir oyuk taşın içine bakardı ve kaybettiği Kaşıkçı Elması bile olsa onu mutlaka bulurdu; ama eskilerin tabiriyle devir değişmişti ve yitik taşları 2000'li yıllarda, birer müze ya da hoş bir hatıra olmuştu Naravenya'da...

Gözleri kapalı, dondurma yiyen gazetecilere sordu Barkudza:

- Peki, böyle bir özgürlük ister miydiniz? Lütfen gözlerinizi açmadan sadece ellerinizi kaldırın.

Herkes elini kaldırdı ve sessizce beklemeye başladı. Birkaç saniye sonra gözlerini açtıklarında az önce kürsüde

olan başbakanın yerinde basın sözcüsü Bayan Feli vardı ve basmakalıp bir cümle kurmak için herkesin gözlerini açmasını bekliyordu:

- Hepinize afiyet olsun değerli basın mensupları. Toplantımız sona ermiştir.

Gazeteciler mırıldanmaya başladılar. Bugüne kadar hiçbir başbakan böyle bir toplantı yapmamıştı ve hiçbiri bir toplantıyı böylesine saçma sapan bir anda terk etmemişti. O sinirle başbakanlık binasından uzaklaşan gazeteciler, manşetten intikam almaya hazırlanıyorlardı.

Başbakan o geceyi odasında, Luriz'in yatak olabilen kırmızı koltuğunda geçirdi. Eline aldığı 7 yıllık kalkınma planını, tüm detaylarıyla okudu. Naravenya'da seçimler 7 yılda bir yapılıyordu ve hükûmetler planlarında 7 yıldan sonrası hakkında tek cümle kurmuyorlardı. Defalarca okudu, sade dondurmaya dair tek satır yazı yoktu. Bir vatandaş gibi tekrar okudu; ama bulamadı aradıklarını. Hayalleri ve yapmak istedikleri yağmurda yanmayan kibrit kadar sıradandı. Bırak güneşi yere indirmeyi, bir mumu bile yakamayacak durumdaydılar. O an birisi Barkudza'ya 'Projen nedir?' diye sorsa vereceği herhangi bir cevabı yoktu ya da vardı da onları söylemeye utanırdı. Belki de dünya tarihinde ilk defa bir başbakan, seçim olsa kendine oy verirken tereddüt edecekti. Bütün planlar ve programlar, bir önceki iktidarın ve yerine göz diken muhalefetinkiyle aynıydı. Sıradanlık can sıkıcıydı, sinir bozucuydu. Sabaha karşı uyuyakaldı koltukta... Gün boyu aklında olan kadın rüyasına girdi, küstüm küstüm bakan kadın. Sağ omuzu

hafif yukarıda duran kadın... 'Beni sen öldürdün!' diyemeyecek kadar kibar olan o kadın, güneşi bir külahın içinde, gülümseyerek başbakana uzatıyordu, eli yanmıyordu kadının. Barkudza göz kamaştıran muhteşem hediyeyi almak için elini kadına uzatmaya hazırlanıyordu ki kapı açıldı. Gözlerini hiç uyumamış gibi açtı Barkudza, gelenin başbakanı uyandırmış olmanın tedirginliğini yaşayan basın sözcüsü olduğunu fark edince onu rahatlatmak için yattığı yerden doğruldu ve:

- Gel Feli, anlat bakalım ne var ne yok?

Rahatlayan sözcü, elindeki gazeteleri başbakana uzatarak,

- Günaydın efendim, herkes dondurmalı basın toplantısını konuşuyor. 40 yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

dedi. Az sonra bakacağı gazetelere sinirlenmesini engellemeye çalışırken başbakan koltuğunu doğrulttu ve gazeteleri eline aldı.

- Efendim, eminim ekonomi canlanacak bu açıklamanızla. Çok güzel oldu gerçekten, tebrik ederim. Milleti tüketime yönlendirmek, krizi aşmamız için iyi bir adım ve olağanüstü bir fikir.

diyerek mutlu mesut tepkiler verdi. Başbakan 'Ne dersen de, kabul edecekler!' diyen Akıl Almaz'ın ne kadar haklı olduğunu bir daha gördü.

- Teşekkür ederim Feli. Sen işinin başına git!

dedi. Kayıtsız denklem eğer vaadine sadık kalırsa birkaç gün içinde dondurmalı toplantıda bahsi geçen özgürlük

operasyonuyla ilgili çözümü yollayacaktı. Bir yandan nasıl bir teklif geleceğini merak ediyor, öte yandan da gazetelerin dünkü toplantıyı nasıl aktardığını okuyordu. Aslında ne yazdıkları umurunda değildi. Düşündüğü tek şey mesajın Akıl Almaz Adam'a doğru ulaşıp ulaşmadığıydı.

'Görülmemiş basın toplantısında buz gibi espri' diye başlık atmıştı ülkenin en büyük gazetesi. Öteki ise 'Dağınık saçlar ve sade dondurma operasyonu' demişti manşetten. 'Başbakan komiklik yaptı.' diye yorumlamıştı diğeri Barkudza'nın dondurma organizasyonunu. Haber detayları ise tam bir faciaydı. 'Başbakanın dondurma yiyeceği tuttu. Yeni saç modeliyle ilk basın toplantısını yapan başbakan, birden kayboldu ve dondurmalı toplantı soğuk bitti...' gibi yazılar yer alıyordu ayrıntılarda. Barkudza gülümsedi; çünkü gazeteler tam da Akıl Almaz'ın istediği gibi gökkuşağı kadar rengârenkti.

Tirajı çok yüksek olmayan; ama ülkenin entelektüelleri tarafından okunup ciddiye alınan Fondee Gazetesi'nin genç ve güzel köşe yazarı Hyll Yavelli ise o günkü başlığını 'Yüzyılın en tatlı basın toplantısı' diye atmıştı.

> Yakışıklı ve karizmatik başbakan uzatmadı, kısa konuştu ve büyük mesajlar verdi. Ayrıca itiraf etmeliyim ki, yeni saç stili çok hoş olmuş. Kim ne derse desin, bence o muhteşem bir adam ve gerçekten etkileyici bir lider. 'Gözlerinizi kapatın!' dedi, hepimiz kapattık. Açtığımızda hepimiz oradaydık; ama o yoktu. Dediklerini yaptırabiliyor işte. Büyülendim. Naravenya farklılıklara açık olmalı. Ben de ülkemin her yerinde

gözlerimi kapatarak dondurma yemek istiyorum. Kim istemez ki bunu? Başbakanımızı destekliyorum. Yaşasın dondurma, büyüksün Barkudza!..

Köşe yazısını okurken olması gerekenden daha fazla mutlu oldu başbakan ve sonra odasındaki dev ekran televizyonunu açıp Naravenya'yı sarsan toplantının detaylarını izledi. Muhalefet kanadı hararetliydi. Ana muhalefet başka bir şey söylüyordu, muhalefet başka bir şey... İkisinin ortak özelliği ise başbakanı sahtekârlıkla suçlamalarıydı. Konuşulanlar üç aşağı beş yukarı şunlardı:

- Petrol krizinin üstü kapatılmaya çalışılıyor ama hiç kimse bu dondurmayı yemez.
- Dondurma yiyerek devlet yönetilemez, komik...
- Gazetecilere saygısızlık yapıldı, dondurma yemekle özgürlüğün ne alakası var?
- Dondurmacılardan reklam bedeli almış olmalı Sayın Başbakan...
- Dondurmacı Başbakan...

Olup biteni hayretle izliyordu. İlk defa, ezberlenenlerin dışına çıkmayı denemişti. Sıra dışı olmak bu kadar sancılı mı olacaktı? Topu topu bir dondurmaydı ısmarlanan. Kaldı ki, birinin birine dondurma ısmarlaması dünyanın en sevimli davranışlarından biriydi. Oysa sıradan olmak ne kadar da kolaydı!.. Topluyordun insanları, petrol varil fiyatlarından bahsediyordun, herkes mutlu oluyordu. Dondurma ısmarladığın zaman ise olay çıkıyordu. Bunu anlamak için

düşünmek yetmezdi, anlamanın da düşünmekten başka bilinen bir tekniği yoktu. Dolayısıyla bu anlaşılamazdı.

Böyle hâllerde başına saplanan ve diş ağrısını aratmayan büyük ağrıyı da yanına alıp evine gitti başbakan. Dün banyo yapamamıştı ve suya dokunmaya ihtiyacı vardı. Hizmetçi kız, çeyrek olimpik bir yüzme havuzunu andıran banyoyu hazırladı. Büyük adam sıcak köpüklü suyla dolu olan küvetine girdi. Boylu boyunca ve tamamen savunmasız bir şekilde yatarken bu hâlini hiç kimsenin bilmediğini düşündü. Onu makamında ya da makam aracında görenler bir mucizeye bakar gibi hayranlıkla bakıyorlardı. Oysa o da herkes kadar mucizeydi ya da herkes kadar sıradan... Bunları ilk kez düşünüyordu. O bir ülkenin başbakanıydı ve Akıl Almaz Adam'ın dediği gibi kendini değil, bir başbakanı yaşıyor ve yaşatıyordu. Banyo bitince rahatlamıştı. Telaşsız bir biçimde başındaki ağrıyı banyoda bırakarak bornozunu giydi ellerine bakarak. Az önce savaşır gibi tartıştığı arkadaşı haklı çıkan haksız gibi gizlice hayret etti; çünkü parmak uçları buruşmuştu. Odasına geçti, pijamasını giydi. Epeydir sağ ayağının serçe parmağında bulunan ve canını yakan, gençlik yıllarından kalma nasırıyla ilgilenemiyordu. Babasından öğrendiği eski bir yöntemle tırnak makasını hafifçe yan çevirip nasırını kesmeye başladı. Boş işti; ama keyifli bir şeydi bunu yapmak. O nasırıyla ilgilenirken televizyondakiler de başbakanın dondurmalı toplantısıyla haşır neşir oluyorlardı. Bütün oturumları başından sonuna kadar izledi. Muhalefet sert açıklamalarda bulunuyor ve başbakanın sağlık sorunları olduğu gerekçesiyle erken seçim öneriyordu. Hatta abartıyor,

psikologlara danışıyorlardı. Ülkenin en önde gelen ruh hastanesinin 22 yıllık tecrübeli başhekimi Doktor Hanis, başbakana 'Sreselon' teşhisi koydu. Strese bağlı olarak ortaya çıkan ve milyonda bir rastlanan hastalığın tedavisi yatarak mümkündü. Hanis'e göre en büyük başlangıç belirtisi kişinin alakasız şeyler söylemesi olarak bilinen Sreselon, eğer zamanında tedavi edilmezse Alzheimer ötesi bir bunama türü olan Zarrez'e çevirebilirdi.

Muhalefetin satın aldığı adamlardan biriydi Hanis. Barkudza büyük bir hekim olarak ün yapmış olan bu adamın başarısının tesadüf olduğundan emindi; ama bunu asla ispat edemezdi.

Hanis iki yıl önce düzenlenen dünya şampiyonasında milli boksörlere motivasyon çalışması yapmıştı ve o yıl Naraven sporcular ilk defa 5 altın, 2 gümüş madalyayla ülkelerine geri dönmüşlerdi. Oysa bu madalyaların sebebi asla Hanis değildi. Boksta dünyanın en başarılı ülkesi olan Uhenna'da savaş vardı o yıl ve milli yas ilan edilmişti. Her yıl bütün madalyaları toplayan ve bu sebeple; Uhennalı boksörler şampiyonaya katılmamıştı ve meydan boş kaldığı için Naraven boksörler çok sayıda derece yapmışlardı. Geçen sene ise Uhennalılar şampiyonaya katılmış ve tekrar bütün madalyaları toplamışlardı. Bak şu işe ki geçen yıl Hanis'in yerine başka bir psikiyatrist olan Doktor Yana motive etmişti milli boksörleri ve Naraven boksörler sadece bir altın, iki gümüş madalyayla dönmüşlerdi ülkelerine. Uhenna'nın katılmadığı o yılı saymazsak bu bile boksta tüm zamanların en başarılı sonucuydu. Gel gör ki detaylarla ilgilenen yoktu. Yana kesinlikle daha başarılıydı; ama Hanis halkın

sevgilisi olmuştu ve daha fazla ciddiye alınıyordu. Ne yazık ki Barkudza'ya 'Sreselon' diyen de Hanis'ti.

Başbakan televizyonda olup biteni izlerken oğlu Lomre neşeyle içeriye girdi. Arkadaşlarıyla birlikte dünya klasiği yazan ilk kadın olarak tarihe geçen ünlü yazar Zelom'un son romanından sinemaya uyarlanan filmi izlemeye gitmişti. Babasını görür görmez, her sinema dönüşü annesiyle uzun uzun kritik yapmayı bir kenara bırakarak en yakın arkadaşından yediği kazığın hesabını soran bir dost gibi çıkıştı:

- Baba sen ne yapmaya çalışıyorsun Allah aşkına?

- Nasırımı kesiyorum oğlum.

diyerek dikkatini dağıtmaya ve konuyu değiştirmeye çalıştı; ama Lomre açıklama bekliyordu:

- Ya yapma lütfen, rezil olduk millete! Dondurmayla özgürlüğün ne alakası var baba ya?

Gazetelerdeki yorumlardan ve söylentilerden etkilendiği çok belliydi.

- Biraz daha rahat bir toplantı olsun istedim yavrum, ne var ki bunda?

Son günlerde araları bozuk olan karısı Leedara, kocasına yüklenmek için iyi bir fırsat yakalamıştı. Araya girip dünden beri biriktirdiklerini kustu ortaya:

- Ama kimse öyle anlamadı. Herkes 'Delilik bu!' diyor. Yani normal bir başbakan gibi devam etsene sen işini yapmaya... Dengesiz!..

Kahkahalar atarak güldü başbakan. Karısının zaten bozuk olan sinirleri iyice bozuldu, tepkiyle arkasını döndü. Lomre saygılı fakat sert bir ses tonuyla:

- Neye gülüyorsun baba, komik olan ne?

diye sordu.

- Aklıma bir şey geldi de ona gülüyorum oğlum. Bizim köyün bir muhtarı vardı, annen bilir... Karısı çok kiloluydu. Gel zaman git zaman kadın diyet yapmaya başladı; ama her geçen gün biraz daha şişmanlıyordu. Muhtar bir gün sofrada sormuş buna tamam mı!

Barkudza savunmasız bir anda ayaklarının altı gıdıklanırcasına kıvrana kıvrana gülüyordu karnını tutarak. Karısı arkasını dönmüş olmasına rağmen gizlice dinliyordu Barkudza'nın anlattığını, oğlu ise basında yer alan delilik iddialarını da düşünerek babasının ne yapmak istediğini anlamaya çalışıyordu.

- Neyse muhtar demiş: 'Nasıl diyet bu? Ne buluyorsan yiyiyorsun.' Kadın sinirlenmiş 'Sana güzel görünmek için neler çekiyorum ama yine de yaranamıyorum.' demiş. Muhtar demiş 'İyi de, diyet yapan biri bu kadar yemek yer mi?' Kadın çileden çıkmış 'Erkek değil misiniz, hepiniz aynısınız! Ben diğer kadınlar gibi bir tane değil, tam dört diyet birden yapıyorum, gözüne dizine dursun!' demiş...

Bu hikâyeyi Leedara da biliyordu. Biraz durduktan ve gülmemek için dudaklarını ısırdıktan sonra patladı. Oğlu da babasının kıvrana kıvrana gülmesine dayanamadı ve bütün

gerginliğini bir yana bırakıp kahkaha atmaya başladı. Barkudza koltuğun başındaki kırlenti, günlerdir tek kelime konuşmadığı karısına fırlattı; karısı da aynı kırlenti kocasına geri attı. Bu şakalaşma onları biraz da olsa yakınlaştırdı. Yüzünde beliren şımarık bir çocuğun ifadesiyle karısının yanına gitti Barkudza:

- Seni seviyorum güzel karıcığım!..

dedi saçlarını okşayarak. Karısı sağ omzunu hafifçe yukarı kaldırıp naz yapınca Başbakan hüzünlendi. Bayan Barkudza küs oldukları için üzüntü duyduğunu ve hüzünlendiğini düşündü kocasının. Hâlbuki Barkudza karısına hiç küsmemişti.

Ertesi sabah yine büyük odasındaydı. Çalkalanan piyasaları ve başbakan hakkında yazılıp çizilenleri değerlendirmek üzere toplantı masasının etrafındaydı bütün danışmanlar. Ranzanın altında çorabının öteki tekini ararken, üç yıl önce kaybettiği oyuncağını bulan çocuk kadar neşeli olan başbakanın bu hâli, dünden beri huzursuz olan danışmanlarını da keyiflendirdi. Gür ve enerjik sesiyle:

- Günaydın Arkadaşlar!.. Sizi dinliyorum...

deyince acelesi olduğunu anlayan danışmanlar hızlıca konuya girdiler:

- Efendim medya zaten hiçbir zaman yanımızda olmadı, bu çok normal bence...

dedi biri. Öteki:

- Muhalefetin yanımızda olmaması çok normal efendim, bence halkın nabzı daha önemli ve bana göre bu dondurma hadisesi oy oranımızı %15 artırdı.

Başbakan mektuptan aklında kalan o cümleyle araya girdi:

- 'Ödül olarak ölüm' demek istiyorsun yani?

- Evet efendim. Aynen öyle!..

dedi en önde oturan. Acaba ne anlamıştı da 'Aynen öyle!..' demişti? Barkudza bunları düşünürken diğeri devreye girdi:

- Bence süper bir proje bu. Dondurma üreticileri bizi faks yağmuruna tuttular, telefonlarımız kilitlendi. Herkes size teşekkür ediyor efendim.

- Reklamın iyisi kötüsü olmaz, gündem değişti bence. Kimse zamlardan bahsetmiyor, bu çıkış çok iyi oldu. Efendim, ben haddimi aşmamak kaydıyla bu yaptığınızın gündemi değiştirmek için tasarladığınız özel bir şey olduğunu fark ettiğimi söylemek istiyorum.

dedi bir başkası. Hazır Sreselon teşhisi konulmuşken,

- Ne demişler? Kilo vereceksen en az dört diyetisyenle çalışman gerek...

diyerek alakasız bir şekilde araya girdi başbakan ve dün geceki gibi gülmeye başladı. Keder ve endişe yerini neşe ve huzura bırakırken ortamı daha da şenlendirmek isteyen Olorto:

- Ne yalan söyleyeyim, çok güzel oldu. Şahsım adına kutluyorum sizi efendim. Ha bir de şu bayrak fikri bence çok güzel.

dedi ve bu konuyla başbakanın ilgisini çekmeye çalıştı; ancak tecrübeli danışmanlardan biri olan Niyarres buna itiraz etti:

- Efendim, ben haddimi aşarak bu fikrinize katılamayacağımı söylemek isterim. Yani bayrak, bir milleti millet yapan en müstesna değerdir. Bence rengi falan değişmez.

Başbakan, Niyarres'in bu çıkışına kızmış gibi yaptı. Gençlik yıllarında tiyatro eğitimi alan Barkudza'nın rol yaptığını kimse anlayamadı, anlayamazdı da:

- Yahu kardeşim siz anlamıyor musunuz? Gündemi yakalamak için böyle atraksiyonlar şart. Sinirlendirmeyin beni. Atalarımız at arabasıyla işe gidiyordu diye şimdi biz de ata mı binelim?

Haklı çıkmanın gururuyla tekrar söz alan Olorto:

- Efendim, mutlak surette haklısınız. Bence bu yapılmalı, marş da değişmeli.

Barkudza'nın sert çıkışı, atalarının onurundan daha güçlüydü. Çünkü atalar ölmüştü ve itiraz eden danışmanın işine son verme şansları kalmamıştı.

Başbakanın aklına, istifa eden bakanlar ve partilerinden ayrılınca tanınmaz hâle gelen, derhâl yeni partiler kuran ya da değişik oluşumlarda boy gösteren, veryansınlar eden, ileri geri konuşan milletvekilleri geldi. Onlar da görevleri

boyunca hep dönemin başbakanına itaat ediyorlardı ve sonra birkaç gün önce omuz omuza sonsuz itaatin konuşulduğu kulislere ne oluyorsa birden düşmanlık bulaşıyordu. Neden böyleydi, acaba odadakiler de fırsatı yakalar yakalamaz aynı mı olacaklardı? Akıl Almaz Adam'ın gönderdiği mektup kısaydı; ama her şeyi özetliyordu. Artık şaşırmıyordu. Kendisi de aynı durumdaydı çünkü. O da hepsi hakkında şüpheler taşıyordu; ama bunu asla hissettirmiyordu. Kurallar konulmuş ve ilk hamle çoktan yapılmıştı. Evet, fil çapraz gidecekti ve buna kimse itiraz etmeyecekti. Dürüst olmak her şeyi çözebilecekken neden sahtekârlık seçiliyordu? 'Seni sevmiyorum' demek neden bu kadar zordu? Kaybetmek miydi korkulan? Gelecek korkusu muydu bünyeye sızan? Bütün bu düşünceler aklındayken herkes gibi o da içindekileri gizleyip bayrakla ilgili yapılacak bakanlar kurulu toplantısını erteledi:

- Neyse bu konuyu daha sonra konuşuruz. Sonuçta dondurma projesi iyi, değil mi?

diyerek dikkati başka yöne çekti ve fil yine çapraz gitti.

Teşekkür ederek toplantıyı bitirdi ve odasına geçti. Yalnızdı. Bir nevi gizli hasımlarıydı etrafını sarmış olanlar. Faciaydı, her dediği doğru kabul ediliyordu. Söylemeye çalıştığı şey çok farklıydı; ama herkes kendince bir anlam yüklüyor ve doğru anladığını zannediyordu. 'Özgürce dondurma yemek'ten nasıl bu tarz anlamlar çıkartılabilirdi ki? Oysa bir kere ne yapmak istediğini sormaya cesaret edebilseydiler filin ayakları birbirine dolaşmayacaktı.

Masasındaki mektupları karıştırdı; ancak beklediği mektup o gün de yoktu. Özel asistanı Yashe'yi aradı:

Bana başka mektup var mı?

diye sordu yeni bir umutla ama yoktu. Bir an önce gelmesi gerekiyordu. Her geçen gün biraz daha puan kaybediyordu iktidar ve bu tehlikeli gecikme çirkeflik üzerine kurulmuş siyasette, muhalefetin işine geliyordu.

Aradan üç gün geçti; ama beklediği ses yoktu ortalarda. 'Mektup gelmezse ne yapacağım?' diye düşünmeye başladı başbakan. Akıl Almaz'ın **'Karımı sen öldürdün!'** ifadesi, tenhada yalnızlık boğan acımasız ve kalabalık bir isyandı. Dondurmanın bir facia olabileceği kimin aklına gelebilirdi ki?

Tuhaftı. Koca bir devletin başındaki adam hiç tanımadığı bir kalemin arkasındaki ele tutunmuştu; çünkü etrafındakiler gibi değildi o! Gerçekçiydi, dobraydı, hesap yapmadan konuşuyordu. Kim bilir belki de bu onun en büyük hesabıydı?

Ya güvendiği bu adam da yalan söylüyorsa ya muhalefetin bir oyunuysa bu, ya kandırılıyorsa... Bunları düşündü. Akıl Almaz Adam hesap yapmıyordu ama Barkudza sıradan bir siyasetçi gibi küçük hesaplar yapıyordu ve bu durum mektuptaki adamın haklı olduğunu tekrar tekrar teyit ediyordu. Bu düşüncelerle bitirdi gününü ve hazır bekleyen makam arabasına yöneldi. Bütün başbakanlık ayağa kalktı her akşam olduğu gibi. Telsizlerle anonslar geçildi:

- 0315, 3020'ye hareket etti!..

- Anlaşıldı, tamam!..

Barkudza korumalarının eşliğinde arabasına ilerlerken Akıl Almaz Adam'ın ilgisini çekecek daha farklı şeyler yapması gerektiğini düşünerek plan yapıyordu. Koruma müdürü her zamanki gibi sağ arka kapıyı açtı. Fakat beklenen olmadı, başbakan arabasının arkasından dolandı ve şoförün kapısına doğru geldi. Ne yapacağını kimse kestiremiyordu. Dünya tarihinde daha önce hiç görülmemiş bir şeydi bu galiba ki herkes karpuz tarlasından balina çıkmış gibi şaşkına dönmüş bir yüz ifadesiyle başbakana bakıyordu. O ise hiç aldırış etmeden, şoförün kapısını açtı:

- Yana kay!

dedi. Neye uğradığını şaşıran şoför önce anlamadı ne söylendiğini; çünkü onun aldığı direktif ve eğitim, 'Koltuğunu asla terk etme!' olarak geçmişti zihnindeki ezber tahtasına. Barkudza bu şaşkınlığın sebebini biliyordu:

- Geçsene oğlum yan koltuğa!..

diyerek azarlayınca anladı şoför ve apar topar yan koltuğa kaydı direksiyondaki görevini bırakıp. Yerini ince bıyıklıya kaptıran koruma müdürü Murannas ne yapacağını şaşırıp şoför kapısının önüne geldiğinde Barkudza camı açtı ve,

- Sen de arkaya geç!

diyerek çözdü büyük sorunu. Şoförünü yanına oturtan bir başbakanın bulunduğu atmosferde koruma müdürünün arkaya geçmesi herkes için normaldi artık; ama o makam koltuğuna değil, misafir koltuğuna oturdu. Yani başbakanın her zaman oturduğu yerin yanına.

Alışıldık sessizlik vardı arabada, ta ki Başbakan:

- Güzel araban var.

diyerek şoföre dönene kadar. İnce bıyıklı adam göktaşı düşerken dünyayı kurtarsın diye astronot zannedilerek son anda görev verilmiş dilsize döndü. 'Evet' iyi bir cevap olmazdı. 'Rica ederim' falan dese hepten yanlış olurdu. Gülümseyerek sustu sadece. Başbakan ısrar etti:

- Araban güzel dedik, insan teşekkür eder, bir şey yapar.

Şoför, boğazına ekmek kaçmış bir yabancının, ona su veren yerliye teşekkür ettiği gibi yutkunarak teşekkür etti. Bu arada ailenin sorunlu çocuğu gibi hafifçe öne çıkmış, olanlara bir anlam vermeye çalışan, 15 yıldır beraber olduğumahcup koruma müdürüyle aynada göz göze geldi Barkudza. Murannas gerçekten de sağlam bir adamdı. Gençlik yıllarında finans sahasında faaliyet gösteren bir danışmanlık şirketi kurup işleten Barkudza, Murannas'ı o zamandan keşfetmişti.

> 32 yaşındaydı Barkudza ve aldığı ağır bir darbe sonucu, 10 yıllık cirosuna denk bir bütçeyle iflasın eşiğine gelmişti. Aslında para konusunda bir dâhiydi o. Krizden çıkabilmesi ve zor dönemini atlatabilmesi için küçük bir desteğe ihtiyacı vardı, hepsi bu. Gel gör ki o desteği bulamamakla kalmadı, en yakın arkadaşlarını da kaybederek iyice yalnız kaldı. Çevresi fena değildi ve etrafında azımsanamayacak kadar zengin iş adamı vardı; ama Kash ne zaman onlardan para istese 'Muhasebecime danışıp hemen döneyim!'

diyerek ortadan kayboluyorlardı. Barkudza 'Bir insandan kurtulmak istiyorsan ondan borç iste ve emin ol ki bir daha asla karşılaşmayacaksın!' felsefesini o gün icat etmişti. Bu gerçekten işe yarıyordu. Kimden borç istemişse onu kaybetmişti. Yıllardır hiçbir bedel almadan danışmanlığını yaptığı büyük şirketlerden birinin sahibi olan arkadaşı Moler'i aradı ve ondan 10.000 seres istedi. 10.000, Moler'in bir gecelik eğlence masrafı bile değildi. O da tıpkı diğerleri gibi muhasebecisine danışıp hemen dönecekti, dönmedi. Kash ısrarcı davrandı ve iki gün sonra tekrar aradı, telefonu açan olmadı. İki hafta boyunca her gün aradığı Moler, en sonunda telefonunu açtı ve yaptıkları yeni yatırım için kendilerinin de paraya ihtiyacı olduğunu, bu yüzden yardım edemeyeceğini söyledi. Çocukluk yıllarından beri başbakan olmayı hedefleyen ve bunu herkese söyleyen Kash:

- Ben senden 10.000 istemiştim. 'Yok!' yerine '100 seres verebilirim!' demeni beklerdim. Sevgili Moler, Luriz senden borç para istedi ve sen onu geri çevirdin. Bunu sakın unutma; çünkü ben bunu hiçbir zaman affetmeyeceğim.

dedi ve telefonu kapattı. Böylece borç para istediği için zaten kaybettiği Moler'i hepten kaybetti. Para yerine 'Bankadan kredi al!' diyerek akıl verenler de vardı ve bunlar Kash'ın çeklerinin yazıldığını, hiçbir bankadan kredi alamayacağını biliyorlardı. Ödemelerini yapabilmesi için çek kırdırmaktan başka yolu kalmamıştı. Tam da bu sırada danışmanlık hizmeti almak

isteyen bir firma geldi Kash'ın ofisine: Bunteyer. Para satan şirketlerden biriydi bu ve Kash'ın aradığı adam doğru zamanda ayağına gelmişti. Elindeki çekleri paraya çevirtmek istediğini söyledi ve batmakta olan şirketinin kasasında bulunan ufak tefek çekleri de kırdırarak hepten iflas etti.

Kirasını ödeyecek durumda bile değildi artık. Bütün bankalar peşindeydi. Danışmanlık hizmeti alacağını söyleyen Bunteyer, onun tek umuduydu. Eğer onlara danışmanlık yaparsa ayda 8.000 seres para kazanacaktı; ancak bir akşamüstü Kash'ı telefonla arayıp alacakları hizmeti yeniden yapılanmaları gerekçesiyle bir sonraki seneye ertelediklerini bildirdiler. Gerçeği iki hafta sonra öğrendi Kash. Naravenya Devleti batan şirketlere hiçbir zaman destek vermiyor hatta acımasızca vergi tahsilatı yaparak, iflas edenleri iyice zor durumda bırakıyordu. Ticari borçlarının üzerine bir de vergi borcu eklenince işin içinden çıkamayan müflis iş adamları, çek kırdırmak için iyi bir aşçının, jilet kadar keskin bir bıçakla, yemyeşil bir elmayı sıfır fireyle soyduğu gibi soyabilen tefecilerin tuzağına düşüyorlardı. Bu raddeye gelen kurumun sahibi hesap yapma kabiliyetini tamamen yitiriyor ve tefecilerin her dediğine 'evet' diyerek elinde avucunda ne varsa onlara kaptırıyordu.

İşte Bunteyer de batmakta olan şirketleri kovalayan bu tefecilerden en tehlikeli olanıydı. Diğerleri, kurbanlarına çalışma umudu vererek onları beklentiye sokmuyordu. Oysa Bunteyer, kurduğu istihbarat birimiyle

bitmekte olan şirketlere dadanıyor, onlara umut vererek daha cömert davranmalarını sağlıyordu. Sonra da ensesine hortumunu geçirdiği adamın kanını patlayıncaya kadar emen adi bir sivrisineğe dönüşüyordu. İşin iç yüzünü öğrenen Kash, kandırıldığı için kendini kötü hissetmeye hazırlanıyordu ki, yönetim kurulunda bulunan gizli milyarderlerden birinin adının Moler olduğunu öğrendi ve dizlerinin üstüne çöktü; çünkü onun imzası olmadan hiçbir çeki kabul etmeyen Bunteyer'e arkadaşının kanını emmeleri yönündeki direktifi bizzat Moler vermişti. Kendini kötü hissetmiyordu artık, aklını kaybetmekten korkuyordu.

Hiç kimse verdiği sözü tutmuyordu. Her gün onlarca iş adamıyla tanışıyor, planlarını anlatıyor ve tanıştığı herkesin hayranlığını kazanıyordu. Neredeyse ona söz vermeyen hiç kimse yoktu. Tanıştığı herkes ona sözden de öte sonsuza dek yanında olma garantisi veriyordu. Şüpheye düştü Kash:

- Acaba ben mi yanlış anlıyorum, onlar söz vermiyor da ben öyle mi sanıyorum?

Naravenya'nın en zengin 10 iş adamından biri olan Aren'le yapacağı toplantıya çocukluk arkadaşı Rafilis'le birlikte gitti. Kısa zamanda Aren, Kash'a ısındı. Şirketi için danışmanlık hizmeti almanın da ötesinde, onun başbakan olacağına hiç şüphesiz inandığını ve her şeyiyle tam destek olacağını ifade etti. Hatta,

- Sizi sık ararsam rahatsız olur musunuz?

diye sordu. Kash:

- Şeref duyarım dostum!..

diyerek ayrıldı oradan. Rafilis büyülenmişti. Egzozu patlak olduğu için üç sokak yukarı park ettikleri arabada giderlerken,

- Bu adam seni borçlarından kurtarmakla kalmaz, iktidara bile taşır!

dedi. Kash alışmıştı bu duruma; çünkü her zaman aynısı oluyordu. Yeni doğan bir bebeğin yüzündeki yorgun ifadeyle,

- Bu adam değil beni aramak, telefonlarıma bile çıkmayacak; çünkü parasız olduğumuzu biliyor. Sohbet güzeldi. Gaza geldi, sözler verdi. Ve dostum bana verilen sözlerin %5'i tutulsaydı şimdiye kadar çoktan iktidar olmuştum ya da Naravenya'da aç adam kalmamıştı.

diyerek kısmen anladığı bu garip psikolojinin analizini yaptı. Rafilis'e göre adam çok samimiydi ve bu sözünü tutmaması imkânsızdı. Ama ne yazık ki Kash yanılmadı. Aradan yaklaşık bir ay geçti. 'Sık ararsam rahatsız olur musunuz efendim?' diyerek iltifat ettiği Kash'ı bir defa bile aramadı Aren. Kash birkaç kez aradı, telefona bakan olmadı.

Bu aramamaların, telefonlara bakmamaların sebebi parasızlıktan ya da güçsüzlükten başka bir şey değildi. İnsanlar her zaman güçlünün yanında olmayı tercih ediyorlardı. Reklamı yapılan ürünün daha kaliteli

olduğuna bu yüzden inanıyordu insanlar. Çok satanlar listesindeki kitaplar bu yüzden daha çok satıyordu. Parası olana 'daha çok kazansın' diye bu yüzden destek oluyordu herkes.

Vapha, Nosre, Musaj, Annis ve Kambreg hariç, hiç kimse Barkudza'nın bu zor zamanlarında karşılıksız olarak herhangi bir şey yapmıyordu ki onların da durumu büyük destekler verecek seviyede değildi. 2000'li yıllarda Naravenya'da para, vicdanları ezen korkunç bir mengeneydi artık.

Önünde sonunda geçeceğine emin olduğu kötü günlerin içindeydi. Huzuru kaçmıştı. Lomre henüz 5 yaşındaydı ve Kash oğlunun yüzüne bakmaya utanıyordu. Babalar güçlü olurdu; ama o günlerde güçsüzlüğü temsil edecek bir heykel yapılması gerekiyor olsaydı, Kash varken buna gerek kalmazdı. Karısı her şeye rağmen bir tek an bile bırakmadı kocasını. Gerçekten eli öpülesi bir kadındı Leedara. Yiyecek ekmekleri yoktu; ama o bunu Kash da dâhil olmak üzere hiç kimseye hissettirmiyordu.

Bütün umutları yıkılan Kash bir gün hava almak için ofisinden çıkıp deposunda 11km'lik benzin kalan arabasına bindi. Kendi kendine,

- İyi ki bir kilometre 1000m... Ya 300m olsaydı ne yapardım?

diye düşündü ve her şeye rağmen mutlu oldu. Bir anı bir anını tutmayalı uzun zaman olmuştu. Az önceki

mutluluk nefrete dönüştü giderayak ve geleceğin başbakanı gözünü benzin göstergesine dikip etrafındaki zengin arkadaşlarını düşünerek kendi kendine yeminler etti. Artık o da acımasız davranacak ve ölseler bile onlara destek olmayacaktı. Bu düşüncelerle şehrin içinde yolun sağ şeridinde ağır ağır ilerliyordu. Sadece küfrediyor ve direksiyonu yumrukluyordu. Bir köprünün altından geçerken, sağ taraftan freni patlamış bir araba hızla geldi ve yavaş olduğu için Kash'ı ıskalayıp önündeki arabaya çarptı. Cebinde sigara parası bile yoktu ve böylesi bir parasızlıkta bu zamansız masrafı kaldıramazdı... Kaza yapanlar arabadan indiler. Naravenya'da pek alışılmadık bir şey oldu. Suçlu olan kişi, haklı olduğunu iddia edip vurduğu arabanın sahibine saldırmadı. Usulca hatasını kabul ederek özür diledi. Onlar polisin gelmesini beklerken Naravenya'nın kaderi gereği zaten kalabalık olan trafik tamamen kilitlendi. Çoğu çocuk olan su ve kâğıt mendil tüccarları arabalara yaklaşıp satış yapmak için yalvarmaya başladılar. Kash bu satıcılardan nefret ediyordu ve biri yaklaşınca önce usulca camı kapatıyor, sonra da ilgilenmediğini anlatmak amacıyla arabasını birkaç adım ileri sürüyordu. Satıcı çok defa mesajı alıyor ve arkadaki arabaya gidiyordu; ama bu sefer öyle olmadı. 12–13 yaşlarındaki bir çocuk elinde sıkıca tuttuğu kâğıt mendillerle Kash'ın arabasına yaklaştı. Her zamanki kaçış hareketini yapamadı, kilitlenen trafikten benzinini kurtarmak için motoru durduran Kash. Camı kapattı; ama

çocuk hiç oralı olmadan sol elindeki mendili Kash'a uzattı boynunu bükerek. Yüzünde bir gülümseme ve sürekli çekilen kırmızı bir burun vardı. O an çok gergin olan Kash'ın gözlerine dik dik bakıyor, bir yandan da soğuktan akan burnunu sağ koluna sürerek temizliyordu. Arkadaşları için biriktirdiği hıncını çocuktan almak üzere camı açan Kash:

- Neden sümüğünü üstüne sürüyorsun? Mendile silsene!..

dedi. Nazar boncuğuna benzeyen gözlerini Kash'tan ayırmadan kafasını 'olmaz' anlamında salladı kırmızı burun:

- Onlar benim sermayem, geçimim onlara bağlı. Gömleğimi yıkarım, geçer. Mendiller kâğıt olduğu için yıkayamıyorum.

dedi küçük hesaplar yaparak şirinlik yapmaya çalışan dağınık saçlı, sevimli çocuk. Kash bir anda yeminini unuttu ve yardım etmek istedi; ama ne nafile ki elini cebine sokup astara dokununca hatırladı züğürt bir cömert olduğunu.

- İnan, hiç param yok çocuk, kusura bakma! Eminim şu anda sen benden daha zenginsindir. Hatta bana biraz borç para versen hiç fena olmaz.

Ön cepleri kâğıt mendillerle dolu olan çocuk hiç düşünmedi, elini sağ arka cebine soktu ve bozuklarla beraber 27 seres olan servetini koltuğuna yayılmış olan adama uzattı.

- Nasıl yani?

diyerek yerinden fırladı Kash. Çocuk:

- Borç istemedin mi abi? Bu kadar var bende!..

deyince gözleri yuvasından çıkan Kash:

- Peki, onu bana verirsen sen ne yapacaksın?

dedi bütün bildiklerini Mùsa'nın beşiğine koyup Nil'e salarak.

- Ben çalışır, yine kazanırım. Sen büyük adamsın. Benden borç istediğine göre, senin daha çok ihtiyacın olduğu belli...

diye karşılık verince Kash inanamadı ve avuçtaki buruşuk paradan 20 seres aldı. Çocuk ciddiydi, blöf yapmıyordu.

- Peki, ne zaman geri ödeyeceğim?

diye alışık olduğu o soruyu sordu, alışık olmadığı yüreğe.

- Elin ne zaman bollaşırsa o zaman... Hatta vermesen de olur.

Bu arada polisler gelmiş ve kaza yapan arabaları çekmişlerdi. İlerlemesi gerekiyordu. Kash çocuğa alelacele kartvizitini uzatarak onu ofisine davet etti:

- Seni mutlaka bekliyorum, beni bul! Yemek ısmarlarım, konuşuruz...

Her biri aceleyle başka bir yere gitmek için trafiğe korna çalan arabalar nereden bilebilirlerdi, üç saniye

sonra bir mucizeyi ıskalayacaklarını? Kash gürültüye aldırış etmeden yavaşladı, kafasını camdan çıkardı ve geriye bakarak,

- Sen benim dostumsun.

diye bağırdı. İnanamıyordu, şaka gibi bir şeydi bu. Arkadaşları ona 100 seres verdikten iki gün sonra paralarının peşine düşerken, sümüklü bir çocuk 'Vermesen de olur!' diyordu. Üstelik 100 seres verenler için bu para devede tüy bile sayılmazken, nefret ettiği kâğıt mendil satıcısının verdiği para devenin tamamıydı. İlk benzin istasyonuna girdi ve çocuğun ona bağışladığı servetinin bir kısmıyla bir paket ucuz sigara alıp ofisine geri döndü. Başından geçeni, üç aydır maaşlarını veremediği, her şeye rağmen Kash üzülmesin diye 100 yıl parasız kalmayı göze alan ve hiçbir şey hissettirmeden dimdik yanında duran çalışanlarına anlattı. Beraberce hayret ettiler. Hiçbirisinin yol parası yoktu. 15 seresi 5'e böldüler, artık hepsinin yol parası vardı.

Aradan bir hafta geçti, az da olsa paralanınca köprüye gitti aldığı borcu ödemek için; ama çocuk yoktu görünürlerde. İsmini bile bilmiyordu; ama önünde sonunda onu bulacağına emindi. Birkaç gün sonra ofisinde çalışırken sekreteri Kash'ı aradı ve ona elinde kâğıt mendil olan iki çocuğun geldiğini bildirdi. Koşarak aşağı indi Kash. 'Dostum' diyerek gömleğinin sağ kolu hâlâ kirli olan, yüreğine mangal yerine gemi kazanı düşmüş çocuğun boynuna sarıldı. Birkaç haftadır

yıkanmadığı belliydi, pis kokuyordu; ama Kash geri çekilmek yerine daha da bir sıkı sarıldı çocuğa... Yanında mendilli bir çocuk daha vardı. İkisini de yanına alıp odasına çıktı. Lokantaya birikmiş borcunu unutarak verdiği yemek sözünü hatırladı:

- Size ne ısmarlayabilirim?

- Biz yemek yemeye gelmedik abi. Seni görmeye geldik.

İkisi de açtı; ama belli ki sözü bir etmişlerdi bu mevzuda. Kash kendine engel olamıyor bir iyilik yapmak istiyordu:

- O zaman bana mendil verin 8–10 tane.

Öteki çocuk gayriihtiyari cebinden mendil çıkarmaya hazırlanırken sandalyenin ucunda oturarak kırmızı burnunu çeken beriki çocuk mavi bakışlarıyla arkadaşının elini kesti:

- Biz sadece seni görmeye geldik abi...

Zorla birer bardak çay içirebildi, çocukların gideceklerini anlayınca borcunu ödemek için cebinden 50 seres çıkardı Kash, beklemediği cevap öncesi.

- Biz dostuz, sen söylemiştin. İhtiyacım olursa isterim.

diyerek parayı reddetti mavi gözlü. Kash her kelimesi bir ibret, her cümlesi bir kitap değerindeki çocuğa ismini sordu.

- Murannas... Gökyüzü anlamına geliyormuş.

Ailesi yoktu Murannas'ın. Kimsesizler yurdunda kalıyor ve ilkokulun 4. sınıfına devam ediyordu. Yanına almayı teklif etti; ama çocuk bunu da kabul etmedi. Daha sonra birçok defa görüştüler. Aylar sonra Kash onu ikna edip yanına aldı. Diğer çocuğun ailesi vardı ve zaten Kash ikisinin masraflarını kaldıracak durumda değildi.

Onu, ettiği yeminden utandıran Murannas'la işte böyle tanışmıştı Barkudza ve asla bırakmamıştı. Oğlu gibi güveniyordu. İki yıl Kash'ın evinde kalan Murannas'ı, durumu düzelince Arkeoloji eğitimi alması için yurt dışına yolladı. Birinci yılın sonunda dövüş sporlarına merak saldı ve Kelenard'ta okuduğu sürece kendini en çok bu konuda geliştirdi. Her yaz Naravenya'ya gelip Kash'ın elini öpüyor ve bir hafta kaldıktan sonra tekrar Kelenard'a dönüyordu. Başbakan olunca onu Naravenya'ya çağırdı Barkudza ve koruması olarak yanına aldı. Bir ara evlendirmek istedi; ama o hiçbir zaman buna yanaşmadı. İsmini kimsesizler yurdundaki öğretmenleri koymuştu. Gerçek adını ve hakkında konuşmayı pek sevmediği ailesini bilen yoktu.

Murannas iyi bir dövüşçü olmasıyla birlikte tam bir beyefendiydi. Başbakanın kullandığı arabanın arka koltuğunda yayılarak oturamaması saygısındandı; çünkü sağ arka koltukta sadece Barkudza otururdu. Murannas sola ve uca doğru oturmuştu; ama bu bile onun için çok ağır

bir sorumluluktu. Başbakan bıçak üstündeki bu adamla aynadan göz göze geldiğinde,

- Rahat mısın orada Murannas? Kapat şu telsizini de rahatına bak dostum, şu anda büyük adam sensin.

dedi; ama Murannas rahat olmak şöyle dursun, en zor yolculuğunu yapıyordu. Başbakan anlamıştı, arkada olmanın etkisiyle kasıldığını...

- Yaa, bak da gör, ben neler çekiyorum arkada!

dedi ve onu rahatlatmak için güldü. Rahatladılar, değişik duygulardı bunlar... Murannas geri yaslandı. Başbakanın arabası geçiyordu yollardan. Plakayı görenler kapalı olan arka camdan içeriye bakmaya çalışıyorlardı. Şoför koltuğuna bakmadıkları için başbakanı ıskalıyorlardı. Aynı arabadaydılar; ama bambaşka şeyler yaşıyorlardı. Barkudza içinden 'Vay bee!..' diyor ve epeydir dokunmadığı direksiyonda özgürlüğü avuçluyordu. Şoför akşam arkadaşlarına anlatacağı hikâyeyi düşünüyordu. Murannas ise birkaç dakikalığına büyük adam olmanın muhteşemliğini yaşıyordu arka koltukta. Bilmediği bir sebepten, kurşungeçirmez camlara doğru el sallamak istiyordu; ama bunu tabii ki yapmıyor ya da yapamıyordu. Gel gör ki eli dizinin üstünde gayriihtiyari bir biçimde sallanıyordu. Başbakan olmak nasıl bir duyguydu acaba? Yan koltuğa kaymak geçti aklından bir an. Sonra da kim olduğu geldi haddini bilen aklına ve vazgeçti.

Bu zevkli yolculuk birkaç kilometre daha uzasın diye değişik yerlerden geçerek gitti Barkudza o gün evine. Kapının

önüne gelince durdu başbakan. Murannas aşağı indi ve şoför kapısını açtı. Etraftakiler ısrarla arka kapıya bakıyorlardı. Bir gariplik vardı; ama insan hemen alışıyordu işte. Başbakan her zamanki gibi ona bakanlara el sallayarak evine gitti.

Acıkmıştı. Yemeğini yerken öteki eline aldığı kumandayla televizyonu açtı. 2555 bölümlük bir dizinin 150. bölümüyle 151. bölümünün arasındaki kadar bile fark yoktu dünkü haberlerle bugünküler arasında. Yine muhalefet vardı televizyonda ve yine veryansın ediyordu başbakanın iktidarına. Düşündü Barkudza, aslında Akıl Almaz'ın dediği gibi değildi durum. Söyledikleri muhalefet tarafından hep reddediliyordu, bu yetmez miydi? Sonra tekrar düşündü ve etrafında iki grup insanın olduğunu fark etti: Biri dediği her şeye 'evet' diyen, öteki ise dediği her şeye 'hayır' diyen... Ortak yanları ise ikisinin de başbakana ve onun iktidarına, dolayısıyla Naravenya'ya zarar vermesiydi. İkisi de yanlıştı. Bir insanın ne dediği her şey doğru ne de dediği her şey yanlış olabilirdi. Gerçekçi kimse yoktu etrafında. Murannas diğerlerine göre gerçekçi sayılabilirdi; çünkü onun hata yapması başbakanın ölmesi demekti. Yani işi gereği mecburen gerçekçiydi.

Hiç tereddüt etmeden ve hesap yapmadan doğru bildiğini söylemek ise sadece çocuklara mahsustu. Eee, onlar da çocuktu zaten. Başbakan ayaküstü dolandırılıyordu. Birisi ondan koltuğunu almak istiyordu ve onu hep karalıyordu. Öteki ise ara vermeden kendi koltuğunu sağlamlaştırmak için ısrarla övgüler yağdırıp başbakanın beynini törpülüyordu.

O bu düşünceleri aklından geçirirken televizyondan,

- Son günlerde sinirleri iyice bozulan Barkudza nereye gidiyor? Makam aracını kendi kullanan başbakanın neden böyle yaptığı merak konusu oldu.

diye geçen flaş haber takıldı gözüne. Evine geldiği ana kadar her şey saniye saniye ekrandaydı. Vatandaşa sorarak onların da nabzını aldı televizyoncular. Kimisi 'Artık bunadı' derken kimi yorum yapmak istemiyordu. %58 gibi bir oy alarak iktidara gelen başbakanın aleyhindeydi herkes. İnsanlar binlerce yıldır, farklı olanı kabullenmekte hep zorlanmışlardı.

Yemeği bittikten sonra televizyon koltuğuna geçti, eline kuruyemiş tabağın aldı ve izlemeye devam etti olup biteni. Büyük liderleri düşündü. O güne kadar yaşamış çok az lider köklü değişiklik yapabilmişti ve hepsinin ortak vasfı en zor zamanlarda iş başına gelmeleri ya da zordan doğmalarıydı. Oysa o, kolay gelmişti. Ne savaşın içine düşmüştü ne de yokluğun. Her şey üç aşağı beş yukarı iyi idi. Mesela hastane vardı, sadece doktorlar daha çok çalışmalıydılar. Mesela polis vardı, sadece biraz daha dikkatli olmalıydılar. Mesela okul vardı, sadece biraz daha büyük düşünmeliydi öğretmenler.

Yani her şey vardı; ama eksikti. Eksikleri bulmaksa ciddi bir işti ve büyük olmak için eksikleri bularak düzeltmek yeterliydi. Gerçekten bilinenlerin ötesine geçilmeliydi artık. Bilinenin ötesine fazlaca geçebilen Akıl Almaz Adam'a bu yüzden güvenmişti. Farklı olmak sancılı olsa da alışıyordu insanlar. Dondurma ısmarladı, 'Delisin' dediler, geldi

geçti, alıştı herkes. Arabasını kendisi kullandı, birkaç kişi ileri geri konuştu; ama o da yarın unutulacaktı. Unutulanlar geldi aklına. Ne gaflar unutulmuştu geçmişte ve kimse hiçbir şey hatırlamıyordu. Başbakan aslında şifreyi o an çözmüştü. 'Seni döverim' diyen bir annenin havası, çocuğunu dövdüğü anda yerle yeksan olmuyor muydu? Ne olacaksa olsundu artık, Barkudza için hiçbir şeyin kıymeti yoktu! Koltuğunu kaybedecekti en çok. Eee zaten dün de koltuksuzdu, o hâlde kaybedeceği hiçbir şey yoktu! Daha kötüsü, hakkında bir deli raporu düzenlenmesiydi ki o da son derece normaldi. Tarihte devrim yapanların hangisine deli dememişlerdi ki?

> Nudd geldi aklına. Bir zamanlar, çağ kapatan büyük bir devletin bozulan düzeninin ardından içine kapanarak küçüldüğü dönemdi. Bir zamanlar dünyanın ortasındaki terazi kabul edilen bu koca devletin posasında şimdi kuşlar bile uçarken tereddüt ediyorlardı. İşte tam da o günlerde 'Ben uçak yapacağım!' diyerek kollarını sıvayan sade vatandaş Nudd'a anlayıp dinlemeden 'deli' dediler. O da vazgeçti bir uçak yapmaktan... 60 tane uçak, bir tane demiryolu, birkaç tane devasa köprü, dev bir baraj ve sayısını unuttuğu kadar fabrika yaptı. Sonra aynı kişiler yine 'Bu adam deli!' dediler; ama bu sefer 'O bir dâhi!' demek istiyorlardı, göğe yükselen adamın arkasından bakarken. İlginçti; eğer ona deli demeselerdi sadece bir uçak yapacaktı.

Her gece olduğu gibi yine televizyonun başında uyudu o gece. Bu en sevdiği şeylerden biriydi; ama dünyanın en

düzenli kadınlarından biri olan Bayan Barkudza buna asla izin vermezdi. Uyur uyumaz kocasının tepesine çöker,

- Hadi odana geç, üşüteceksin! Hadi...

derdi hep. Oysa televizyonun başında uyuduğu için üşüten bir insanı tarih yazmamıştı o güne kadar. Her zamanki gibi oldu ve karısı yaklaştı yine:

- Odana geç, üşüteceksin.

Gözlerini bile açmadan karşılık verdi başbakan:

- İyi ya, ben de üşütmek istiyorum zaten, sen git hadi üşütme!

dedi ve duvarı yıkılmış bir barajdaki suyun akmak konusundaki kararlılığıyla sırtını karısına döndü. First Lady bu tavrı kendine yapılmış bir hakaret saydı ve sinirle odasına gitti. Eğer o gelmeseydi, çoktan uyumuş olacaktı Barkudza. Uyku tutmayan bedenini bir sağa, bir sola döndürdü. Neler neler etti; ama o gece uyku tutmadı başbakanı. Belki de karısı haklıydı, belki de yatağına gitmediği için uyku tutmamıştı. Gitti ve karısının yanına uzandı. Yüz bin yıllık uykudan uyanmış kadar zindeydi. Hiç sevmemesine rağmen odasında çok kitap vardı. Bir şeyler okuma fikri hoşuna gidiyordu; ama bunu eyleme döker dökmez uykusu geliyordu. Bir tanesini eline aldı ve uykusu gelsin diye okuma lambasını yaktı. Dünya tarihi konusunda yazılmış bir incelemeydi elinde tuttuğu. İstediğinden daha sıkıcıydı; ama uykusu iyice kaçtı. Engel olamadığı delice heyecanıyla her sabah yeni şeyler öğrenmek için gülümseyerek uyanan bir çocuk kıvranıyordu yatakta. Klasik

olmayan planlar yapıyordu kafasında. Kitabı bıraktı, sevgilisini bekleyen bir âşık gibi bekledi güneşi; emindi, yarın sabah mektup masasının üzerinde olacaktı. Bitmiyordu gece. Bir ara gözü yanında yatan kadına ilişti. Bu onun çeyrek asırdır 'karım' dediğiydi; ama o an hiç tanımadığı bir yabancıydı gördüğü. Ürkerek kalktı yataktan. Yanında yatan kadın, bir başbakanın karısıydı. Kendi ellerine bakmaya çekiniyordu. Gördüğü el başbakanın eliydi. Garip bir korku sardı içini. Yatak odasından usulca çıktı ve oğlunun kapısını araladı. Orada yatan kendi oğlu değildi, ciddi ciddi bir başbakanın oğluydu. Kızının kapısını açtı. Oyuncak bir bebeğe sarılmış yatan Jalen. Onun değildi, o da bir başbakanın kızıydı. Onlara hiç böyle bakmamıştı. Banyoya gitti ve aynaya baktı. Gördüğü resmen Naravenya Cumhuriyeti'nin başbakanıydı. Bir sabah uyanıp aynada başbakan görmekten daha çılgın ne olabilirdi ki? Her sabah bakıyordu aynaya; ama ilk defa bir başbakan görüyordu. Akıl Almaz'ın, 'Bu ülke ve her şey senin!' ifadesi düştü aklına. Bu doğruydu. Koca Naravenya, aynada gördüğü bu adamın elindeydi. Ne isterse onu yapabilirdi; ama o ısrarla öncekilerin yaptığını tekrar edip duruyordu. Bunları düşündüğü için ilk defa 'Gerçekten deli miyim?' diye sordu kendi kendine. Zaten bütün ülke ona 'deli' diyordu. Hiç mi haklılık payları yoktu? Şüpheye düştü! Biraz daha yaklaştı ve sağ elinin işaret parmağıyla aynaya dokundu. Karşı karşıya olduğu başbakan, belki de halüsinasyon gördüğü için hayatı boyunca bir gölün konuştuğunu iddia eden sıradan bir memur olan uçuk adamın sefil oğluydu ya da bir zamanlar herkesin alay ettiği dayının

saf yeğeni... Bu bir rüya olmalıydı. Kim bir başbakana bu kadar yakın olabilirdi ki? İdrak etmek böyle bir şeydi işte ya da başbakan olduğunu kavramaktı gecenin ortasında yaşanan bu tenha zaman.

O ara, epeydir kocasının sağlığından şüphe eden kadın da uyanmıştı. Aynanın önünde duran büyük adama yaklaştı. Kime baktığını bilmeden bakıyordu kadın, adamın aynadaki gözlerine. Barkudza:

- Ben dışarı çıkıyorum.

dedi karısına. Kadın ilk defa gözlerinde kocasını göremediği bu adam için endişeliydi:

- İyi misin bir tanem?

Barkudza kafasıyla 'Sıkıntı yok!' anlamına gelen bir işaret yaptı ve sanki bir daha hiç geri gelmeyecekmiş gibi dışarı çıktı. Murannas alarm verdi, tüm ekip anında hazır oldu. O ise Murannas'a döndü:

- Biraz hava alıp geleceğim... Anahtarını bana ver!

dedi. Murannas anlamadı. Kendi arabasının anahtarını istemediği belliydi. Çünkü anahtar sadece şoförde ydi.

- Anahtarını istiyorum, hadi.

Murannas şaşırdı ama söyleneni yaptı. Elini cebine götürdü ve kendi arabasının anahtarını verdi Barkudza'ya. O, hazır olan teknoloji harikası makam aracının yanından geçerek koruma müdürünün külüstür denildiğinde kelimeyi mahcup etmeyecek yaşlı arabasına bindi. Derhâl iki

koruma aracı başbakanın peşine takıldı. Hiç kimseyi istemeyen Barkudza telefonla Murannas'ı aradı:

- Beni rahat bırak Murannas, yalnız kalmak istiyorum.

Yapılacak bir şey yoktu, Barkudza kararlıydı. Geri çekildiler ve başbakanı koca Naravenya'nın ıssız sokaklarında yalnız bıraktılar.

İKİNCİ BÖLÜM

BİR YANDAN HIRSIZI DURDURMAYA ÇALIŞIRKEN
ÖTE YANDAN DA GÖZ GÖZE GELDİ ETRAFTAKİ
KARANLIK PENCERELERDEN BİRİNİN PERDESİNİ HAFİFÇE
ARALAMIŞ GİZLİCE BAKAN ADAMLA.
YALNIZ OLMADIĞI İÇİN SEVİNMEK ÜZEREYDİ Kİ
ADAM İÇERİ KAÇTI.
YALNIZLIKLA YAPAYALNIZ OLMAK ARASINDAKİ FARK BUYDU İŞTE.

Barkudza, kırık sokak lambalarının iyice kararttığı ülkesinin yırtık yamalı sokaklarında yalnız başına ilerliyordu.

- Kim bilir ne hayatlar var bu karanlıklarda ve hepsi bana emanet?

dedi. Biliyordu. O birinin, ikisinin değil; hepsinin başbakanıydı. Gençlik, ihtiyarlık, geçmiş, gelecek, bugün, yarın, akşam, sabah hepsi ona emanetti. Rastgele gidiyordu. Arka koltuğa baktı. Bir şey aradığı belliydi ama bulamadı aradığını. Israrla ve aceleyle torpido gözünü açtı, aradığı şeyi buldu; kahverengi iple elde örülmüş bir bere. Direksiyonu diziyle tutarak, karısı Leedara'nın Murannas için ördüğü, yıllardır hiç tüylenmeyen ve bozulmayan o bereyi kafasına geçirdi. Tanınmak istemiyordu. Hoş, onu bu hâlde görenler asla tanıyamazlardı. Beyaz renkli üçüncü sınıf bir arabada başbakanın ne işi olabilirdi? Az ileride bir kalabalık gördü. Siren ışıkları vardı gözü alan ve polisler vardı yaramazlık yapan çocukları yakalamaya çalışan. Devletin

başını da durdurdular. Başbakan olduktan sonra ilk defa polis çevirmesine takılmıştı. Kibarca durdu, bir vatandaş olarak açtı camı. Polis:

- Ehliyet, ruhsat...

derken arabadakinin ülkenin en tehlikeli adamı olduğunu fark etti ve görevini yaptığı için özür diledi nedense:

- Özür dilerim efendim!..

Yolu açan polisleri selamlayarak devam etti, nereye gittiği hakkında herhangi bir fikri olmayan Barkudza. Ne yapmaya çalıştığını bilmediği gibi seçici davranması da gerekmiyordu. Onun için her yol Naravenya'ydı. Başka bir sokağa girdi. Saat üç civarıydı. Tenha bir sokaktı yine. Gece, bilinenlerin üstünü örtmüş ağır bir uykuya benziyordu. Geceyi bölen gayrimeşru bir ışık gördü başbakan yolun kenarında duran lüks bir arabanın içinde. Barkudza el frenini çekip aşağı indiğinde fark etti bunun yanlış elde tutulan bir ışık olduğunu. Soyulmakta olan kelli felli arabanın kapısını açtı:

- Ne yapıyorsun sen burada, çabuk aşağı in!..

dedi, oğlunu hırsızlık yaparken yakalamış bir baba tavrıyla. Sert bir şekilde aşağı indi hırsız.

- Sana ne lan?

dedi ve cebinden tornavidasını çıkarıp devlete sığınmaya hazırlanan kahverengi berelinin üzerine yürüdü.

- Kendine gel, ben Başbakanım!..

dedi Barkudza karanlık adama.

- Ben de hırsızım, ne olacak şimdi?

dedi genç hırsız ve diğer eliyle silahını çekti belinden. Neye uğradığını şaşıran Başbakan, bu durumda ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Normal biri olsaydı belki daha önce böyle bir şey yaşamış birinden hikâyenin devamını duymuş olabilir ve yapması gerekeni bilirdi; ama öyle değildi ve burnu ölüme dayanmıştı Barkudza'nın. Yarım adım geri çekilerek iki elini 'Sakin ol!' anlamında ileriye doğru uzatıp hırsızı durdurmaya çalıştı. Burnundan çıkan nefes yel değirmenine yeterdi genç adamın, gözlerinden cehennem sıçrıyordu. Bir yandan hırsızı durdurmaya çalışırken öte yandan da göz göze geldi etraftaki karanlık pencerelerden birinin perdesini hafifçe aralamış gizlice bakan adamla. Yalnız olmadığı için sevinmek üzereydi ki adam içeriye kaçtı. Yalnızlıkla yapayalnız olmak arasındaki fark buydu işte. Büyük bir korkuyla ölümden özür diledi ve arabasına binerek orayı terk etti. Bütün bunlar bir saniyenin içindeki 1000 yılda olmuştu. Zifire sarmış yolda ilerlerken, hırsızla göz göze geldiği, başı sıkışınca 'Ben başbakanım!' dediği o anı düşündü utanarak. Etrafında koruması ve adamları olmayan biri, başbakan olduğuna kimi ikna edebilirdi ki? Bir kelime daha söyleseydi bir hırsız bir başbakanı öldürecekti. Sonra perdenin arkasındaki adamı düşündü. İçi içini yiyordu. Acaba adam, onun başbakan olduğunu fark etmemiş miydi? 'Umarım fark etmemiştir!' diye geçirdi aklından. Eğer ettiyse ve ülkesinin başbakanı ölüm tehdidi altındayken içeri girdiyse bu kahpelik karşısında hırsızın yaptığı masum kalacaktı. Oysa asıl facia asla bu değildi.

Bir vatandaşının arabası soyuluyordu ve bir başbakan o arabayı koruyamamıştı. Görevi o arabayı korumak mıydı? Kendini rahatlatmak için 'Polisin boşluğu bu!' dedi içinden... Sonra 'Polisin boşluğu da benim boşluğumdan!' dedi tekrar içinden. İnanmak istemiyordu; ama gerçek buydu. Canını kurtardığı için şanslıydı. Saat gecenin bilmem kaçıydı, yol akıyordu. Akıl Almaz Adam'ın dondurma yerken ölen karısının hikâyesi geldi aklına. Kim bilir belki de o hırsız öldürmüştü adamın karısını ve başbakan belki de hem hırsız hem katil olan bu adamı, dürüst bir vatandaşının ömür boyu biriktirdiği hayalinin içinde özgür bırakmıştı. Bunu yaptığına inanmıyordu. Milyonlarca insanı yönetmek iddiasındaydı; ama bir kişiyi yönetememişti.

- İyi ki seçimlerde böyle bir kural yok!

diye düşündü. Devlet yönetme iddiasında olanlara 5 kişi gösterip 'Önce bunları düzelt ya da yönet, sonra aday ol!' diye bir şart getirilseydi ortaya nasıl bir tablo çıkardı acaba? Tekrar düşündü. Maiyetini düşündü, kalabalık ekibini düşündü. O gece neler neler düşündü, kahverengi berenin altına girince kaybolacağını sanan büyük adam.

- Etrafımdaki binlerce insanı yönetiyorum.

diyerek rahatlamaya çalıştı sonra; ama öyle değildi o iş. Binlerce insanı makam yönetiyordu, güç yönetiyordu. Gerçi o makama gelmek ciddi bir başarıydı. Tam rahatlıyordu ki içinden bir ses 'Ortada başarı falan yok!' diyordu beyin kıvrımlarını dümdüz ederek. Etrafındakilerin dürüst davranmamasından şikâyetçi olan Barkudza, kendine bile dürüst davranmıyordu o gece. Rakiplerinin boşluğundan

iktidara gelmişti. Birilerinin beceriksizliğiydi onu başbakan yapan. Neresinden tutuyorsa elinde kalıyordu tuttuğu. O da seçim çalışmalarında herkes gibi sadece rakiplerinin eksikliklerini anlatmıştı. Danışmanları, rakiplerinin eksik bir yanını bulduğu zaman ne kadar mutlu olduğunu hatırladı Barkudza. Bütün ekip çözüm yerine sadece bahane üretiyor ve muhalefetin açığını arıyordu. Falan partinin filan başkanının, bilmem hangi toplantıda devlet aleyhine yaptığı konuşmayı bir kasetle kendisine sunan adamın başdanışman olduğu bir ekibi vardı başbakanın. Az önce hırsızın yanındayken penceredeki adamla göz göze geldiği sahne, gitmek bilmeyen bir eşkıya gibi çöktü üstüne. Eğer adam o anı kameraya alsaydı ve muhalefet partilerinden birinin başkanına verseydi ne olurdu? Cevabı en iyi o biliyordu. Birkaç metrelik film şeridi Barkudza'nın koltuğunu yakabilirdi. Böyle bir durumda mutlaka istifa etmesi gerekecekti. Garipti; ama daha garip olan onun bunu biliyor olması ve istifa etmemesiydi. Başbakan sabahleyin bile bile yanan bir koltuğa oturacaktı! Saat ilerliyordu. Gelgitlerle dolu bir yolculuk vardı o gün rastgele seçilen sokaklarda. Zamansız çöken eşkıyaya engel olamıyor ve pencereden bakan adamın kendisini tanıyıp tanımadığını, bir kamerayla çekim yapıp yapmadığını düşünerek utanıyordu, hava aydınlanmaya başlarken acılar içindeydi. Martı sesleri geceye gün bağırıyordu. Kâinatın kararlılığını düşündü. Sabaha kadar dolaştığı her sokak karanlıktı ve hiçbir sokağa özel muamelesi yoktu bu aysız gecenin. Gecenin aklı da yoktu üstelik. Gün doğunca da bir şey değişmiyordu. Güneşin de kimseye has bir ateşi yoktu.

- Güneş kadar adil olmalıyım; gece gibi tarafsız davranmalıyım herkese ve her şeye. Bana 'büyüksün' dedikleri için büyük olmamalıyım, büyük olduğum için büyük demeliler... Oysa ben küçüğüm ve bunu sadece ikimiz biliyoruz. Ben ve o 'Akıl Almaz Adam'.

Böyle düşünerek başbakanlık binasına yaklaştı ve bereyi torpido gözüne koyduktan sonra durdu. Korumalardan biri arabadakinin başbakan olduğunu fark etti. Etrafında kimse yoktu; ama o başbakandı.

- Bir şey mi oldu efendim, yalnızsınız?

diye sormak istiyordu; ama soramazdı. Bu, onun haddini aşması anlamına gelecekti. Başbakan korumanın merakına gülümseyerek cevap verdi:

- Bugün de böyle olsun dedim.

Bir anda etrafı tekrar adam doldu. Odasına çıktı. Gece yarısı yaşadıklarıyla savaşıyordu. Kafasını duvara vurmak istiyordu ama yapamıyordu; bağırmak istiyordu, ama bağıramıyordu... O bir başbakandı. Volta atan bir mahkûmun amaçsız acelesiyle odasında hız yapıyordu. Epey sonra ayakkabılarını çıkardı ve dışarı açılan camlardan birine yaklaştı. Hayatı boyunca mağarada yaşamış ve ölüm döşeğinde şehir görmüş İlk Çağ adamı gibi bakıyordu etrafa. Aklından geçenlerin ne olduğu hakkında bir fikir yürütmek imkânsızdı; ama kesinlikle farklı şeyler düşündüğü söylenebilirdi. Rahatlamak için odasını sarmış akvaryumdaki balıklara baktı. Üç saniyelik hafıza imparatorluğunun muhteşem işleyişini izledi. Şehirdekilerin hafızaları ömürlüktü;

akvaryumdakilerinki ise sadece üç saniye. Şehirdeki medenilerin aksine onlar kavga etmiyor, savaşmıyor, kan dökmüyor, birbirlerini kandırmıyorlardı... Acaba hafıza kötü bir şey miydi? Unutmak mı lazımdı geçmişi? Ya da geleceğe mi bakmalıydı? Yoksa şimdiyi söke söke yaşamak mıydı doğru olan? Balıkların fıtratı böyleydi işte. Onlar sadece şimdiyi yaşıyorlardı ve hiçbir balık kendi akrabalarını ya da arkadaşlarını yemiyordu. Başbakanın nefesi balıkla insanın arasına sıkışmışken kapı vuruldu. Gelen Kültür Bakanı Rafilis'ti. Çocukluk arkadaşı Rafilis, Başbakanın en samimi arkadaşıydı. Kapıyı vurmadan büyük adamın odasına girebilen, 'Başkanım' yerine ona 'Başkan' diyebilen tek adamdı; fakat burası başbakanın makamıydı. Nezaketen de olsa vurmalıydı kapıyı Rafilis.

- Gel dostum!..

dedi ve masasının tam karşısında, 9 kişinin sere serpe oturabileceği, manda derisinden yapılmış kahverengi oturma grubunun pencere tarafındaki üçlü parçasının ortasına oturdu. Dağılmış bir hâli vardı. Rafilis:

- Dağıtmışsın Başkan!..

dedi.

- Yoo, biraz yorgunum, o kadar...

diye kısa bir cümleyle karşılık verdi, konuşmak istemediğini belli eden Barkudza. Başından geçenleri anlatacağı tek adam karşısındaydı; ama o anlatmak istemedi. Soyulan arabayı ve hiçbir şey yapamadığı hırsızı çıkaramıyordu aklından. Utancı derin bir nefes olup içine dolmuştu.

- Hamzen'in son açıklamasını duydun mu?

Hamzen, başbakanın en büyük rakibiydi ve ana muhalefet partisinin de başkanıydı. Ama o hâlsizdi; umursamaz bir tavırla 'Cık' dedi sadece. Rafilis yerinden kalktı ve Kash'ın masasındaki telefondan Yashe'yi aradı:

- Kızım bir ağrı kesici getir bakayım sen.

dedi ve konuşarak tekrar döndü yerine.

- Yahu, adam iyice cıvıttı, 'Başbakan kendini temsil etmekten vazgeçsin ve unutmasın ki o bir makamı temsil ediyor.' diyerek senin araba kullanmanı hafiflik olarak değerlendirmiş. Bir de 'Petrol fiyatları böyle giderse at arabaları geri gelecek! Biraz daha sabretsin de ata binsin!' diye alaylı bir şekilde petrol krizini eleştirmiş.

Başbakan, akvaryumdaki en büyük vatozun cama yapışmış gövdesine dikmişti gözlerini, Rafilis'in dediklerini duymuyordu bile. Bu arada kapı açıldı ve Yashe, söylendiği gibi ilaçla suyu getirip Rafilis'e uzattı. O ise eliyle Barkudza'yı işaret edince Yashe bu sefer başbakana yöneldi.

- Hiçbir şey istemiyorum.

dedi Başbakan, kızın elindekilere bakarak. Rafilis:

- Masanın üzerine koy ve çık kızım.

dedi. Yashe suyla ilacı masanın üzerine bıraktı ve dışarı çıktı. Kapı kapanır kapanmaz Rafilis ayağa kalktı ve ilacı alıp başbakana yaklaştı:

- İç şunu saçmalama! Biliyorum dondurma meselesi sinirlerini altüst etti ama bu kadar da bırakma kendini. İç şunu hadi, başbakanlığın kurtarmaz seni sonra.

dedi ve arkadaşlık gücünü kullanarak ilacı içirdi. Aslında tartışma daha fazla uzamasın diye içti ilacı Barkudza. Çünkü; Rafilis'in lanet bir inadı vardı ve Barkudza bunu çok iyi biliyordu. Bir an önce gitmesini istiyordu; ama kırılmasın diye bunu ona söyleyemiyordu. Başbakanı en iyi tanıyanlardan biri oydu. Çocukken birlikte kumdan kaleler yaptığı, kardan adamın burnunu yiyen ve sonra manavdan havuç çaldıkları Rafilis. Birbirlerini hiçbir zaman kırmamışlardı.

Barkudza, içinden 'Nerede kaldı acaba şu mektup? Rafilis buradayken gelmese bari.' diye geçirerek telaşlanıyordu. Bu düşüncelerle hiçbir şey söylemeden yerinden kalktı ve alakasız bir koltuğa oturdu. Dipsiz Göl'den öğrenmişti bunu.

> Eski adı 'Yokusanna Gölü' olan bu büyükçe su birikintisine 'Dipsiz Göl' ismini, baba Barkudza koymuştu ve yıllar sonra böyle anılır olmuştu burası. Baba, etrafı irili ufaklı çam ağaçlarıyla kuşatılmış Dipsiz Göl'ün sesini dinler ve o zamanlar henüz küçük bir çocuk olan Kash'a uzun uzun anlatırdı duyduklarını. büyüdüğünde dalları gölün üzerine gelecek şekilde bir çınar ağacı dikmişlerdi baba oğul gölün en ihtişamlı kenarına. Muhteşem bir gündü. Henüz fidan olan yavru çınarın kökünü sanki çıkıp kaçmasın

diye toprağa gömerlerken üzülmüştü 5 yaşını biraz geçmiş olan Kash:

- Baba yapma öyle!.. Ağlar onun annesi!.. Bağlamayalım, bırakalım uçsun!..

Baba Barkudza gülerek onun uçamayacağını anlatmıştı oğluna. Yaşaması için toprağa gömülmesi gerektiğini söylemişti; ama Kash buna pek inanmadı. Sonra baba Dipsiz Göl'e sordu. O da aynısını söylemiş. Bazı şeyler toprağa gömülünce doğarmış, yaşamaya başlarmış. Bunun üzerine Kash ikna olmuş,

- Tamam, o zaman yavaş yap baba!

diyerek babasının kibar davranmasını sağlamış ve yavru ağacın acı çekmesine engel olmuştu aklı sıra. Gölün yanına her geldiklerinde, Kash duygulanırdı. Babası oğlunun bu hassas tavrını çok sevimli bulduğu için bir çocuğun başını okşar gibi dokunarak ağaca,

- Buna iyi bak evlat; hatta gözün gibi bak. Bu ağaç sihirli, arkasından ne çıkacağını hiçbir zaman bilemezsin. İyi bakarsan bir gün iyi yürekli bir peri kızı bile çıkabilir.

deyip oğlunun bu sevimli duygusallığına bir de maneviyat eklemişti. Küçük Kash için artık bu ağacın yanındaki gölün konuşması bir mucize olmaktan çıkmıştı; aksine konuşmasa garip olurdu. Her seferinde bir şeyler söyleyen göl, bir gün,

- Bulunduğun ortamdan birinin gitmesini istiyorsan hiç sebep yokken ani hareketlerle alakasız şeyler yap, mutlaka gider...

demişti. Barkudza babasını 52 yaşındayken geçirdiği bir beyin kanaması sonucunda kaybettiğinde henüz 29 yaşındaydı ama onun her dediğini hatırlıyordu. Farklı bir adamdı Baba Barkudza. Sürekli konuşur, bildiklerini ballandıra ballandıra anlatırdı. Eğer söyleyeceği şey çok önemliyse bunu evlerinin yakınında bulunan o gölün kenarında âdeta bir törenle yapardı. Cümlesi bitince de,

- Bunları ben söylemiyorum, o söylüyor!

diyerek göle mal ederdi konuştuklarını. Baba oğul, yılın dört mevsimi bulanık olan bu gölün dipsiz olduğuna inanıyorlardı. Aslında baba Barkudza'nın amacı dibi bataklık olan göle oğlunun girmesine engel olmaktı sadece; ama başbakana çok şey kazandırmıştı babanın bu haklı endişesi. Uzun bir mumun yamulmasını engellemek için ikiye bölüp öyle yakmaktan; karda kalındığında ölmemek için, yere küçük bir kuyu açıp sığınak yaparak alçalan soğuk havayı o kuyuda toplamaya kadar... Uçakta ya da dağda kulaklar tıkanınca burun deliklerini sıkıp nefesi yukarı vererek kulakları açmaya kadar ne biliyorsa babasının konuştuğunu iddia ettiği bu gölden öğrenmişti Barkudza. Dipsiz Göl Efsanesi pembe bir yalandan doğmuştu yani.

Neyse, gölün dedikleri yine işe yaradı ve Rafilis, Kash'ın bu ani yer değiştirme hareketinden sonra,

- Ben artık gideyim başkan!

diyerek başbakanı odasında yalnız bıraktı. Rafilis odadan çıkar çıkmaz telefonu kaldırdı Barkudza ve Yashe'ye,

- Mektubum var mı?

diye sordu, endişeliydi.

- Evet efendim!

dedi Yashe ve elindeki 4 zarfla içeri girdi. Hiç gelmeyecek zannettiği zarfı, mektupların arasında görünce refleks olarak azarladı genç kızı:

- Neden getirmedin şimdiye kadar?

Kıpkırmızı oldu Yashe. Minyon görüntüsünden ve ani çıkışlarından dolayı arkadaşları onu, sıkınca kızaran ve hemen patlayan küçük bir sivilceye benzetiyorlardı; ama karşısındaki başbakan olduğundan kızarmakla yetindi sadece ve patlamadan kibarca cevap verdi:

- Efendim, sohbetinizi bölmek istemedim.

Akıllı bir kızdı; Başbakanın üç dört gündür 'Mektubum var mı?' diye sormasının gönderenden kaynaklanan şahsi bir sebebi olduğunu anlamıştı. Hatta eline alınca Barkudza'nın yüzünde oluşan mutluluk, bu mektubun duyulmaması gereken birinden geldiğini doğrulayıp genç kızın haklılığını pekiştirmişti kendince. Yeni evli bir çifti yalnız bırakmak için hızlıca odayı terk eden anlayışlı anne edasıyla ayrıldı başbakanın yanından.

Ufkunu açan çılgın adamın yeni mektubunu taşıyan, elle yapılmış, eciş bücüş zarfa Âdem'den kalma merakıyla dokundu Barkudza. Öteki eliyle ise masasının sol tarafındaki sehpanın üzerinde bulunan telefonun karmaşık tuş panelinden ezbere bildiği tuşa bastı,

- Sakın telefon bağlama, kimseyi de içeri alma!..

dedi asistanına ve tekrar mektuba döndü. İlk olarak üzerinde 'Sadece Başbakan Okusun!' yazan zarfın mührüne baktı. Önceki mektup bir kıyı kasabasından gelmişti, bu ise Kuzey Zanagar'da bulunan ve açlık sınırında yaşayan başka bir ülkeden geliyordu. Gerçi bunun ehemmiyeti yoktu, sadece merakından bakıyordu nerden geldiğine. Dikkatlice açtı mektubu. Tek harfinin bile dünyadaki bütün yazılmışların toplamı olduğuna inandığı zarfı açtı ve babasının Dipsiz Göl'ünü hatırlatan mektubu okumaya başladı:

Ağzından 'dondurma' kelimesi çıktı diye nasıl kıyametler kopardılar, gördün değil mi? Ben demiştim, sevmezler... Dondurma yiyenleri sevmezler!

Sokaklar böyle adamlarla doldu işte, bu kötü haberdi. Eğer bunları düzeltirsek dondurma işi tamamdır büyük adam, işte bu da iyi haber...

Seninle ilgili herkes bir şey söylüyor ya şimdi hani? Hani danışmanların her şeye 'doğru' diyor, muhalefet partilerin de hep 'yanlışsın' diyorlar ya? Hiçbirini duyma, hem de hiç duyma. Gazete de okuma artık. Bir karar ver ve sadece dediklerimi yap!

Kalıba girme, en lezzetli dondurma külahta olandır, unutma! Kafana göre yersin, kâğıdı kabuğu falan olmaz. Kullanma kılavuzuna da gerek yoktur; alır ve gider sessizce yersin. Ben ona 'serbest dondurma' diyorum.

Başbakan mektubu okurken ara ara duruyor ve derin anlamlar çıkarıyordu yazılanlardan. 'Kalıba girme!' diyordu Akıl Almaz Adam. Barkudza, 23 devletin katılımıyla kurulmuş olan Kuzey Ekonomi Topluluğu'na girmek konusundaki 60 yıllık ısrarını hatırladı ülkesinin. Oysa bu topluluğa dâhil olmak da bir nevi 'kalıba girmek' demekti. Akıl Almaz bunu kastediyor olmalıydı.

Üyesi olmaya çalıştığı birliklerin hepsini reddetmeliydi. Önündeki ajandaya çeşitli notlar alıyordu mektubu okurken.

Dünyanın her yerinde dondurma yiyen insanlar var. Sahi, onlar neden dondurmalarını buradan almıyorlar da başka başka yerlerden alıyorlar acaba? Bence onları da çağır, beraberce dondurma yiyelim.

Bununla da kastedilen ihracattı. Demek ki dondurma sadece şifreydi. Barkudza tek tek çözüyordu bütün şifreleri. Mektup birinin eline geçerse kimse bir şey anlamayacaktı. Zekice bir kurguydu bu. Akıl Almaz Adam hakkında çeşitli tahminlerde bulunmaya başladı. Gönderilen mektupların başka adreslerden, hatta başka başka ülkelerden geliyor olması, yanında 18 kişinin bulunması, adamın zengin olduğunun göstergesiydi. Bu düşüncelerle mektuba geri döndü:

Bir de çeşit çok az. Çilekli, kakaolu, vanilyalı... E, başka? Başka yok! Biraz çeşit yap! Dünyanın değişik yerlerinde dondurma üreten bütün Naravenleri çağır, burada yapsınlar dondurmalarını çeşit çeşit... Hem ekonomi zaten kötü! Oradaki dondurmaları buraya çeksek, diğer devletler batarlar. E onlar batarsa biz çıkarız. Biraz vicdansızlık gibi gözükebilir bu; ama bence hiç de öyle değil. Biraz düşünürsen anlarsın ne demek istediğimi!

Akıl Almaz'ın mancınığına takılan aklı İbrahim'in ateşine düştü başbakanın. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, Zenerinya'ya işçi olarak giden Naravenler oranın yerlisi olmuşlardı ve yapılan en son hesaplamalara göre Zenerinya bankalarındaki toplam mevduatları yaklaşık 600 milyar ns civarındaydı. Öte yandan yastık altında duran parayı da hesaplarsak bu rakam 1,2 trilyon ns'yi geçiyordu ki bu Naravenya'nın mevcut bütçesinin yaklaşık iki katıydı. Hükûmetler, dünyanın parasını yöneten fonlardan 100 milyon ns borç aldıkları zaman mutlu oluyorlardı. Bu paranın 12.000 katı vardı Naravenlerin terini banknotlara çeviren Zenerinya'nın bankalarında ve bu yüzden dünya deviydi onlar. Belli ki Akıl Almaz Adam bu paranın Naravenya'ya sokulmasını istiyordu:

Oksijenli dondurma, sulu dondurma, erimeyen dondurma, yer çekimsiz dondurma, denizin altında yenilebilen dondurma, rüzgârla çalışan dondurma... Yapın işte yaa!.. Mesela havada uçan dondurma yok dünyada. Onu da ilk olarak biz

yapalım. Çağır kafası çalışan adamları da gör bak neler oluyor!..

İcat yapmayı kastediyordu Akıl Almaz Adam. Nara-venya'da çalışabileceği uygun imkânları bulamadığı için dünyanın çeşitli yerlerine göçmüş, oraları kalkındıran binlerce beyin vardı ve bu beyinlerin ülkeye geri getirilmesi gerçekten muhteşem olurdu; iyi de nasıl? İşte bu sorunun cevabı yoktu mektupta. Ancak Akıl Almaz'a göre bu en kolayıydı; çünkü mektup şöyle bitiyordu:

Zor bildiklerinin hepsi kolay büyük adam! 'Bu kadar kolay mı gerçekten?' diye sorarsan cevaplayayım: Bu kadar kolay değil, çok daha kolay. Hadi git bir şeyler yap ve bize dondurma ısmarla külahta, hatta vazgeçtim, külahsız olsun, bir de uçsun mümkünse.

Neyse, çarşaflar geldi, beni çağırıyorlar.

Mektup kısaydı; ama yine çok şey anlatıyordu. Barkudza'nın kafası karıştı. Her satırında bir fevkaladelik olduğuna inandığı mektubu defalarca okudu. Mühim yerlerin altını çizdi, yani son satır hariç her yeri. Son şifreyi çözmek için uğraştı; ama çözemedi. 'Çarşaf' neyi sembolize ediyor olabilirdi?

Okuduklarının altını çizerken de kendine hesap soruyordu. 'Serbest dondurma' diyordu Akıl Almaz. Yani birlikleri reddetmekten, bağımsız olmaktan bahsediyordu. Kayıtsız şartsız 'kendin olmayı' tavsiye ediyordu. Haklıydı. Bir daha düşününce memleketteki işsizliği bu birliklere girmek için düşürmeye çalıştığını fark etti başbakan.

Hiçbir hükûmet bunu sadece halkının huzuru için yapmamıştı. Hükûmetler ya bir sonraki seçimde yeniden kazanmak ya da söz konusu birliğe girip 'Bak işte başardım. 60 yılda yapılmayanı ben yaptım!' diyerek daha büyük bir oy yüzdesine ulaşmak için çalışıyorlardı. Birlikler diretiyordu 'Eğer üye olmak istiyorsan işsizliği makul seviyeye getireceksin!' Barkudza sorgulamaya başladı. O da işsizliği Kuzey Ekonomi Topluluğu'na girmek için dert ediyor ve düzeltmeye çalışıyordu ki bu, saçmalıkların en büyüğüydü. İşsizlik oranını; 'vatandaşı rahat yaşasın' diye düşürmeliydi. Oysa öyle olmuyordu. Zaten bu yüzden de işi gücü olanların maaşları asgarî diye adlandırılıyordu ve bu bedel 500 Naravenya Seresi civarında, komik bir seviyedeydi. Komikti; çünkü yapılan hesaplamalar açlık sınırının 700 NS seviyesinde olduğunu söylüyordu. Birliğe hizmet edildiği ortadaydı. Gerçi birliğin istediği kötü bir şey değildi; ama bunu 'Birlik istiyor.' diye yapmak hakikaten feci bir şeydi.

Bir işsize sözde iş bulmak, ona açlık sınırının yarısı kadar maaş vermek anlamına geliyordu Naravenya'da. Hâlbuki birine iş bulduğunu söylemek için ona en az 2.000 sereslik bir gelir oluşturmak gerekiyordu. O hâlde birliğe girmek için işsizlere iş bulmak, onları açlık sınırında yaşatmak demekti. Bunu ülkenin huzuru için yapmaksa onları özgürleştirmek demekti.

Hâlâ ayranının sonuyla dönerin son lokmasını denkleştirmek için hesap yapan, soldaki azı dişi çürük olduğu için 20 yıl boyunca sağ tarafla yemek yiyerek ömrünün üçte birini yarım ağız yaşayan insanlar vardı Naravenya'da. Kalbi sıkışınca 'Geçer geçer...' diyerek masraf olmasın

diye doktora gitmeyip ağrı kesici alan insanlar vardı. 'Ben o kadar aç değilim!' yalanıyla son kepçedeki fasulyeyi çocuğuna veren ve gece aç yatan anneler, oğlunu okutmak için satacak ceketi kalmayan babalar vardı Naravenya'nın bitpazarlarında. Büyük bir kabiliyeti basit bir mide ağrısının yok ettiğini tarih yazmasa da akıllı olanlar bilirler. İşte Akıl Almaz Adam'ın başbakanın beynindeki zincirleri paramparça eden mektubunun gizli mesajı şuydu: Önce kafesin kapısını kapat ve sonra zamanı gelince kafesi tamamen kaldır milletinin üzerinden.

Derhâl Özel Kalem Müdürü Mudem'i odasına çağırdı başbakan. Çağrı acil olduğu için Mudem odaya girer girmez,

- Buyurun efendim. Emredin!

dedi ayakta cam kenarında elindeki mektupla dikilen başbakana.

- Geç bu 'emredin memredin' yalakalığını. Yarın sabah altıda bütün bakanlar burada olsunlar. Kahvaltı gibi bir şey organize edin. Sabah sabah dondurma gitmez değil mi? Bu arada yüzüğümü de buldum, çekmecedeymiş. Kızın da günahını aldık!

dedi ve masasına yaklaşıp çekmeceden aldığı yüzüğü parmağına takıp gülümseyerek yerine oturdu. Böylece sert başlayan cümlesinin sonunu Mudem'i kırdığını düşünerek yumuşattı ve yüzünde bir tebessüme dönüştürdü.

- Peki efendim.

dedi. Az önce hiç sebepsiz yediği azarla duyguları karışan Mudem odayı bilmem hangi ruh hâliyle terk etti. Yalnız

kalan Barkudza mektubu bir daha okuduktan sonra, epeydir ihmal ettiği evine gitti. Karısının yüzü bin parçaya bölünmüş, birleştirmesi mucizeyle bile mümkün olmayan bir vazoydu. O bir başbakan olabilirdi; ama burası başbakanlık binası değildi. Barkudza sadece karısının kocasıydı ve elbette ki nereye gittiğini haber etmesi gerekiyordu.

- Nerdesin sen kaç gündür yaa? Apar topar çıktın gittin gecenin bir vakti, merak ediyoruz biz de değil mi?..

- İşlerim vardı karıcığım.

dedikten sonra oğluna döndü Barkudza:

- Oğlum, ben kaç kere söyledim, 'Beni şu kadınla muhatap etmeyin!' diye?

Başbakan, karısını haklı bulduğunda hep aynı cümleyi kuruyordu: 'Beni bu kadınla muhatap etmeyin.' Bunun üzerine Bayan Barkudza hemen yumuşuyor ve gülümsemeye başlıyordu. Bu sefer öyle olmadı. Kadın giderek sesini yükseltti ve bağırarak cevap verdi:

- Biz de insanız, bizimle tek kelime bile konuşmuyorsun. Gecenin bir vakti eve geliyorsun, sabahın köründe de gidiyorsun!..

Başbakan sadece Akıl Almaz Adam'la konuşmak istediği hâlde, karısının bu serzenişini haklı buldu.

- Tamam canım, konuşalım o zaman... Biz şimdi bu birliğe üye olacağız, onlarla ticaret yapacağız ya hani... Sence kârlı mı çıkarız, zararlı mı karıcığım?

Lafın abuk subuk bir yere gideceğini tahmin eden karısı geriye yaslandı ve son günlerde farklı davranan Başbakana 'Kendine gel, eski köye yeni âdet getirmekten vazgeç, sıradan düşün!' anlamına gelen bir cevap verdi:

- Tabii ki kârlı çıkarız... İhracatımız artar...

Barkudza, karısının çok büyük bir buluş yapmışçasına söylediği bu sıradan cümleyi ciddiye aldığını hissettirdi ve gözlerini kısarak sordu:

- Hımm... Haklısın; ama bence pek de öyle değil. Teknolojik açıdan onlara göre çok gerideyiz. Son 50 yılda aldığımız doğru düzgün bir patentimiz bile yok! Onlarsa patent imparatoru, her şeyleri var. Biz onlara ne satacağız ki?

Bu sırada başbakanın, devasa bir lunaparka benzeyen kızı Jalen evin ortasına kurulmuş oyun hamuruyla oynuyordu. İşletme fakültesinde okuyan oğlu Lomre ise bir yandan televizyon seyrediyor, diğer yandan da konuşulanlara kulak misafiri oluyordu. Masada duran meyve tabağından kıpkırmızı bir elma alıp dişledikten sonra, annesini kurtarmak için söze girdi:

- Olur mu canım? Tarım ürünlerimiz var en basitinden. Onları saymıyorsunuz sanırım ki biz bu konuda dünyanın en verimli arazilerine sahibiz; ama ne yazık ki bir tarım politikamız bile yok.

Ülkenin bir tarım politikasının olmadığı doğruydu.

- Neyse tamam, varsayalım ki ihracat patladı. Nereye patladı? Topu topu 23 üye ülke var bu birlikte. Oysa

dünyadaki ülke sayısı 200'ün üzerinde. En tepe noktasında olmadıktan sonra herhangi bir birliğe üye olmak, hedef küçültmekten başka bir şey değildir oğlum!

dedi Barkudza, Lomre'ye bakarak. Sonra da yüzünü televizyona çevirmiş olan Bayan Barkudza'ya döndü:

- Anlıyor musun karıcığım?

Biraz önce 'Bizimle hiçbir şey konuşmuyorsun!' isyanıyla kocasını azarlayan kadının magazine kilitlenen gözlerine bakarken bir hayli sinirlenmişti başbakan. Ayağa kalktı ve dünyanın en büyük kalabalığına sesleniyormuşçasına devam etti konuşmaya:

- Hiçbir yere üye olmazsak bütün dünyaya ihracat yapabiliriz ve emin ol ki oraya girmek için harcanan enerjinin onda biriyle hiç kimsenin 'hayır' diyemeyeceği şeyler üretip dünya pazarında devrimler yapabiliriz. Düşün oğlum! Dünyadaki su kaynaklarının %90'ının senin elinde olduğunu düşün! Herhangi bir birliğe üye olup olmaman neyi değiştirirdi ki? O hâlde yapılması gereken şey belli: 'Su kadar kıymetli değerler üret ve dünyayı kendine bağımlı hâle getir!' Mesela; uçan dondurma gibi... Eğer bunu yapmazsan içine gireceğin kalıplar seni yavaşlatır ve sadece bağımlı yapar. Demek ki hepsini reddedeceğiz. Nüfusumuz yüz sekiz milyon. Yüz sekiz milyon beyin, yüz sekiz milyon yürek, iki yüz on altı milyon el, iki yüz on altı milyon ayak...

Barkudza, hızlı konuşmalarında hep yuvarlardı nüfusla ilgili sayıyı, 'yüz sekiz' yerine 'yüz' derdi mesela; ama o an

tek bir beynin bile ıskalanmaması gerektiğini fark etmiş olacak ki tam sayı veriyordu kendinden geçtiği konuşmasını sürdürürken.

- Biz ne yaptık? Bu dev potansiyeli hiçe sayarak 23 beyni, 46 eli, 46 ayağı olan birlikleri tercih ettik. Buna inanamıyorum. Şimdi hepsinden uzaklaşma ve halka dönme zamanı. Bakın, bugüne kadar dünyayı yöneten herkes böyle yaptı, sadece halkıyla ilgilendi. Birliklere güvenip devrim yapan bir lider olmadı hiç!

İyice yaklaştı oğluna:

- Dünyadaki bütün büyük projeleri bizim yurttaşlarımız üretiyor oğlum ve her projenin altında benim ülkemin göçen beyinlerinin kıvrımları ya da parmak izleri var. İşin en acı tarafı da bu beyinlerin 'Naravenya'da imkân yok!' diye diye gitmeleriydi. Bunu nasıl derler yaa? İmkân var oğlum, imkân var güzel karım. Yurt dışında çalışıp üreten benim ülkemin yüce halkının 10 tane Naravenya'yı satın alacak kadar parası var ve bu paralar elin bankasında yatıyor; ama bizde imkân yok! Komik! Kaldı ki yabancı ülkelerde yaşayan ve bulunduğu ülkeleri kalkındıran vatandaşlarım bir de aşağılanıyor, dışlanıyor, hatta evleri yakılıyor, yağmalanıyor zaman zaman... Buna seyirci kalmaksa atalarımdan devraldığım asaletime gölge düşürüyor evlat. Hatta bir de onlarla iş birliği yapmaya kalkmak hepten kanıma dokunuyor.

Aslında sıradan bir konuşmaydı bu. Sıra dışı olan ise ailesiyle hiç memleket meselesi konuşmayan Barkudza'nın hararetle bunları evde anlatmasıydı. Barkudza'nın henüz 6

yaşında olan kızı Jalen de babasını izliyordu büyük bir dikkatle. Bu yüksek hararetin ortasında sadece o konuşabildi:

- Babi, kanıma dokunuyor ne demek?

dedi sıkıp sıkıp açtığı gözleriyle. Yan binadaki komşunun, Jalen'i çok seven ve üniversiteye giden büyük kızı Shane'in gözlerini kırpıştırma tiki vardı. Shane, Jalen'i çok sevdiğinden bazı hafta sonları onu gezmeye götürüyordu. Barkudza'nın oksijenini ve o gezilerden sonra birkaç gün komşu kızı gibi sürekli kapatıp açıyordu gözlerini Jalen.

- Oy benim Shane ablasıyla gezmelere giden güzel kızım!..

dedi ve küçük mucizeyi kucağına aldı Barkudza.

- Nerden anladın babi?

dedi Jalen.

- Babalar bilir kızım. Kuşlar söyledi.

diyerek tepinmeye başladı kızıyla.

- Dur babi yaa!.. Dondurmamı mahvettin!..

dedi Jalen.

- Ne dondurması kızım şimdi?

diye sordu Barkudza.

- Bravo babi!.. Tam üstüne bastın.

Baba Kash o anda ayağının altındaki tümseği fark etti. Ayağını kaldırdığında, oyun hamurundan yapılmış dondurmayı ezerek halıda bir desene dönüştürdüğünü fark etti. Gündemde dondurmadan başka bir şey olmadığı için Jalen'in

hamurdan sivrisinek yapması beklenemezdi. Kızı altı yaşındaydı ve o da gündemi takip ediyordu.

- Benim kızım büyümüş de...

diyerek onunla dondurma desenli halının üzerinde boğuşmaya devam etti. Jalen'in en sevdiği şeydi bu: Birkaç hafta önce, yoğun iş temposundan dolayı çoğu zaman düzenli beslenmeyi başaramayan başbakana, memleketin tek beden bilgesi de kabul edilen Spor Bakanı Ronn vitamin takviyesi için omzundan iğne yapmıştı. Ağır bir ilaçtı ki üç hafta boyunca iğnenin yeri ağrımıştı. O gün eve geldiğinde Jalen'i kucağına almış ve küçük kız babasının omzuna dokunduğunda canı o kadar yanmıştı ki Barkudza'nın, avazı çıktığı kadar 'Yapmaaaa!' diye bağırmıştı. Önce neye uğradığını şaşıran küçük kız, babası gülünce çok keyif almıştı bu işten ve o günden sonra Jalen'in en büyük zevki babasının ağrıyan ya da sızlayan bir yerini bulup orayı sıkarak onun kıvranmasını izlemek olmuştu. Barkudza da bunu bir oyuna çevirmişti. Her akşam,

- Sakın sırtıma dokunma kızım, çok ağrıyor.

Ya da

- Omzum perişan durumda, aman yavrum dikkat et!

diyerek oyunu başlatıyordu. Jalen hemen dediği yeri sıkıyor ve mutlu oluyordu. Onun mutlu olması ise başbakan için Naravenya'da huzur gibi bir şeydi. Baba kız boğuşurlarken yıldızlara karşı uyuyakaldılar.

Barkudza ailesinin, şehrin en yüksek noktasında bir kartal yuvasını andıran evlerinin pencerelerinde perde yoktu.

Hani her evin duvarında pencere olur ya, onların pencerelerinde duvar vardı. Hatta bazen evine gelen dostları 'Neden perde yok!' dediklerinde, 'Hiçbir kartalın yuvasında perde olmaz!' diyerek şaka yapmayı ihmal etmezdi Barkudza.

Sabaha doğru uyandı, huzur içindeydiler bu kartal yuvasında. Uyumakta olan kızının başını omzunda hissetmek, Nemrut'ta güneşin batışına benziyordu. Jalen rahatsız olmasın diye göğse yaslı başın altından usulca çekti omzunu ve toplantıya geç kalma endişesiyle banyoya gitti. Barkudza devrim yapmaya, sancılanan güneşse zor bir güne doğmaya hazırlanıyordu. Evinden çıkar çıkmaz bir medya ordusu takıldı peşine. Zifiri karanlıkta başbakan ne yapmaya çalışıyordu? Makam aracıyla başbakanlık binasına doğru ilerlerken, bakanlarının da aynı anda evlerinden çıktıklarını ve her birinin peşine kameraların düştüğünü düşündü. Onların cevapları belliydi: 'Başbakanın isteği üzerine özel bir toplantıya gidiyoruz!' Peki başbakan ne diyecekti? Bir yandan cevabını hazırlıyor, diğer yandan da yaptığının medyada nasıl yankılanacağını hesap ediyordu. Herhâlde erken kalktığı için kimse onu suçlayamazdı.

Başbakanlık binasına geldiğinde henüz hava aydınlanmamıştı.

- Efendim, olağanüstü bir durum için mi toplanıyorsunuz?
- Bu saatte apar topar yapılan toplantının sebebini öğrenebilir miyiz?
- Toplantı neden medyaya kapalı?

Buna benzer sorulara muhatap oldu Barkudza sağ ayağını kapıdan dışarıya uzatır uzatmaz. Hiç konuşmadan indi aracından ve toplantı odasına doğru yürürken cevap verdi gazetecilere:

- Olağanüstü bir durum yok! Dondurma yemek için bir araya geliyoruz. Medyaya kapalı bir toplantı olacak bu; çünkü siz dondurmadan mondurmadan anlamıyorsunuz. İyi sabahlar!

Tarım bakanı hariç, ki o hep geç kalırdı, herkes hazırdı. Kahvaltıya geçildi. Ne olacağı hakkında hiçbir fikri olmayan bakanlar, büyük adamın konuşmasını bekliyorlardı. Kahvaltı bitmek üzereyken tarım bakanı içeri girdi. Her zamanki gibi özür diledi kırmızı suratına dik dik bakan başbakandan. Gözlerini kaçırıyordu, Barkudza'nın gözleri ısrar ederken. Ara sıra 'Acaba hâlâ bakıyor mu?' diye kafasını hafifçe kaldırıp göz ucuyla bakıyordu Krist. Göz göze gelmeye korktuğu adamın bakışları hiçbir zaman bu kadar kararlı olmamıştı ki bunu herkes fark etti. Saatin akrebi kadar sessiz, akrebin iğnesi kadar tehlikeliydi başbakan; ama hiçbir şey yokmuş gibi devam etti konuşmasına:

- Bence hiçbir yere üye falan olmayalım. Çok istiyorlarsa onlar gelsinler bize...

Sözün devamını 'Nasıl yani?' diye bakan gözler takip ediyordu.

- Yani arkadaşlar, Kuzey Ekonomi Topluluğu, Güney Ticaret Birliği ya da bunlara benzeyen ne varsa hepsini reddediyor ve hiçbirine üye olmuyoruz!

Kabinenin en genç üyesi olan Dışişleri Bakanı Thaa:

- Efendim, şaka mı bu?

dedi; çünkü o 60 yıllık bu büyük rüyanın o dönemki milli tabircisiydi.

- Hayır, çok ciddiyim! Anladım ki üye olacağımız her birlik bizi sınırlayacak.

dedi Barkudza, şakası yoktu.

- Ama efendim, üye olursak en az 30 ülke vize uygulamasını kaldıracak, insanımız serbestçe istediği her yere gidecek. Ayrıca yarım asırdır uğraşıyoruz, nasıl vazgeçeriz? İstikrar diye bir şey var.

Başbakan ayağa kalktı ve kararlılığını şu kelimelerle dile getirdi:

- Başta bir hata yaptıysak istikrarlı olmak adına aynı hatayı sürdürelim mi yani? Şuraya bak! 60 yıldır hep aynı hatayı yapmışız. Hep zorlamışız, hep girmeye çalışmışız. Peki hiç düşündünüz mü, bir gün hiç olmadık bir zamanda dursak ve 'Girmiyoruz ulan sizin birliğinize falan...' desek ne olurdu?

Rafilis söze karıştı:

- Aslında hiç de bir şey olmaz, hatta bence muazzam olur! Derin bir nefes alır ve rahatlarız.

İçişleri Bakanı Kurush:

- Efendim, muhalefet bizi topa tutar, demediğini bırakmaz. Millet ne der? Dönemeyiz!

Barkudza:

- Daha önce dönmeyi hiç denemedik ki! Nereden biliyorsunuz ne olacağını?

Kurush, devam etti itirazına:

- Hayır ama...

Barkudza hiçbir gerekçe duymak istemiyordu.

- Aması maması yok. Ayrıca 60 yıldır bağımsız bir devlet olmayı başaramadığımız için binlerce beyin göçtü yurt dışına... Onların hepsi geri gelecek, başka yolu yok!

Kabinedeki tek kadın olan, ekonomiden sorumlu devlet bakanı Meetmel devreye girdi:

- Efendim, bence para meselesi bu.

Başbakan kimseyi konuşturmuyor, her itirazı durduruyordu:

- Biraz cesur olun. Dünyanın çeşitli yerlerinde işçilerimiz ve iş adamlarımız var. Onların hepsi paralarını çalıştıkları ülkelerin bankalarında tutuyorlar. Biz ise meteliğe kurşun atıyoruz. O paraların hepsi buraya gelecek ve biz bu büyük beyinleri birleştireceğiz.

Dışişleri Bakanı Thaa:

- Efendim haklısınız; ama bu bütün ilişkilerimizi bozar. Böyle bir şey yaparsak bize karşı cephe almazlar mı?

Kısa bir sessizlik oldu, sanki herkesin bu soruyu iyice anlamasını istiyordu Barkudza.

- Ne olur, ekonomik bunalıma mı gireriz? Zaten bunalımın ortasında değil miyiz? Merak etmeyin, hiçbir şey olmaz, rahat olun. Naravenya'ya hiçbir şey olmaz ve göreceksiniz ki bizi şu an KET'e almayan kafalar gün gelecek, bize yalvaracaklar.

Sonra tek bir kelime söylemeden 'U Düzeni'nde oturulmuş olan masadaki her bir bakanının yanına yaklaştı. Yavaş adımlarla önlerinde durup ayrı ayrı omuzlarına dokundu ve 15'er saniye gözlerine baktı tek tek. Büyük adamla 15 saniye göz göze gelmenin ne demek olduğunu sadece bunu yaşayanlar bilirler. Duygulu bir ifade bulaşmıştı gözlerine ve 'Bana güvenin, ben ne dediğimi biliyorum!' diye âdeta konuşuyordu başbakanın yüzü. Birkaç dakika içerisinde, psikolojide herhangi bir karşılığı olmayan çok farklı bir bağ kurdu onlarla. Kendi koltuğuna yaklaştı, masasının altından çantasını aldı ve içinden çıkardığı bir tomar kâğıdı herkesin gözünün önünde önce ortadan ikiye ayırdı, sonra üst üste koydu, tekrar yırttı. Bir daha, bir daha... Parçalarını havaya fırlattığı kâğıtların ne olduğunu herkes biliyordu. Piyangodan ikramiye çıktığı için veresiye defterini yırtarak mahallelinin borcunu silen bakkala bakan borçlu memur gibi bakıyorlardı başbakana.

- Kabul edenler?

diye sordu sessizce, nasıl olduğunu hâlâ kimsenin bilmediği bir şekilde bakanların hepsi elini kaldırdı.

- Toplantı bitmiştir. Yarınki basın toplantısını kaçırmayın.

dedi, başarmanın mutluluğuyla.

- Dondurma da olsun mu efendim?

diyerek toplantıya geç geldiği için vicdan azabı çeken ve aradaki buzların çözülmesi için 'Başbakan bir şey dese de onaylasam' diye fırsat bekleyen Tarım Bakanı Terios Krist. Krist'in amacının farkına varan Başbakan:

- Mahzuru yok, her şey olabilir.

diyerek gülümsedi ve salonu terk etti. Bakanlar Başbakanın böyle bir karar almasına anlam veremiyorlardı. Birlikleri reddetmek, 60 yıldır birliğin hayalini kuran Naravenya'ya karşı çıkmak demekti ki bu, muhalefet için kozların en büyüğüydü; ama Barkudza'ya direnememişlerdi o gün. Başbakanın yırttıklarına gelince, onlar istenildiğinde birer istifa mektubuna dönüşebilen altları imzalanmış boş kâğıtlardı. Son zamanlarda bir gelenek olmuştu bu Naravenya'da. Luriz döneminde asılsız bir komplo teorisiyle gündeme gelen ve Luriz'in başarmasının sebebi olarak bilinen bu boş istifa mektubu hikâyesi göreve gelen her hükûmetin başkanı tarafından mutlaka uygulanıyordu. "Eğer bakan olacaksan, ipleri bana vereceksin ki kabadayılık yapmayasın."

Ertesi sabah kırmızı salon ağzına kadar gazeteciyle dolmuştu. Çünkü Bayan Feli aldığı talimatla, dün öğlenden sonra yayınladığı basın bildirisine 'Başbakan çok kızdı. Dün gece aldığı radikal bir kararla tüm dünyayı şaşkına çevirecek. Sadece dondurmasevenler davetlidir.'

Her zamanki gibi kürsüdeki yerine geçti başbakan, yine dondurmalar dağıtıldı.

- Değerli basın mensupları, sizlerin de bildiği gibi geçtiğimiz ay 58 yıl geride kaldı ve biz ısrarla Kuzey Ekonomi Topluluğu'na girmeye çalışıyoruz. Şimdi size bir 58. yıl sürprizi hazırladım: Dün sabah, bizim hükûmete bir şey oldu ve bakın Allah'ın işine ki hükûmet olarak saçma sapan kuralları olan, Tavuklar Birliği olarak değerlendirebileceğim Kuzey Ekonomi Topluluğu'na girmekten vazgeçtik; çünkü onlar uçmayı değil zıplamayı düşlüyorlar. Bizim zıplayanlarla hiçbir işimiz yok! Biz dünya devletiyiz ve şu andan itibaren bütün birlikleri reddediyoruz; çünkü uçmak zorundayız. Toplantı bitmiştir!..

dedi. Geçen sefer soru soramamıştı gazeteciler. Bu sefer de aynısı olmasın diye en önde oturan tecrübeli gazeteci Brotth, sağ eliyle gözlüğünü çıkarıp ayağa kalktı. Endişeliydi; çünkü istediği cevabı alamayacağını biliyordu. Baskı kurmak niyetiyle ve yüksek bir sesle:

- Soru sorabilir miyiz efendim?

diyerek 'Soru almak zorundasın!' imasında bulundu. Gazetecinin daha cümlesi bitmeden Barkudza araya girdi, Brotth'un gözlerinin içine dik dik bakarak:

- Soramazsınız beyefendi!

dedi. Geçenki dondurmalı toplantıyı gazetesinde 'Başbakanın dondurma krizi tuttu!' olarak manşete taşıyan ve onunla en çok alay eden gazeteciydi Brotth. Barkudza bu adamın bir embesil olduğunu biliyordu.

- Ama bu haksızlık!.. Soru sorma hakkımızı elimizden alıyorsunuz Sayın Başbakan!

dedi Kadora gazetesinin genç muhabiri Brotth. Barkudza sinirlendi.

Aslında hiçbir zaman sinirlenmiyordu. Daha küçük bir çocukken 'sinirlenmek' kavramına hükmetmeyi başarmıştı. Baba Barkudza bir pazar günü, gölün dipten gelen fısıltısını tercüme ederek oğluna bunun formülünü öğretmişti:

- Sinirlendiğin zaman sağ elinin işaret parmağını ağzına götür ve birkaç kez dudaklarına dokun. İçinden 'Eğer şu anda sinirlenirsem kesinlikle kaybederim. Hâlbuki ben kazanmak için yaratıldım. O hâlde nerede ne yapmam gerektiğine de ben karar veririm. Sinirlenmek ne yaptığından haberi olmayan aptalların işidir. Ben eğer sinirleniyorsam bu, sinirli olduğum anlamına gelmez. Sinirli gözükmem gerektiği için rol yaptığım anlamına gelir!' de ve merak etme, kısa bir zaman sonra bunu hiç kusursuz başarabilirsin.

İşaret parmağını ağzına götürüp 3 saniye kadar hafif hafif dudaklarına dokundu. Bunun sebebini baba Barkudza ve Dipsiz Göl'den başka kimse bilmiyordu. Sonra yükselttiği sesiyle:

- Bana bugün kimse soru sormayacak, sen ise tedavi olmadığın sürece hiçbir zaman bana soru moru sormayacaksın; çünkü senin bir geri zekâlı olduğundan şüpheleniyorum. Öte yandan geri zekâlıların bana soru sormasını doktorum yasakladı, üzgünüm. Ayrıca bana bir daha

sakın 'Başbakan' deme, 'Başbakanım' diyeceksin geri zekâlı, tamam mı?

dedi. Bütün gazetecilerin içinde gururu incinen Brotth yerinden fırladı:

- Sizi dava edeceğim! Bana hakaret ettiniz!..

diyerek odayı terk etti. Salondaki basın ordusu meslektaşlarını aşağılayan başbakana tepki vermek yerine, toplantıyı terk eden Brotth'un resimlerini çektiler; çünkü bu sağlam bir haberdi. Onlar resim çekmekle ve yapacakları flaş haberle ilgilenirken Hyll Yavelli, ezelden beri anlaşamadığı Brotth'un böğürtlen moruna dönen suratını alkışladı başbakanın gözlerine bakarak. Ertesi günkü manşetler yine deprem sonrasını andırıyordu. Başbakan delilikle suçlanıyordu yine. Kadora gazetesinde çalışan herkes Barkudza'ya yükleniyordu. Oysa başbakan istediğini elde etmişti bile. Bu tartışmayla magazine düşkün olan Naraven halkı, bir hafta boyunca tüm televizyonlarda boy gösteren ve başbakana kafa tutan Brotth'u izlerken Kuzey Ekonomi Topluluğu'na girmekten vazgeçen hükûmetin radikal kararını unutmuştu bile. Gazeteler, bir gazetecinin soru sorma hakkını, ülkenin 60 yıllık hayalinin yok olmasından daha çok önemsemişlerdi. 'Bunun adı despotizm' dedi memleketin en büyük gazetesi. 'Zorbalık bu' diye yazdı diğeri ve diğerleri. Bakanlar tedirgindi; çünkü muhalefete gün doğmuştu. Başbakan 10 yıllık siyasi tecrübenin ardında duruyordu ve sakindi. Başına gelecekleri biliyordu; ancak büyük planını çoktan yapmıştı: Halkını yanına alacaktı, sadece halkının hayallerini gerçekleştirecekti. Ne medyanın

hayalleriyle ne birliklerin patron devletleriyle ne de süper güçlerin dengeleriyle ilgileniyordu.

%58'le iktidara gelmişti Kash Barkudza. Bu büyük bir avantajdı; ama Akıl Almaz Adam'la tanışıncaya kadar bu gücün ne olduğunu bilmiyordu. O elbette halkı tarafından sevilen ve bütün büyük liderler gibi milletiyle bütünleşmesi gereken bir imparatordu.

Akıl Almaz Adam Kash'ı öyle etkilemişti ki söylediği her şeyi doğru kabul ediyordu. İlk mitingini başkentte yapacak ve ulusuna haykıracaktı.

Bu arada dünya basınına demeç veren Kuzey Ekonomi Topluluğu'nun dönem başkanı ve Zenerinya devletinin başbakanı Echrih, Naravenya'nın bu kararını acele buluyor ve KET'e 'Tavuklar Birliği' diyerek hakaret ettiği için Barkudza'yı kınıyordu. Muhalefet de hiç durmadan 60 yıllık rüyayı sona erdiren başbakana yükleniyordu. Barkudza hiçbirine cevap vermiyor, demeçlerinde ve yaptığı kısa basın toplantılarında sadece: 'Benim tek muhatabım halktır!' diyerek kürsüyü terk ediyordu. Dünyanın çeşitli yerlerinde vatan aşkıyla, memleket hasretiyle yaşayan ve her zaman azınlık kabul edilen, hakir görülen Naravenler, başbakanın sağlam duruşunu 'İşte bu!' diyerek alkışlıyorlardı.

Bakanlarıyla miting öncesi yapacağı son toplantı çok sert geçecekti. Hepsini topladı ve onlara:

- Size tek bir soru soracağım. Bana gerçekten inanıyor musunuz?

dedi. Herkes birbirine baktı. Bu nasıl bir soruydu? İnanmasalar orada olmazlardı. Hep bir ağızdan,

- Elbette.

dediler. Barkudza itiraz etti:

- Size inanmıyorum; çünkü ben danışmanlarıma 'Bayrağın rengini değiştirelim!' dedim ve siz bunu duydunuz; ama asla böyle bir şeyi nasıl aklımdan geçirdiğimi sormadınız! 'Milletimizin namusunu temsil eden bayrağı değiştirelim' dedim ve siz tepki vermediniz. Sessiz kalarak bunu kabul ettiniz. Kendi aranızda itiraz edip dedikodular yaptığınıza eminim; ama bunu asla bana söylemediniz. Peki, size güvenip bunu yapsaydım atalarımın onuruyla oynamış olmayacak mıydım? Cevap vermenizi istemiyorum, bildiğiniz her şeyi unutmanızı ve dediklerimi yapmanızı istiyorum sadece. Büyük Naravenya meclisinde ettiğimiz yemini de unutun.

Bu kadar hararetli bir konuşmanın ortasında Barkudza'nın aklına dayısı Velev geldi yine.

> Balıkla ayran içerek hiç zehirlenmeyen tek adamdı o; çünkü iddiaya girmişti ve dayı Velev iddiaya girince kazanmadan bırakmazdı. Mahallenin yerlilerinden biri balık yerken ayran içmenin insanı zehirlediğini söylemişti bir kalabalığın ortasında. O ise bunu reddetmiş ve 'Keyif alınarak yapılan hiçbir şey insana zarar vermez. Eğer canın balığın yanında ayran içmek istiyorsa iç zehirlenmezsin!' diye bir iddia atmıştı ortaya. Sonra da bunu gurur meselesi yapmış ve de

başarmıştı. Millete hava atmak için her fırsatta yapıyordu bunu. İlk duyduğunda 'Deneyen var mı?' diye sormuş, kimsenin denemediğini öğrenince de hemen iddiaya girmişti. Bir kutu ayranla mahalledeki balıkçıya gidip çalışmalara başlamıştı. İlk içtiğinde zehirlenmedi. Balıkçı, 'Balık bayat olursa ölürsün, bunu bir daha sakın yapma!' diye uyarmıştı. O da ona 'Demek ki zehirleyen balık, ayran değil! Bayat balığı sade yesen de zehirlenirsin!' dedi ve mahalledeki balıkçıyla anlaşıp 2 ay boyunca bütün bayat balıkları azar azar ayranla içip bünyesini buna alıştırdı. Barkudza şimdi daha iyi anlıyordu onu sevmesinin sebebini. Katiyen önyargısı olmayan bir adamdı Velev. Duyduklarına hemen inanmazdı. Bir şeyin tadına bakarken sanki ilk defa yiyiyormuş gibi davranmanın ve tadını tahmin etmenin insana sonsuz bir özgürlük sağlayacağına inanırdı. Hatta ona göre önyargısız yaşamak, hayattaki tekrarları da yok edebilecek tek formüldü. 'Yine mi mercimek çorbası?' diyerek onu belli bir beklentiyle içmek yerine, tadını çok iyi bilmene rağmen, sanki ilk defa içiyormuş gibi davranmak... Velev böyle yaşıyordu işte. Ayranla balık yemenin insanı zehirlemeyeceğini ispatlamak için savaşmak mantıksızdı şüphesiz; ama onun bu tarzı küçük Barkudza'yı etkilemişti. Dayısı bunu ona da öğretmişti ve mahallenin tarihine ayranla balık yerken zehirlenmeyen ikinci adam olarak geçmesini sağlamıştı. Velev her zaman 'Olur!' diye bakıyor ve hiçbir şeyi düşünmeden reddetmiyordu. Biraz abartılıydı Velev; ama yine de ara ara 'Keşke

herkes onun gibi olsaydı!' dedirtiyordu Barkudza'ya. İşte bu da o aralardan biriydi.

Barkudza sözlerini sürdürdü:

- Sizi şerefimle temin ediyorum ki bundan böyle yalnızca halkıma hizmet edeceğim. Yanımda sadece bana gerçekten inananları, gerekirse tokat atacak insanları istiyorum.

- Estağfurullah efendim!..

diye araya girdi Terios Krist. Başbakan o an, 'Odun olsa yanmaz!' denecek cinsten bir adam olan Terios'un kulağını ısırmak istedi. Velev de durduk yerde bazen konuştuğu birinin kulağını ısırmak isterdi ve bunu da gizlice küçük Kash'a söylerdi. Anlam veremediği bu isteği sebebiyle Velev'in neler çektiğini yıllar sonra Terios'un kulağına sulandığında anladı Barkudza; ama onun gibi yapmadı. Dayısı bu durumda kalkar ve kızdığı adamın kulağını ısırırdı. Barkudza sadece ayağa kalktı,

- Derhâl dışarı çık Terios!.. Seni 300 yıldan önce görmek istemiyorum artık!

diyerek kovdu, neye uğradığını şaşıran Krist'i. İtiraz edebilecek hâlde değildi ve kimse onun yerinde olmak istemezdi. Barkudza tarafından reddedilmek nedense müebbetten daha ağırdı. Müebbetin affı söz konusu olabilirdi; ama o birini hayatından çıkarınca geri dönüşü imkânsızdı. Krist odayı terk etti. Onursuz bir adamdı, sadece odayı terk etti. Makamını asla terk etmedi, istifa da etmedi. Başbakan geride kalan kurmaylarına döndü ve mikrofonun

olmadığı devirde üç beş dakika sonra bir şehri alıp götürecek olan sel baskınının haberini veren uyarıcı gibi avaz avaz bağırarak konuştu:

- Geçin artık!.. Bana gerçekçi davranın!.. Sadece inandıklarınızı alkışlayın, hem de avuçlarınız patlayıncaya kadar!.. İnanmadıklarınızı asla alkışlamayın!.. İnsanlar ölüyor gereksiz. Çocuklar ölüyor hiç sebepsiz. Henüz iki yaşındayken ölen çocuğun hikâyesini biliyor musunuz siz?

Kimse bilmiyordu. Kimse konuşmuyordu. Barkudza dolu gözlerle konuşmaya başladı:

- Felek sordu: 'Neden öldüğünü biliyor musun evlat?' Merak ediyordu... Çocuk anlattı: 'Annem bana ninni söylüyordu, akşamdı. Sonra bir şey oldu ve beni buraya getirdiler.' Felek devam etti: 'Savaş vardı sizin memleketinizde, seni o yüzden öldürdüler.' Çocuk sordu: 'Ölmek ne demek?' 'Savaş' dedi felek tekrar. 'Savaş ne demek?' dedi tekrar çocuk. Feleğin gözleri sulandı. 'Sus çocuk!' dedi. Çocuk tekrar sordu: 'Sus ne demek?' Felek sustu, çocuk sustu, savaş susmadı ve bir başka çocuk daha öldü ninnide. Suçsuzdu, sus sustu.

O günkü toplantıyı burada bitirdi ve yarınki mitinge hazırlanmak için makamına geçti. Geceyi odasında geçirdi ve ilk defa o gün Luriz'in koltuğuna yatmadı, herhangi bir koltuğa uzandı. Uyku tutmadı. Yerinden kalkıp çok ağır olmasına rağmen kırmızı koltuğu tek başına sekreterinin odasına taşıdı. Eskiye ait hiçbir şeyi istemiyordu. Bir ölünün toprağı ya da bir ölünün koltuğu ne fark ederdi ki? Yeni şeyler yapacaktı o, yepyeni... Sekreterinin odasında fazla bir koltuk aradı; ama

bulamadı. Bir ara sekreterininkini almayı düşündü sonra vazgeçerek yan odaya gitti, orada da yoktu aradığı... Mutfağa gitti. Birbirine kapaklanmış olarak duran iki tahta sandalyeden eli yüzü düzgün olanını makamına getirdi. Masaya göre biraz küçük olsa da devrim yapmaya müsait ebatlardaydı sol arka ayağı biraz aksak olan yeni tahta makam. Çekmecesindeki yapıştırıcıyla, katladığı kâğıdı birleştirerek yama yaptı sandalyenin topal bacağına. Saat gece yarısını geçerken yüzünü daha önce Jalen'in bile hiç görmediği garip bir tebessüm sardı. Sırtındaki büyük yükten kurtulduğunu hissediyordu, hafiflemişti... Başkasını değil, kendini temsil ettiğini sandalyenin sol arka ayağındaki yapışkan kurumadan anlamış oldu. O gece hiç uyutmayıp hep büyüttüğü adam ne başbakandı, ne Luriz'in mirasçısıydı, ne de bir başkasıydı. O gece Naravenya Cumhuriyeti'nin Başbakanlık binasının en büyük makamında oturan adam kesinlikle 47 yıldır biriktirdiği o adamdı: Kash Barkudza.

Sabahın erken saatlerinden itibaren notlarına dalıp hazırlıklarını tamamladıktan sonra mitinge gitmek üzere odasından çıkan Başbakan, kırmızı koltuğun başını sarmış şaşkın kalabalıkla karşılaştı. Gazeteciler koltuğun resimlerini çekerken, bazıları da efsaneye dokunmanın keyfini çıkarıyordu. Sekreterin odasına rastgele atılmış koltuğun acınacak bir hâli vardı. Bu tepkiyi düşünmemişti objektiflerin hedefi.

- Bunda bir şey yok, abartmayın arkadaşlar. Luriz'in aziz hatırası yıpranmasın diye müzeye koymaya karar verdim.

diyerek usta bir manevra yaptı ve herkesi mitinge davet edip başbakanlık binasını terk etti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YARILMAZSA SUYUNU İÇEREK GEÇMEYİ GÖZE ALIP
DÖRTNALA DENİZLERE DALAN BARKUDZA'NIN
NAL SESLERİ YERİ GÖĞÜ SARMIŞTI.

Miting, başkentin en büyük meydanı olan Seenah'ta yapılacaktı. Her şey hazırdı. Binlerce insan vardı meydanda. Başbakan kendisi için hazırlanmış kürsüdeki yerini aldı ve oradaki kalabalığa daha sonra uzun yıllar konuşulacak olan o tarihi konuşmayı yaptı:

- Ey benim büyük milletim!.. Ne komiktir ki; sen bugün, açlık sınırında yaşıyorsun ve ben hâlâ sana gülümseyerek konuşabiliyorum. Gerçekten komiksin benim büyük milletim!.. Sana kimse söylemedi mi, bir daha dünyaya gelmeyeceksin? Huzur içinde yaşamak için ne bekliyorsun, ölmeyi mi? Komiksin ey benim acayip milletim ve hep komik yaşadın. Yurt dışına çıkmak istedin, bütün devletler vize uyguladı... Ticaret yapmak istedin; inanmadılar, kotalar koydular, sınırlamalar getirdiler. Sonra bir şekilde başardın, yurt dışına çıktın. Tam rahat edecektin, komiklere gülecektin; ama olmadı. Daha komik oldun. Evini yaktılar, arabana saldırdılar... Aldırış etmedin. Biraz para kazanmaya başladın, hemen kendini zengin

zannettin. Açlık sınırındaydın hâlbuki. Eskiden yarım ekmek alıyordun, şimdi bir... Komiktin sen hep, benim inanılmaz milletim. Neyse yaz geldi, güneşi gördün, ülkene döndün, daha girmeden gümrüklerde soydular seni. Canın yandı bu sefer. Vazgeçtin. 'Artık komik olmayacağım.' dedin ve her yerde ülken aleyhine konuştun. Komiktin ya az önce hani, şimdi bir de gülünç oldun. Sonra geldin beni seçtin. 'Diğerleri beceremedi, belki bu yapar!' dedin, aslında inandığın için değil, başka biri olmadığı için seçtin beni. İtiraf etmeliyim ki ben de beceremedim ve bana olan inancın da gitti. Hâlbuki biz bir zamanlar ne çok güvenmiştik birbirimize. Tek vücut olmuştuk, canımızı vermiştik vatanımıza. Ben şimdi bu eşsiz vatan için canını ver, demiyorum. Hatta buranın eşsiz olduğunu söylemek bile yersiz bence. Herkes için ülkesi benzersizdir; ama bazıları vatanını ciddiye alır, onlara da biz 'süper güçler' deriz. Onlar dünyayı yönetirken biz aldığımız borçların faizlerini geri ödemek için bataklıktan çıkmak isteyen felçli misali çaresizce çırpınırız. Bizim hayatımız borç ödemekle geçer, onlar yaşarlar. Peki neden buna izin veriyorsun? Neden ben gidip abuk subuk adamlardan borç alıyorum? Dedelerimizle gurur duyuyorsun, ülkesi için savaştı, vatanı için feda etti kendini diyorsun, onlarla övünüyorsun. Peki, hiç düşündün mü sen ülken için ne yaptın?

Bu soru karşısında miting alanında bir homurdanma başladı. Nelerin konuşulduğunu tahmin etmek hiç de zor değildi. Herkes kendini kahraman zannediyordu ve ufak tefek başarısı da vardı kendine göre herkesin. Milli marş

okunurken konuşmamak, vergi vermek, üniversite okumak... Ancak başbakan gerçek kahramana ulaşmanın en kestirme sorusunu sordu:

- Şimdi sana bir soru soracağım; ama önce benim yaptığımı yap!

dedi ve sağ elini havaya kaldırıp kalbinin üzerine götürdü.

- Soracağım bu sorunun cevabını bütün samimiyetinle, hiç hile yapmadan düşünmeni istiyorum. Sakın tepki verme, sadece düşün...

Herkes soruyu bekliyordu.

- Hazır mısın?

Gerçek soruyu bekledikleri için cevap oldukça cılızdı:

- Hazırım!

Barkudza böyle bir sesi kabul edemezdi, kalabalığı uyararak ön sorusunu tekrarladı:

- Daha yüksek sesle söyle! Hazır mısın?

Bunu bilerek yapıyordu. Meydandaki kalabalık, kükrer gibi bağırdı bu sefer:

- Hazırım!..

Aradığı gürültü buydu işte. Barkudza iki elini iki yana açtı ve ellerini yukarı kaldırarak 'Bir daha!' anlamına gelen işaretini yaptı. Birkaç kez daha tekrarladı aynı hareketi. Ses giderek yükseldi ve bir alkışa dönüştü. Bu sefer sükûneti sağlamak için ellerini tekrar iki yana açtı ve avuçlarını Naraven halkının üzerine çevirip sesleri iter gibi ileri bastırdı

ellerini. Herkes sustu. Yabanda yalnızken en sevdiğini Azrail'e kaptıran yabancının sessizliği vardı meydanda. Başbakan fısıldar gibi sordu soracağını:

- Deseler ki zamanı geri getireceğiz ve dedene can vereceğiz. Ülkesi için savaşmış, hayatını ortaya koymuş olan dedene hayat vereceğiz ama bir şartla: Sen sadece sahip olduklarını ülkene hediye edeceksin... Bunu yapabilir miydin? Cevap vermeni istemiyorum. Sadece düşün! Dedelerinin hayatı mı, yoksa cebindeki kalabalık mı?

Sessiz meydanda beyinler kafeslenmişti. Vicdanlara ateş düşmüştü. İçte bir iç savaş vardı. 'Deden mi para mı?' Ne zor bir soruydu bu! Kimsenin yüksek sesle doğru cevap veremeyeceği kadar zor... Dal kıpırdamıyordu, kalp atmıyordu, göz kapanmıyordu... Başbakan yüz yıldır uyuyan ve uzmanlara göre uyanması imkânsız olan çocuğunun üstüne son bir umutla Mansur'un Çayırı'ndan getirdiği soğuk suyu döken babanın yüzündeki umuda karışmış azimle Naravenya'nın kanını donduran, kaderine dokunan cümleyi kurdu:

- Az önce benim kulağıma biri fısıldadı: 'Eğer varını yoğunu devletine hediye edersen deden geri gelecek!' dedi o ses bana.

Bu ne demekti şimdi? Başbakan hakikaten delirmiş olmalıydı! Gaipten sesler mi duyuyordu? Halüsinasyonlar mı görüyordu? Sesini yükselterek devam etti büyük adam:

- Ben duyduğum bu sesi ciddiye alıyor ve kendi cevabımı veriyorum: Zengin bir adamım ben. Başbakan oluncaya

kadar biriktirdiklerim var. Fabrikalarım, evlerim, arsalarım var ve an itibarıyla duyduğum o fısıltıya dayanarak her şeyimi yüce Naravenya halkına, yani sana hediye ediyorum!..

Bu olacak şey değildi. Bu bir ilkti. Beklenmedik bir şeydi bu. Bu falandı, bu filandı... 'Aman Allah'ım!' dedikleri şey buydu işte.

- Ve yüce halkım, ben senden bunu yapmanı asla istemiyorum. Sadece yastığının altında tuttuğun paraları ortaya çıkarmanı istiyorum. Naravenya Merkez Bankası'nda dursun paran. Bana güven, yastığın kadar güven!..

dedi. Milletin şaşkınlığı devam ederken Barkudza en yakınındaki kameraya döndü:

- Yurt dışında yaşayan vatandaşıma sesleniyorum. Az önce her şeyimi halkıma bağışladım, gördün. Ve biliyorsun ki şu anda bu meydanda bulunan ve bulunmayan herkes bana destek verecek. Kimseden parasını devlete bağışlamasını istemiyorum. Buna hakkım yok biliyorum. Senden de istemiyorum paranı. Versen de kabul etmezdim. Ömrü boyunca babasından harçlık almayan kaç adam gördün sen?! Ben almadım işte. İstediğim tek şey emeğini Zenerinya, Verland, Kelenard ya da başka bankalarda değil, Naravenya Merkez Bankası'nda tutmandır ki döviz rezervlerimiz artsın. İtiraf etmeliyim ki bu isteğim çok normal değil. Aslında senden hiçbir şey istememeliydim; ancak görev süremin dolmasına sadece 6 yıl var ve ben 6 yıl içinde güneşi yere indirmek zorundayım. Beni yıpratmak, yok etmek istiyorlarmış. Umurumda

değil bu. Sen yanımda ol, dünyayı dizlerinin üstüne çökerteyim. Bunu reddedemezsin. Düşünürsen buna asla 'hayır' diyemezsin. Düşünmesen de diyemezsin. Deden hesap yapmamıştı, sen de yapmayacaksın! Ne yaptığımı biliyorum, ne söylediğimi de... Yarın sabah erkenden kalk ve paranın bulunduğu bankaya git. Naravenya Merkez Bankası'nda sadece senin için açılmış hesaba yatır paranı ve huzur içinde işine dön. Asla merak etme, sen ölmeyeceksin deden gibi. Parana da hiçbir şey olmayacak. İstediğin anda geri alma özgürlüğüne sahipsin.

Başka şeyler oluyordu Naravenya'da. Barkudza borç içinde yüzen ve 'Kriz var!' söylentileriyle kendi kendini bitirmek için her türlü çabayı gösteren halkının üstünden bütün sıkıntıları çekip almak için ceketini çıkardı. Gömleğinin kollarını katladı ve o ana kadar 'Vergiler olmazsa Naravenya ayakta duramaz!' diyerek bu konuda hiç taviz vermeyen, başkanların aksine, o daha önce hiç görülmemiş yepyeni bir şey yaptı:

- Ey Naravenya'nın vazgeçilmezleri. Ben, yani karşınızda kollarını sıvayan bu adam başbakanınız Kash Barkudza'dır. Daha önce hiç sihirbaz görmeyenlere hokus pokus dersi vererek krizi ortadan kaldırmak üzere sıvadım kollarımı. Şu anda arkanızda bulunan Naravenya Cumhuriyeti'nde kocaman bir kriz var ya hani? Az sonra bir şey yapacağım ve arkanızı döndüğünüzde kriz mriz göremeyeceksiniz!

Herkes dikkat kesilmiş, Başbakanın ne yapacağını bekliyordu. Sihirli bir değnek mi vardı acaba elinde?

- Naravenya Cumhuriyeti'ne olan vergi borçlarınıza tahakkuk etmiş bütün faizleri siliyorum.

Seenah'ta bayram havası vardı; çünkü vergi borçları ve bu borca tefeci mantığıyla ilave edilen faizler esnafın elini kolunu bağlıyordu. Faizlerin silinmesi onları epeyce rahatlatacaktı.

- Ve oksijenden daha değerli halkım... Üç yıllığına bütün vergi borçlarınızı donduruyorum. Herhangi bir faiz uygulaması da olmayacak! Faizleri düştükten sonra kalan borcunuz 10 seresse üç yıl sonra da 10 serestir. Yine de 'Borcum olmasın, bir an önce ödeyeyim!' diyen çıkarsa onu ödüllendirmek için kalan 10 seresi ikiye bölüyorum. Gidin ve 5 seres ödeyin, ödeşelim.

Bunlar şaka mıydı? 'Başbakan neden şaka yapsın ki?' diye düşündüler. Oysa hiç olmadığı kadar ciddiydi. Milletin 30 olan borcunun 20'si vergiydi, o da ayaküstü, hem de hokussuz pokussuz 5'e düşmüştü. Bunu gerçekten hiçbir sihirbaz yapamazdı.

- Seni kriz söylentileriyle aldatanları duyma! Ben yanındayım. Gülümsemeni istiyorum, moralinin yerine gelmesini istiyorum. Şu andan itibaren yol ve köprü paralarını da üç yıllığına rafa kaldırıyorum. İstediğin yoldan, dilediğin gibi gidebilirsin.

Naravenya'da bütün yollar paralıydı. Zamanı gelince yol paralarını tamamen kaldıracaktı; ama nedense o an sadece

üç yıllık bir süre için yaptı bunu. Kim bilir belki de daha kıymetli olsun diye, azar azar kaldırarak siyaset yapıyordu?

Daha ne yoldan ne köprüden geçmişlerdi; ama herkesin yüzü gülüyordu. Küçük paralarla mutlu mu oluyorlardı acaba? Asla! Mevzu çok başkaydı ve bu mutluluğun gerçek sebebi; her şeyini milletine adayan ve onlarla gerçekten ilgilen bir başbakanlarının var olmasıydı.

- Şimdi lütfen sen de gerekeni yapmak için kollarını sıva ve seyret olanları. Dünyada kriz yaşamayan tek ülke Naravenya olacak. Hadi sıva kollarını, şimdi!

Seenah'da bulunanlar başbakanın dediğini yaptılar ve böylece bir nevi söz de vermiş oldular. Gerekeni yapmak için kollarını sıvamış koca milletin yüzü gülüyordu. Barkudza:

- Neyse çok konuştum. Benim tapu dairesinde, noterde ve birkaç bankada işim var biraz, gitmek zorundayım. Dedem beni bekliyor... Hoşçakal!

dedi içinde bir orkestra olduğu konusunda insanları şüpheye düşürecek kadar yükselttiği sesiyle. Avuçların arasından çıkan rüzgârın kaldırdığı helikopterine binip miting meydanından uzaklaştı başbakan.

Miting 16 Temmuz 2016 tarihinde Salı günü öğleden sonra gerçekleşmişti. Ertesi gün 17 Temmuz. Ölüme, düğüne gider gibi giden o büyük milletin torunu bankaya gitmekte hiç zorlanmadı. Dünyanın en gelişmiş ülkelerinin bankalarında ilk defa sıra oluyordu ve akla zarar bir hızda gerçekleşiyordu para transferleri. O kadar ki Maliye Bakanı Tim, yurt dışındaki Naravenlere seslenerek biraz daha

yavaş hareket etmelerini rica etti. İnanılmaz derecede hızlı oldu her şey, Barkudza dışında kimse böyle bir şey beklemiyordu. Neden beklemediklerini anlamak ise mümkün değildi. Daha önce yabancı ülkelerde bulunan Naraven vatandaşlar, üç beş çapulcu iş adamı tarafından kandırılmıştı. Bu yüzden gurbetçilerin böyle bir riske girmeyeceği zannediliyordu. Oysa onlardan para isteyen herhangi bir iş adamı değildi şimdi. O, Naravenya Cumhuriyeti'nin güneşi yere indirmeyi vadeden başbakanıydı.

Ertesi gün başka bir kalabalık da vergi dairelerinde vardı. Faizleri silinince kuşun gagasına dönen borçlarını ikiye böldürüp bir an önce devletle olan hesabını kapatmak isteyenler sıraya geçince yıllardır tahsil edilemeyen çok büyük bir meblağ Naravenya kasasına girdi ve dünden kollarını sıvayanlar 24 saattir mutluydular. Oluyordu işte; bazen denizin yarılması için beklemek yetmiyordu, atı hiç düşünmeden denize sürmek gerekiyordu.

Yarılmazsa suyunu içerek geçmeyi göze alıp dörtnala denizlere dalan Barkudza'nın nal sesleri yeri göğü sarmışken muhalefet partileri verdikleri demeçlerle yurt dışında bulunan Naravenleri uyarıyordu.

- Gaipten sesler duyduğunu iddia eden bir adamın akli dengesinin bozuk olduğunu düşünmemek için ahmak olmak gerek. Vergi affı çok geniş kapsamlı, buna Naravenya gibi bir devletin dayanma şansı yok! Ülkemizi borç batağına sürüklüyor.

diyordu Hamzen. Gazeteler de benzer şeyler yazıyordu. Bir de Merkez Bankası'na gelen parayı başbakanın kendi

zimmetine geçireceği hakkında söylenti başlattılar. Oysa Başbakan, Jalen'in hakkını devlete verirken gözünü kırpmamıştı. Bu bir iftiraydı; ama o bundan etkilenmiyor, aksine daha da kuvvetleniyordu. Bir kış günü, kartopu oynamak için eldiven taktığında hiç sebepsiz kendini Zaloğlu Rüstem zanneden ve yumruğunu sıktığında dünyadaki bütün lambaları yakacak kadar güçlü olacağına inanan çocuğun ışıltısıyla şunları söylüyordu:

- Ben herkesin parasını yatırmasını istemiyorum. Sadece dedesini geri getirmek isteyenlere sesleniyorum... Diğerleri gitsin, paralarını sevsinler; hatta gece gündüz saysın ve mutlu olsunlar...

Naraven gurbetçilerin en büyük kısmı dünyanın süper güçleri kabul edilen Verland ve Zenerinya'da yaşıyordu. Naravenya Merkez Bankası'na akan para büyük ölçüde buralardan geliyordu. Naraven gurbetçiler paralarını çekince süper güçler neye uğradıklarını şaşırdılar. Derhâl tedbir aldılar, teşvikler verdiler; ancak dinleyen yoktu. Daha aradan iki hafta geçmemişti ki yabancı bankalardaki paraların %65'i NMB'ye transfer edilmişti bile. Paralarını vermelerinin yanı sıra garip bir ahlak da oluştu gurbetçilerde ve parasını hâlâ Verland ya da Zenerinya bankalarında tutanlara kötü gözle bakmaya başladılar. Yapılan yazılı açıklamaya göre; yurtdışından gelen paralar, tahminlerin çok ötesinde bir döviz stoku oluşturdu.

Tam bu sırada Başbakan yeni bir açıklama yaptı. Eski bir iş adamı olan Barkudza, Merkez Bankası'nda bulunan parayı, sahiplerinin izniyle değerlendirme kararı aldı. Çıkan

spekülasyonlara cevap vermek için konuyla ilgili bir televizyon programına da katılan Kash'ı, Foondee gazetesinin sahiplerinden biri olan Kayaazo'yu ağırladı. Kayaazo, Başbakanı bu büyük başarısından dolayı tebrik ederken Barkudza aynen şunları söyledi:

- Öncelikle bize güvenerek paralarını emanet eden vatandaşlarımıza teşekkür ediyorum. Ve şimdi onlara, tüm zamanların en akla zarar teklifini yapmak istiyorum. Paralarını Verland ve Zenerinya bankalarda tutmaları karşılığında elde edecekleri gelirin on mislini kazandırma sözü veriyorum. Bu bir faiz anlaşması değil, kişilikli bir iş anlaşmasıdır. Daha açıkçası, teklifimi kabul eden vatandaşlarımın paralarını Naravenya Cumhuriyeti sınırları içerisinde, 'Büyük Beyinler İmparatorluğu' adıyla bir teknoloji cenneti kurmak için kullanacağım. İlgilenenler bahsettiğim projenin detaylarını www.kashna.com'dan bulabilirler. Projeye dâhil olmak isteyenlerin başbakanlık bünyesinde oluşturduğumuz 'Büyük Beyinleri Değerlendirme Merkezine' yazılı olarak başvurmaları gerekmektedir.

Konuyla ilgili web sayfası ve telefon numaraları alt yazı olarak geçerken,

- Şu an hangi kamera çekiyor?

dedi Barkudza sunucuya dönerek, Relsimnu doğru kamerayı eliyle gösterdi. Her konuşmasıyla bir devrim yapan başbakan yönünü kameraya döndü:

- Parasını merkez bankamıza aktararak bize destek verenlerin tamamının, bu projeye katılacaklarını biliyorum. Hatta şu ana kadar parasını yatırmamış olanlar da 'Büyük Beyinler İmparatorluğu' projemize destek verecekleridir. Buna, adımın Kash Barkudza olduğu kadar eminim.

dedi. Kameraya dönük olan gözleri, oğluna idam kararı veren hâkime son bir umutla bakan baba gibi yalvararak bakıyordu; çünkü topu topu altı yılı vardı. Yani bu onun en ilk denemesi ve en son şansıydı; Naravenya'nın da...

Ertesi gündü, hava yağmurluydu. Telefonun, faksın ya da elektronik postanın yağmurla bir ilgisi yoktu; ama o da yağmur olup yağmıştı başbakanlık binasına. Parasını Merkez Bankasına aktaranların yarısı, başbakanın büyük projesine soru bile sormadan müracaat ettiler; çünkü dehalarından haberleri vardı ve bunu ortaya çıkaramamanın acısını taşıyorlardı yıllardır. Hepsinin yüreğinde, 'Eğer biz istersek yaparız!' yazıyordu.

Mitingdeki başarısı, Luriz'in koltuğunu atıp sandalyede oturma gafletinde bulunma hadisesini gölgede bırakmıştı; ama muhalefet ısrarla gölgenin üstünde tepinmeye devam ediyordu. Ülkenin hassas değerleri ve dengeleri düşünülürse başbakanın bu yaptığı çok da masum bir şey değildi. Baskılar artınca doktoruna açıklama yaptırarak belindeki ağrıyı bahane edip sert koltukta oturması gerektiği için bunu yaptığını vurguladı. Doktorun verdiği rapordan sonra, yeni bir koltuk alması gölgedeki ayak izlerini büyüteceği için sandalyede oturmayı sürdürdü. Kırık bacağa

da alışan başbakan görev süresi boyunca hep aynı tahta sandalyede oturdu.

Bu muhteşem yağmurdan 6 ay sonra başbakan kendi odasında basın toplantısı yaptı ve bu sefer bütün dünyaya çağrıda bulundu. 'Naravenya'da imkân yok!' diyerek, yurt dışına gidip orada çalışan bütün büyük beyinleri 'Naravenya'da sadece imkân var!' diye bir sloganla şu şekilde davet etti:

- Naravenya'da sadece imkân var! Limit yok, sınır yok... Sadece imkân ve akıl var... Hem de istediğiniz her türlü imkân... Tek şartımız: Büyük bir beyin taşımanız ve yanınızda büyük bir beyin daha getirmenizdir. Bu toplantıyı kendi odamda yapıyorum; çünkü toplantı salonunu hazırlamak 13 dakika sürecekti. Zaman kaybetmeye tahammülüm yok. Büyük düşünen herkesi bekliyorum.

Bu teklif açıkça şu anlama geliyordu: Yurt dışında çalışan Naraven bir bilim adamı, eğer yanında en az kendisi kadar büyük olan bir beyin daha getirirse istediği her şeyi yapma imkânı bulacaktı bu fırsatlar ülkesinde ve böylece tersine göç başlayacaktı.

4 kıtada bulunan bütün büyük gazetelere ilanlar verdiler. Dünya devletleri bu yapılanı etik bulmadıklarını söylerken, Barkudza:

- Ben de sizin yaptıklarınızı etik bulmadım yıllarca!

diyerek dile getiriyordu tepkisini. O an aklına Akıl Almaz Adam'ın gönderdiği kısa mektuptaki o ifade geldi. Kısa toplantılardan kurtulmak için tasarlanmış birkaçış formülüydü

demek ki şu bir türlü anlayamadığı çarşaf meselesi. O da aynısını yaptı,

- Çarşaflar geldi, beni çağırıyorlar, gitmek zorundayım.

dedi ve gülümseyerek toplantıyı bitirdi.

O güne kadar iktidarda olmayan siyasi partiler ülkesinin lehine de olsa iktidarın işine yarayacak hiçbir şey yapmamışlardı ve yine değişen bir şey yoktu Naravenya'da. Muhalefet partileri kendilerini düşündükleri için, ülkeyi paraya boğan iktidarın bu önlenemez yükselişini durdurmaya çalıştılar; ama Naravenya kudurmuş bir okyanus gibiydi. Para ve güç gittikçe büyüyen bir tsunami olup Naravenya'yı sarıyordu. Barkudza, 'Masaya oturup anlaşalım!' diye yapılan tekliflerin hiçbirini kabul etmiyordu. Başta Verland ve Zenerinya olmak üzere tüm devletler, muhalefet partileriyle bağlantıya geçip anlaşma zemini oluşturmaya çalışıyorlardı. Muhalefet partilerine büyük paralar vererek, onların biçok gazeteyi satın almalarını sağladılar. Böylece gazeteler ertesi gün, Başbakanın akli dengesinin bozulduğuna dair başlıklar atarak, tüm dünyayı karşısına alan bir başbakanın devlet yönetemeyeceğini yazdılar. Tuhaftı, halkın buna inanması Barkudza'nın işine yarıyordu; çünkü Naravenler yüz yıldır, 'Bu ülkeye bir deli lazım!' diyorlardı ve beklenen deli tam istedikleri gibi iktidardaydı. Kısacası; gazetelerin ve televizyonların yaptığı yanlı yayın Barkudza'yı daha da büyütüyordu. Sesi tüm dünyada yankılanıyordu. Teklifi duyan bütün yitik ve kaçak beyinler Naravenya'ya gelmeye çalışıyorlardı. Onlar da yıllardır dışarıda olmanın, vatanına hizmet edememenin ezikliğini

yaşıyorlardı. Başbakan çağrıda bulunmadan önce, her üniversiteden sahalarının en büyük profesörlerini başbakanlık binasında toplayarak bir heyet oluşturdu. Projeleri ve gelecek olan bilim adamlarını bu heyet tek tek inceliyordu. Elektronik ortamda anketler yapılıyordu. Soruları başbakan hazırlamıştı. Evet, onun işi gücü yoktu ve oturup soru hazırlıyordu. Soruları Keops'un sırrı kadar gizli tutuyorlardı. İki tür anket vardı: Birisi öncül anketti ki bu daha çok mesleki bilgileri ölçmeye yarayan bir değerlendirme biçimiydi. Onu geçenler büyük anketi doldurmaya hak kazanabiliyorlardı ki bunda başarılı olmak ilkine göre daha kolaydı. Öncül anketteki sorulardan biri medyaya sızınca yer yerinden oynadı:

Üzerinde çalıştığın büyük projene odaklandığın esnada deprem olsa ne yapardın?

a) Projemi kurtarırdım.
b) Kendimi kurtarırdım.
c) Çalışmaya devam ederdim.

Doğru cevap olarak 'c' şıkkını belirlemişti başbakan. Ertesi günkü gazetelere manşetler, 'Başbakanın hırsı hepimizi öldürmeye yeter!' olarak atılmıştı. Medya 'Öncül anketteki böyle bir soru olduğuna göre, asıl anketteki sorular kim bilir nasıldır?' diyerek dünyanın en büyük tehdidinin yeni adını Kash Barkudza olarak ilan etti.

Başbakan hiç kimseyi dinlemiyor, hiç kimseden etkilenmiyor, sadece bildiğini uyguluyordu. Soranlara da 'Hepinize dondurma ısmarlamaya çalışıyorum!' diyerek ironi yapıyordu.

Naravenya, tüm zamanların en renkli başbakanıyla karşı karşıyaydı. Medyanın bütün baskılarına rağmen birkaç ay içinde binlerce bilim adamı müracaat etti projeye. Şaşırtıcı olansa Naraven olmadığı hâlde Barkudza'nın sunduğu imkânlardan faydalanmak isteyenlerin müracaatlarıydı. Büyük projesi olup da anketlerden geçen bilim adamları 14 Aralık 2016 tarihinde Naravenya'nın başkenti olan Yokusanna'daki havalimanına gelerek profesör heyetiyle birlikte, olağanüstü güvenlik önlemleriyle özel uçaklara bindirildi ve güneye doğru gözden kayboldular.

Tam 6021 tane bilim adamı, 1806 tane de fikir adamı Naravenya'ya gelmiş ve ortadan kaybolmuştu. Basın, dünyanın kilit isimleri olan bu kayıp beyinleri konuşuyordu. Hesap soranlara Barkudza aynen şöyle cevap veriyordu:

- Rahat olun. Kimseye bir şey olmadı, birazcık çalışıyorlar o kadar. Ayrıca ne zannediyordunuz ki? Ben onları çalışsınlar diye çağırdım ülkeme.

Bu açıklama hiç kimseyi tatmin etmemişti. Belli bir zaman için, bilim adamlarının kendi cep telefonlarını kullanmaları güvenlik gerekçesiyle yasaktı ki zaten bunu her bilim adamı daha gelmeden kabul etmişti. Her birine ailesini arayıp istediği gibi konuşabilmesi için özel birer telefon tahsis edildi. Hepsi hâlinden memnundu. Bulundukları yeri cennete benzetiyorlardı telefon görüşmelerinde. Ailelerin herhangi bir endişesi yoktu; ancak çakal devletlerin kükremesi aslan titretiyordu kurdun sofrasında.

Aslında her şey normaldi. Binlerce bilim adamı bir araya neden gelemeyecekti ki? Kaldı ki onları bir araya toplayıp

öldürmek akıllı adamın yapacağı bir iş değildi. Ancak Barkudza akıllı mıydı? Zaman zaman özel uçağına binip güneye doğru kaybolan başbakan nereye gidiyordu?

Hangi amaçla olursa olsun, dünyanın en büyük beyinlerine hükmeden tek bir beyin sağlam bir tehditti ve mutlaka engellenmeliydi, çünkü Barkudza normal bir insan değildi hele normal bir başbakan hiç değildi. Yüzlerce komplo teorisinin aynı anda yazıldığı bir dönemde birkaç yeni komplo teorisi anda üretilmişti. Herkes bir şey söylüyordu:

- Onları öldürdü.

- Beyinleri yıkanıyor.

- İşkence yapılıyor.

- Zehirleyecek.

Küresel ısınmadan depremlere, tsunamiden kavurucu sıcaklara kadar her şeyin büyük devletlerce organize edildiğine inandırılıyordu insanlar. Ne idüğü belirsiz bir köşe yazarının herhangi bir yazısı, dünyanın bakışını değiştirmeye fazlasıyla yetiyordu o dönemlerde.

Suçu başkasına atmak kadar insanı rahatlatan başka bir şey yoktur. İflas edenlerin önce devleti suçlayıp sonra da müşterilerine küfretmelerinin temel sebebi de buydu zaten. Naravenler efsanelere ve dedikoduya bayılıyorlardı.

20 yıl önce ülkede bir grip salgını başlamıştı ve köşe yazarlarından biri, bu salgının sebebi olarak ekonomik gücüyle batının efendisi sayılan Reiland'ı göstermişti. Güya; Reiland hükûmeti Naravenya'yı ele geçirmek istiyordu ve

salgını da gönderdiği biyolojik virüsle o başlatmıştı. Gerçek 6 ay sonra anlaşılmıştı. Çocuğun biri derede yüzerken, henüz adı sanı bilinmeyen daha sonra 'Terron' diye adlandırılacak ateşli bir hastalığa tutulmuş ve kısa bir zaman sonra da ölmüştü. 'Terron Virüsü' idrar yoluyla şehrin suyuna karışmıştı ve mevcut arıtma teknikleriyle yok edilemeyen bu virüs bölgedeki herkese bulaşmıştı. 367 kişiyi öldüren Terron'la Reiland'ın hiçbir alakası yoktu; ama Terron, halkın gözünde Reiland'ın yüzünü çirkinleştirmeye yetmişti. O günden sonra Naravenyalılar için Reiland baş düşmandı. Aradan 20 yıl geçmesine rağmen atılan çamur haritayı bulandırmaya devam ediyordu ve Reiland hâlâ hapşırıyordu.

Dünya kayıp bilim adamlarını ararken onlar Naravenya'nın güneyindeki devasa arazide oluşturulan teknoloji cennetinde verdikleri sözü tutuyorlardı.

Barkudza, Naravenya Merkez Bankası başkanıyla bir olup dünyayı değiştirecek çok kaliteli bir hile yapmıştı. Naraven gurbetçilerin paraları ülkeye gelir gelmez Barkudza hükûmeti bütün paraya el koydu ve imparatorluk binasının inşaatını başlattı. Bu tabii ki bir suçtu ve hükûmet bu suçu işleyerek çok büyük bir risk üstlenmişti. Eğer projeye kimse destek vermeseydi Barkudza tüm zamanların en büyük dolandırıcısı olarak tarihe geçecekti; ama o, borç içinde kıvranan, 100 milyon seres için el kapısında 77 büklüm olan Naravenya adına yaklaşık 1 trilyonluk bu riski almak zorundaydı. Bıçak sırtında yürüyenler çok olmuştu; ama Barkudza'dan önce hiç kimse bir bıçağın sırtında yalın ayak zıplama cesaretini gösterememişti.

Mayıs ayında yapılan anketlerden sonra ülkeye kabul edilecek olan bilim adamlarının tüm istekleri yazılı olarak alınmış ve onlar daha yola çıkmadan imkânları hazır hâle getirilmişti. Laboratuvarlar, hastaneler, fabrika alanları... Köpek mamasından uçak fabrikasına kadar her şeyin yapılmasına izin veren bir sistemdi Barkudza'nın kurduğu. Büyük paralar harcanarak 7 ay gibi kısa bir zamanda inşa edilen bu muazzam yapı, görenleri büyüleyecekti. Dünyanın en büyük inşaatı hiç şüphesiz burasıydı; ama bunu söylemek bile bu muhteşemi küçültecekti. Doğrusunu söylemek gerekirse böyle bir bina ne geçmişte vardı ne de gelecekte olacaktı!..

Velhasıl, yüzlerce mimar ve mühendisten oluşan teknik eleme heyeti, bilim adamlarının doldurduğu anketlerden ne tür imkânlar istediklerini öğrendiler. Binlerce dönümlük devasa bir arazi tahsis edildi. Her daldan ayrı ayrı örgütlenen bilim adamlarının isteklerine göre tesis edilen teknoloji cenneti bittiğinde, yatılı olarak 25.000 kişiyi istihdam edebilecek düzeydeydi.

Projeye destek olmak isteyenlerin paraları bu teknoloji imparatorluğuna harcandı ve bir yıl içinde alt yapı tamamen bitti.

Teknik binalar ve fikir atölyeleri ayrı ayrı tasarlanmıştı. Büyük adamlar buraya geldiklerinde şaşkınlık içerisindeydiler. Hiçbiri daha önce böyle bir yerde bulunmamıştı. Etrafında olağanüstü emniyet tedbirlerinin alındığı Büyük Beyinler İmparatorluğu'na izinsiz girmek, burayı incelemek ya da burayla ilgili sorular sormak yasaktı. Tesisin en çarpıcı

tarafı sosyal alanlarıydı. Burada ömür boyu yaşamayı istememek için daha iyi bir yer hayal edilmesi gerekiyordu; ama burayı görenler daha iyi bir yer tahayyül edecek kadar yüksek bir hayal gücüne erişemezlerdi.

Geldiklerinin ikinci günüydü. Akşam yemeği yemek üzere restoranlara geçmiş olan bilim adamlarının keyfine diyecek yoktu. Barkudza da yemekteydi. Restoran bölümünde 16 dev salon vardı. Her salonda dünyanın en iyi müzisyenleri dönüşümlü olarak müzik yapıyordu. Saat 23:00'te Naravenya Devlet Başbakanı Kash Barkudza, konuklarına bir hoş geldin konuşması yaparak 'Ay Tutulması' adını verdikleri, 3 kürenin üst üste inşa edilmesiyle elde edilen 309m yüksekliğindeki dev binayı onların sonsuz kullanımına açacaktı. Uzaktan ay tutulmasına benzeyen bina, tabanında güneşi temsil eden kürenin üstünden yükseliyordu. Dünyayı temsil eden ikinci küre ise 'Bukalemun Kolon' denilen ve arkasındaki genel forma göre renk alabilen kolonlarla tutturulmuştu alttakine. En tepede ise ayı temsil eden bir başka küre vardı. Başbakanın bulunduğu salonda resital veren dünyaca ünlü kemancı Berillak, konserini tamamladıktan sonra konferans salonuna geçildi. 5.000 kişinin enikonu oturabileceği salondaki ses sistemi, nöronlar kadar kusursuzdu. Yaklaşık 60 değişik ülkeden gelen binlerce bilim adamı vardı salonda. Her birinin diline göre anında çeviri yapan tercümanlar yerlerini almışlardı. Başbakan salona girdiğinde ayakta alkışlandı; çünkü bundan daha iyi bir tesisi ve imkânı onlara sadece cennette Allah sunabilirdi ki onlar daha buz dağının üstünü görmüşlerdi. Bulundukları binanın altında yer alan 'Carasudda' adındaki asıl

çalışma mekânından henüz haberleri yoktu. Biraz sonra raylı sistem üzerinde hareket eden servis araçlarıyla ulaşacakları yerin altına gizlenmiş, kâinatın teknik özetiyle karşılaştıklarında ne yapacaklarını tahmin etmek imkânsızdı. Carasudda'ya hiçbir şey bilmeyen herhangi birini atsalar bir saatin içinde onlarca buluş yapabilirdi. Barkudza kürsüye geçip konuşmaya başladığında ise bütün sesler ölümle kesilmiş gibi sustu:

> Merhaba Dünyanın En Olağanüstü İnsanları!
>
> Bu kadar zaman beklettiğim ve bu imkânları sizlere daha önce sunamadığım için özür diliyorum. Yıllarca ilkel şartlarda çalışmak zorunda kaldınız ve doğal olarak ortaya abuk subuk şeyler çıkardınız. Maddi kaygılarınız vardı, para kazanacaktınız. Hep başınızdaki adamın dediğini yaptınız. Hâlbuki sizin içinizde kopan kıyametler vardı. Yapmak isteyip de yapamadıklarınız ya da yapamayacaklarınız vardı. Diş ağrısına iyi gelecek bir ilaç yapmanız istendi, siz diş ağrısını tarihe gömecek ilacı buldunuz; ama onu hastalıktan para kazanan hasta beyinliler kabul etmediler, hatta vazgeçmemeniz durumunda sizi ölümle tehdit edenler bile oldu. Ben artık yanınızdayım. Yaptığınız her şeyi üstleniyorum. Verdiğiniz sözü asla unutmayın ve gerekeni yapın, sadece gerekeni...

Karşısında binlerce bilim adamı olduğunu ve onların neler yapabileceğini biliyordu; ancak belki içlerinden bazıları kendi değerlerinin farkında değillerdir düşüncesiyle konuşmasını sürdürdü:

Yerkürenin, üzerindekilerle beraber mevcut bir ağırlığının olduğunu ve eşyanın kaybolmama yasasından dolayı bu ağırlığın asla değişemeyeceğini herkes bilir. Dünyanın ağırlığını değiştirmek neredeyse imkânsızdır; ama insan bunu yarım asır önce başararak, Aya çıktı ve aklının sınırlarını yeniden çizdi. Aya çıkmak şüphesiz bir devrimdi; ancak bundan daha önemli olan ve gözden kaçan başka bir şey daha vardı: Bir insanın bu sürede uzaya yol alan gemi kadar dünyanın ağırlığıyla oynamış olması. Sizler elbette ki bunun farkındasınız. O hâlde imkânsız diye bir şey hakikaten yoktur akıllı olanlar için ve sizler dünyanın en akıllı insanlarısınız dostlarım. Çok söze gerek yok, bu gece dinlenin ve yarın başlayacak olan tek günlük mesainiz için hazırlanın. Önünüzde saygıyla eğiliyorum. Hoşça kalın.

Hayatı boyunca, Jalen hariç hiç kimsenin önünde eğilmemiş olan Barkudza'nın, bu yaptığının ne anlama geldiğini herkes biliyordu ve bu konuşmadan sonra başbakana olan saygıları artmıştı.

Büyük Beyinler İmparatorluğu'nda tek gün, beş yıla denk geliyordu ve anlaşma bu bir tek gün için, yani Barkudza'nın iktidarda kalacağı süre için yapılmıştı. Ertesi sabahtan itibaren başlayacak olan gün, beş yıl sonra sona erecekti.

İmparatorluk inşa edilirken Barkudza dünyanın çeşitli yerlerinde yaşayan ve ilk anketten geçen bilim adamlarına birer mektup yollamıştı. Onlar da bu mektubu okuyup altını imzalamış ve başbakana geri göndermişlerdi. Mektupta

dünyada dönen entrikalar anlatılıyordu. İnsanın kanını donduran gerçekleri anlatıyordu Barkudza. Her bilim adamı kullanılıyordu. Yıllarca faydalanılamayan güneş enerjisi, konuyla ilgili bilim adamlarının dağınık olması nedeniyle bu hâle gelmişti ve 2017 yılına gelmelerine rağmen dünya maalesef hâlâ petrole bağımlı yaşıyordu. Barkudza onları bir araya getirebileceğini biliyordu. Her türlü bilgiye ve bilim adamına anında ulaşılabilecek bir ortam dünyada ilk defa oluşturulacaktı. Kazanç konusunda bir sınırlama getirilmeyecekti; ancak bu kimsenin umurunda değildi. Çünkü beş yılda ulaşabilecekleri bilgi, neredeyse tüm fakültelerin ürettiği toplam bilgi kadar olacaktı. Askeri bir disiplin içinde işleyen Büyük Beyinler İmparatorluğu'nun kumandanı Barkudza'ydı. Buna hiç kimse 'Hayır' diyemezdi. Zaten bilim adamlarının %65'i Naraven'di. Geri kalanlar da onların yakın arkadaşlarıydı. Öte yandan seçilen bilim adamlarının ortak meziyeti, her birinin sınır tanımaz hayallerinin olmasıydı. Sınırsızlığı, Akıl Almaz Adam'dan öğrenen Barkudza'nın hayal gücü ise onların tamamının hayal gücünün üstündeydi. Büyük Beyinler İmparatorluğu'nda imparator olmak, projeler konusunda en uzağa ok atmakla mümkündü ve Barkudza'nın oku da gitmiş güneşe saplanmıştı.

Uzay teknolojileriyle dünyaya kök söktüren ülkeler, bilim adamlarının kaybolmasından 10 gün sonra birbirlerine düşman olmalarına rağmen belirlenen tarihte toplanma kararı aldılar. 45 gün sonra dünya devleri tarafsız bir ülkede toplandılar. Dünya için ciddi bir tehdit unsuru olduğuna inandıkları Barkudza'yı, terörist bir örgütün başkanıymış gibi

yargıladılar. Derhâl bir inceleme ekibi kurup apar topar seçilen kişileri Naravenya'ya gönderme kararı alırlarken uluslararası mahkemelerden birinde de dava açıldı Naravenya başbakanına.

Bu kadar bilim adamının akıbeti hakkında bir bilgi yoktu henüz. Büyük Beyinler İmparatorluğu'na girişler ve çıkışlar kesinlikle yasaktı. Burayla alakalı dışarıya bilgi sızmayacaktı. Barkudza komutandı, onlar da asker; ama herkesin her dediği olacaktı.

Bilim adamlarına verilen imkânlar ve oluşturulan sinerji o kadar yüksekti ki başarmamak için aptal olmak bile yetmezdi. Herkes çalışıyordu. Çalışmayan ormandaki balık gibi fark ediliyordu; ama insanlar belli olmamak için değil, karşı konulamaz sinerjiden dolayı çalışıyorlardı. Bu da çok normaldi. 1000 kişi bir ağaca küfretse, 1001. kişi gelince o da küfrederdi ve bunun sebebi sorulduğunda, 'Bilmem...' derdi sadece. Kudurmuş gibi çalışıyordu herkes. Birkaç gün sonra 'Neden bu kadar çok çalışıyorsun?' diye sorulsa sadece 'Bilmem...' diyeceklerdi.

Barkudza artık hep burada kalıyordu. Evine gitmeyeli haftalar olmuştu. Karısıyla da arası iyice bozulmuştu. Zaman zaman Bayan Barkudza telefon ediyor ve dünyanın gündeminde olan aykırı adama,

- Ne o büyük adam, kurtardın mı dünyayı?

diye alay ederek soruyordu. Barkudza cevap vermiyordu. Bayan Barkudza iyice sinirleniyordu.

- Sen önce yuvanı kurtar! Ben artık dayanamıyorum. Annemin evine gidiyorum.

Leedara'nın bu çıkışı başbakanın suskunluğunu büyütüyordu ve biliyordu karısı onu asla anlayamayacaktı. Bütün kadınların derdiyle aynıydı Leedara'nınki. Kocası her akşam eve gelmeliydi. Barkudza başbakan olduktan sonra evinden iyice uzaklaşmıştı. Karısı bu durumdan o kadar sıkılmıştı ki bir gün duygusal bir anında ona:

- Keşke inşaatta bir işçi olsaydın da her akşam eve gelseydin!..

demişti. Leedara bu konuda ciddiydi. Ona göre insan dünyaya bir kere geliyordu ve bu zamanı ailesiyle geçirmeliydi. Kash'a göre de insan dünyaya bir kere geliyordu ve bu yüzden de devrim yapmadan ölmemeliydi. Hele de Akıl Almaz'ın mektuplarından sonra bu istikametteki kanaati katileşmişti. Eskiden, yani parası ve gücü olmadığı zamanlarda her türlü fedakârlığı yapan kadının, şimdi kocasına sırtını dönmesinin sebebi onun düzensiz olan aile yaşantısıydı. Buna rağmen bir baloda ya da yemekte first lady olarak kocasının yanında bulunmak onun gururunu okşamıyor değildi. Özel uçağa binip havalanmayı yükselmek zanneden ve sürekli ona iltifat eden çok kadın vardı etrafında ve o da bu iltifatlara dayanamayıp zehirlenmişti tabii ki. Evet, güç onu da zehirlemişti. Barkudza'ya bağırabilen tek insandı Leedara ve o da içten içe bunun tadını çıkarıyordu. Haklı olduğu yönler vardı şüphesiz; ama başbakanın işleri o kadar büyüktü ki bunu düşünerek zaman kaybedemezdi. Beş yıldan az zamanı vardı ve

başarmalıydı. Karısı aradığında asla ondan önce telefonu kapatmazdı Barkudza. Bu evlenmelerinden önce de böyleydi; Leedara'ya içindeki zehri sonuna kadar akıtması için fırsat verir, en olmadık zamanlarda bile arasa sabırla dinlerdi. Sonunda bu suskunluğa dayanamayan Bayan Barkudza telefonu büyük adamın yüzüne kapatarak rahatlardı. Karısının, evi terk etmekle tehdit etmesi Barkudza'yı üzmemiş, aksine mutlu etmişti; çünkü bu epeyce bir zaman onu aramayacağı anlamına geliyordu.

Başbakanlık binasına uğramayalı uzun zaman olmuştu. Kuzey Ekonomi Topluluğu'nun en güçlü devletlerinden biri olan Verland'ın Devlet Başkanı Pelluccio, ziyarete gelecekti. Özel donanımlı uçağına binip havaalanına gitmek üzere havalandı. Öğle oluyordu, henüz hiçbir şey yememişti ve çok açtı; ama iştahı Büyük Beyinler İmparatorluğu'na kaçmıştı... Her şey istediği gibi olmalıydı. Aksi hâlde tüm benliğini saran hırsı sadece kendisini değil, ona güvenerek paralarını emanet eden bütün Naravenleri tüketecekti. İflas etmenin ne demek olduğunu ondan daha iyi bilen hiç kimse yoktu. Aklındaki kötü düşünceleri derinlere göndereceğine inanarak derin bir nefes aldıktan sonra uçağın camından aşağı baktı ve gazetesini eline aldı. Hakkında yazılanları okuyordu. Bütün dünyayla bir olup ona saldıran rakiplerini düşünüyordu. Susuyordu ağız, 'Bekleyin az kaldı!' diye bağırıyordu 60 trilyon hücre. Gazeteciler ve hakkında yazılanlar onun ufkunu daraltıyordu. Son dönemde dedikoducu şirret bir kadını andıran renkli büyük kâğıtları bir yana bıraktı ve camdan aşağı baktı tekrar. Annesini hatırladı.

Uçağa ilk defa annesiyle binmişti. Bulutları göstererek,

- Anne bunlar pamuk mu?

diye sormuştu. Beş yaşındaydı o zaman. Yıllar sonra kızıyla uçağa bindiğinde, aynı cümle 42 senelik yoldan gelerek yeniden yankılanmıştı:

- Baba bunlar pamuk mu?

Geçen seneydi ve Jalen 5 yaşındaydı. 'Genetik bir pamuk merakı mı var bizim ailede?' diye saçma sapan bir düşünce geldi aklına. Sonra pamuk zannettiği bulutların üzerine atlamayı hayal ettiğini hatırladı. 'Acaba kızım da aynısını düşünmüş müdür?' diye geçirdi aklından. Ne şekilde olursa olsun, kızının kendisine benzemesi ya da onun istediği gibi davranması mutlu ediyordu başbakanı... Jalen doğduğunda hastaneyi birbirine katmıştı ağlamasıyla. Barkudza, kızının her çocuk gibi ağladığını söyleyen hemşireye kafa tutmuş ve Jalen'in hiçbir çocuğa benzemediğini iddia etmişti. Haksız da çıkmamıştı; çünkü Jalen her çocuk gibi belli bir zaman sonra susmamış, saatlerce ağlamıştı o gün. Bunun üzerine hemşire, bir emzik almaları gerektiğini söylemişti. Barkudza:

- Boşuna almayın. Eğer bu çocuk benimse asla emmez.

demişti. Hemşire yiyeceği her türlü azara rağmen sözünü esirgemedi, her gün onlarca kadının doğum yaptığını ve henüz emmeyen bir bebeğe rastlamadığını

söyledi. Barkudza ayağa kalktı ve hemşireye yaklaştı. Gözlerinin içine bakarak,

- Olabilir hanımefendi. Onlar benim çocuğum değildi, bu benim... Asla emmez ve eğer emerse kesinlikle benim çocuğum değildir.

dedi. Leedara'nın yüreği ağzına geldi. Sütten daha temiz bir kadındı; ama Barkudza o kadar büyük bir söz söyledi ki ister istemez, 'Ya emmezse?' diye düşünmek zorunda kaldı. Jalen bebeğe bir emzik aldılar en yakın eczaneden. Henüz bebek bile sayılmayacak kadar küçük olan Jalen deli gibi emmeye başladı verilen bu sahte memeyi. Başbakanın çocuğuna bakışı değişti birden. Aradan 10 saniye geçmişti; ama bebek hâlâ emiyordu. Barkudza her şeyden habersiz olan çocuğa yaklaştı. Ne yapacağı hakkında kimsenin fikri yoktu. Gözleri büyüdü. Bir karısına baktı, bir bebeğe... Hemşirenin haklı çıkma ihtimalinden dolayı gözlerini kaçırıyordu ondan. Barkudza'nın,

- Olamaz!

diyerek başladığı cümleye küçük Jalen emziği tükürerek nokta koydu, tekrar ağlamaya başladı. Barkudza yere düşen emziği aldı ve tekrar kızına verdi. Kız tekrar tükürdü... Tekrar verdi ve Jalen bebek yine tükürdü. Gözlerini hemşireye çevirerek,

- İşte bu benim kızım hanımefendi!..

dedikten sonra kahkahalarla gülmeye başladı Barkudza. 'Sana benziyor!' diyenlere ödül verecek kadar çok seviyordu Jalen'ini.

Uçak inişe geçtiğinde hatıralarına daldığı için kendisine ateş püskürmeye gelen başkanla ilgili herhangi bir konuşma planı yapamamıştı Barkudza. Akıl Almaz'ın dediği gibi olacaktı, yani içinden geldiği gibi...

Zamanı o kadar iyi ayarlamıştı ki, Verland Devlet Başkanı Pelluccio ile aynı anda havaalanındaydılar. Gazeteciler kapıda Pelluccio'yu beklerken o uçağından inip Verland'ın başkanına doğru yürüdü. Birazdan uçağının kapısı açılacak ve Pelluccio merdivenlerden inip ayağını Naravenya toprağına değdirdiği anda Barkudza onun elini tutarak 'Hoş geldiniz!' diyecekti; ama öyle olmadı. Uçağın kapısı açıldı. Barkudza koşarak basamakları tırmandı ve tıpkı siyaset okullarında öğretildiği gibi bürokratik mesafede duran başkana, bütün öğretilenleri bir kenara itip 'Hoş geldin dostum!' diyerek sarıldı. İçinden gelen buydu. Pelluccio şaşkındı. Böyle bir tarzla ilk defa karşılaşıyor ve karşılanıyordu. Beraber yürüyecek ve havaalanının VIP salonunda hazır bulunan gazetecilere demeç vereceklerdi. Ancak bu da öyle olmadı; çünkü Barkudza'nın içinden başkanın koluna girip 100m ileride hazır bekleyen helikoptere binmek geliyordu. Kimsenin alışık olmadığı bu durumu anlamaya çalışan Pelluccio, yüzündeki büyük soru işaretleriyle başbakana baktığında havalanmak üzereydiler. Barkudza açıklama yapmak zorunda kaldı:

- Ülkemize hoş geldin değerli dostum. Seni trafiğe sokmak istemedim. Şimdi sen geldin diye yolları kapatacaklardı. Biz sakin ve trafiksiz bir yoldan benim odama gidecektik. Bizim dışımızdakiler kapalı olan trafikte üç saat zaman kaybedecekti. Oysa ben, seni yine sakin ve trafiğin olmadığı bir yoldan benim odama götüreceğim. Herkes de işine bakacak. Olağanüstü güvenlik önlemi almaya da gerek yok! Havadayız işte ve kesinlikle güvendeyiz.

Devlet başkanları bir ülkeye gidince yolların kapatılması ve emniyet güçlerinin oluşturduğu koruma kalkanı hem saygının ifadesiydi hem de gelinen ülkenin gücünü gösteren büyük bir işaretti; ama Naravenya'da hiçbiri yapılmadı. Barkudza bir de tavsiyede bulundu Verland başkanına:

- Sen de böyle yap dostum! Kimsenin huzurunu kaçırmaya hakkımız yok. Herhangi bir vatandaşımız da en az sen ya da ben kadar değerlidir. Ne farkımız var ki? Yoksa banyo yaptıktan sonra parmakların buruşmuyor mu senin?

dedi gülümseyerek. Pelluccio'nun şaşkınlığı Anka Kuşu'nun kanadında Kaf Dağı'na yükselmişti; ama Barkudza'nın söyledikleri karşı konulamayacak kadar mantıklıydı. O da gülümsedi:

- Sanırım haklısınız Bay Barkudza...

diye araya girdi. Sözü bitmemişti ki, Başbakan:

- Bay bayan ya da başka bir unvana gerek yok dostum! Benim adım Kash. Bana lütfen ismimle hitap et ve nasıl

istiyorsan öyle davran. Ne istiyorsan onu söyle. Sınır mınır yok!

dedi. Ne diyeceğini şaşırdı Pelluccio. Barkudza'nın delilikleri biliniyordu; ama onun bu abartılı rahatlığına ve samimiyetine ilk defa şahit oluyordu Verland'ın başkanı. Elinde Müslümanların kullandığına benzeyen bir tespih vardı ve bir serseriden farksızdı Naravenya'nın 1 numaralı adamı. Gizlice baktığı tespih Müslümanlarınki gibi 99'luk ya da 33'lük değildi ve bu iki ölçüden de bağımsızdı. Pelluccio sormadan cevap verdi Barkudza:

- Babamın hediyesi, 40 taneli bir tespih bu. Babama da bunu Dipsiz Göl hediye etmiş. İnanarak istediğin şeyi 40 kere söylersen kabul olurmuş!

Bunların hurafe olduğuna inanıyordu Pelluccio. Bu düşüncesi belli olmasın diye başını hafifçe öne eğdi.

- Tuhaf, çok tuhaf...

dedi. Her detayın farkında olan Barkudza, başkana yaklaşarak gök mavisi 40 taşı olan tespihi başkana uzattı.

- Ben her seferinde başarıyorum. Bir kere de sen dene istersen?

dedi. Verland'ın başkanı etrafına baktı, nezaketen aldı ve ayıp olmasın diye çekmeye başladı tespihi. Son taneye gelmişti ki, helikopter başbakanlık binasına kondu.

- Gördün mü, isteğin gerçek oldu.

dedi Barkudza. Kahkahalarla helikopterden indiler. Memleketin bütün gazetecileri havaalanında olduğu için başbakanın

odasına giden yolda tek bir gazeteci bile yoktu. Barkudza'nın makamına geldiklerinde başbakana sürekli övgüler yağdıran tek gazeteci olarak medyanın dışladığı, Fondee gazetesinin en çok okunan genç köşe yazarıyla karşılaştılar. Nefes nefeseydi Hyll Yavelli. Barkudza'nın içinde garip bir sevinç oluştu kızı görünce:

- Sen neden havaalanında değilsin?

- Biraz sonra anlatsam olur mu sayın başbakanım? Şimdi izin verirseniz asrın en büyük röportajını yapmam lazım!

Başbakan engel olamadı Verland başkanına yaklaşan genç gazeteciye ya da olmadı.

- Dondurma sever misiniz?

diye sordu Yavelli. Bu plansız röportaja Pelluccio da karşı koyamadı. Barkudza en az kendisi kadar kaçık olduğunu anladığı kızın samimi ve kaygısız tavrını etkileyici buldu ve dinlemekle yetindi. Pelluccio, itiraz edilemeyecek kadar güzel yağan yağmuru, büyük bir keyifle kabul eden kurak araziye benziyordu gülümserken.

- Evet, severim, çok severim hem de...

dedi ve elindeki tespihi farkında olmadan salladı. Genç kız tespihe bakarak,

- Siz dinlere inanıyor muydunuz efendim?

diye sordu. Pelluccio elindekini o an fark etti ve Barkudza'yla göz göze geldi. Ne diyeceğini bilmiyordu, zor durumdaydı; çünkü Verland halkının %95'i ateistti ve başkanın da tanrıtanımaz olduğu biliniyordu. Eğer sağlam bir cevap

veremezse halkının bütün güvenini sarsacaktı. Bir anda Barkudza'nın helikopterdeki 'Ne istiyorsan onu söyle!' ifadesi ilk ısırıktan sonra yasak elma için çıkan yasal bir müsaadeye dönüştü:

- Küçükken Naravenya'ya gelmiştim. Bunu bana Kash'ın babası hediye etmişti. O da Dipsiz Göl'den almış. O günleri yâd etmek için yanımda getirdim. 40 taneli bu. Ne istiyorsan onu 40 kere söylüyorsun ve oluyor!

Barkudza müdahale edecekti ki hakkında hiçbir şey bilmediği hâlde Dipsiz Göl'ü doğru yerde kullanan kıvrak zekâlı başkanın bu ani manevrasını çok başarılı buldu ve vazgeçti. Genç kız:

- Hımm... Oluyor yani?

dedi imalı bir alayla. Başkan, bulamayacağı belli olan cevabı ararken, Barkudza tartışmanın yönünü değiştirmek için elini Pelluccio'nun üstüne yapışmış sıkıntısına uzatarak söze girdi:

- Evet, oluyor. Babam verdi bunu sayın başkana. O büyük bir adamdı, her şeyi bilirdi. İstersen sen de dene!

diyerek tespihi genç gazeteciye verdi:

- Hadi iste. Ne istiyorsan iste, gerçek olacak!

Genç kız her fırsatta hayran olduğunu söylediği başbakanın gözlerine bakarak tespihle söyleneni yapmaya başladı. Dünyanın en renkli röportajı gerçekleşiyordu. Belki inanılmazdı bu; ama iki devlet adamı, ancak estetik denen şeye can verilerek elde edilebilecek bu muhteşemin

tespih çekmesini beklediler. Pelluccio bir şey diyecek durumda değildi; çünkü onu beklemek tespihi elinde tutmasından daha iyi idi. Kızın bu tavrı dikkati başka bir yöne çekmişti bile. 40'a kadar Barkudza'nın gözlerine baktı genç kız. Başbakanın içi aktı 40'a kadar. O kadar güzel bakıyordu ki, Barkudza büyük ihtimalle '80'e kadar neden değil bu?' diye düşündü.

- Teşekkür ederim.

dedi tespihle işi biten genç gazeteci 40'a bölünmüş sıkıntıyı Verland'ın başkanına uzatırken ve birkaç klasik soru daha sorduktan sonra son sorusuna geçti:

- Ne amaçla ülkemize geldiniz?

Aslında Pelluccio, Naravenya'ya Kuzey Ekonomi Topluluğu'na girmekten vazgeçen ve bununla da yetinmeyip Verland bankalarını boşaltan Barkudza'ya inceden hesap sormaya gelmişti; ancak 40 taneli bir tespih ve başkanın Naravenya'da yaşadıkları bütün amacını kökünden değiştirmişti:

- Eski bir dostumu ziyarete geldim. Bundan daha doğal ne olabilir ki?

diye kendini savundu foyasının açığa çıkmasından korkan Pelluccio. Genç gazeteci teşekkür etti ve Barkudza'ya döndü. Ona Naravence,

- Ne dilediğimi merak ettiğinizi biliyorum Sayın Başbakanım!

dedi. Gerçekten de Barkudza'nın dünyada merak ettiği tek şeydi Yavelli'nin isteği ve bunu az biraz tahmin de

ediyordu. Gülümseyerek dudaklarını 'bilmem' manasında öne uzatıp başını da hafifçe sola eğdi.

- Bugün başka hiçbir gazeteciyle konuşturmayın onu e mi? Yaptığım bu röportajın tek kalmasını diledim.

dedi Yavelli. Başbakan beklemediği bu cevapla ilk gösterisinde çaktığı kibriti yakamadığı için tepesinden çıkardığı ateşle alev alan mucit kadar kızgındı. Neyse ki Pelluccio Naravence bilmiyordu ve olup bitenin farkında değildi. Başbakan engel olamadığı gerginliğiyle,

- Sen neden havaalanında değilsin?

diyerek azarladı genç kızı. Yavelli neden sinirlendiğini anlamadığı Barkudza'ya,

- Az önce geldim Naravenya'ya efendim. Kres-ton'daydım. Haberi duyunca havaalanına gitmek için yola çıktım. Helikopterinizi görünce de vazgeçip makamınıza geldim. Tesadüf diyebiliriz.

dedi ve haklı olarak asılan suratıyla başbakanlık binasını terk etti.

Başbakanın okyanusla kuşatılmış odasına geçtiler. Akvaryumlardan pek hoşlanmayan Pelluccio yüzünü ekşitti; ama bunu başbakana hissettirmedi. Barkudza birkaç gündür ihmal ettiği balıklarına yem verirken bir yandan da başkana onlara dair bilgiler veriyordu. Samimi iki arkadaş gibiydiler. Başbakan bu samimiyeti özellikle Hyll Yavelli'nin kaygısızca sorduğu sorulara borçluydu. Planlansa bu kadar iyi bir organizasyon yapılamazdı.

- Biliyor musun dostum, bu balıklar üç saniye sonrasını hatırlayamazlar. Bu nedenle de hep anı yaşarlar. Birine küsseler üç saniye sürer mesela. Asla kin tutmazlar. Hiç savaşmazlar. Diğer canlılarla muhatap olmazlar. Kendilerini dış dünyadan ayrı tutarlar. Büyük saygı duyuyorum ve gıpta ederek seyrediyorum onları bu camın arkasından. Herhangi bir meslekleri yoktur; ama yaptıkları işi kesinlikle kusursuz yaparlar.

O kadar güzel anlatıyordu ki, Pelluccio yerinden kalktı ve balıklara yaklaşıp hayranlıkla bu cam kafesin içini seyretti. Yüzündeki ekşilik dağıldı. Sonra Barkudza'nın en sevdiği kahverengi koltuklara oturdular. Başbakan ülkesine ambargo koymaya hazırlanan, daha önce hiç karşılaşmadığı Pelluccio'nun yanına oturup elini tuttu. Gözlerinin içine bakarak onun geliş maksadına ve beklentisine cevap verdi:

- İkimiz de balık değiliz ve ikimiz de her şeyi biliyoruz. Niyetim sana zarar vermek değil. Bu halk beni onlara hizmet etmem için seçti. Sormak istiyorum: Naravenler, Verland'a olan vergi borçlarını aksatmadan ödüyorlar mı? Ülkenizde kaliteli iş gücü olarak bulunuyorlar mı?

Sonuna kadar 'Evet' olan cevabın verilmesi gerekmiyordu. Barkudza, suskunluğunu bozmayan başkana karşı konuşmaya devam etti:

- Paralarını nerede isterlerse orada değerlendirirler. Daha iyi imkân verirsen senin bankanı seçerler. Yerimde olsaydın eminim aynısını yapardın... Artık gücünü benim vatandaşımdan değil, kendi vatandaşından alman gerektiğini de öğrenmiş olmalısın...

Sessizlik biraz daha büyüyünce,

- Sert konuştuğumu düşünüyor olabilirsin; ama emin ol ki söylediklerimin tamamı senin lehinedir.

dedi. Düşündü Pelluccio, gerçekten haklıydı Barkudza. Dünya kamuoyunda aşırı milliyetçi tavırlarıyla dikkati çeken başkan, hiç şüphesiz Barkudza'nın yaptığını yapardı. Düşünürken de hırslandı. Yıllarca Naravenleri aşağılayan bir halkın tepesindeki adamdı o. Başka bir devlet kendi halkına aynısını yapsa bunu savaş sebebi sayabilirdi. Cevap verecekti ki,

- Söylemediğim şeyler de var biliyorsun!

diyerek başkanın başlamamış olan cümlesini ağzına tıkadı Barkudza. Ülkesinde yakılan Naravenleri düşündü Pelluccio. Onlar, gerçekten de hor görülen bir azınlıktı Verland'da. Yetkililer bu meseleye ısrarla sağır davranıyorlardı. Naravenya dışişleri bakanlığı defalarca uyarmıştı ilgilileri; ama hiçbir zaman ciddiye alınmamışlardı. Pelluccio başını önüne eğmekle yetindi sadece.

- Sen olsan belki affetmezdin. Bense balıklarla biraz fazla içli dışlı olduğum için, benziyorum onlara. Seni ve milletini affediyorum. Olan olmuş. Üzerinde konuşmaya bile gerek yok!

dedi Barkudza. Haklı olduğuna inanarak geldiği Naravenya'da iki saat gibi kısa bir zamanda haksız duruma düşmüştü Pelluccio. İyiden iyiye sinirleri gerilen ve terlemeye başlayan Verland Başkanı elini yüzünü yıkamak için lavaboya gitti. Odasında yalnız kalan Barkudza, günlerdir merak ettiği

ahşap mektup kutusunu açtı. Hayatını değiştiren adamın elleriyle hazırladığı sarı karton zarf kutudaydı ve üstündeki pul dünyanın muz cenneti sayılan Kreston Cumhuriyeti'ne aitti. Aklına Hyll Yavelli'nin Kreston'dan yeni geldiği düştü. Acaba gazeteci kız mı yazıyordu mektupları? Bu da mı tesadüftü yani? Mektubu açtı ve röportaj yaparken tuttuğu notları hayal ederek genç kızın yazısıyla Akıl Almaz'ınkini karşılaştırdı. Hiçbir benzerlik yoktu. Barkudza gelgitlerini yaşarken Pelluccio odaya geri döndü. Başbakan günlerdir beklediği mektuba ulaşmıştı; ama henüz okuyamamıştı. Merak ediyordu. İçi içini yiyordu. Yerinden kalktı, sarı zarfı ikiye katlayıp ceketinin iç cebine koydu ve Pelluccio'ya yer gösterdi. Verland'ın başkanı:

- Kararlı mısın Kash? Artık KET'e girmek istemiyor musun gerçekten? Bir daha düşün istersen! Ben bu sefer sizden yana oy kullanacağım ve çok büyük ihtimalle 2020'den önce Naravenya'yı birliğe dâhil edeceğiz.

Naravenya hiçbir zaman KET'e girmeye bu kadar yakın olmamıştı; ama Barkudza bunu reddediyor ve asla taviz vermiyordu.

- Ben ihtimalleri sevmem dostum. Kesin konuşmaları severim.

deyince Pelluccio günah çıkararak tövbe etti:

- Ben tek başıma karar vermiyorum biliyorsun! Bundan sonra sizin lehinize oy kullanacağıma söz veriyorum; ama 22 başkan daha var.

dedi. Barkudza yerinden kalktı:

- Önemi yok. Ben kesin konuşuyorum. KET'e girmek gibi bir derdim yok ve beni sizin birliğiniz hiç ilgilendirmiyor. Birazdan dönerim dostum...

dedi ve Pelluccio'yu vicdanıyla baş başa bırakıp tuvaletin bulunduğu arka bölüme geçti. Odada yalnız kalan Pelluccio, Barkudza'nın sandalyeden bozma makam koltuğunu fark etti. Eski sandalye bir başbakana yakışmazdı. Odaya bir daha göz gezdirdi. Her şey tamdı, makam koltuğu yarım... 'Bir bildiği vardır.' diye düşündü ve aynı sandalyeyi kendi makamında hayal etti. 'Neden olmasın?' dedi içinden. Barkudza'dan o kadar çok etkilenmişti ki, sandalyesine bile özenmişti bu aykırı adamın.

Bu arada Barkudza'nın tuvalete gittiğini pek gören yoktu. Yanında onu tanıyan birileri olsaydı, başkanı odada yalnız bırakıp gitmesinden şüphelenirdi; çünkü o sık sık tuvalete gidenlerden hoşlanmazdı. Dayısı Velev de hoşlanmazdı. 'Sohbetin içine etmeye mi gidiyorsun?' diyerek azarlardı zamansız kaybolanları. Çok iyi koku aldığı için tuvaletin nerede olduğunu kimseye sormadan bulabildiğini söylerdi. Ona göre birine bunu sormaktan daha büyük bir ayıp olamazdı! 'Kokla, bul!' derdi. Aslında Velev'in iyi koku aldığı falan yoktu, birazcık kafası çalışan biri, kimseye sormadan yerinden kalksa ve birkaç adım yürüse bulurdu tuvaleti.

> Barkudza henüz çocukken Velev'in kendine benzeyen arkadaşlarından birinin evine yemeğe gitmişlerdi. Her zamanki gibi acayip konular üzerinde tartışıyorlardı. O günün mevzusu, kara kedinin uğursuzluğuydu. Velev, hemen bir antitez üretti ve beyaz kedinin uğur

getireceği fikrini attı ortaya. Saatlerce tartıştılar. Kash, dünyayı kurtaracakmış gibi yüksek bir hararetle devam eden sohbetin en koyu anında ev sahibine tuvaleti sordu ve yemek sonrası dayısından 'Gökdelen mi ulan burası, kıç kadar yer!.. Git kendin bul, beni rezil etme! Erkek ol biraz, yoksa seni bir daha da hiçbir yere götürmem!' diye azar işitti. Velev'e göre tuvalet kadınlar için vardı, erkek adamın tuvalete gitmesi yakışmazdı, gidiyorsa da gizli gitmeliydi. Her fırsatta kadınları aşağılayan Velev'in bu düşmanlığının sebebini bilen hiç kimse yoktu. Önyargılı olduğunu düşünenlere sinirlenerek itiraz ederdi:

- Bunlar peşin hüküm değil, hüküm.

Sonra da kadınların hepsini fahişelikle suçlardı. Bu yüzden de hayatı boyunca hiç evlenmemişti. Kadınları anlamadığını iddia edenlere, yüksek sesle 'Onları benden daha iyi tanıyan olamaz!' derdi. Hapse girmeden önce beraber yaşadığı bir kadının olduğunu söylerdi; ama bahsettiği bu kadını tanıyan, gören ya da bilen yoktu. Baba Barkudza'ya göre, Velev bu konuda hayal kuruyordu; çünkü hiçbir kadın onunla birlikte olmayı kabul etmezdi. Velev'in yalanları düşünülünce baba Barkudza haksız da sayılmazdı. Oğlunu, Velev'e inanmaması hususunda defalarca uyarmasına rağmen, dayı yeğen arasındaki bu dostluğu hiçbir zaman engelleyememişti. Kash, Dipsiz Göl'ü saymazsak yalan da olsa bütün hayatı dayısından öğrenmişti.

Kadınlar hakkında konuşması ergenlik çağındaki her çocuk gibi Kash'ın da ilgisini çekiyordu. Velev kadınları anlatırken yüzü bembeyaz olurdu. Birkaç dakika sonra kendine gelir ve espriyle karışık,

- Dürüst kadın yoktur evlat! Elimden gelse hepsini öldürürdüm! Ne yazık ki ben sadece birisini öldürebildim, sonra da uzaya kaçıp kendimi kurtardım. Aman uzak dur!

der, konuyu kapatırdı. Velev'e göre kadın, gereksiz bir ayrıntıydı sadece. Allah'ın, yarattığı için pişman olduğu tek şeyin kadınlar olduğunu düşünürdü. Mavi gözlerine rağmen çirkin bir adamdı. Hapishane yıllarından sonra ablası da dâhil olmak üzere hiçbir kadınla tek cümle konuşmamıştı. Onlarla alay etmekten çok hoşlanırdı. Biriktirir, saklar, bekler ve bir kadın görünce hemen geğirirdi. Çoğu hızla uzaklaşırdı yanından. Kızan biri çıkınca da 'Pardon, bilerek oldu. Biraz az oldu; ama idare et!' der ve yere tükürürdü. O zamanlar küçük bir çocuk olan Kash, kahkahalarla gülerdi dayısının bu acayip tavırlarına.

Barkudza mektubu okumak için girmişti tuvalete; ama aklına çorap söküğü gibi bir adam olan Velev düşünce akmış gitmişti anılar ilmik ilmik... İçeride bir mektupla aldatıldığını bilmeyen başkanın oturduğunu hatırladı birden ve cebinden alelacele çıkardığı mektubu okumaya başladı:

Ne oluyor ya?

Sana çok kızdım; çünkü sen hiç dondurmadan bahsetmiyorsun artık. Hep üretim, hep para... Herkesle aynısın. Hani dondurma? Anlaşmayı bozma, dondurma işinden bahset.

Sabahlara kadar uyuyorsunuz. Üstelik mecburmuşsunuz gibi her gece uyuyorsunuz. Ah ben, ben olacağım ki senin yerinde; Hedefi olmayanı asardım! Sabah uyanmayanı kuyuya atardım! Senden başka hiç kimsenin hedefi yok, neden? Herkes erken kalksın artık ve adam gibi dondurma yesin. Neden kimliklerde kan grubu yazıyor da, insanların hangi dondurmayı sevdikleri yazmıyor. Yaz Kardeşim 'Bu adam kakaolu sever.' ya da 'Hedefi çilekli dondurma.' Bu kadar zor mu yani kimliğin kenarına bir kutu açıp içine 'vanilyalı' yazmak. Hatta kutu bile açma, kimliğin üstüne yaz gitsin! Belki adam kaza geçirir, konuşamaz. Ona son nefesinde bir külah dondurma ısmarlamak bu kadar mı zor? Erken kalkın yaa... İşimiz gücümüz yok, biz bile erken kalkıyoruz.

İşinin gücünün olmaması da ne demekti, yoksa bir mirasyedi miydi Akıl Almaz Adam? İlk mektubunda 40 yaşında olduğunu söylemişti, o hâlde emekli olma ihtimali de yoktu. Kimdi bu adam?

Güneş bize 'Uyan!' diyor, anında uyanıyoruz. Orada güneş yok mu yoksa? Bizimki çok sinirli. Geçenlerde bir şey yaptı, hepimiz o günden sonra güneşle uyanmaya başladık; ama ben anladım...

Saatleri ileri aldı, hem de üç saat! Sen de saatleri ileri al, bak gör neler oluyor! Yani neden uzatıyorsun, anlamıyorum. Hemen yapmazsan bunu, benle bir daha konuşma. Dondurma işini de sakın unutma. İnsanların kimliğine yazarsan onlar da asla unutmazlar... Neyse, güneş geldi ben gidiyorum. Yoksa beni çok fena yapar. Kuyuya atıyor yaa... Çok derin, hiç tavsiye etmem. Sen de dene, bak kimse kıpırdayabiliyor mu? Hem sen başbakansın. Bir gün kalkıp 'Bundan sonra herkes siyah gömlek giyecek, beyaz gömlek giyeni kuyuya atarım!' desen kim beyaz gömlek giyebilir bir daha? Güneş kadar da mı havan yok senin?

Hiç uğraşamayacağım seninle, uykum var...

Hızlı hızlı okuduğu mektup bu kadardı. Yumruk yemiş gibiydi yine. Odaya geri döndü. Akıl Almaz Adam'ın mektubunu bir okuyuşta anlayamıyordu Barkudza. En az üç kere okuması gerekiyordu; ama hatırı sayılır bir misafiri vardı ve okyanusun ortasında yapayalnızdı.

Akşam yemeği için helikoptere binip ismini başkentten alan ve Yokusanna Yanardağı'nın eteğinde bulunan o eşsiz yere gitmek üzere havalandılar. Detaylı bir şehir turundan sonra Yokusanna Sarayı'na ulaştılar. Ertesi sabah gitmesi planlanan Pelluccio ile baş başa yemek yiyecekti Barkudza. Yağmur bütün şiddetiyle cama vuruyordu. İçeriye alınmayan gazeteciler sadece resim çekebildiler. Kimse soru soramadı; çünkü fazla zamanları yoktu ve iki devin konuşacağı çok mevzu vardı. Yağmurun altında ıslanarak içeriye bakan gazetecilerin arasında, başında çok hoş kırmızı bir

şapka bulunan Yavelli, Barkudza'nın ilgisini çekmeyi yine başardı. Göz göze geldi kızla, sağ elini yumruk şeklinde sıkıp başparmağını teşekkür eder bir edayla havaya kaldırdı genç kız ve göz kırptı başbakana. Gazetecilerin içeri alınmamasına seviniyordu Hyll Yavelli. Eğer kimse içeri alınmazsa o başkanlığı sırasında Naravenya'ya ilk defa gelen Pelluccio'yla röportaj yapan tek gazeteci olacaktı. Böylece ertesi gün, burnundaki çiçekle en ünlü gazetecilere bile dudak ısırtacaktı.

Sanki tespih işe yaramıştı; ama Barkudza kızın isteği olsun diye kapattırmamıştı kapıları. Genç gazetecinin bunu tespihe bağladığını hissetmesi hoşuna gitmişti. Başkanın kulağına eğildi:

- Affedersin değerli dostum, tespihim sende mi?

diye sordu. Başkan elini ceketinin sağ cebine soktu ve tespihi çıkarıp masanın üstünden biraz da gizlice Barkudza'ya uzattı. Başbakan tespihi aldı. Güya Pelluccio'ya ipe dizilmiş 40 taneyle alakalı bir şey anlatıyormuş gibi yaparak göz hizasında tuttuğu tespihi, 'İnanmıyordun; ama isteğin gerçek oldu bu tespihle!' mesajını vermek için kıza göstermeye çalıştı. Sevgilisini etkilemeye çalışan liseli bir âşığı andırıyordu. Ancak cama baktığında kırmızı şapkalı genç gazeteci çoktan gitmişti bile. Barkudza elindeki tespihle ilgili olarak Verland'ın Başkanına şunları söyledi:

- Eğer kabul edersen bunu babamın adına sana hediye etmek istiyorum dostum. İnsan bir şeyi çok isterse yalan bile olsa ona ulaşırmış, bu gerçek. Yarın gazeteler bu tespihle çekilmiş olan fotoğrafını yayınlayacaklar.

Bunu babamın sana hediye ettiğini söyledin. Ve gördüğün gibi bunun sana hediye edildiği gerçek oluyor. Nedense seni gerçekten çocukluk arkadaşım gibi görüyorum, bir devlet başkanı gibi gelmiyorsun bana. Aramızda kalsın; ama nicedir kendimi de bir başbakan olarak göremiyorum.

Başkan dikkatlice dinliyordu Barkudza'yı.

- Lütfen elini masanın üzerine koy.

dedi. Pelluccio sağ elini, avucu yere gelecek şekilde masanın ortasına uzattı.

- Bu kimin eli?

diye sordu Barkudza. Pelluccio sözün nereye geleceğini sabırsızlıkla bekliyordu.

- Benim elim tabii ki!

dedi kendine hakaret etmek maksadıyla sorulmuş basit bir zekâ sorusuna cevap verir gibi.

- Çok doğru, bu senin elin!

dedi ve kendi elini başkanınkinin yanına koydu.

- Bu da benim elim... Geçici olarak bize birer unvan verdiler; ama sen de biliyorsun ki bu hakikaten geçici. Bir gün ellerimizi masaya tekrar uzatacağız ve sen yine bu elin sana ait olduğunu söyleyeceksin. 'Bir zamanlar Verland'ın başkanı olan adamının eli' demeyeceksin, 'Benim elim' diyeceksin. Şimdi biz bir oyun oynuyoruz,

adı devletçilik; ama oyunu biraz bozmuşlar. Kötü ve yaramaz adamların kuralları geçerli.

Elini başkanınkinin üzerine koyarak sürdürdü konuşmasını:

- Hâlâ ülkelerimizin arasında sınırlar var, benim elim senin elinin üzerinde, ben sana dokunuyorum; ama herhangi bir vatandaşım, izni yoksa senin ülkene geçemiyor. Bir dana geçiyor sınırınızdan da benim dürüst, cefakâr, vefakâr halkım geçemiyor. Saçmalık bu ve güya biz dostuz. Böyle dostluk olmaz sevgili Dratios Pelluccio!.. Birbirimizi kandırmayalım. Şimdi oyunun kurallarını değiştirme zamanı ve yeni kural koyucu benim. Uslu çocuk Barkudza... Senin çocukluk arkadaşın Kash Barkudza... Çok şanslısın değerli dostum. Düşünsene, yeni kuralları senin en iyi arkadaşın koyacak.

Pelluccio böyle bir devlet adamı görmemişti. Dünya tarihi de bu kadar aykırı ve renkli bir lideri hiç yazmamıştı. Hipnoz olmuş gibi dinliyordu. Böylesine güçlü bir adamla karşı karşıya olmak onu tedirgin etmesi gerekirken mutlu ediyordu. Hesap sormak için geldiği Barkudza onu büyülemiş ve fikirlerini de tamamen değiştirmişti. Ona bu kadar yakın olduğu için kendini şanslı hissediyordu. Kıskanmıyordu da; çünkü Pelluccio'nun kıskanamayacağı kadar büyük düşünüyordu Barkudza. Onunla samimi olmak muazzam bir şeydi.

- Sen ülkenle beraber KET'te bulunmaya devam et ve bütün başkanlara benimle olan dostluğunu anlat! KET'in en önemli üyesi sensin dostum ve 60 yıl sonra ilk defa KET'te bizden yana oy kullanacağını söyledin. Bu hakkımı,

senden dostluğumuz adına bir şey isteyeceğim güne kadar saklı tutmanı istiyorum. Ülkeme gelip beni onurlandırdığın için sana çok teşekkür ederim.

Gerçekten farklı şeyler oluyordu. Biraz ürkütücü gibi gözükse de Barkudza'nın söyledikleri çok etkileyiciydi. Başbakan bir soru daha sordu:

- Önümüzdeki hafta sonu, eşimle beraber senin evine kahve içmeye geleceğim. Müsait misin dostum?

Kafası karıştı yine Pelluccio'nun. Bunlar başkanların yapacağı şeyler değildi. Sadece dostlar söylerdi birbirlerine böyle şeyleri. Başkanların dost olamayacağını düşündüğü ve öğrendiklerini aşamadığı için üzüldü başkan; ama uzun sürmedi. Daha önce bir benzeri yaşanmamış olan bu sohbeti bölerek Barkudza'ya onun dilinden:

- Seni seviyorum Kash.

dedi. Barkudza asla şaşırmadı ve aynı cümleyi o da tekrar etti. Bunun üzerine,

- Artık biz iki ülkenin başkanı falan değiliz, iki büyük dostuz.

dedi Pelluccio. Sohbet devam ederken, Naravenya mutfağının en nefis yemekleri masaya geldi. Bir Naraven geleneği olarak, akşam yemeğinde misafire ne yiyeceği sorulmazdı. Özel eğitimli aşçı yemekleri anlatıp servis yapmaya hazırlanıyordu ki Barkudza yerinden kalktı ve başkana kendisinin hizmet edeceğini söyledi.

Ana yemek Cireroz'du. Barkudza bu yemeğin yapılışını anlatarak başkana sundu:

- Sakın parmaklarını yeme!

diye de uyardı gülümseyerek. Pelluccio, ceylanın sırt bölgesindeki etin sütte bekletildikten sonra yağda kızartılmasıyla elde edilen Cireroz'u beğendiğini ifade etmek için parmağını ısırıp başbakanın nüktesine karşılık verdi. Muhteşem gece, en büyük özelliği teknoloji adına hiçbir şeyin olmadığı, mum ışığıyla aydınlatılan bu mekânda, tasta içilen Naraven usulü kahvelerle son buldu.

Korumaların arasından makam aracına yaklaşırlarken objektiflere poz vermeyi de ihmal etmediler. Koruma müdürü Murannas, Naravenya'da misafir olan Pelluccio için aracın sol arka kapısına yaklaşıyordu ki Barkudza'yla göz göze geldi. Başbakan sağ ön kapıyı işaret etti. Murannas derhâl söyleneni yaptı. Başkan biraz şaşkın olsa da hiç kural tanımayan Barkudza'nın direksiyona geçtiğini fark edince sağ ön koltuğa oturdu. Onları sadece bir koruma aracı takip ediyordu. Başkan aval aval seyrediyordu olup biteni. Barkudza:

- Sen hiç hızlı bir bisikletle su birikintisine yaklaşırken ellerini direksiyondan çekip gözlerini kapattın mı? Ve ön teker suya girince dengeni kaybedip tepe üstü düştün mü? Canın çok yanmasına rağmen, seni kaldırmaya gelenlere, hiçbir şeyin yokmuş gibi davranıp 'acımadı' diyerek kanayan dizini gizlemeye çalıştın mı? Ne büyük bir özgürlüktür o! Kural dışıdır; ama kimseye zarar vermez.

dedi gülümseyerek. Pelluccio anlamıştı başbakanın ne demek istediğini. Garip bir özgürlük anlayışıydı onunki ve keyif vericiydi. Pelluccio yıllardır direksiyona hiç dokunmamıştı ve gıptayla bakıyordu başbakana. Doktor yokken acile gelen kanamalı bir hastanın kanını mecbur olduğu için durduran ve ertesi gün başhekim tarafından tebrik edilen hasta bakıcının yüz ifadesiyle direksiyonu göstererek,

- Emin ol ki toprağa basmak kadar rahatlatıcı bir şey bu. Sahi toprakta en son ne zaman dolaştın, çıplak ayak?

diye sordu Barkudza. Olması gerekenden biraz daha uzun düşündükten sonra,

- Hatırlamıyorum.

diye karşılık verdi Pelluccio. Barkudza hızını artırdı. Bir planı olduğu belliydi. Issız bir yoldu, gece yarısıydı. Arabayı sağda bulunan çimlerin üstüne çekip istop etti ve aşağı indi. Pelluccio'nun tarafına doğru koştu, kapıyı açtı:

- İn in in... Sen bunu hiç yapmamışsın, sana inanamıyorum!..

Az önce yağan yağmurun ziyadesiyle ıslattığı çimlerin üstüne indi Pelluccio.

- Çıkar ayakkabılarını ve paçalarını kıvır hadi!

dedi koca Naravenya'nın başbakanı koca Verland'ın başkanına. İkisi de ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp paçalarını kıvırdılar. Barkudza boynundaki kravatı okuldan yeni gelmiş bir kolej çocuğu gibi hızlıca çıkardı ve arabaya attı. Pelluccio da arabanın açık olan kapısından içeri attı

kravatını. Bu hengâme esnasında koruma aracından apar topar inen adamlarına döndü Barkudza:

- Siz gidebilirsiniz!

Murannas 'Emin misiniz efendim?' der gibi bakınca,

- Oğlum duymadınız mı, gidin diyorum size!..

diyerek kararlılığını ifade etti. Korumaları giderken az sonra gizli bir şeyler yapmaya hazırlanan yaramaz çocuk gibi arkalarından el salladı Barkudza. Aya çıkmadan önce bunu başardıklarında çatlayıncaya kadar koşacaklarına dair birbirine söz veren Neil ve Buzz gibi koşmaya başladılar çimlerde. Çok mutlu olduğunda şebeklik olsun diye sekerek koşar ya insan hani, aynen öyleydiler. Yağmur biraz fazla yağmıştı. Çimleri aşan çamur parmak aralarına giriyordu. Uzaktan bakınca iki sıradan insan vardı çimlerde koşan, yakından bakınca da...

Hayatı boyunca hiç bu kadar eğlenmemişti Pelluccio ve Naravenya'yı unutması artık imkânsızdı. Yüz yıl sonra yaptığı en büyük çılgınlığı anlatmasını isteseler o hiç düşünmeden bugünü anlatırdı. Koşmaktan yoruldular...

Çamura belenmiş ayaklarla Barkudza'nın şoförlüğündeki arabaya binmeye hazırlanıyorlardı. Pelluccio Barkudza'ya, ayağındaki çamurlara bakarak,

- Bu şekilde mi bineceğiz?

diye sordu.

- Zaten işin zevki orda...

karşılığını verdi başbakan. Bindiler ve otelin yolunu tuttular. Barkudza bir sigara yaktı ve başkana uzattı. Başkan sigara kullanmıyordu; ama itiraz etmedi. 'O yapıyorsa doğrudur!' diye düşündü ve Barkudza'nın ikramını kabul etti. Arabanın içi dumanla dolunca, camı açtı Pelluccio. Başbakan,

- Ne yapıyorsun? O kadar masraf ettik bu dumana, sen tutup camı açıyorsun!

diyerek güldürdü başkanı ve kendi camını da açtı. Keyiflerine diyecek yoktu. Barkudza dünyanın gelmiş geçmiş en büyük şairi kabul edilen Zevraki'nin Naravenceye çevrilmiş şarkılarından birini mırıldanmaya başladı. Pelluccio büyük bir keyifle dinledi. Sesi çok güzel değildi Barkudza'nın. Hatta ara ara detone de oluyordu; ama bu şarkı onun sesine güldeki diken kadar yakışmıştı. Şarkı bitince sözlerini Verlandcaya tercüme ederek açıkladı:

Ne üşütür ne de yakar,
Yazdan güzel güzler vardır.
Dizlerini yorar, yıkar
Yokuştan zor düzler vardır...

Ayağı bastığı günden,
Düşmez asla dozu ünden,
Dozer geçse de üstünden,
Düzlenmeyen izler vardır...

Zevraki der sönmüyor iç,
İstersen abu hayat iç,
O yanık yüreklerde hiç,
Küllenmeyen közler vardır...

Yol bitti. Yüksek protokolün ağırlandığı otelin ana giriş kapısının önünde durdular. Beş yıldızın bir araya gelerek ifade edemeyeceği konforun görevli yöneticileri başkanların gelişi için hazırlık yapmışlardı. Lastikleri çamur içinde olan aracın plakası 0002 olmasaydı kimse inanmazdı içinden bir başkanın ineceğine. Ne koruma aracı vardı peşinde, ne koruma görevlisi vardı aracın içinde. İlk şaşkınlığı atan yetkililer, başbakanın direksiyonda olduğunu fark edince aracın ön kapılarını açtılar. Sağ ve sol ön kapıdan ilk çıkan iki kirli ayaktı. Pelluccio'nun ayakları başbakana göre daha çamurluydu; ama çamur kurumuştu ayakta. Barkudza pedallara bastığı için, ayağındakiler dökülmüştü. Pelluccio içinde çoraplarının bulunduğu ayakkabılarını eline aldı ve otele doğru yürümeye başladı. Bastığı yere toprak bulaştırıyordu. Görevlilerden biri Verland Başkanı'nın ayakkabılarını elinden aldı ve onun için hazırlanmış odanın yolunu göstermek maksadıyla önünden yürümeye başladı. Barkudza, çıplak ayakla eşlik ettiği Pelluccio'yu odasına kadar çıkardı. Sabah 9.30'da buluşmak üzere sözleştikten sonra epeydir uğramadığı evine döndü başbakan. Aslında Pelluccio'yu evine getirmeyi düşünmedi değil; ancak karısının vereceği tepki onu ürkütüyordu.

Zile bastığında yoğunluğundan dolayı unuttuğu şeyi hatırladı. Karısı annesinin evine gitmişti. Oğlu Lomre, milli koşucuydu. Dünya Atletizm Şampiyonasına katılmak için Güney Harzon'daydı. Evde hizmetçi kızdan başkası yoktu. Karısını aradı, gelmesi için baskı kurdu; fakat Leedara başbakanın teklifini reddetti. Bayan Barkudza'nın inadı, ne zaman tutacağı belli olmayan diş ağrısına benziyordu ve o

anlardan biriydi yine. 'Sen benim oksijenimsin!' diye sevdiği kızı Jalen'i telefona çağırdı. Özlemişti. Başbakanı falan takmayan ve Barkudza'yı sadece babası olduğu için seven Jalen, telefonu 'Babi' diyerek kulağına götürdüğünde bütün gerginliği telefonun kablosundan akıp gitmişti Başbakanın. Birkaç dakika içinde yapılmış hızlı bir dünya turuna bedel baba kız konuşmasından sonra başbakan telefonu kapattı. Yalnız kalmak istiyordu. Hizmetçi kızı evine gönderdi ve televizyonu açtı. Kasetten masetten film izlemeyi pek sevmiyordu Barkudza. Sevdiği bir filme televizyonda denk gelirse seyretmeyi daha eğlenceli buluyordu.

Çocukken izlemekten korktuğu, fakat her defasında seyretmek zorunda kaldığı, o film vardı yine televizyonda. Biri dağcı olan iki kardeşin sadakat hikâyesinin anlatıldığı, Kash'ın aklını kilitleyen, küçükken kardeşi Samu ile izledikleri ve her karesini ezbere bildikleri o filmdi ekrandaki. Kash her izleyişinde sağ başparmağının eline bağlandığı yeri kokluyor ve dudaklarını bükerek içini çekiyordu.

> Yıllar önceydi. Kendisinden 6 yaş küçük olan kardeşi Samu'nun, Kash'ın siyah dediğine beyaz dediği zamandı. İki kardeş, diğer bütün iki kardeşler gibi birbirlerini ciddiye almıyor ve asla anlaşamıyorlardı. Sıkışınca kaba kuvvete başvuran Kash 23 yaşındaydı o zamanlar, Samu ise 17.
>
> - Ben senin abinim!
>
> diyerek eziyordu kardeşini Kash. Laf yetiştirmekte gecikmeyen Samu:

- Abimsen abim gibi davran öyleyse, cellat gibi değil...

diyordu. Bir gün yemek yiyorlardı evin bahçesinde. Anne Barkudza sofrayı hazırlamış, baba Barkudza'yla gezintiye çıkmıştı. Zengin bir sofra ve iki kardeş vardı masada. Pirzola, biftek, tereyağı, bal, yoğurt, salata... Her şey vardı. Kash ve Samu salatanın içindeki zeytinleri yarışır gibi yiyor, çekirdeklerini şaka niyetine birbirlerine atarak eğleniyorlardı. Sık kavga etmelerine rağmen, küslükleri 20 saniyeyi asla geçmiyordu. O gün kusursuz kanatlarıyla sofraya süzülerek gelen bir misafirleri vardı. Bir arıydı bu. Hiçbir şeye dokunmadan geldi ve Kash'ın pirzolasına kondu. O ise bütün acımasızlığıyla çatalının ucunu arının hassas bedenine saplamaya yeltendi. Samu muhtemel bir kavgaya engel olmak için sakince verdi tepkisini:

- Ne yapıyorsun ya? Sana ne zararı var şimdi o arının?

Sesi olması gerekenden yüksekti. Hayvanlara eziyet edilmesine dayanamıyordu. Ona göre hayvanlarla insanlar aynı değerdeydi. Hatta başbakan olmakla, hatırı sayılır bir böcek olmayı bile eş tutuyordu Samu. Öte yandan Kash'ın hedefi başbakan olmaktı, Samu'nunki ise tır şoförü. Bu yüzden üniversite okumayan Samu, ilkinden sonra okulu bırakmış, bir şirkette depo sorumlusu olarak geçici süreyle işe başlamıştı. Naravenya'da ağır vasıta ehliyeti almak için 20 yaşında olmak gerekiyordu, hâlbuki o henüz 17 yaşındaydı.

Kash'la Samu ne zaman kavga etseler, Kash onu 'Şoför parçası' diyerek aşağılardı. Samu sesini çıkarmaz, abisinin sinirinin geçmesini beklerdi.

- Sana ne benim ne yaptığımdan, şoför parçası? Sevmiyorum ben arıları; ama sen hayvan dostusun ya koynuna alırsın şimdi onu, salak!

diyerek azarladı Samu'yu. Gergin havanın ortasından daha önce hiç olmadığı kadar çok sinirlenen bir Samu yükseldi. Yerinden kalktı ve arıyla savaşan abisine avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı:

- Bencil!.. Sen bir bencilsin Kash!.. Sadece kendini düşünen aşağılık bir bencilsin hem de!..

Kash'ın en kızdığı şey, Samu'nun ona ismiyle hitap etmesiydi; çünkü hükmedebildiği tek adamdı Samu.

- Bana abi diyeceksin. Seviyeli ol! Eğer bana bir daha 'Kash' dersen kafanı patlatırım geri zekâlı!

diyerek, hiçbir çaba harcamadan elde ettiği abilik makamının gücüyle kardeşini bastırmaya çalıştı. Samu o kadar sinirliydi ki, her seferinde 'tamam' deyip sustuğu abisine bu sefer dikleşerek,

- Demiyorum işte. Sen bir bencilsin Kash.

diye çıkışıp sofrada bulunan bal kasesini eline aldı:

- Bu gördüğün balı, arı bir ömürde belki yapar. O bütün hayatını bir öğünde yemen için sana sunmuşken sen pirzolandan bir diş almasına bile izin vermiyorsun. Bencilsin Kash, kabul et bunu.

Kash olanca siniriyle Samu'nun elinden aldığı bal kaşesini arının kafasına indirmek üzere havaya kaldırdı. Samu 'Hayıır!..' diye bağırdı. Kash intikam alırcasına, hiç aldırış etmeden ezdi arıyı ve sonra yerinden kalktı:

- Bana bir daha Kash demeyeceksin!.. Seni de aynen bu arı gibi gebertirim köpek!..

Samu çileden çıktı. İnadına:

- Kash!.. Bencil Kash!.. Sen bir abi olamazsın!.. Sen kesinlikle bir katilsin!..

dedi. Kash'ın beyni döndü. Samu'yu dövmeye başladı. Ömrü boyunca bir karıncayı bile incitmemiş olan Samu her zamanki gibi sessizce dayak yedi; ama bu sefer hazmedemiyordu.

Aradan 20 saniye ve Kash'ın siniri geçti; ama Samu'nun öfkesi asla geçmedi. Bu olaydan sonra Kash ne yaptıysa Samu onunla barışmadı ve hiçbir zaman abisinin yüzüne bakmadı, ta ki Samu'nun Kesker'e tatile gideceği o güne kadar.

Kesker doğal güzellikleriyle ün yapmış, tarihin en eski medeniyetlerinden biri olan Haun'un 3000 yıllık ev sahibiydi. Samu evdekilerle vedalaştı. Kash da onu uğurlayanların arasındaydı. İki kardeş kapıda göz göze geldiler. Kash, Samu'ya sarıldı. Samu kıpırdamadı bile. Son kavganın üstünden 3 ay geçmişti ve iki kardeş o günden sonra ilk defa göz göze gelmişlerdi. Samu dişlerini sıkarken iki iri damla düştü gözünden. Bir insanın 70 yılda akıtacağı gözyaşını taşıyan

iki iri damlaydı gözden Kash'ın sağ el başparmağının son boğumuna düşen. Samu evden ayrılırken arkasından bakan Kash, bin pişmandı onu dövdüğü için; ama olan olmuştu bir kere. Ondan özür dilememişti. Samu duygulu bir çocuktu. Bir kere özür dileseydi Kash, onu affedebilirdi; ama dilemedi. Samu gittikten birkaç gün sonra aklı başına geldi ve dönünce ondan özür dilemeye karar verdi.

Sigara içmemesine rağmen, 1846 tane çakmaktan oluşan bir koleksiyonu vardı Samu'nun. Büyük kavgadan iki ay önce abi kardeş gezmeye gitmişlerdi ve antikacının vitrininde altın kakmalı bir çakmak görmüşlerdi. Samu çok beğenmişti bu çakmağı; ama pahalı olduğu için alamamıştı. Kash:

- Tır şoförü olunca alırsın, çok para kazanacaksın ya!

diyerek her zamanki gibi alay etmişti onunla.

Kash, Samu'nun gönlünü almak için, harçlıklarından biriktirdiği parayla beraber, çakmağın satılmaması için dua ederek antikacının yolunu tuttu. Nefes nefeseydi. Çakmak, Samu'nun gözüne değdiği yerde olduğu gibi duruyordu. İçeri girdi Kash,

- Bu çakmağı istiyorum.

dedi ölecek gibi öksüren yaşlı adama. Kararlı müşteriyi gören antikacı derhâl zam yapmasına rağmen, hiç acımadı parasına ve çakmağı alıp eve döndü. Kardeşinin geleceği zamanı sabırsızlıkla bekliyordu.

Aradan 15 gün geçti. Perşembe günüydü. Kash, Samu'yu karşılamak için büyük planını ve çakmağını yanına alarak havaalanına gitti. Ona sarılıp tokalaşırken avucuna büyük hediyeyi koyacak ve özür dileyecekti ondan. Beklenen uçak geldi. Tatilciler tek tek çıkıyor ve sevdiklerine sarılıyorlardı. Samu yoktu gelenlerin arasında. Son olarak boynunda tur şirketinin tanıtım kartı olan yetkili çıktı kapıdan. Kash, adama yaklaştı ve Samu'yu sordu.

- Siz Samu Barkudza'nın yakını mısınız?

dedi adam abisi olduğunu öğrendiği tedirgin Kash'a ve içeri girdi tekrar. Birazdan bir polisle geri döndüğünü görünce boğazında Naravenya düğümlendi Kash'ın ve omuzları iki yanına düştü. Polisin elinde olmaması gerekiyordu onların; ama elindeydi, Samu'nun çantası ve pasaportu. Kesker Nehri, kahretsin ki dünyanın en büyük nehriydi ve Samu birkaç gün önce bu koca suda alabora olan o teknenin içindeydi. Elinde sıkıca tuttuğu çakmağı öyle bir sıktı ki çakmak alev alıp ciğerini yaktı Kash'ın. "Yalancı cennet" diye ün yapmış Kesker, Kash'ın cehennemi olmuştu. Alabora olan teknede 16 kişi vardı ve yarısı ölmüştü. Kash hiç olmazsa Samu'nun cesedine sarılmak istedi; ama bu da mümkün olmadı; çünkü Samu nehirde cesedi bulunamayan iki kişiden biriydi.

Yıkıldı Kash. Annesi bu acı haberi kaldıramadı, 2 ay sonra bir gece vakti avucunda küçük oğlunun

resmiyle geri dönüşü olmayan o en uzun uykuya dalıp Samu'suna gitti.

Aradan tam 24 yıl geçmesine rağmen Kash bir türlü kendini affetmiyordu. Her seferinde eline düşen son gözyaşını kokluyor ve derinden ağıt yakıyordu altın kakmalı çakmağa bakarak. Bütün olanlara rağmen Samu'nun öldüğüne asla inanmıyordu ve hiçbir zaman inanmayacaktı. Günde en az iki paket sigara içen Barkudza, yanından hiç ayırmadığı çakmağı bir gün sahibine vereceğini düşlüyordu. Kimse farkında değildi; ama o yaktığı her sigarada alev alıp yanıyordu.

Ağlamayı pek beceremeyen Barkudza, o gün film bitene kadar ağladı. Çok ağladı. Kızına mı, karısına mı, kardeşine mi ağladığını kendi bile bilmiyordu. Sadece ağlıyordu. Haftalardır beklediği mektup ceketinin iç cebindeydi ve aklına gelmiyordu bu.

Televizyonun karşısında sızan başbakan sekize doğru uyandı. Oteldeki misafiriyle saat 9:30'da buluşacaktı. Duş aldıktan sonra koyu gri pantolonun üstüne beyaz gömleğini ve siyah ceketini giydi. Aksesuar olarak Verland'ın bayrağını temsil eden kırmızı siyah renkli kravatıyla beraber beyaz mendilini taktı. Gardırobunda 250'den fazla kravat ve mendil vardı. Babasının tavsiyesiydi bu.

Dipsiz Göl'e taş attıkları günlerden biriydi yine. Hava kapalıydı. Yağmur bastırınca babası, ıslanmasın diye oğlunu ceketinin altına alıp koşarken ona şunları söyledi:

- Çok büyük bir adam olacaksın yavrum. Bir gün seni bütün dünya tanıyacak. Büyük adamları etkilemek istiyorsan onların bayrak renklerinden kravatlar yaptır kendine. Senin boynunda kendilerine ait bir şey görürlerse farkında olmadan evlerinde oldukları hissine kapılırlar.

Barkudza babasını her zamanki gibi ciddiye almış ve onun dediği gibi yapmıştı. Kırmızı siyah kravat çok da hoş durmuştu beyaz gömleğinin üstünde. Çıkardığı ceketinin ceplerini boşaltırken Akıl Almaz'ın mektubunu fark etti. Eviyle otelin arası yaklaşık 45 dakikaydı. 'Yolda okurum' diyerek elinde tuttuğu mektupla dünkü çamur deryasından eser kalmamış olan arabasına bindi. Barkudza zavallı şoförün arabayı temizlemek için neler çektiğini tahmin ediyordu. Teşekkür etti şoförüne. Başbakan insanların yaptıklarının fark edilmesinin, onlar için muhteşem bir motivasyon unsuru olduğunu biliyordu ve detayları asla atlamıyordu.

- Çalışacak mısınız efendim?

diye sordu şoför, dikiz aynasından Barkudza'ya bakarak. Kafasıyla 'Evet' anlamına gelen bir işaret yapınca şoför hemen teypte hazır bulunan şarkıyı açtı. Barkudza arabada çalışırken hep aynı müziği dinlerdi. İnsanın aklına, başbakanın klasik müzik dinlediği geliyor; ama o klasik müzikten pek hoşlanmazdı. Bir Kızılderili müziğiydi onun yüksek sesle dinlediği. Kartal çığlıklarıyla başlayan o şarkıydı bu. Gökyüzünün yırtılmasını andıran tarifsiz çığlığın eşliğinde, dün kaçak olarak okuduğu mektubu büyük bir merakla tekrar okumaya başladı.

Ne oluyor ya?

Sana çok kızdım; çünkü sen hiç dondurmadan bahsetmiyorsun artık. Hep üretim, hep para... Herkesle aynısın. Hani dondurma? Anlaşmayı bozma, dondurma işinden bahset.

Sabahlara kadar uyuyorsunuz. Üstelik mecburmuşsunuz gibi her gece uyuyorsunuz. Ah ben, ben olacağım ki senin yerinde! Hedefi olmayanı asardım, sabah uyanmayanı kuyuya atardım. Senden başka hiç kimsenin hedefi yok! Neden? Herkes erken kalksın artık ve adam gibi dondurma yesin. Neden kimliklerde kan grubu yazıyor da, insanların hangi dondurmayı sevdikleri yazmıyor. Yaz kardeşim, 'Bu adam kakaolu sever.' ya da 'Hedefi çilekli dondurma.' Bu kadar zor mu yani kimliğin kenarına bir kutu açıp içine 'vanilyalı' yazmak. Hatta kutu bile açma, kimliğin üstüne yaz gitsin! Belki adam kaza geçirir, konuşamaz. Ona son nefesinde bir külah dondurma ısmarlamak bu kadar mı zor? Erken kalkın yaa... İşimiz gücümüz yok, biz bile erken kalkıyoruz.

Akıl Almaz Adam'ın önce hedeften bahsetmesi ve bunu dondurmayla kimliğe bağlamasının sırrını işte şimdi çözmüştü başbakan. Kimliklere hedef yazmak! Gerçekten de Barkudza sadece kendisi için bir hedef belirlemişti. Hâlbuki herkesin bir hedefi olmalıydı ve bunun kimliklere yazılması çılgın bir fikirdi ki vatandaşlarına tıpkı mektupta anlatılmak istenen gibi uluslararası birer hedef belirleme

zorunluluğu getirmeyi planlıyordu. Eğer bunu başarabilirse ülkesi 5 günde tanınmaz hâle gelebilirdi. Bütün büyük filozoflar hedef tespitinin gücünden bahsediyordu; ama kimse Naravenya'da bu konuyla ilgili somut bir adım atmamıştı. Barkudza soğuk terler döküyordu arabasının sağ arka koltuğunda. Neden düşünülmemişti bu? Her insan farklı yaratılmıştı. Her insan dünya çapında kabiliyetlerle donatılmıştı; ama kimsenin dünya çapında bir hedefi yoktu. Mektubu okumaya devam etti:

> **Güneş bize 'Uyan!' diyor, anında uyanıyoruz. Orada güneş yok mu yoksa? Bizimki çok sinirli, geçenlerde bir şey yaptı. Hepimiz o günden sonra güneşle uyanmaya başladık; ama ben anladım... Saatleri ileri aldı, hem de üç saat! Sen de saatleri ileri al, bak gör neler oluyor?**

Saatleri ileri almak mı? Ne dâhiyane bir teklifti bu. Saatlerin ileri alınması durumunda olacakları düşündü Barkudza. Saatler üç saat ileri alınırsa Akıl Almaz Adam'ın dediği gibi insanlar güneşle uyanacaklardı. Bu da yılda 50 milyar NS'lik bir enerji tasarrufu demek oluyordu. Güneş enerjisinden azamide faydalanmanın daha pratik bir yolu olamazdı. Zorla insanları erken kaldırmak mümkün değildi. İlkokuldan itibaren eğitimler vererek erken kalkmayı örgütlemekse en az 20 yıl sürerdi. Oysa sadece saatleri 3 saat ileri almak, 9 gibi mesaiye başlayan insanların 6 sularında işinin başında olması demekti ki bu da büyük bir inkılaba denkti.

Yani neden uzatıyorsun, anlamıyorum. Hemen yapmazsan bunu, benle bir daha konuşma!..

Mektubun en anlamlı cümlesi buydu: 'Hemen yap!' Kaybedecek zamanı yoktu.

Dondurma işini de sakın unutma! İnsanların kimliğine yazarsan onlar da asla unutmazlar... Neyse, güneş geldi ben gidiyorum. Yoksa beni çok fena yapar. Kuyuya atıyor yaa... Çok derin, hiç tavsiye etmem. Sen de dene, bak kimse kıpırdayabiliyor mu? Kimse dondurma yiyenlere dokunabiliyor mu? Hem sen başbakansın. Bir gün kalkıp 'Bundan sonra herkes siyah gömlek giyecek, beyaz gömlek giyeni kuyuya atarım!' desen kim beyaz gömlek giyebilir bir daha? Güneş kadar da mı havan yok senin?

Hiç uğraşamayacağım seninle, uykum var...

Doğru söylüyordu Akıl Almaz. Gerçekten de 'Herkes siyah gömlek giyecek!' dese ve bir de ceza koysa işin ucuna, kimse siyahtan başka bir şey giymeyecekti. Hatta birisi konuyla ilgili dava açacak olsa bile siyah gömlekle gidecekti mahkemeye. Naraven halkı o kadar tepkisizdi ki bırak başka renkli gömlek giymenin yasaklanmasını 'İki ayak üstünde yürümek yasak!' dense buna bile asla itiraz etmez 'Hangi ayakla yürüyelim?' diye sorarak seksek giderken hata yapmamaya çalışırlardı. Berbat bir durumdu bu ilk bakışta; ancak bu hâldeki bir halkla devrim yapmak anlık bir mevzuydu.

Akıl Almaz Adam'ın mektuplarının sonundaki aceleciliğin sebebini çözemiyordu Barkudza. 'Güneş geldi, gidiyorum!' da ne demekti? Acaba bu mektubu sabaha karşı mı yazmıştı Akıl Almaz Adam? 'Kuyuya atmak' ne anlama geliyordu? Son derece basit olan cümlelerin arkasında haddinden fazla derin manalar olduğunu biliyordu. Detayları atlamamak için anladığına emin oluncaya kadar tekrar tekrar okudu mektubu ve büyük bir titizlikle zarfın içine koyarak ceketinin iç cebine yerleştirdi. Otele varmak üzereydiler.

Saatine baktı Barkudza, 9:25'ti. Tepeden tırnağa bir tasarım harikası olan otelin müdürü karşıladı başbakanı. Asansörle 28. kattaki restorana çıktılar. Başkan gazetesini okuyordu. Barkudza ona yaklaşınca Pelluccio ayağa kalktı. Açık büfe kahvaltı vardı. Barkudza, başkanın bitpazarındaki karmaşayı andıran kalabalık tabağını görünce her sabah kaysıyla yaptığı kahvaltıyı erteleyerek ona eşlik etmek için kendine hızlıca bir tabak hazırladı ve yerine geçti.

Keyifli bir sabahtı. Sonra kalktılar. Verlandlılar bir yerden ayrılırken uğur getirdiğine inandıkları için büyük küçük herkesle tokalaşıyorlardı. Pelluccio da Verlandlılara ait bu geleneği bozmadı. Otelin sahibinden kat görevlisine kadar orada bulunan herkesle tek tek tokalaştı ve havaalanına gitmek üzere başbakanla birlikte üst katta hazır bulunan helikoptere yöneldi. Murannas önden gitti ve iki hüzünlü başkan için helikopterin kapısını açtı. Konuşmuyorlardı. Çok sevdiği arkadaşından ayrılan iki vefalı dostun görüntüsü vardı helikopterin arka bölümünde. Ara ara birbirlerine bakıyorlardı. Gülümsüyordu; ama 'dokunsan ağlar mı?' diye tereddüt etmezdin Pelluccio için. Barkudza aynı

dava için ayakta ölen savaşçı dostuna bakar gibi gururla baktığı Pelluccio'nun elini kavradı, inen helikopterin içinde yükselen hüznün eşliğinde:

- Haftaya kimseye söz verme dostum. Eşimle beraber size kahve içmeye geleceğiz!

Pelluccio buğulanmış burnunu çekti:

- Seni bekleyeceğim büyük adam.

diyerek Murannas'ın açtığı kapıdan aşağı indi, indiler. Başkanın Verland bayraklı özel uçağının önünde sarıldılar. Pelluccio, Verland'a giden merdivenlere doğru yürüdü, Barkudza el salladı. Naraven geleneklerine göre, biri uğurlanırken gözden kaybolunca kadar beklemek gerekiyordu. Barkudza da epeyce baktı uçağın arkasından; ama gelenekten değildi onun bu uzun bakışı...

Uçak gözden kaybolduktan sonra helikopterine bindi. Murannas, elindeki telefonu başbakana uzatarak,

- Efendim, Harzon'dan bakan bey arıyor...

dedi. Milli koşucular vardı Harzon'da ve oğlu da bu millilerin arasındaydı. Bakan büyük bir müjde için arıyordu başbakanı. İlk altın madalyayı, 100m koşusunda imkânsız denilen bir dereceyle 9:43'le dünya ve olimpiyat rekoru kıran Lomre almıştı. Bu, o güne kadar Naraven atletlerin ya da bütün atletlerin elde ettiği en çılgın dereceydi. Bir babanın gururuyla,

- Yanında mı Lomre?

diye sordu bakana. Lomre yoktu. Arkadan sevinç çığlıkları geliyordu.

- Neyse, orası çok kalabalık... Onunla gurur duyduğumu söylersin...

dedi başbakan ve sevinçle pilotun omzuna dokundu,

- Şampiyonun babasının odasına götürün, dedi.

Yol boyunca Barkudza'nın sağ dizi henüz berabere olan bir final maçının son raunduna çıkmaya hazırlanan boksör gibi sallanıyordu. Makamına geldi. Herkes kutluyordu Başbakanı. Telefonlar, ziyaretler devam ederken o asistanı Yashe'yi aradı:

- Canlı yayın ekibini gönder!

Belli ki herkes gibi o da oğlu Lomre'nin başarısını kutlayacaktı. Gerçi bu alışıldık bir durum değildi. Başbakan canlı yayına çıkmadan günler önce duyurulurdu bu medyaya. Bu bir ilkti. Bütün televizyon kanallarına başbakanın konuşacağı duyuruldu derhâl ve canlı yayın ekibi Barkudza'nın odasına girdi. Birkaç dakika içinde her şey hazırdı. Yashe:

- Efendim istediğiniz başka bir şey var mı?

diye sordu.

- Kapıyı kapat ve çık.

dedi Barkudza ve makam sandalyesinden kalkıp yan olarak masasının üstüne oturdu.

- 3, 2, 1, yayındayız.

dediler... Kameramanın gördüğünü bütün Naravenya görüyordu.

- Saygıdeğer Naravenya'lılar. Şu anda Naravenya'da saat 14:12 Başbakanınız Kash Barkudza konuşuyor. Çok zamanınızı almayacağım.

dedi ve masadan kalkarak duvarda asılı bulunan asırlık saate yöneldi. Eliyle kameraya 'yaklaş' direktifini verirken saati gösterdi:

- Bu gördüğünüz saat Naravenya'nın resmî yerel saatidir. Çok üzgünüm, maalesif bu saat yanlış ayarlanmış. Şimdi hataları düzeltme zamanıdır. Lütfen sizler de evlerinizde, işyerlerinizde benim yaptıklarımı yapın!

dedi ve saatin kapağını açtı. Sanki dokununca yer yerinden oynayacakmış gibi dikkatli, titiz ve yavaş bir şekilde dokunduğu yelkovanı bir tam tur çevirdi.

- Değerli halkım, artık Naravenya'da saat, 14:13 değil, 15:13'tür... Ayaküstü gerçekleştirdiğimiz bu saat değişikliği, yıllık periyotta toplam 15 milyar sereslik bir enerji tasarrufu anlamına gelmektedir, kutlu olsun!

İzleyenler ne olup bittiğini anlamamışlardı. Barkudza saatin yelkovanını aynı ciddiyet ve titizlikle kameraya bakarak bir kez daha çevirdi,

- Naravenya'da saat artık 16:14'tür. Az önce 15 milyar seres olacağını açıkladığım yıllık kârımız, bu basit yelkovan turuyla 30 milyar serese çıkmıştır, kutlu olsun!

diyerek yelkovanı bir tam tur daha çevirdi ve saatin kapağını kapatıp şunları söyledi:

- Çok saygıdeğer halkım!.. Şu andan itibaren saatimiz 17:15, yıllık kârımız ise 45 milyar serestir, tekrar kutlu olsun! Öte yandan 17:00'de paydos eden resmî dairelerimizde çalışan personelimiz şimdi evine gidebilirler. Sizi bugün 15 dakika fazla çalıştırdığım için özür dilerim çocuklar!..

Zekânın gülümseme olarak yüze vurduğu anlardan birindeydi Barkudza. Naravenyalılar tam olarak ne olduğunu anlamamışlardı; ama başbakan ne yaptığını çok iyi biliyordu. Saatlerin üç saat ileri alınmasıyla güneşi kucaklamak aynı şeydi. Bu yeni saat uygulamasıyla ertesi sabah Naraven halkı güneşle uyanacaktı. Ortalama olarak güneşin doğmasından üç saat sonra uyanan Naravenler, bundan sonra yine sekizde uyanacaklardı; fakat saatler üç saat ileri alındığı için, uyandıklarında güneş daha yeni doğuyor olacaktı ve güneş enerjisinden en iyi şekilde faydalanabileceklerdi. Akşam saat beşte paydos eden kurumlar yine aynı saatte işi bırakacaklardı; ancak yeni saat uygulamasıyla evlerine akşam değil, günün tam ortasında geleceklerdi. Böylece ailelerine daha çok zaman ayıracak ve her günü tatilmiş gibi yaşayacaklardı.

Barkudza kendini takip eden kameraya bakarak üzerinde 1000 şaibe olan yamalı sandalyesine geçti ve konuşmasını şöyle sürdürdü:

- Sizleri şerefimle temin ederim ki saatlerin ileri alınmasıyla elde ettiğimiz yıllık maddi kazancımız, elde edeceğimiz

manevi tatminle kıyas bile edilemez. İçiniz rahat olsun, akrep ve yelkovan üzerinde gerçekleşen bu basit 3 turla, çok yakında dünyaya hükmedeceğiz...

Yüzündeki gurur gün kadar aşikârdı, gün de bu yüze artık aşinaydı. Asıl konuşmasını bekledikleri konu hakkında hiçbir şey söylemeyen Barkudza tabii ki bu detayı da atlamadı ve sözlerini,

- 100m koşusunda, 9:43'lük derecesiyle dünya şampiyonu olan milli atletimiz Lomre Barkudza'yı da bu büyük başarısından dolayı kutluyorum. İyi akşamlar!..

diyerek bitirdi. 'İyi akşamlar' demişti; ama güneş daha tepedeydi. Kamera kapandı, ilgili birimler, yeni saat uygulamasını tüm dünyaya yazılı olarak bildirdiler.

Başbakan da yeni saate göre akşam olduğu için evine gitti. Uzun zamandır annesinde kalan Bayan Barkudza'nın evde olduğunu görünce mutlu oldu. Leedara, uluslararası bir spor kanalından dünya şampiyonu olan oğlunu seyrediyordu. Barkudza hiçbir şey demeden, büyüyü de bozmadan sessizce televizyonun karşısına oturdu. Lomre'nin bitiş çizgisini geçtiği andı. Yüksek olmayan bir sesle, ne dediği anlaşılmayan ifadelerle 'Aslan oğlum benim!..' kıvamında sözler söyleyerek içten içe seviyordu başaran yavrusunu Bayan Barkudza. Bağırmaktan sesi kısılmıştı aslında; ancak kızgın olduğu için gizli sevinerek sinirli olduğunu hissettirmek zorundaydı sanki kocasına. Detaylardan gökyüzüne yol yapan başbakan elbette ki anlamıştı karısının yapmak istediğini, özgürce sevinsin diye laf attı:

- Hop hop!.. Nereden senin oğlun oluyormuş? O benim oğlum bir kere.

Gülüştüler. Aralarındaki gerginlik tamı tamına 9:43'e bölündü. Bu sırada arkadan biyonik bir ses duyuldu:

- Ben ondan daha hızlı koşarım.

Evde bulunan eski küçük araba vantilatörünü çalıştıran bacaksız, pervanenin arkasından konuşuyordu. Böyle yapınca rüzgâra takılan ses, elektronik bir boyut kazanıyordu. Dikkat çekmeye çalışan Jalen bunu o gün keşfetmişti. Barkudza yerinden kalkıp oksijenini kucakladı ve karısının yanına geçti. Televizyonda, aşılması zor bir başarıya imza atan oğlu vardı. Bir baba için daha büyük bir gurur olamazdı herhâlde. Karısının elini tuttu. Barkudza'yı cezalandırır gibiydi, elini hiç kıpırdatmayan Leedara. Birkaç saniye sonra başbakan da elini gevşetti. Lomre Barkudza'ya mikrofon tuttular:

- Bu başarıyı öncelikle dünyanın en muhteşem kadını olan anneme, dünyanın en karizmatik adamı olan babama ve dünyanın en muhteşem şeyi olan kız kardeşim Jalen'e, sonra da halkıma armağan ediyorum.

Bayan Barkudza, dolan gözleriyle kocasının elini 'başardık' manasında sıktı. Reklam girince kolundaki saate baktı:

- Bugün erkencisin.

- Yok karıcığım. Erken değil, saat altıya geliyor.

dedi Barkudza kendi kolundaki saate bakarak. Kadın saatinin durduğunu düşünerek duvardaki saate baktı:

- Sen iyi misin Kash, saat daha üç bile olmadı.

Ne dehşet verici bir manzaraydı o!.. Başbakanı olduğu Naravenya'sını ikna edip gelmişti; ama karısıyla saati tartışıyordu. Oysa tartışmasına hiç gerek yoktu, o da tartışmadı zaten.

- Affedersin hayatım, benim saatim ileri gitmiş biraz.

diyerek ceketini çıkarıp içine bir daire sığacak kadar büyük olan mutfağa gitti. Yemekle arası pek yoktu, acıktığını sofraya oturmadan hissetmiyordu Barkudza. Keyfi yerinde olunca tencereleri karıştırmak hoşuna gidiyordu. Ya da Barkudza tencereleri karıştırıyorsa neşesi yerinde demekti. Dişine göre bir şey yoktu tencerelerde. Masanın üzerindeki gazeteleri, aradığı gazeteyi bulmak için karıştırdı ayaküstü. Foondee... Onun aradığı gazete buydu. Hyll Yavelli'nin çalıştığı gazete. Kapağında 'Yılın Röportajı 12. sayfada...' yazıyordu. Pelluccio'yla başbakanlık binasında yapılan röportajdı kastedilen. 12. sayfayı açtı ve bir sandalyeye oturdu. Bol resimli olan sayfanın sol üst köşesinde Yavelli'nin gülen vesikalık bir fotoğrafı vardı. Röportajı okuma süresi kadar baktı başbakan genç gazetecinin resmine. Güzel bir kızdı. Kumraldı; ama sanki sarışındı ya da esmer. Gözleri kahverengiydi; ama sanki maviydi ya da yeşil... Bu bir kadındı; ama sanki bütün kadınların toplamı gibi bir şeydi. Gözünü alamıyordu resimden. O bir başbakandı; ama sanki âşıktı. Bu durumdan rahatsız olmuştu; ama sanki memnundu. 'Dondurmalı Başbakan Barkudza ve Onun Çocukluk Arkadaşı Tespihli Başkan Pelluccio' başlıklı röportajı okumaya başladı. İlk karede Verland'ın

başkanı Pelluccio'nun tespihli fotoğrafı, fotoğrafın altında ise o gün konuşulan her şey vardı. Sonra Barkudza'nın, tespihi genç gazeteciye uzattığı anın fotoğrafı ve diğer detaylar... Son karede ise iki başkanın izlediği Yavelli'nin tespih çekme sahnesi vardı. Altında ise aynen şunlar yazıyordu. 'İşe yarıyor, ben Pelluccio'yla röportaj yapan tek gazeteciyim.' Röportaj çok başarılıydı; ama Barkudza'nın aklında bu röportajdan sadece kızın sol üst köşedeki vesikalık bakışı kalmıştı. Utanmasa kesip cebine koyacaktı o resmi. Gözünü alamıyordu. Mutfağın kapısı sertçe açıldı, gelen Bayan Barkudza'ydı:

- Yaa sen ne yapmaya çalışıyorsun yine?

dedi, sinirliydi. Barkudza karısı tarafından sevgilisiyle basılmış âşık gibi kıpkırmızı oldu. Gazetenin 14. sayfasını çevirerek en yakın ağacın arkasına saklandı. Sonra da gazeteyi tamamen kapatıp ağacın içine girdi. Acaba karısı anlamış mıydı Yavelli'ye âşık olduğunu? Korkulu gözlerle ağacın kovuğundan,

- Ne oldu, ne yaptım ki?

diye seslendi. Tedirgindi.

- Saatleri ileri almak da neyin nesi?

diye çıkıştı Bayan Barkudza. Saatleri ileri aldığını unutmuştu Kash, genç kızın gözlerine bakarken. Derin bir nefes aldı rezalete 3 kala:

- İleri almam gerekiyordu, ileri aldım. Bu ülkeyi ben yönetiyorum. Sen de benim vatandaşlarımdan birisin sadece

ve ben vatandaşlarımla tartışmam. Haddini aşmasan iyi edersin Bayan Barkudza.

dedi ve Leedara'ya bir başbakanla evli olduğunu hatırlattı. Sonra ideal koca edasıyla mutfaktan çıkarken, karısının yanında durdu ve mutfağa girmeye hazırlanan hizmetçi kızın da duyacağı şekilde:

- Hadi karıcığım, yemek yiyelim!

dedi. Zamansız bir öğündü; ama yeni saat yediye geliyordu. Öte yandan Barkudza sofraya oturduğu zaman elektrikle çalışan her şey kapatılır ve Yokusanna Yanardağı'nın eteklerindeki restoranda olduğu gibi sadece mumlar yakılırdı. 22 yıllık evliliğin olmazsa olmazlarından biriydi bu. Hiç aç olmasan kimseyle konuşmasan bile sofrada bulunman gerekirdi.

Sofra kuruldu, mumlar yakıldı. Lomre hariç tüm aile masadaydı ve onun tabağı boştu. Bayan Barkudza'nın iştahı yoktu. Dik tuttuğu kaşığıyla çorbasını karıştırırken boş tabağa bakıp hüzünlendi. Kash:

- Lütfen oğluma da yemek koy Sasyi ve unutma o bir şampiyon.

dedi hizmetçi kıza. Şaka yapıyor zannetti kız. Başı önündeki annenin çorbasına birkaç damla gözyaşı düştü irisinden. Kash, hizmetçi kıza kafasıyla 'Hadi…' dedi. Sasyi, Lomre'nin tabağına da çorba koydu. Sessizlik vardı sofrada. Birkaç dakika sonra Jalen, abisinin tabağına bakarak konuştu:

- Abim pek acıkmamış galiba babi.

Masaya neşe düştü, kasvet dağıldı ve yemekler yenildi.

Barkudza ileri saat uygulamasının yankılarını merak ediyordu. Televizyonu açtı. Yapılan açıklamalar yine menfiydi. Ana muhalefet lideri Hamzen konuşuyordu:

- Dünyayla olan ticaretimiz zarar görecek. Bu kadar kolay değil bu işler. Kendi kendinize kararlar alıp veremezsiniz. Başbakanı sağduyulu olmaya davet ediyorum. Eski köye yeni âdet getirip buna da devrim diyemezsiniz.

Aslında ne dediğini, neye itiraz ettiğini ya da neye itiraz etmesi gerektiğini bilmiyordu. Sadece tabanı istediği için iktidara yükleniyordu. Öte yandan tespihe de kafayı fena takmıştı:

- Başbakan galiba tespih çekip gece rüya görüyor, sabah da uyguluyor, komik. Devlet yönetmek ciddi bir iştir. Erken seçime gidilmeli. Başbakanın cesareti varsa saatleri değil, takvimleri ileri alsın.

Birçok yazar ve aydın, ileri saat uygulamasının bir devrim olduğu konusunda hemfikirdi. Bunun bir anda yapılmasınınsa adaptasyon sürecini zorlaştıracağını söylüyorlardı; ama hiç de öyle olmadı. Ertesi gün, herkes yeni saatle yani güneşle uyandı. Yüz yıldır o vakitlerde kuş cıvıltılarından başka bir sesin olmadığı Naravenya'ya her zamanki gibi doğmaya hazırlanan güneş bile şaşırmıştı bu işe. İnsanlar mutluydular. Birbirlerine o saatte 'günaydın' demenin zevki tarifsizdi; çünkü gün gerçekten yeni başlıyordu. Bir gün önce aynı saatlerde birkaç kedi ve kuşun hâkim olduğu kaldırımlar insan taşıyordu o gün Naravenya'nın bir

ucundan öteki ucuna. Öğle paydosu önceki günün kahvaltı saatine denk geliyordu o gün. Derken akşam oldu güya. Oysa daha öğlen yeni olmuştu. İnsanlar evlerine gittiler. Her akşam 'yoruldum' diyerek kafayı vurup yatan, çocuğunun yüzüne bakmadan uyuyan insanlar, bir pazar gününün öğle vaktindeymiş gibi huzur içindeydiler, sokaklar cıvıl cıvıldı.

Başbakan odasının penceresinden caddelerdeki insan seline bakarak sigara içiyordu büyük bir keyifle. Tekti, telefonu çaldı. Arayan spor bakanı Ronn'du. Mutlaka yeni bir başarıyı müjdeleyecekti:

- Efendim, çok üzgünüm. Kötü bir haberim var size.

diye titrek bir cümle kurdu bakan. Lomre'ye bir şey mi olmuştu, ne olmuş olabilirdi ki? Yüz bin senaryo, milyonlarca resim geldi gözlerinin önüne. Bir babanın telaşı ve bir başbakanın sorumluluğuyla sordu:

- Ne oldu, söyle?

- Doping efendim... Lomre doping almış. Üzgünüm!..

dedi Spor Bakanı Jalen'in vantilatörünün arkasından gelen sese benzer bir sesle. Başbakan yutkundu ve telefonu kapattı. Televizyon açıktı ve bütün Naravenya yutkunuyor, dünya sallanıyordu. 'Dünyayı kandıran adam' ibaresi alt yazı olarak geçiyordu Lomre'nin üstünden. Başbakan televizyona yaklaştı. Oğlunun yüzüne baktı. Ne düşündüğünü Kash Barkudza'dan başkası bilemezdi. Tüm kanalları gezdi. Her kanalda aynı haber dönüyordu. Derhâl Yashe'yi aradı:

- Kamera gönder. Gazeteciler de gelebilirler...

Banyoya gidip elini yüzünü yıkadı, aynaya parmağını uzattı o geceki gibi. Aynadaki adam da aynı anda parmağını Barkudza'ya uzattı. Nefes aldı başbakan, derin bir nefes. Konuşmaya hazır olduğunu hissedip odasına döndü sonra. Kapıda, gazetecilerden oluşan kuyruğu saymazsak arayan hiç kimse yoktu. Tıpkı iflas eden bir iş adamını aramadıkları gibi Barkudza'yı da arayan soran yoktu. Dün tebrikler yağıyordu başbakana ve kalabalıktı. Bugün hüzün yağıyordu ve tenhaydı... Kamerayla beraber gazeteciler de odaya girdi:

- Efendim oğlunuz doping aldı. Ne diyorsunuz?

- Oğlunuzun bu yaptığı siyasi gücünüzü ne yönde etkiler?

- İstifa etmeyi düşünüyor musunuz?

Ve benzeri sorularla başbakanı köşeye sıkıştırmaya çalışan gazetecilerin arasından kırmızı şapkalı Yavelli'nin gözlerinde, hayatı boyunca hep acı çekmiş babasını söndüremediği yangında kaybetmiş itfaiyecinin kederi vardı. Barkudza dudaklarını okudu kızın, titreyen kızıl dudaklarını:

- Üzgünüm, çok üzgünüm!..

diyordu. Sesi çıkmıyordu. Başbakanın yüzündeki tüm ifadeler buza kesmişti. Gazeteciler soruyor ve bunaltıyorlardı. Korumalar daha iyi görüntüleyebilmek için yaklaşmaya çalışan gazetecilere izin vermiyorlardı. Yakın çekim için sadece resmî kamera yaklaşabiliyordu başbakana. Herkes sabırsızlıkla Lomre Barkudza hakkındaki açıklamasını bekliyordu.

- 3, 2, 1, yayındayız...

- Değerli Naravenya'lılar. Şu anda saat 15:28, başbakanınız Kash Barkudza konuşuyor.

dedi. Yavelli'nin dışında odada bulunan herkesle tek tek göz göze geldi. Yutkundu. Ve sonra tekrar derin nefes aldı. Gazeteciler yıkılmış bir babanın yapacağı bitkin konuşmayı beklerken o tam aksine kameraya bakarak gür bir sesle cümleye girdi:

- Naravenya'nın en büyük sorununu az önce tespit etmiş bulunuyorum. Sizin hedefiniz yok! Zeki bir milletiz, buna şüphe yok! Ama zeki olmanız hiçbir şey ifade etmez; çünkü zekâ ve akıl çok başka şeyler... Ben zeki olana değil, akıllı olana saygı duyarım ve akıl ancak zekânın hedefle beslenmesiyle ortaya çıkabilen bir şeydir. Çok zeki bir adamın eğer bir hedefi yoksa aklı da yok demektir. Özetle 'Hedef, katsayı anlamına gelmektedir!' diyebilirim. Hedefin yoksa katsayın sıfıra denk gelir ki bu durumda süper zekâ olsan bile aklın sıfıra çıkar.

Ayağa kalktı. Not tutmaya çalışan gazetecilerden birine sordu:

- Delikanlı, hedefin ne senin?

Hiç beklenmedik bir soruydu bu! Gazeteci genç, sanki o güne kadar bunu hiç düşünmemişti. Bir hedef uydurmaya çalıştığı çok belliydi:

- Efendim, benim hedefim... Yükselmek... Aslında çok hedefim var!

İyice yaklaştı başbakan:

- Tamam işte, ne güzel. Madem çok, birini söyle o zaman?

Genç gazeteci bu soruya cevap bulamadı ve zaman kazanmak için,

- Hangisinden başlasam ki?

dedi. Herkes gence bakıyordu ve aynı sorunun kendine de sorulacağı endişesiyle bir hedef düşünüyordu gizli gizli. Aslında kimsenin belli bir hedefi yoktu. Barkudza yönünü başka bir gazeteciye çevirdi:

- Senin hedefin ne küçük hanım?

- Şey... Eee... Ben bir ev almak istiyorum efendim.

dedi gazeteci kız. Aradığı cevabı yine bulamamıştı Barkudza, hedefi ev almak olan kızın yanında oturan, karayağız delikanlıya yaklaştı:

- Sen söyle bakalım hedefini?

Arkadaşı ev almak istediğini söylediği için,

- Ben de bir araba almak istiyorum; uçak da olabilir.

dedi matrak gazeteci. Başbakan sinirlendi; ama belli etmedi. Başkasına soru falan sormadı; çünkü gerilecekti. Hakkında çıkan delilik tartışmalarına bir yenisini daha eklemek istemiyordu. Bu arada Yashe, Lomre'yi cep telefonundan arayıp başbakanın konuyla ilgili açıklama yapacağını bildirdi. Lomre derhâl en yakınında bulunan televizyonu açtı. Yanında Spor Bakanı Ronn da vardı.

Barkudza masasının tam önüne geçti:

- Bunlar küçük hedefler... Çok küçük hedefler... Hatta bunlar bana göre hedef medef değil. Dünya çapında hedefleriniz olmalıydı. Tıpkı milli koşucu Lomre Barkudza gibi...

Herkes güldü. Başbakan, acılar içinde kıvranan ve birkaç gün içinde ölmesi beklenen hastanın iyi çıkan raporlarıyla 2 ay daha yaşayacağını öğrendiği andaki kadar tebessüm etti. Babasının yüzündeki gülümsemeye karışmış acıyı sadece Lomre görebildi. 'Sona pişman' son pişmandı o. Başbakan sol kaşını yukarı çekip sağ elinin işaret parmağını havaya dikerek konuşmasına devam etti:

- Ama asla hırsın olmamalı, azmin olmalı. Bir kutu hapa ya da ilaca değil, boynunla omuzlarının üstüne iliştirilmiş o muhteşem küreye güvenmelisin. Yaptığın işi en iyi yapmak için aralıksız çalışmalısın.

Hikmetli şeyler söylüyordu, bir bilge gibi akıl veriyordu. Kameraya döndü tekrar,

- Şimdi beni iyi dinle Naravenya! Hedefin olacak, uluslararası bir hedefin... Eğer bu ülkede yaşadığın hâlde insanlığın huzuru için dünya çapında bir hedefin yoksa sen bu ülkede yaşamayı hak etmiyorsun demektir.

Salondakileri tuhaf bir korku sarmıştı. 'Hedefi olmayan, bu ülkede yaşamayı hak etmiyor!' da ne demekti? Gazeteciler kendi kendilerine bu soruyla mücadele ederlerken başbakan kameraya yaklaştı ve cebinden kimliğini çıkarıp Naravenya'ya tuttu:

- Bundan sonra kimliğinizde bulunan şu vatandaşlık numarasının tam üstünde mutlaka bir hedef yazacak. Büyük bir hedef, adam gibi bir hedef... Hedefsiz bir Naraven kalmayacak! Bana göre hedefi olmayan bir Naraven, pantolona yapışmış sümükten farksızdır!..

Dehşet bir şeydi bu!..

- Dinle şimdi ey Naravenya! 16 yaşına kadar mühlet tanıyorum sana. Düşün, taşın ve bir an önce hedef belirle. Ben 70 yaşındayım, yaşlıyım, emekliyim... gibi bahaneler geçerli değildir. Hedefini bul, yaşadığın bölgedeki nüfus müdürlüğüne git ve kimliğine hedefini yazdır. Marangozsan mesela, 'Dünyanın en iyi marangozu – 2025' yazdıracaksın kimliğine. 'İyi bir marangoz!' yazdıramazsın yani. Ayrıca hedefinin sonuna '...olmak istiyorum!' diye de yazdırmayacaksın. Ne olmak istiyorsan tarihiyle beraber sanki olmuşsun gibi yazdıracaksın. Büyük adam olmadan önce, büyük adammış gibi davranacaksın yani.

Gazetecilerden biri,

- Bir şey sorabilir miyim?

diyerek araya girmeye çalıştı. Başbakan soruyu duymadı bile. Gözü dönmüştü.

- İsminden önce hedefini söyleyeceksin. 'Ben 2025 yılının en iyi cerrahı Fydna Broll'üm.' diyeceksin sana ismini soranlara. Buna mecbursun. Konuya yaklaşımım despotça gözükebilir; ama bu asla benim sorunum değildir.

Bir diktatör gibi davrandığı düşünülen başbakan sonunda öyle bir laf etti ki gazeteciler büyük dillerini yuttular.

- Ayrıca bir detayı daha söylemem lazım: 31.12.2018 tarihine kadar hedefini belirleyip kimliğine yazdırmayanlar tespit edildiğinde, halk tarafından tanınabilmeleri için alınlarına ömür boyu çıkmayan siyah bir boya, kara leke niyetine sürülecektir. Çıkmayan boya diyorum ya, seçimlerde kullanılan o boya gibi değil, yara izi gibi bir şey. Adı üstünde, çıkmayan boya!..

Olacak şey değildi bu. Ne zaman çıkmıştı bu kanun, neden kimsenin haberi yoktu? Gazeteciler bunları düşünürken, başbakan cevap verdi:

- Bununla ilgili henüz bir kanun çıkmadı; ama şu anda tüm Naravenya'yla beraber bütün bakanlarımız beni izliyorlar. Birkaç gün içinde konuyla ilgili kanunun çıkmış olacağından hiç şüpheniz olmasın.

Tatbikî imkânsız gibi gözüküyordu bu söylenenlerin ta ki şu son cümleye kadar:

- Hedefi olmayan suç işlemiş kabul edilip lekelenecektir. Hedefi olanın hile yapması ise ihanet kabul edilecektir. Tıpkı Lomre Barkudza gibi. O, yüce Naravenya Cumhuriyeti'nin şerefiyle oynamıştır ve ilgili birimlerimiz vatandaş Lomre Barkudza'yı mevcut yasalara göre yargılamak için aramaktadırlar. Şanslı bir adammış ki bu ihaneti kanun çıkmadan yapmış. Yoksa onu hatırı sayılır yakınları bile kurtaramazdı ve ben Naravenya

Cumhuriyeti'nin başbakanı olarak Lomre Barkudza'yı vatan haini ilan ediyorum.

Son cümleyi söylerken çenesini sıkıyordu Barkudza. Hangi baba ya da babayiğit oğluna 'hain' diyebilirdi; ama Barkudza diyordu işte. Oğlu ülkeye geldiği anda tutuklanacaktı.

Dünyaya rezil olan genç atleti, babasının 'Vatandaş Lomre Barkudza' ifadesi yıkmıştı. Spor Bakanı Ronn, Lomre'ye bakmaya cesaret edemiyordu. Zira başbakanın en güvendiği adamlardan biri bakan Ronn'du ve onu Naravenya'ya götürmek de ona düşmüştü. Ya kaçacaktı ya da bakanla ülkeye geri dönecekti genç atlet.

Başbakana soru soracaktı gazeteciler; ama o, o an başbakandan ziyade acılı bir babaydı. Gazeteciler ilk defa insaflı davranıp başbakanın psikolojisini anladılar ve soru sormadılar. Birkaç gün önce ileri saat uygulamasını yine böyle bir konuşmayla başlatan başbakanın, 'hedef' konusunda söylediklerini de gerçekleştireceğinden kimsenin şüphesi yoktu.

Evine geldiğinde karısı hüngür hüngür ağlıyordu. Kızı Jalen:

- Babi o benim abimdi. Acımadın mı sen bana hiç? Kızım ağlar demedin mi hiç?

diyor ve tıpkı doğduğu günkü gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Karısı:

- Sen bir bencilsin Kash! Senden nefret ediyorum!..

dediğinde ise aklına Samu geldi. O da son kavgada aynısını söylemişti: 'Sen bir bencilsin Kash.' Başbakan

ağlamıyordu, çenesini sıkıyordu sadece. Acaba gerçekten bir bencil miydi? Açık olan televizyondan ortaya kusanları izliyordu. Oğlu, Barkudza'yı dizlerinin üstüne çökertmişti; ama her ne hikmetse muhalefet partileri hiç beklenmedik bir şekilde, Lomre Barkudza'yı savunuyorlardı. Mesela:

- İnsan hata yapabilir. Bu ceza çok ağır bir cezadır. Başbakanı merhametli olmaya davet ediyorum. Ona 'hain' demesi ilkel bir tutumdur.

demişti Başmuhalif Hamzen. Aşırı milliyetçi kanadın başkanı Emraz ise:

- Oğluna acımasızca davranan bir liderin, halkına neler yapacağını tahmin etmek hiç de zor değil. 20 yaşındaki her genç hata yapabilir. Adı üstünde: Hata! Hainlik suçlaması çok ağır!..

Oğlunu başkaları savunuyordu. Bir başbakanın akla zarar siyasetine bir babanın yüreği sızlıyordu. Ne yapmalıydı? Bu nasıl bir şeydi böyle, ne demdi bu, ne gamdı o öyle? O bir baba mıydı, bir başbakan mı? Neydi taşıdığı bedenin adı? Beden miydi dar olan, yoksa ruh muydu bedenden taşan? Anlamsız ve karanlık, yabancı bir belirsizliğin içinde yönünü bulmaya çalışırken hiç sebepsiz gözlerini kaybeden yetim bir çocuk gibi gittikçe kayboluyordu Barkudza.

Gazetecilerin büyük bir kısmı ertesi gün bu hadiseyi duygu dolu manşetlerle gazetelerine taşıdılar. Herkes Barkudza'yı suçluyordu. Hyll Yavelli ise başlığını 'Üzgünüm, çok üzgün!' diye seçmişti. Başbakan sadece başlığa ve kızın resmine bakıp hızlıca göz gezdirdi yazıya. Kızı Jalen, paçaları bir

karış kısa olan pijamasıyla ve en sevdiği oyuncağını kaybetmiş bir çocuğun mateme kesmiş yüzüyle mutfak kapısının eşiğine dikildi ve yalnız başına kahvaltı eden babasının dikkatini çekmeye çalıştı. Barkudza kızını fark edince yaklaştı ve onun o dolunaya benzeyen masum yüzünü tuttu. Söyleyecek bir şey bulamıyordu.

- Ne olur onu affet baba!.. Bir daha yapmaz baba! Ne olur baba!..

dedi Jalen, yanaklarından akan yaşlar babasının içine düşerken. Ona ilk defa 'baba' demişti Jalen. Son 24 saat içinde binlerce acı yaşamıştı Barkudza; ama onu en çok yaralayan, kızının ona 'babi' yerine 'baba' demesiydi. Gözleri nemlendi. Kızının saçını okşadı ve ilk defa onun büyüdüğünü fark etti; ama büyüyen sadece Jalen değildi. Aynı anda başka bir şey daha büyüyordu, Leedara'nın bavulu...

- Nereye gidiyorsun?

diye sordu gergin karısına.

- Oğluma gidiyorum tabii ki! Senden nefret ediyorum.

Barkudza kızına sarıldı ve kulağına:

- Seni dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Bir gün bana hak vereceksin yavrum. Bana inanıyorsun, değil mi güzel kızım?

Jalen babasının gözlerine bakarken burnunu çekip kafasını 'Evet' manasında salladı ve sımsıkı sarıldı babisine.

Başbakan, karısına hiçbir şey demeden arabasına binmek üzere evden ayrıldı. Gazeteciler etrafını sardılar:

- Ne olacak şimdi Lomre?

sorularına, yüzündeki karar tablosuyla,

- Onu Jalen bile kurtaramaz. Ben ihaneti affetmem. Ülkeye girer girmez tutuklanacaktır vatandaş Lomre. Daha önemli işlerim var, bu konu kapanmıştır.

diyerek makamına gitti. Toplantı odasına geçti; hedef belirlemeyle ilgili kara leke operasyonunun detayları için bakanları onu bekliyordu.

- Değerli çalışma arkadaşlarım! Bazen size danışmadan kendi kendime kararlar alıyorum. Kızmadığınızı biliyorum. Eğer hata yaparsam lütfen uyarın! Söylediklerim doğruysa da bütün imzaları tamamlayın ve derhâl uygulayın. Çok az zamanımız kaldı. İsminizi altın harflerle Naravenya semalarına yazdırmak boynumun borcudur. İtirazı olan varsa dinliyorum!

dedi dünden duygusal başbakan. Kimseden ses çıkmadı.

- Peki, ben de sizlere bu sadakatiniz karşısında Naravenya Cumhuriyeti'nin başbakanı olarak benimle olma şansı veriyorum. Artık bakanlar kurulu toplantısı diye bir şey olmayacak Naravenya'da; çünkü biz hep toplanmış olarak dolaşacağız. Yani beş yıl için vedalaşın ailenizle ve peşimden asla ayrılmayın. Ani kararlar vereceğiz. Her gün bir devrim yapacağız. Zor geliyorsa yapamam diyorsanız istifa edin ve hayatınızı yaşayın!

Kimse itiraz etmedi, kimse istifa da etmedi. Emin olmak için tekrar sordu başbakan. Yine itiraz eden çıkmadı.

- Peki, o hâlde herkes kravatını çıkarsın ve bütün bildiklerini unutsun. Şov başlıyor...

dedi ve kravatını çıkarıp çekmecesine attı. Belinden gömleğini çıkarıp dışarı saldı. Ayakkabılarını ve çoraplarını masasının altına fırlattı:

- Her şeyi unutun; çünkü hiçbir şeye ihtiyacınız yok! Sadece orada olmanız yeterlidir. Bir işi yaparken son işinizmiş gibi davranın. Başka hiçbir şey düşünmeden, sadece o işe odaklanın, orada olun yani. İlginizi dağıtacak ne varsa kurtulun onlardan.

diyerek bakanlarına ruhlarıyla bedenlerini birleştirmeyi, orada olmayı öğretti. Sonra tam 4 saat konuştu... Akıl Almaz Adam'dan aldığı kar tanesini bir çığa çevirdi ve konuşmasının sonunda herkese ölmeyi teklif etti yalın ayak Başbakan.

- Ölün! Hatta bir an önce ölün de işimize bakalım. İşten atılmak, bakanlıktan alınmak, vekillikten uzaklaştırılmak, ekmeksiz kalmak, aç susuz yaşamak... Bütün bu kaygılar ölümlülere hastır. Hiçbir ölü bunları düşünmez. O zaman kolayı var, öl ve kurtul!

Bakanlar, her yeri nükleer bombalarla donatılmış bir labirentin içinde, patlamaya 5 kala rastladıkları rehberi dinler gibiydiler. Hatasız konuşuyordu: 'Ölmeden önce ölmek!' İşte bu labirentten çıkmanın en kolay yoluydu. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmıyordu insanın. Az önce en fazla ölürdün, şimdi o da yok; çünkü biraz önce ölerek ölümü öldürdün.

Ölmek, sonsuz olmak demekti ve hiçbir insan sonsuzluğu reddedemezdi, etmediler de... Madde hiç saniyede 300 bin kilometre hıza ulaşamamıştı ya hani, o gün madde bilmem kaç milyon kilometre hıza ulaştı ki uzaktan bakanlar, bir tutam enerjiden başka bir şey görmüyorlardı odada.

Barkudza hayatındaki en büyük testi yapmaya, tıpkı kendi yaptığı gibi bakanlarına mal varlıklarını bağışlamalarını teklif etmeye hazırlanıyordu. Az önce 'ölün' demişti ve hepsi buna hazırdı. Bu teklife verecekleri tepki elbette ki olumlu olacaktı. Hayatlarından vazgeçenlerin, paralarından vazgeçmeleri tabii ki çok kolay olacaktı. Başbakan ayağa kalktı ve onlara,

- Az önce ölme sözü verdiniz dostlarım; ama ben bunu istemiyorum. Benim yaptığım gibi yapıp sadece mal varlığınızı Naravenya'ya hediye etmenizi istiyorum.

dedi hiç düşünmeden. Bir şey oldu ve bu sözlerle, karşı karşıya olduğu gözlere kırağı düştü apar topar. O ne kötü bir andı, gözlerdeki bu bakış sele sarmış bir dereden insanı alıp 20 yıl ötede bulunan okyanusun ortasındaki büyük gemilerin boğuştuğu dalgaların arasına taşıyan yelkeni yırtık bir saldı. 'Senin için ölürüm!' diyenler o zaman da vardı; ama iş paraya gelince tozdu, dumandı. Bunu tahmin etmeliydi. Biraz düşündü ve hemen rehavetten uyandı. Derine dalmak ciğer isterdi, yürek isterdi; el değmemiş, kire düşmemiş vefa isterdi. Bu ne çılgın bir tezattı böyle! 'Canımı veririm, yeter ki cebime dokunma!' Başbakan toplantıya ara verdi ve yan tarafta bulunan odasına

geçti, yanan beynini avucuna alıp 29 bakanını cüzdanlarının bozuk para cebinde bırakıp.

Birazdan Rafilis, Meetmel, Tim, Thaa, Molgun ve Nomas, Barkudza'nın kapısını çalarak içeri girdiler. Bu altı adam zaten belliydi ve başbakan büyük mitingde servetini bağışladığında onlar da bu özveriye dayanamamış, hatta daha önce neden düşünmediklerini sorgulayıp aynısını yapmak istemişlerdi. Barkudza 'Zamanı gelince siz de yapacaksınız!' diyerek kabul etmemişti bu teklifi. Bu arada kapının kapanmasına izin vermeyenler de vardı. İçeriye Barkudza'ya teslim olmaya hazır 15 bakan daha girdi. Yan odada boyası çıkmayan kâğıtlara esir olmuş 7 kişi kalmıştı sadece ve onlar bir daha asla olmayacaklardı. Azrail'le toplu ölüm sözleşmesi yapan bu harikulade azmin yanında barınamayacakları için istifa edip muhalefet saflarına geçmeyi ve Barkudza'ya küfretmeyi tercih edeceklerdi.

Her şeye rağmen o gece dünya siyasi tarihinde hiç rastlanmamış bir şey oldu ve başbakandan sonra 22 bakan daha mal varlığını ülkesine hediye etmeye karar verdi. Naravenya'da siyasetle uğraşmak zengin adam işiydi ve bütün bakanlar doğal olarak zengindiler. Bu kararla vatanlarına bıraktıkları servetleri azımsanacak durumda değildi. Sadece kendi çocukları için biriktirdikleri servetlerini, ülkenin bütün çocuklarına dağıttıklarını fark edince aldıkları haz, daha tarihe geçmeden başlamış oldu. Kendilerini ülkeleri için adadıklarına ilk defa inanmışlardı. Buydu işte, şaibeleri ortadan kaldıran tavır buydu. 'Ben kendimi ülkeme adadım!' demek böyle olurdu. Onlar taşın altına

ellerini sokmadılar; bir daha çıkmamak üzere bütün bedenleriyle taşın altına girdiler.

Barkudza'yı en çok sevindiren şeyse canlarını feda etmeye hazır bu 7 bakanın mallarını yanlarına alıp onu terk etmesiydi. Başbakan, malından cayanları yere düşürmeyen yepyeni bir elekle devam etti yoluna. Milletvekillerini topladı, açtı eleğini ve sallamaya, sarsmaya başladı. Birçoğu dayanamadı, tutunamadı ve tepe üstü düştü elekten. Düşünlere aldırmadı, onları da sadakatten sefil bakanlarının yanına, ait oldukları yerlere gönderdi ve hiçbirinden şüphe etmediği kahramanlarıyla yeni bir dönem başlatarak devam etti uzun koşusuna.

Eskiden bir başbakan işbaşına geldiğinde, 7 yıl boyunca bir şirketi yöneten genel müdür havasında olurdu. Oysa Barkudza için durum böyle değildi; bütün servetini ülkesine bırakınca birden şirketin sahibi gibi davranmaya başladı. Kimse ona 'Mal varlığını açıkla!' diyemiyordu bu yeni dönemde. Bakanlar için de aynı şey geçerliydi. Eskiden göreve gelen bakanlar işgal ettikleri makamı 7 yıl yönettikten sonra çekip gidiyorlardı. Dolayısıyla rüşvet alan veren olursa onu ahlaksızlıkla suçlayabiliyor ve siyasi partinin geleceği için fazla gürültü çıkarmadan meseleyi geçiştirebiliyorlardı. Bu sefer durum hiç de öyle değildi. Her şeyini vatanına bırakan bakanların devrinde rüşvet almak ya da vermek imkânsızdı. Bütün adanmışlığıyla varını yoğunu devletine verenin ülkesi için canını da feda edebileceğini herkes biliyordu ve böyle biri kesinlikle tehlikeliydi. Rüşvet alan biri artık devleti dolandırmıyor, bizzat bu koca yürekli

adamları dolandırıyordu ki buna kimsenin tahammül etmesi ya da göz yumması söz konusu değildi.

Bu davranış onları birer halk kahramanı yapmıştı. Nereye gidiyorlarsa gitsinler el üstünde tutuluyorlardı. İlk başta aileleri tepki göstermiş olsa da, halkın konuyla ilgili aşırı hassas tavrı bütün olumsuz tepkileri, onurlu bir duruşa dönüştürmüştü.

O gece bütün bilinenler unutuldu. Sabaha kadar, beş yıl boyunca yapılacaklarla ilgili kararlar alındı. Ortaya kuralsız bir bakanlar kurulu çıktı. Her yere beraber gidiyorlardı. Gördükleri her meseleye özel bir kanun çıkarıp gerekli düzenlemeleri geri dönüşü olmaksızın yapıyorlardı ki görmemeleri imkânsızdı.

Okul, hapishane, hastane, restoran... Her yere gidiyorlardı. Sonra geceleri bir otelde toplanıp sabahlara kadar konuşuyorlardı. Uykusu gelen odasına çıkıp uyuyordu. Barkudza'nın uyuduğunu görense pek olmadı.

Alışkanlıkları yıkan, ezberleri bozan bu olağanüstü adamın aleyhine söylenmedik söz kalmadı. Muhalefet kulisleri çalkalanıyor, herkes bir şeyler söylüyordu. 'Bir insanın bütün servetini devletine hediye etmesi, daha büyük bir beklenti içinde olduğunun işaretidir.' diyerek komik oluyordu birçoğu ve bu kadar büyük bir fedakârlığa rağmen hâlâ bu iddialara inananlar çıkıyordu; ancak onlar yine bir gece yarısı hiç kimseyi duymama kararı aldıkları için bundan etkilenmiyorlardı.

Gece toplantıları bitince Barkudza her gün sabaha karşı özel uçağıyla Büyük Beyinler İmparatorluğu'na gidiyordu. Günlük yapılan bu rutin geziler 4 saat sürüyordu. Uçakla Büyük Beyinler'e gitmek yarım saat civarındaydı. Bir de dönüş müddetini hesaba katarsak başbakanın toplam uykusu bir saat kadardı. Geri kalan zamanını Büyük Beyinler İmparatorluğu'nun başkanı Zuna Ramut'la geçiriyordu Barkudza.

Kash'la aynı yaşta olan Zuna, doğumu sırasında annesini kaybetmiş ve anne Barkudza tarafından emzirilerek büyütülmüştü. Onun anlatmasına göre önceleri Kash, annesinin sütünü kurutacak kadar emer, sonra da Zuna'nın tuttuğu memeye saldırırmış. Yani toplam sütün dörtte üçünü Kash içermiş. Anne Barkudza:

- İtiraf etmeliyim ki oğlumun daha çok emmesine izin veriyor, her seferinde de pişman oluyordum. 'Zuna, kısa boylu ve cılız olursa çok acı çekerim.' diye düşünüp üzülüyordum. Bir gün çocukları emzirirken kocam geldi. Durumu ona anlattım. Bana 'Kartal gibi' düşünmem gerektiğini söyledi. Kartal, yavrularının kavgasını sessizce izler, asla müdahale etmezmiş. Sonunda kaybeden ölür, kazananssa kartal olurmuş. 'Bu bir müsabaka, izin ver kim daha iyiyse o kazansın.' demişti. O günden sonra çocukların süt kavgasını bir futbol maçı gibi heyecanla izledik. Biraz vicdansızca gözükse de bunu gerçekten yaptık. Zaman geçti, bizden destek göremeyen Zuna kendi direncini oluşturdu ve hakkını almayı öğrendi. Kash'ın oyununu bozdu. O zaman gençtik. Şimdi Zuna'ya bakınca bu eğlencenin tadını çıkarıyorum; çünkü oğlum

Zuna, Kash'tan daha sağlıklı gözüküyor ve ben ikisiyle de gurur duyuyorum. İçim rahat, Zuna öz oğlumuz olsaydı da eminim, onlar emerken biz yine maç seyredecektik.

Dünyada 300 yıl yaşayacak 5 kişi varsa bunlardan biri Zuna Ramut olurdu. Sağlıklı bir adamdı. Mükemmel bir fiziği vardı. Cüssesi ile beyninin ahengi, balinanın okyanusla olan uyumu kadar kusursuzdu. Barkudza her sabah Büyük Beyinler İmparatorluğu'na geliyor, Ramut'la Ay Tutulması adındaki o binanın yerden 309m yukarıdaki bulutlara saplanan odasında özel bir toplantı yapıyordu. Hiçbir sinyalin alınıp verilemediği, dünyanın en güvenli yeri neresidir sorusunun mutlak cevabı niteliğini taşıyan bu odada alelade bir oturma grubu, küçük bir masa, iyi bir buzdolabı ve çay makinesinden başka bir şey yoktu. Her sabah saat 5:15–6:15 arası burada olan başbakan, kahvaltısını dolapta bulunan süt ve kaysıyla yine bu odada yapıyordu. Ramut'la Barkudza'nın ne konuştuğunu bilen hiç kimse yoktu. Toplantının en esrarengiz tarafı ise aynı saatlerde Carasudda'da maskeli olarak dolaşan o adamın da ara ara kahvaltıya iştirak etmesiydi. Ancak onun hakkında soru sormak yasaktı.

Kash, toplantı biter bitmez Carasudda'da görmesi gereken birimlere uğruyor, bilim adamlarını motive edip maskeliyle kucaklaşıyor ve makamına geri dönüyordu. Barkudza gittikten sonra maskeli adam da özel uçağına binip gözden kayboluyordu. Pazar günleri ise sabahın erken saatlerinde tüm bakanlarıyla beraber Büyük Beyinler İmparatorluğu'na gelip 309. metrede gün boyu süren toplantılar yapıyorlardı.

Maskeli adamın bulunmadığı bu pazar ziyaretlerinde, üretilen binlerce projenin uygulanabilirliği tartışılıyordu. Gazetelerin yarısını, buluş bakanlığı işgal ediyordu. Verdiği ilanlarla vatandaştan proje toplayıp kayda değer olanları imparatorluğa sevk ediyordu buluş bakanlığı. 'Kanser için fikri olan var mı?' diye çıkan bir ilana binlerce 'Ben varım!', 'Depremle ilgili projesi olanlar nerede?' sorusuna yüzlerce 'Burada' cevabı geliyordu. Meğer fikri olan ne çok insan varmış Naravenya'da yıllarca göz ardı edilen. İşte her hafta yapılan pazar toplantılarının maksadı, gelen bu projelerin içinden ayıklanarak ilk elemeyi geçenlerin uygulanabilir olanlarının tespit edilmesiydi. Kabul edilenler derhâl hayata geçiriliyor ve proje sahiplerine paraları gecikmeden ödeniyordu.

Sıradan bir okulu bitirdiği hâlde her konuda bilgisi olan ve profesörlere ders verecek kadar çok şey bilen Ramut, imparatorluğun kalbi kabul ediliyordu. Onunla tanışan hocalar akademik unvanlarını söylemeye çekiniyorlardı. O da tıpkı süt kardeşi gibi detayların adamıydı ve hiçbir teferruatı kaçırmayacak kadar akıllıydı. Başbakan onun için, 'Her şeyi bilen tek adam' yakıştırmasını yapıyordu. Ramut da Barkudza'yı hiç mahcup etmeyerek her seferinde bu ifadenin altını doldurabiliyordu.

Büyük Beyinler İmparatorluğu kurulmaya ihtiyacı olmayan bir güneş saati kadar mükemmel işliyordu. Her bilim adamı kendi ekibini ve sistemini kurmuş, istediği gibi çalışıyordu. 25.000 kişinin çalıştığı imparatorluk, üstten bakıldığında bir arı kovanından farksızdı.

Güney Harzon'daki facianın üstünden üç gün geçmişti. Oteldeki toplantı o gün erken bitti. Barkudza odasında yalnızdı. Oğlunu merak ediyordu; ancak onu direkt arayamazdı. Spor Bakanı Ronna'yı aradı. Güya ona işinin başına dönmesini söyleyecekti. Ronn, Kash'ı çok iyi tanıyordu:

- Herkes çok iyi, ben yarın akşam dönüyorum, yalnız dönüyorum.

dedi. Başka bir şey sormadan telefonu kapattı başbakan. İçi rahatlamıştı; ama oğlu Lomre'nin orada kalacağını, bakanın 'Yalnız dönüyorum!' ifadesinden çıkarması acı verdi. Uzandığı kanepede tavana bakarak düşünmeye başladı. Can sıkıntısıyla elindeki telefonu bir kalem gibi çevirirken kendine bile itiraf edemediği şeyler geldi aklına. Düşüncesini açık olan televizyondan geçen alt yazı darmadağın etti: 'Millenya'da deprem!' İlk hesaplamalara göre 8,4 şiddetinde olduğu tespit edilen deprem 68 saniye sürmüştü ve eğer bir mucize olmamışsa bu Millenya'nın haritadan silindiği anlamına geliyordu. Günlerdir ilk defa uyumaya hazırlanan başbakan makamına giderken ülkenin acil yardım kuruluşu olan Yakka da battaniye ve gıda yardımı yapmak için alarma geçti. Millenya, Naravenya'nın 8.000km kuzeyinde yer alan, küçük bir devletti. Kötü olan, Millenya'nın bir kutup devleti olmasıydı. Daha kötü olansa Millenya'da 4 ay sürecek olan karanlık mevsimin yeni başlamasıydı. Yani 4 ay karanlık vardı Millenya'da. Yakka'nın yardım tırları yola çıkmıştı. Başbakan, Ramut'u aradı:

- Facia bu Ramut, hemen gerekeni yap! Zamanımız yok!

40 dakika sonra Ramut, mücevher kutusuna benzer bir paketle başbakanın odasına girdi. Barkudza kutuyu açtı. İçinde aklın fikrin alamayacağı oranda minyatür elektronik devreler ve altında birer düğmesi olan bilardo topuna benzeyen 6 tane siyah küre vardı.

- Denediniz mi bunları?

diye sordu Ramut'a.

- Evet efendim denedik, hem de defalarca...

dedi Ramut. Başbakan:

- Sen harikasın. Şimdi hemen işinin başına dön, ben gidiyorum.

dedi. Bakanlarına da aynı direktifi verdi, sonra dışişleri bakanıyla tercümanını yanına alıp özel uçağıyla Millenya'ya uçtu. İnmek üzereydiler camdan aşağı baktığında, bir kutup devleti olarak aydınlatma teknolojisini abartan ve 'Dünyanın en ışıltılı ülkesi' unvanını elinde bulunduran Millenya'nın bütün ışıkları 8,4 şiddetindeki acımasız bir profesyonel tarafından topu topu 68 saniyede tamamen söndürülmüştü. Herhangi bir hayat belirtisi yoktu görünürde.

Pilot, haritadan havaalanı olduğunu zorlukla tespit ettiği harabeye uçağı indirdi. Alakasız birkaç insanın görevli niyetine bulunduğu meydanda, arama kurtarma ekipleri, yere inmiş tavanların arasında nefes arıyorlardı. Birazcık kendinde olanlarsa nereye gittikleri belli olmayan kıyamet ahalisi gibi umut kovalıyorlardı.

Havaalanları ekseriyetle şehirden uzak noktalarda olurdu. Buna rağmen burada bile yüzlerce ölü vardı. Şehrin merkezini düşünmek istemiyordu Barkudza, hesapsızca meydana inip yardım getiren yabancı uçaklara bakarken.

Gündüz olsa yine neyse, bir de bitmeyen geceye denk gelmişti bu tarifsiz facia. Karanlıktı, siyahtı; sadece sokaklar değil, bayrak bile simsiyahtı. Kıştı, kar yoktu; ama kuru bir soğuk vardı depremin 10 saat önce doğurduğu çocuğun bağrında. Barkudza telefonuna baktı, sinyal minyal yoktu. Dışişleri Bakanı Thaa'yı diğer devletlerin dışişleriyle iletişim kurması için havaalanında bırakarak içinde Ramut'tan aldığı mücevher kutusunun da bulunduğu sırt çantasını alıp tercümanıyla beraber yürümeye başladı. Çıkış kapısını soracakları kimseyi bulamadılar. Gelenlere yol göstersin diye çığlıktan yaratılmış kılavuzun peşine düştüler. Şehrin içine yaklaştıkça büyüyen feryatlar vardı Millenya'da. Enkazın altında can çekişen ve bir daha çıkabileceğine inanmadan ölümü bekleyenler, 'Nasıl ölmek istemezdin?' sorusuna cevap verirken düşünmeyeceklerdi. Son bir nefes daha almak için dua eden masumun katında, o an rastlayabileceği bir kurtarmacı, Azrail boğan bir meleğe dönüşüyordu. Bu adsız meleklerden biri yıkılmak için yel bekleyen son duvarın dibine oturmuş, kulağına dayadığı kırık radyoyla Millenya'nın son durumunu öğrenmeye çalışan o kurtarmacıydı. Barkudza radyodaki sese yaklaştı. Genç melek kırarcasına yumrukluyordu dizini. Millenya başbakanı kaldırıldığı hastanede hayatını kaybetmişti. O güne kadar çok deprem olmuştu dünyada; ama bir başbakanın öldüğüne ilk defa şahit olunuyordu. Başbakan

yardımcısı Luyena, üzgün olduğunu, ilgili birimlerin gerekeni yapacağını ve en kısa zamanda Millenya'yı eski hâline geri getireceklerini anlatıyor, milleti soğukkanlı olmaya davet ediyordu. Barkudza acilen kalabalığa gitmesi gerektiğini biliyordu. Kurtarmacı, pili bir saat sonraki haberlere de yetsin diye kapattığı radyosunu cebine koyarken Barkudza ile göz göze geldi. Tercüman;

- Bizi kalabalığa götürmek zorundasın, yoksa çok insan ölecek.

diye çevirdi başbakanın bakışlarını. Toz toprak içindeydi nefes avcısı. Barkudza'nın cilalı ayakkabılarına nefretle baktı.

- İnsanlar acı içinde kıvranırken siz evcilik oynuyorsunuz. Ya bana yardım edin ya da defolun başımdan!

diye çıkıştı, yanağında çamur vardı. Barkudza hiç sesini çıkarmadı ve başka birini bulma umuduyla uzaklaştı vatanperver delikanlının yanından.

Az ileride pijaması kolundan yırtık 12 yaşlarında bir kız çocuğu önlerini kesti. Soğuktu; ama kız bunu hissetmiyordu. Mutluydu, enkazdan çıkmadıkları belli olan bu iki yabancının kurtarıcı olduğunu seziyordu. Barkudza, Naravence:

- Yavrum bizi derhâl kalabalığa götür.

dedi. Sarı saçlarından enkaz dökülen kız dillerini bilmiyordu; ama söyleneni anladı ve arkasına Naravenya'nın başbakanını takarak koşmaya başladı. Barkudza epeydir göremediği Jalen'ini hatırladı seyrek adımlarla enkaza karışmış oyuncaklara basarken. Şehrin merkezine ulaşmak için koşmanın mantıklı bir davranış olmadığını biliyordu;

ama daha iyi bir fikri yoktu. İrkildiği korna sesiyle kenara çekildi. Araba Barkudza'nın önünde durdu. Bölgede bulunan kurtarma ekibinin aracıydı bu ve içinde az önce tartıştığı kurtarmacı genç vardı, yanağındaki çamurdan tanıdı başbakan onu. Kızla Barkudza'nın diyaloğunu duyamamıştı; ama uzaktan görmüştü. Küçük bir kızdan yardım isteyen bu adamın kötü bir niyeti olamazdı. Küçük sarı saçlı kız hariç hepsi bindi arabaya. Barkudza onu da çağırdı; ama kız,

- Babamı kurtarın amca!

dedi. Kız kırık bisikletin yanında dikilip arabanın arkasından büyük bir umutla elini kaldırdı ve avucunu sıktı sadece.

Kurtarmacı:

- Ne istiyorsunuz, kimsiniz?

diye sordu. Barkudza:

- Biz iyi insanlarız, rahat ol ve bizi kalabalığa götür.

dedi. Genç adam ikna oldu ve arabasını bildiği doğru yöne çevirerek ilerlemeye başladı. Yıkık dökük binaların arasından zar zor geçiyorlardı. Bir ceset tarlasına geldiler ya da cesetlerden oluşmuş bir labirente. Barkudza gökten yağmur yerine ölüm yağan kalabalığın ortasında durdurdu arabayı. Üzerlerine gelen her toz bulutu, o an çöken yeni bir binanın acı haberini veriyordu. Çantasından içinde altı tane küçük küre olan o mücevher kutusunu çıkardı ve kapağını açtı. Kürelerden birini eline aldı, arkasında bulunan küçük düğmeye basıp misket gibi havaya fırlattı. Kurtarmacı, Barkudza'nın attığı topa bakıyordu

merakla. Gökyüzüne gönderilen bu kara yuvarlak; başbakanın, tercümanın ve kurtarmacının bakışları arasında yükselerek gözden kayboldu.

- Bu neydi?

diye sordu kurtarmacı.

- Lütfen devam et!

dedi Barkudza arabaya binerken. 70–80km daha gittiler. Tekrar durdurdu başbakan aracı, aşağı indi. Karanlıkta üzerine bastığı bir cesetten irkildi. Kurtarmacının irkildiği falan yoktu. Saatlerdir bu cesetlerle beraber yaşıyordu. Kanıksıyordu insan, zamanla alışıyordu. İki kedi ölüsünü aynı anda gören birinin içinin sızlaması ne kadar tabiiyse böyle bir kıyametin ortasında, birkaç saat sonra yüz binlerce insan cesedini soğukkanlı bir şekilde karşılamak da en az o kadar doğaldı. İkinci umut topunu da havaya attı. Yine değişen bir şey yoktu. Her 70km'de bir durup kara küreleri gökyüzüne gönderiyorlardı; ama hiçbir şey olmuyordu. 6. küreyi attıklarında da bir şey olmadı. Ne olacağı hakkında ne kurtarmacının ne de tercümanın bir fikri vardı. Barkudza da şaşkındı; çünkü onun beklediği de olmuyordu. Ramut'a bu küreleri deneyip denemediklerini sormuştu. Dünyanın en dikkatli adamı böyle bir hata yapamazdı. Barkudza fırlatılan her küreden sonra Ramut'u aramak için gizlice cep telefonuna bakıyordu; ama hiçbir sinyal yoktu. Kurtarmacı genç sinirlendi.

- Beni kandırdınız! En az iki kişiyi daha kurtarırdım. Siz ajansınız!..

dedi ve hıncını yumruğunun ucuna sarıp Barkudza'ya savurdu. Hiç kıpırdamadı Barkudza, kurtarmacının haklı olma ihtimali kahrediyordu onu. Özür dilemeye hazırlanırken babasının Dipsiz Göl'ün kenarındaki ifadesi düştü aklına: 'Bir şeyden eminsen sabırlı olmalısın!' Tercümanına döndü:

- Ona sakin olmasını söyle. Yanlış bir şey yapmadığımızı anlat. Sabırlı olsun. Bu küreler binlerce insanı kurtaracak...

Tercüman yıkılan binaların tozuyla üstü başı bembeyaz olan kurtarmacıya, Barkudza'nın söylediklerini çevirirken başbakan gözlerine kilitlendiği gence tercümanın anlattıklarını bakışlarıyla bir kez daha aktarıyordu.

Attığı yumrukla bir nebze de olsun rahatlayan Millenyalı genç tekrar direksiyona geçti. Biraz sığıntı gibi olsalar da geldikleri yöne gitmeye hazırlanan arabaya binmeyi başardılar. Gencin yüzünde kurtarması gereken insanları kör bıçakla kesmiş bir katilin bin pişman ifadesi vardı. Tercüman sabırlı olmasını söylese de o suçluluk duyuyordu. İyi şeyler olması için dua etmekten başka bir şey gelmiyordu ellerinden. Başbakan içinden,

- Ramut, Ramut, Ramut...

diyordu sadece. Kızmıyordu, anlamaya çalışıyordu; ama hiçbir şey olmuyordu ve asla anlayamıyordu, ta ki gökyüzündeki o kızıllığı gördüğü ana kadar. Tan yeri ağarması gibi bir şey vardı havaalanına giden yolda. Üçü de fark etti bu kızıllığı, üçü de sessiz ve temkinliydi. Kurtarmacı,

birkaç saniye sonra yakında bulunan bir petrol rafinerisinin olduğunu hatırladı.

- Yangınnnnn!..

diye bağırdı. Birkaç kilometre yaklaştılar. Ne yazık ki kurtarmacı haklıydı. Petrol tesisinde çıkan yangının kızılıydı gökyüzünü saran. Görülmemiş yangına 7–8km mesafeden şahit oldular. Kurtarmacı bildiği bütün küfürleri sıralarken durdurdu arabayı.

- Defolun buradan. İnin arabamdan.

dedi. Çaresizce indiler araçtan ve yangın istikametine doğru giden arabanın arkasından bakabildiler sadece.

Hiç bilmedikleri Millenya'nın karanlık sokaklarında yalnız başlarına yürüyorlardı. Bir otomobil bulmak zorundaydılar. Onlara cevap verecek hiç kimse yoktu görünürlerde. Depremden arta kalan caddenin üzerinde sağlam olan arabalardan birinin kelebek camını patlatıp içine girdiler. Direksiyon kilidini kırıp Velev'den öğrendiği zarar vermeden anahtarsız kontak açma tekniğiyle çalıştırdılar birkaç kilometrelik benzini olan arabayı.

> Velev, baba Barkudza'nın eski model arabasının anahtarı kaybolduğunda denemişti ilk bunu. Kimlik taşımayı bile ağırlık kabul eden dayının anahtar taşımaktan nefret etmesi sebebiyle bütün kilitleri açabilme kabiliyeti işe yaramıştı nihayet. Direksiyonu kırmadan kilidini açmayı da öğretmişti Velev; ama Kash bunun tekniğini unutmuştu.

Harabeye dönmüş yollardan geçerek ilerlerken terk edilmiş bir benzin istasyonuna rastladılar. Terk edilmişti; çünkü tüm Millenya seferber olmuştu. Herkes vefasız bir sevgili gibi en olmaz zamanda bedenleri terk eden ruhları toplamaya çalıyordu o gün. Benzin pompaları kullanılamaz hâldeydi. Yanmak için kıvılcım bekleyen petrol tanklarından birine usulca daldırdıkları paslı tenekeyle depolarını doldurup yola koyuldular. Yangın büyüyordu kurtarmacı gencin gittiği yönden. Yaklaşık 5km mesafedeydiler ve kızıllık hem de artarak onlara doğru ilerliyordu. Bu devasa yangının ışığında tercümanının saçlarındaki beyazı gören Barkudza, arabanın dikiz aynasından kendine de baktı 'Bir gecede ağaran saç' diye bir şey vardı ya filmlerde hani, eğer bu gerçekse ikisinin de saçında siyah olan tek tel kalmamalıydı. Barkudza eliyle bembeyaz olan saçlarını silkeledi. Saçındakinin yeri göğü saran enkaz yığınlarından arta kalan toz olduğunu anlayınca rahatladı. Onlar yangına doğru giderlerken kızıllık da babasından ilk defa çaldığı arabayla, henüz 17 yaşındaki bir serserinin amaçsız süratiyle onlara yaklaşıyordu. Yanan, dünyanın en büyük petrol rafinerisi olsa da gereğinden fazlaydı bu yeri göğü saran kızıllık.

- Ramut, Ramut, Ramut... Seni seviyorum Ramut!..

dedi Barkudza ve arabayı durdurup aşağı indi. Şaşkın olan tercümanına sarıldı:

- Başardık dostum... Otur ve güneşin doğuşunu seyret şimdi!

Tercüman ne olduğunu anlamamıştı, Barkudza'ya itaat etmek için oturdu. Cebinden sigara paketini çıkardı başbakan. İki sigarası kalmıştı pakette. Birini tercümana uzattı ve Samu'dan miras kalan altın işlemeli çakmağıyla yaktı sigaraları. Hiçbir zaman bu kadar keyif almadığı sigarasının dumanını soğuk Millenya'nın gökyüzüne kâinatın hâkimi gibi üfledi Barkudza. Birkaç dakika içinde hava güneş doğuyormuşçasına aydınlandı ve 4 ay sonra doğması beklenen güneş, Barkudza'nın çantasında getirdiği kürelerle, coğrafyacıları da şaşkına çevirerek Millenya'nın semalarına yukarıdan doğdu. Hayıfı geride bırakıp keyifle yollarına devam ederlerken tanrıtanımaz bir demografik yapısı olan Millenya'da, bu mucizeyi görüp de yaratıcıya iman etmeyen kalmamıştı.

Millenya'nın yırtık sokaklarında, depremin ortasında zamansız bir güneş ve hiç zamansız bir bayram havası vardı şimdi.

Ramut'un başkanlığındaki Büyük Beyinler'in ultranano teknolojiyle ürettiği bu mucizeden habersiz olan tercüman hayretler içerisindeydi.

- Bu gerçekten bir mucize!..

dedi.

Diğer kürelerin de çalışıp çalışmadıklarını kontrol etmek üzere havaalanına doğru devam ettiler. Hepsi çalışıyordu. Yapılması gereken son şey, kürelerin muhafaza edildiği, elektronik mücevher kutusunu andıran o aleti, toprağa gömmeleriydi. Bu kutu, gökyüzünü sarmış, Naraven yapımı güneşlerin irtibat merkeziydi ve etkisi 24 saat sürecek olan

minyatür güneşlere en fazla 600km mesafede bulunması gerekiyordu. İlk gördükleri evin açık olan garajına girerek buldukları kazma kürekle yarım metrelik bir çukur eşip kutuyu gömdükten sonra havaalanına doğru devam ettiler.

Kurtarma aracına ilk bindikleri yere geldiklerinde sarı saçlı kızın, kolu sarılı, enkaz bakışlı bir adamı, kırık bisikletin yanında 'Babam' diyerek öptüğünü gördüler. El salladılar; ama kız görmedi, babası da...

Barkudza çaldıkları arabaya verdikleri zararın on misli değerinde olan saatini torpido gözüne bıraktı ve tercümanıyla birlikte usulca havaalanına doğru yürüdü. Kim bilebilirdi onların Millenya'yı zamansız aydınlatan güneş olduklarını?

Havaalanının giriş kapısında onları bekleyen dışişleri bakanıyla birlikte Barkudza'nın uçağına bindiler. Sahipsiz havaalanında benzin ikmalini pilot bizzat yapmıştı. Uçak havalanırken gök kararıyor, yer aydınlanıyordu. İnsanlık tarihi boyunca hiç kimse güneşe dokunamamıştı. Barkudza ise güneşle misket oynayan ilk insan olarak tarihe geçmeyi başarmıştı. Dışişleri Bakanı Thaa, güneşi insanlığın ayaklarının altına seren bu büyük adama gururla bakıyordu. Uçağın telefonundan Ramut'u aradı Başbakan. En hızlı şekilde, facia devletinin Başbakan Yardımcısı Luyena'ya bir ay yetecek kadar güneş yollamasını söyledi.

Naravenya'ya indiklerinde yer yerinden oynamıştı. Herkes Millenya'ya dokunan mucize eli merak ediyordu. Naravenya'da bile bunun Allah tarafından organize edilmiş bir yardım olduğuna inananlar çoğunluktaydı.

Barkudza odasına döndüğünde konuyla ilgili açıklama yapacak durumda değildi. Hafta sonu kahve içmeye gideceği dostunu, Verland'ın başkanını aradı. Pelluccio Millenya'daydı ve o da tıpkı diğer başkanlar gibi üzgün olduğunu söylüyordu. Cehennemin ortasındaki dostuna 'Kahveyi erteleyelim!' demeye gerek duymadı Barkudza; çünkü fay hattı bu işi onun adına çoktan yapmıştı bile.

Televizyonu açtı. Tüm televizyonlarda Barkudza'ya yumruk atan kurtarmacı genç vardı ve kendisine çevrilen kameralara ağlayarak güneş babayı anlatıyordu:

- İnanmadım, aşağıladım, küfrettim, yumruk attım; onlara kötü davrandığım için kendimi affedemiyorum. Onların sayesinde binlerce insan kurtuldu. Kim olduklarını inanın bilmiyorum. Onları Allah gönderdi...

Barkudza olanları izliyor ve hatasına ağlayan genç adama gülümsüyordu. Gizemli olmayı Akıl Almaz'dan öğrenmişti; ama kurtarmacıya kimliğini açıklamama sebebi, asla esrarengiz olmak değildi. Hırsızla karşılaştığı gün 'Ben Başbakanım' diyerek Naravenya halkına ait bir makamın adını kullandığı için suçluluk duymuştu ve bunu bir daha yapmamaya yemin etmişti.

Kanalı değiştirdi. Spor Bakanı Ronn Güney Harzon'daki kafileyle Naravenya havaalanına inmişti. Başbakan depremi bütün televizyonlardan daha iyi bildiği için, bakanın gelişini izliyordu. Kapılar açıldı ve Ronn ülkeye giriş yaptı. Onu takip eden atletlerin arasında beklemediği birini görünce yerinden kalkıp televizyona yaklaştı. Jalen bir atletin

kucağındaydı ve bu atletin adı Lomre Barkudza'ydı. Bütün kameralar Lomre'ye döndü.

- Bay Barkudza tutuklanacağınızı bile bile neden geldiniz?

O ise başını babası gibi dik tutarak,

- Tutuklanmak için geldim.

dedi ve başbakanın da emriyle Naravenya'daki mevcut doping yasası kapsamında tutuklandı. Lomre'nin 5 yıl sürecek olan esareti başlarken dünyanın her yerinden Millenya'ya yardım gitmeye devam ediyordu. Bilindik şeyler... Kurtarma ekipleri, battaniye ve uyku tulumları, konserve ve un, çadır ve bir kısım da giyecek malzemesi... Ramut'un gönderdiği güneşlerle beraber bütün bu malzemeler Millenya'ya ulaşmıştı. Üzerinde 'Naravenya Malı' yazan KB-19 isimli mucize, deprem bölgesine hayat vermişti; fakat depremin yıkıcılığı o kadar büyüktü ki hiç kimse ışığın kaynağına teşekkür edecek hâlde değildi. Tüm dünya bu aydınlığı ilahî sebeplere bağlıyordu. Kurtarmacı genç gerçeği anlatmasına rağmen, hiç kimse inanmıyordu ona; çünkü insanlar her zaman efsaneleri hakikatlerden daha fazla ciddiye alıyorlardı.

Herkes bu efsanevi ışığı konuşuyordu ve artık zamanı gelmişti. Dünya basınına Barkudza imzalı kısa bir kehanet mektubu gönderildi: 'Bugün Naravenya'da gece olmayacak; çünkü ben bunu istemiyorum.'

Millenya'yla meşgul olan basın, yönünü Nara-venya'ya çevirdi. Büyük bir organizasyonla Naravenya semalarına

salınan KB-19'lar geceyi tuttu. Beş küsur milyar yıldır ilk defa gece tutulması yaşandı dünyada. Bu şüphesiz bütün çağların en akla zarar coğrafya olayıydı. Gecesiz günün sonlarına doğru yapılan basın toplantısında Barkudza, KB-19'ların Büyük Beyinler İmparatorluğu'nca icat edildiğini anlattı. İnsanlar bilardo topu büyüklüğündeki kara bir kürede bu kadar yüksek bir enerjinin nasıl depolandığını anlayamıyorlardı. Barkudza konuyla ilgili kısa konuştu:

- 1900'lü yılların başında üretilen oda büyüklüğündeki radyolar, şu ana kadar hiç yapılmasaydı ve daha yeni icat ediliyor olsaydı... Bilgisayarlardan, televizyonlardan, mp3'lerden, CD çalarlardan, videolardan sonra yapılsaydı, sizce ilk radyo oda büyüklüğünde mi olurdu? Tabii ki hayır! O hâlde suni güneş 40 yıl önce yapılsaydı ay büyüklüğünde olacaktı, belki de daha büyük... Bugün biz dünyanın nano teknoloji dediği noktayı da aşarak ultra nano teknolojiye ulaştık. Elimizde dünyanın en iyi bilim adamları var. Aslında bir şey yapmadık. 25.000 kişilik dev bir ekiple güneşi avucumuzun içine almaya ant içtik, hepsi bu... Serçe tırnağı büyüklüğündeki çipe, dünyanın sığdırıldığı bir çağda, başparmak tırnağı büyüklüğündeki bir bataryaya güneşi doldurmak sizleri neden bu kadar şaşırtıyor? Tüm dünyaya deklare etmek istiyorum ki Naravenya Devleti olarak artık güneşe hükmediyoruz. İstediğimiz anda geceyi aydınlatıp istediğimiz anda karartabiliriz.

Soru sormak istiyorlardı; ama Barkudza'nın sorulara ayıracak vakti yoktu. O sessizce odasına çekilirken dünyada kıyametler kopuyordu. İnsanların büyük bir kısmı buna

inanmadılar. Onlara göre Allah yapmıştı bunu. İnananlarsa şartlı inandılar: 'Bunu Barkudza yaptı; çünkü o beklenen kurtarıcıdır.' dediler. Barkudza yazılı açıklamasında bu yaptığının henüz bir başlangıç olduğunu, tüm dünyanın daha büyük yeniliklere hazır olması gerektiğini anlattı. Yani KB-19'u küçümsedi. İnsanlar ister istemez, Barkudza'nın büyük kurtarıcı olduğuna emin oldular. O ise bunu yalanladı.

- Gök yarılsa ve Allah bana 'Seni kurtarıcı seçtim!' dese bile şu ankinden farklı bir şey yapmazdım. O nedenle sizi şaşırmaya değil, çalışmaya davet ediyorum. Çalışkan olmak kurtarıcı olmaktan daha üstündür.

Ama sonuç değişmedi. Herkes istediğine inanmaya devam etti. Devlet başkanları ve yöneticiler, Barkudza'nın gücünden korktular. Onu öldürme planı yapanlar bile vardı; ama akıllıca olan Büyük Beyinler İmparatorluğu'nda yaşananları ve yapılanları denetlemekti. Gerekçeleri ise dünyayı tehdit eden silahların üretilip üretilmediği idi...

İmparatorluk faaliyete geçeli 6 ay olmuştu. Mahkemeden Barkudza'nın aleyhine çıkan kararla tüm devletler adına oluşturulan inceleme heyeti, yasal izinle Naravenya'ya geldi. En gelişmiş cihazlarla, bölgede arama tarama yaptılar. Silah adına hiçbir şeye rastlamadılar. Belli ki Barkudza sadece dünyaya faydalı şeyler üretiyordu bu imparatorlukta. Böylece başbakan ve Büyük Beyinler aklandı; ama onu yok etmek isteyenler, kesinlikle başarısını alkışlayanlardan daha çoktu. Buna rağmen Naravenya'ya KB-19 sipariş etmeyen devlet kalmamıştı. Barkudza ve ekibi güneşler ele geçirildikten sonra yok edilmeliydi. İnsan böyle bir şeydi

işte ve altın yumurtlayan tavuğu kesen adamın hiç suçu yoktu aslında. Onun talihsizliği tavuk değil, insan olmasıydı; çünkü en obur tavuk bile bir zaman sonra doymasını biliyordu, insan denen obur ise doymak nedir bilmiyordu.

Naravenya ticaret bakanı Urant, KB-19'un liste fiyatını, 100.000 seres olarak açıkladı; ama fiyatla ilgilenen olmadı. Herkes ülkesindeki riskin derecesine göre siparişini verdi. Paralarını ödeyen devletlere paketlenmiş hâlde güneş falan gönderilmiyordu. Konuya hâkim yeminli bir ekip oluşturuluyor, ödemesini yapan ülkelerde devlet güvencesi altındaki kameralarla 24 saat gözetlenebilen bir merkeze yerleştiriliyordu. Afet durumunda bölgede bulunan ekip, güneşleri patlatıyor ve gerekeni yapıyordu. Böylece hiç kimse KB-19 teknolojisini öğrenemiyordu. Uluslararası bir anlaşmayla her şey garanti altına alınmıştı. Anlaşma şartlarına kimse itiraz edemiyordu. Çöldeki şelaleye ya da havadaki oksijene kim itiraz edebilir, kim paha biçebilirdi?

2 aydır kızını hiç görememişti Barkudza. Eve gidecekti; ama saçma sapan bir tartışmanın içine girme ihtimalinden dolayı eve gitme fikrinden vazgeçti. Lomre 5 yıl hapis yatacaktı ve karısı muhtemelen 5 yıl boyunca Kash'la konuşmayacaktı. Kaldı ki bütün bakanların eve gitmesi yasakken onun gitmesi doğru olmazdı. Her akşam toplandıkları otele geri döndü. Kapıdan içeri girerken telefonu çaldı. Arayan kızı Jalen'di:

- Babi, sen beni sevmiyor musun artık, hiç mi özlemedin?

Ağlamıyordu; ama ağlıyormuş gibi yapıyordu. Ağlasa belki bu kadar sevimli olmazdı. Ağlıyormuş gibi yapması

Barkudza'nın yağlarını eritiyordu. Aklına kızıyla iki yıl önce yaşadığı o duygu dolu hatırası geldi.

Seçime hazırlandığı için gece gündüz çalıştığı dönemdi. Günlerce evine gidememişti Barkudza. Leedara'nın yurt dışında yaşayan abisi, eşiyle ve çocuklarıyla beraber kız kardeşine yatıya gelmişti. Barkudza karısının haklı sitemine maruz kalmamak için o akşam bütün çalışmalarını bırakıp erkenden eve gitti. Babasını beklenmedik bir anda karşısında gören Jalen, sevinç çığlıklarıyla karşıladı Barkudza'yı. Bütün aile evdeydi. Birkaç ay sonra Naravenya Cumhuriyeti'nin yönetimini devralacak olan damatlarıyla gurur duyuyorlardı...

Yemekten sonra çay faslına geçildi. Kayınbiraderi, Naravenya'yı çok özlediğini ve emekli olunca kesin dönüş yapacağını anlatıyordu eniştesine büyük bir hararetle. Bu sırada Jalen, kulağına yaklaştı ve sessizce babasına:

- Babi çişim geldi, tuvalete götürür müsün beni?

dedi muhabbetin en koyu anında. Barkudza:

- Ama kızım sohbet ediyoruz. Şimdi sırası mı? Hem sen büyüdün artık git kendin yap!

diyerek başından savmaya çalışsa da ısrarlıydı Jalen:

- Ama çok geldi babi, altıma yapcam!

Barkudza müsaade istedi ve kızını tuvalete götürdü. Klozete oturduktan sonra kapıyı kapattırdı babisine ve etrafta ne varsa sormaya başladı:

- Babi bu ne?

Babası her sorusuna cevap veriyordu; ama kız daha cevabı dinlemeden başka bir şeyi gösteriyor ve onun ne olduğunu soruyordu. Barkudza içerideki misafirlerini düşünerek bir türlü çişini yapmayan kızına:

- Hadi kızım yap da içeri gidelim artık!

deyince Jalen:

- Sen beni hiç sevmiyor musun babi? Özlemiyor musun kızını hiç?

Bu beklenmedik bir soruydu. Gülümsedi Barkudza gözleri dolan kızının saçlarını okşayarak:

- Nereden çıktı şimdi bu yavrum, sevmez miyim?..

- Hiiç! Sordum sadece... Sarılsana bana babi!

dedi. Barkudza içeridekileri bekletmemek için,

- Hadi kızım, dayın bizi bekliyor!

diyerek yarım yamalak sarıldı kızına. Bunun üzerine küçük Jalen, büyük planının dev gerçeğini basit bir cümleyle açıkladı:

- Çişim yok ki benim!

O çok özel bir çocuktu. Babasına yine o akşamki gibi 'Beni özlemedin mi?' diye soruyordu. 'Özledim!' cevabının yetmeyeceğini biliyordu Barkudza.

- Özlemek mi? O bana karşı cephe almış hasret ordularının küçük ve cesur savaşçılarından biridir sadece kızım.

dedi daha okuma yazma bilmeyen Jali'sine. Anlaması ya da anlamaması umurunda değildi; ama Jalen anlamıştı. Barkudza:

- ...ve seni ısırmaya geliyorum küçük fare...

diyerek kapattı telefonu ve salonda hazır bulunan kurmaylarına yaklaştı:

- Bu akşam, izinli olalım mı?

dedi tatilden yeni dönmüş olduğu hâlde tekrar tatile gitmeye çalışan bir çocuğun babasından izin almaya çalışırken duyduğu sıkıntıya benzer bir sıkıntıyla. Aldığı tepki şaşırtıcıydı:

- Olmayalım.

Ciddiydiler... Beş sene için yapılan bir anlaşma vardı ve herkes buna uymaya yemin etmişti. Kimse izne gitmek istemiyordu. Bu Barkudza'nın yaşadığı en muhteşem andı. Ekibi ona ve olacaklara, Barkudza'dan daha çok inanıyordu. Gitmedi. Onlar uyuyuncaya kadar gitmedi; ama kızına söz vermişti ve çocuklar asla verilen sözleri unutmazlardı. Herkes uyuduktan sonra serbest kalan Kash evine gitti ve çoktan uyumuş olan kızını öperek uyandırdı. Jalen sarıldı babisine, hasret giderdi olduğu kadarıyla. Sonra kollarında uyuttu kızını ve yatak odasına gitti. Karısı uyanıktı. Barkudza'yı fark edince arkasını döndü. Başbakan yatağa girdi. Arkası dönük olan karısına sarıldı:

- Üzgünüm! Mecburdum...

Barkudza ağlıyordu. Gözyaşını ilk defa gören Bayan Barkudza, kalpsizlikle ve bencillikle suçladığı kocasının gerçek niyetini yastıktaki nemden anlamıştı. Uzun zamandır, cinselliği neredeyse unutacak kadar ötelere yollayan karı koca o geceyi beraber geçirdiler.

Sabah güneş doğmadan evden çıktı ve tek başına yola koyuldu Murannas'ın arabasıyla. Nereye gittiğini sadece o biliyordu torpidodaki kahverengi bereyi başına geçirirken. Yokusanna Cezaevi Nöbetçi Amiri, Başbakanı karşısında görünce şaşırmakla birlikte ne maksatla geldiğini anlamıştı.

- Uyanmadılar mı daha?

dedi. Bu ani karşılaşmanın şokuyla, söylememesi gereken bir şeyi söyledi amir başbakana:

- Uyumuyorlar ki!

Pişman oldu, toparlamaya çalıştı korkuyla:

- Yani çok geç uyuyorlar demek istedim efendim.

Başbakan bu tavra alışıktı. Başbakanla göz göze gelmek gazetedeki resmine bakmaya benzemiyordu. Onu görenler heyecanlanıyorlardı. Şüphelenmedi. Lomre'nin bulunduğu koğuşun kapısından içeri baktı. Üç yatak vardı koğuşta.

- Karşıdaki yatak efendim.

dedi amir. Arkası kapıya dönüktü ve üzerine en sevdiği mavi battaniyesini çekmişti Lomre. 'Birazcık dönse de yüzünü görsem!' diye dua ederek dakikalarca baktı mavi battaniyenin altında kıpırdamadan yatan yavrusuna. Akşamdan kalma elma kabuklarını görünce rahatladı başbakan.

Lomre kırmızı bir elma yemeden asla uyumazdı. Eliyle koğuşun kapısının kurşungeçirmez camını sevdi Barkudza ve sonra amire baktı. Amir başını öne eğdi.

- Gidelim.

dedi başbakan; ama dayanamıyordu. Tam kapıdan çıkarken ne kadar gizlese de yüzündeki çizgilerin arasından sızan bir babayla,

- Onu uyandırsana, bir göreyim!

dedi. Geceyi bekleyen adamın üstüne az önce cinayet işlemiş bir katilin tedirginliği çöktü.

- Oradaki Lomre değil. Derhâl aç kapıyı!

dedi Başbakan yüz bin yıl önce sönmüş ateşten artakalan yüzüyle. Yoksa Lomre'yi birileri hapishaneden kaçırmış mıydı? Barkudza adamın boğazına yapıştı ve kapıyı hemen açmasını söyledi. Bunun üzerine amir kahverengi bereli adama, onun Lomre olmadığını itiraf etti. Barkudza bütün ihtimalleri düşündü. İntihar etmiş, öldürülmüş, kaçırılmış, kaçmış olabilirdi. Amir, hiçbir şey söylemeden, yakasını düzeltti ve başbakanın önüne düştü. Hızlıca kapılardan geçiyorlardı. Barkudza, duvarın sağında bulunan dudağa saplanmış köpekdişi tablosunu görünce bu yolun hapishane müdürünün odasına gittiğini anladı. Daha önce bir arkadaşının ziyaretine gelmiş ve müdürün odasına aynı yoldan gitmişti. O zaman da bu resim dikkatini çekmişti. Neden oraya gidiyorlardı ya da müdür odasındaysa neden başbakan gidinceye kadar ortalarda görünmemişti? Lomre hakkındaki her şeyi bilen tek adamı takip

etmekten başka şansı yoktu. Gidilen yol başkaları için sadece üç dakikaydı; ama bir baba için 300 yıla denkti. Cebindeki kalabalık anahtarların içinden doğru olanı seçip kapıyı açtı amir. Hiç konuşmuyordu. İçeri girdiler. Odada kimse yoktu. Lambayı yakmadı. Eliyle 'Sessiz ol!' anlamına gelen bir işaret yapıp müdürün koltuğunun arkasındaki tabloyu çivisinden çıkarıp masanın üstüne koydu. Tablonun altından koyu renkli bir pencere çıktı. Başbakan yaklaştı. Gördükleri karşısında nutuk tutuldu, nefes kesildi. Çatlayıncaya kadar koşmaya ant içmiş bir İngiliz atı mıydı pencereden görünen? Ek bina yapılmadan önce, mahkûmların volta attıkları bahçe Lomre'ye tahsis edilmişti ve bunu sadece müdürle gece amiri biliyordu. Dört duvar arasında özgürlüğe koşan bu adamın dillere destan azmi, bir babanın yüreğini titreten iftihara dönüştü. Ona sarılmak istiyordu; ama bunu yapmamalıydı. Lomre'ye sarılması bütün büyüyü yok edebilirdi. Onun azmini toprağa gömmekle, ona sarılmanın arasında sadece bir dokunuşluk mesafe vardı. Yüreğindeki sızıyı parmak ucuna toplayıp, oğlunun doğduğu gün yüzüne dokunduğu gibi uzattı elini cama,

- Oğlum!..

dedi sessizce ve birkaç saniye baktıktan sonra kapıya yöneldi. Yağmur yağıyordu dışarıda. Amire olanlardan kimseye bahsetmemesini tembihledi:

- Eğer söylersen başına büyük iş açarım.

Amir, güneşe hükmeden adamın ne kadar tehlikeli olabileceğini gazetelerden okumuştu:

- Asla, efendim!.. İsterseniz üstüme dinleme cihazı yerleştirin.

Başbakan:

- Yerleştirdim bile.

Yüzü bembeyaz oldu amirin. İnanmama şansı yoktu. Geceyi yaran Barkudza'nın gücü milletlerarası ün kazanmıştı. Tokalaştığı adama dinleme cihazı takmak, yaptıklarının yanında, beresine düşen yağmur kadar doğal ve kolaydı. O günden sonra bir daha hiç o elbisesini giymedi, defalarca banyo yapıp aynada dinleme cihazı aradı amir, hiçbir zaman bulamadı; ama gazetede başbakanın fotoğrafına bakarken bile korkuyordu. Oysa ne dinleme cihazı vardı ne de başka bir şey. Var olan Kash Barkudza efsanesinden başka bir şey değildi.

Makamına geldi başbakan. Gazeteciler her sabah olduğu gibi yine kapısının önündeydiler. O gün hiç uyumamıştı. Basın toplantısı yapmak istemiyordu. Tek derdi, toplantıya gelen Hyll Yavelli'yi bir daha görebilmekti. 15 dakika müsaade istedi ve sandalyesine oturup masasına yığıldı.

Uyandığında, kendini hiç olmadığı kadar dinç ve enerjik hissetti. Tuhaftı; çünkü 2 saatten az uyuduğunda sersem gibi oluyordu. Toplantıya geçti. Gazetecileri selamlama bahanesiyle kırmızı şapkayı aradı. Oradaydı. Heyecanlandı. Hyll Yavelli'yi görünce kasılıyordu başbakan, buna rağmen onun olmadığı toplantılardan hiç keyif almıyordu. Gazetecilerin sorularını cevapladı. Sorular umumiyetle Büyük Beyinler'in yeni buluşlarının neler olduğuna dairdi.

Başbakan üstü kapalı cevaplarla geçiştirdi gazetecileri, son cümle olarak:

- Benim bile aklımın almadığı işler yapılıyor Büyük Beyinler İmparatorluğu'nda.

diyerek dünyaya gözdağı vermekten de geri durmadı. Gazetecilerden biri Barkudza'nın beklenen kurtarıcı olup olmadığını sordu. Böyle bir soruya gülünmesi gerekirdi normal şartlarda; ancak hiç kimsenin gülmemesi, herkesin inandığının ya da en azından şüphelendiğinin göstergesiydi. Barkudza sinirlenerek ayağa kalktı:

- Sen ne saçmalıyorsun, bunu daha nasıl anlatayım? Kurtarıcı falan değilim. Eğer sen çalışana kurtarıcı diyorsan ben kurtarıcıyım. Gece gündüz çalışıyorum. Çocuğumu göremiyorum. En çok ben çalışıyorum. Buysa kastettiğin, ben kurtarıcıyım. Hem de en büyük kurtarıcı benim!..

Böylece bitirdiği toplantıdan sonra odasına geçti. Her toplantıdan sonra "belki Yavelli özel görüşme talep eder" diye bekliyordu. Masasının üstünde, Pelluccio'ya hediye ettiği tespihin benzeri vardı. Onu eline aldı ve 'Hadi Hyll!..' demeye başladı odasında yürüyerek. Akvaryumla kaplı duvarların birinde ahengi bozmayan şık bir ayna vardı. Başbakanla göz göze geldi Barkudza aynada. Âşık olduğu için utanıyordu, âciz hissediyordu kendini; ama bu aşka engel olmak için hiçbir çaba göstermiyordu. Aynada kendiyle yüzleşip sorular sorarken telefonu çaldı. Mahalledeki manavdan elma çalarken yakalanmış çocuğun tedirginliğiyle cebine sakladı tespihini ve telefonu açtı. Arayan Yashe'ydi.

- Efendim, Hyll Yavelli ısrarla sizinle görüşmek istiyor. Bugüne kadar hep engelledim; ama o bu sefer sizin haberinizin olduğunu söyledi. Ne yapayım?

Başbakan, Yashe'ye neden bugüne kadar bunu söylemediği için kızacaktı; ama kendini ele vermemek için kızmadı.

- Yahu işim gücüm var... Neyse gönder bakalım neymiş derdi?

Oysa aklı yerinden çıkacaktı kırmızı şapkalı kız içeri girip ipek bir şalın yumuşaklığındaki elini Barkudza'ya uzattığında. Dokunuşu son dokunuş gibiydi. Neye son dokunuş ya da neyin son dokunuşu olduğunu bilmiyordu; ama bu kesinlikle son dokunuştu. Âşık olduğunu sezdirmemeliydi. Dik durmaya çalışıyordu. Yavelli kötü huylu bir kanser hücresi gibi bütün bedenini sarmıştı Barkudza'nın. Dayanamıyordu; ama dayanmalıydı. Her şey muhteşem gidiyordu. Muhalefetin bunu duyması onun sonu olurdu. 'Sır tutabilir mi acaba?' diye düşündü. Gizli düşündü. Endişeliydi. Yavelli:

- Efendim, bir konu hakkında konuşmak için geldim; ama tepkinizden korktuğum için çok tedirginim.

Başbakan ölebilirdi; ama ölse de gizli ölmeliydi. Kafasını güçlükle 'evet' anlamında salladı. Ağzını açmadı, açmamalıydı; çünkü ağzını açınca ilk söyleyeceği cümlenin 'Seni seviyorum' olacağını biliyordu. Yavelli imalı bir biçimde gülümseyerek konuşmaya devam etti:

- Sayın başbakanım, sizin kimseye söylemediğiniz büyük bir sırrınızın olduğunu biliyorum.

Barkudza'nın kalbi yaya takılmış bir oka dönmüştü, göğüs kafesini yırtarak fırlamak üzere olan. Onu sevdiğini anlamış mıydı yoksa? Yüzüne bakmaya çekiniyordu. Aklı gidiyordu göz göze gelince. Oysa ne çok istiyordu korkusundan hep kaçak ve her zaman vesikalık baktığı kadına bir kere de olsa şöyle sere serpe bakmayı.

- Sayın Yavelli, lütfen açık açık söyleyin, işim var!

dedi aşkını anlamış olduğundan şüphelendiği, her şeye rağmen bir gazeteci olduğunu bildiği için korktuğu genç kızı azarlayarak. Heyecandan 'Sayın' demişti ve buna kendisi de inanmıyordu. Kısa bir sessizlikten sonra Yavelli, sırrını paylaşmak istemediğini düşündüğü başbakana,

- İşiniz varsa özür dilerim. Ben müsaade isteyeyim. Sizi meşgul etmeyeyim.

dedi ve ayağa kalktı. Başbakan bin pişmandı. Gidiyordu. Uzayda yer çekimi gibi bir şeydi o ve yine gidiyordu. Elini Barkudza'ya uzattı. Başbakan aldığının son nefes olduğunu bilen ve bu en büyük kehanetini insanlarla paylaşamadan öleceğini fark eden kâhinin ifadesiyle kızın elini tuttu:

- Geniş bir zamanda konuşalım son kadın.

'Son kadın' nasıl bir ifadeydi? Yavelli, emin olmak için:

- Anlamadım efendim. Bana mı dediniz?

Dünyaya meydan okuyan Başbakan, muhtemel bir tehlikeden ya da terslenmekten korktu ve az önceki cümleyi yarım söyledi.

- Geniş bir zamanda konuşalım...

Kız odadan çıkarken Barkudza arkasından seslenmek istedi; ama seslenemedi. Kapı kapanınca sessizce,

- Son kadın...

diye mırıldandı korkak âşık ve 25 yıllık ürkekliğini de yanına alarak masasına geçti.

25 yıl önceydi. Üniversitenin mezuniyet töreninden sonra eğlenmeye gittikleri barda fenalaşan; ancak daha sonra beyin kanaması geçirdiği anlaşılan arkadaşlarını hastaneye kaldırmışlardı. Yoğun bakımda kaldığı müddet boyunca arkadaşlarının yanından hiç ayrılmayan yeni mezun ekonomistler, hastanenin bahçesindeki banklara uzanıp nöbetleşe uyuyorlardı. Barkudza'nın daha önce hiç görmediği ve bu beklemeler esnasında tanıştığı bir kız vardı bahçede. Samimiyetleri, genç kızın yoğun bakımda ölüm bekleyenin amca kızı olduğunu öğrenip ortak dostları için beraber dua ederlerken başladı. Kısa sürede birbirlerine ısınan iki nöbetçi diğerlerinden kopmuş hâlde sürekli sohbet ediyorlardı. Bir gece hastane bahçesindeki banka uzanarak gökyüzünü yorgan yapan kız 'Üşümesin!' diye üzerindeki ceketini çıkarıp üstüne serdi. O kadar yorgundu ki bunu fark etmedi buluta yaslanmış ay kadar sessiz ve masum olan, iki elini yanağının altında birleştirerek sol tarafına dönen genç kız. Barkudza sabahın beşine kadar uykunun mankenini izledi. Bir ara genç kız sağ elinin sıcak avucunu üşümüş burnunu kaşımak için yüzüne bastırdığında, o kadar çok etkilendi ki Barkudza, bu anı kızın

da görmesi gerektiğini düşündü ve fotoğrafını çekip ona bir sürpriz yapmayı planlayarak yattığı bankı şereflendiren küçük kadının yüzüne tuttuğu objektifin deklanşörüne bastı. Çıkan sesle irkilerek uykusundan uyandı ve elindeki makineyi bakışıyla yere düşürdükten sonra senleri siz yaparak azarladı Barkudza'yı:

- Bunu nasıl yaparsınız? İznim olmadan benim fotoğrafımı nasıl çekersiniz?

- Ama ben size...

diyerek araya girse de, susturamıyordu genç kızı:

- İnanamıyorum, bunu nasıl yaptınız?

- Ama ben size sürpriz...

Aynı cümle her seferinde yarım kalıyordu.

- Bunu yapmamalıydınız!.. Sizi doğru düzgün tanımıyorum bile, buna hakkınız yok! Siz benim ruhumu çaldınız!..

- Ruhunuzu mu?

diye sordu dünyadaki bütün kırmızıları yüzünde harmanlayıp.

- Evet ruhumu! Her fotoğrafın bir ruhu vardır ve siz az önce benim ruhumu çaldınız!..

Bu nasıl bir sözdü? Barkudza'nın aklı gitti. 'Bin pişmandı!' demek onun o anki hâlini özetleyecek bir ifade olamazdı. Zamanı geri sarmak için Allah olmayı istedi Barkudza. Yıkılmıştı. Hayatı boyunca bir daha hiçbir

zaman o kadar çok utanmayacaktı. Güneş o gün siyah doğdu hüznünden, hem de simsiyah... Bir insanın ruhunu çalmakla suçlanıyordu. Özür diledi. Özürler diledi. Hele bir de genç kız okulun bütün öğrencilerinin başkanı ve en popüler adamı olan Barkudza'ya,

- Etiket sadece fiyatı gösterir, kaliteyi değil...

diyerek yerini hatırlatınca dünyası başına yıkıldı. Keşke felç olsaydı da o düğmeye hiç basmasaydı. O zaman bu kadar çok acı çekmezdi.

Dünyanın en güzel uyuyan şeyi ara vermiyor, cevap bulamayan ve sadece 'Ama ben size...' diye başlatabildiği cümlesi hep yarım kalan Barkudza'ya küçük yaşına rağmen büyük zekâsıyla çok daha ağır şeyler söylüyordu:

- Siz bana çok mühim bir şey öğrettiniz, inanın ben çok mutluyum, siz de mutlu olun; çünkü siz de çok şey öğrendiniz! Hocamsınız.

Birinin ruhunu çaldıktan sonra bir de aynı kişiye insanlara güvenmemeyi öğreten adam olmak ne kötüydü ve 'Hocam' kelimesi icat edileli beri hiç bu kadar ağır olmamıştı.

Barkudza diyet ödemek istiyordu; ama bu işin diyeti de yoktu. 'Sen de benim fotoğrafımı çek!' mi diyecekti, ne diyecekti? Sustu, pustu, küstü, acıdı ve bir daha da böyle bir yıkım yaşamamak için hiçbir kadınla haddini aşacak ilişkiler kurmadı. İşte Yavelli'den de bu yüzden korkuyordu.

O akşam erken çıktı Barkudza. Başının ağrıdığını, eve gidip bir an önce uyumak istediğini söylüyordu yanından hiç ayrılmayan, oğlu gibi sevdiği koruması Murannas'a. Asansörle başbakanlık binasının otoparkına indiler. Arabaya doğru yürürlerken camları açık olan başka bir aracın hareket ettiğini gördü Murannas. Silahını çekip 'Yere yatın!' diyerek, başbakanı fark etmelerini engellemek için önce tavanda duran lambaya ateş etti. Sonra silahını otomobildeki kalabalığa doğrultup mermisi bitinceye kadar tetiğe bastı. Yapacak bir şeyi kalmadığını anlayan Murannas, iri bedenini Başbakana sarıp yere uzandı. Barkudza'yı mermi yağmuruna tuttular; ama vurulan Murannas oldu. İkisinin de öldüğünden emin olan karanlık adamlar, birer kurşun da kendi kafalarına sıkıp geride hiç delil bırakmadan intihar ettiler. Kazayı hafif sıyrıklarla atlatan Barkudza, helikopterle hastaneye kaldırılan Murannas'ın elini tuttu yol boyunca ve elinde büyüyen bu koca adamın ölmemesi için dua etti. Memleketin en büyük doktorlarının girdiği ameliyat tam 12 saat sürdü; ama onlar ameliyathaneden 23 tane mermiyle Murannas'ın eşyalarını kurtarabildiler. Yıkıldı Barkudza, bu ani ölüm onu perişan etti. Geceyi morgda, ezel kadar uzağa gönderdiği, kendisi için gözünü hiç kırpmadan ölen Murannas'ın başında geçirdi. 'Neden ölenlerin üstüne çarşaf seriyorlardı? Zaman zaman aralayarak gerçekten ölüp ölmediğini kontrol etmek içindir herhâlde!' diye düşündü ve çarşafın baş tarafını açtı, yeni bir umutla Murannas'ın cansız bedenine baktı; ama ölmüştü. Murannas bir daha hiç olmayacaktı. Küçük mendil satıcısı Murannas, sümüklü Murannas, tok gözlü

Murannas, koca yürekli dev Murannas... Gözyaşlarına engel olamıyordu Barkudza, ondan geriye kalan eşyaları koklarken. Kanlı pantolonun cebinde kalabalık bir cüzdan vardı Murannas'tan emanet. Yavaşça döktü, önüne serdiği her yeri delinmiş gömleğin üstüne. Cüzdanda Barkudza'nın ona aldığı doğum günü hediyesinin üzerine eliyle yazıp iliştirdiği iyi dilek notu, hatıra olarak sakladığı birkaç uçak bileti ve çok sayıda vesikalık fotoğraf vardı. Tek tek inceledi. Mendil satıcısıyken Kash'ın ofisine getirdiği arkadaşının fotoğrafı da vardı bunların arasında ve Barkudza, o çocuktan başka hiçbirini tanımıyordu, ta ki kanını donduran, iliklerine buz bağlayan o fotoğrafı görünceye kadar. Bu olamazdı. Eğer gördüğü bu fotoğraf doğruysa bütün yaşananlar uzun süren bir rüyaydı sadece. Tekrar elini çarşafa doğrulttu başucundan. Elini Murannas'ın yüzüne uzattı, yarım açık gözlerle bakan o sarımsı yüzüne. Soğuk donar mıydı hiç? Donmuştu işte, Murannas'ın yüzünde hayat donmuştu ve hiçbir rüya bu kadar soğuk olamazdı. Gerçeğin ortasında, kenarı yırtık bir fotoğrafta göz göze geldiği adam, Barkudza'ya adam olmayı öğreten, sorduğu sorularla bulamadığı cevapların arasında yaşayan dayısı Velev'di. Bu oydu, astronot kıyafetli Velev dayı. Peki, bu fotoğrafın Murannas'ta ne işi vardı? Bu soruya fotoğrafın arka yüzü cevap verdi. 'Uzaya gitmek için seni bırakmak zorundaydım oğlum!' yazıyordu resmin arkasında. Dayısının ona yıllar önce anlattıklarını o gün anlayabildi Barkudza. Meğer,

- Dürüst kadın yoktur evlat! Elimden gelse hepsini öldürürdüm! Ne yazık ki ben sadece birisini öldürebildim,

sonra da uzaya kaçıp kendimi kurtardım. Aman uzak dur!

derken öldürdüğü karısını, Murannas'ın annesini kastediyormuş. Barkudza daha iyi anlıyordu şimdi; Dayı Velev'in kimseyi duruşmaya çağırmamasını, her hafta sonu 'spora gidiyorum' diyerek ortadan kaybolmasını ve ısrar edince 'dayanamazsın!' diyerek ağlamasını... Bütün kadınlara 'fahişe' demesinin sebebi de anlaşılmıştı. Demek ki çek senet mafyası falan yoktu. Demek ki Murannas'ın annesi onu aldatmıştı ve dayı o kadını öldürdüğü için hapse girmişti. Meğer her yere tükürüşünde o kadını hatırlıyormuş Velev. Çarşafın altında yatanın Murannas olduğunu bildiği için ağlayan Barkudza, onun bir de Velev'in oğlu olduğunu öğrenince tamamen yıkıldı. Bir kere de olsa onunla Velev'i konuşmak, ne çılgın bir adam olduğunu oğluna anlatmak ve ona kemiklerini kırıncaya kadar sarılmak istedi; ama bu artık imkânsızdı hem de yırtık bir fotoğrafın dile gelmesi kadar imkânsız...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SIRAT KÖPRÜSÜNÜN ÜZERİNDE PİŞMAN OLMAK
BİR İŞE YARAR MI BİLİNMEZ:
AMA PİŞMANDI BU VAZGEÇİŞTEN.

Cenaze töreni çok kalabalıktı. Dinmek bilmeyen yağmur, başbakanın gözyaşlarına eşlik ediyordu. Yaptığı konuşmayla geride hiç iz bırakmadan intihar eden katillerin kim tarafından örgütlendiğini bildiğini ve bunu asla unutmayacağını söylüyordu. Kelenard hükûmetinin eli kanlı başkanı Caceld'in, Büyük Beyinler İmparatorluğu'nu dağıtmak için yetiştirdiği intihar komandolarının işiydi bu. Hiçbir delilinin olmaması elini kolunu bağlıyordu Barkudza'nın. Herhangi bir intikam planı yoktu. Caceld'e verilebilecek en büyük ceza dünyanın yönetimini ele geçirmekti ve Barkudza da zaten bunu yapmaya çalışıyordu. Murannas'ın tabutunun üzerine toprak atmak nereden gelecekti aklına. Eline yakışmayan küreğe doldurduğu toprağa gözyaşını karıştırıp incinmesin diye usulca tabutun üstüne bıraktı, sonra bir kenara oturdu. Başını önüne eğdi, içini çekerek ağlamaya başladı. Herkes bir kare daha fazla görüntü yakalayabilmek için yarışırken o, Murannas'ın mezarından bir avuç toprak aldı. Ceketinin yan cepleri dikili olduğu için iç cebine

doldurdu ve ayağa kalktı. Öteki koruma tarafından merasime getirilen Murannas'ın arabasına binip doğruca gitmesi gereken yere, Dipsiz Göl'e gitti. Ceketinin cebinden çıkardığı toprağı onu ölümsüzleştirmek için çınar ağacının dibine serdi ama bu, acısını asla dindirmedi. Dipsiz Göl'ün kenarında babasıyla oturduğu yere oturdu. Sesini sadece babasının duyduğu göle kulak kabarttı. Her ne kadar sesini duyamasa da iç çekişini duydu Dipsiz Göl'ün. Meğer baba Barkudza doğru söylüyormuş. Bu gölün bir ruhu varmış meğer. Göl Murannas'a ağladı, başını önüne eğerek karalar bağladı... 'Göl hiç ağlar mı, hiç yas tutar mı göl?' demedi Barkudza, şaşırmadı da hiç. Gölün konuştuğuna inanmadığı kuytu bir anda, dar bir zamanda göle tercüman olan babasından öğrenmişti şaşırmamayı, hatırladı:

- Güneş yerine ayı nöbetçi koyarak gider başka diyarlara ve haftalarca besler onu uzaklardan bakarak. Büyütür, doldurur içini, her yerini sarıp sarmalar güneş ve her nedense o tam da dolduğunda, en çok aldığında kaçar kaybolur ötelere. O hâlde güneş gibi ol evlat, hiç şaşırma. Biri gidiyorsa dolduğu, günü geldiği içindir. Güneş bunu bilir ve bu yüzden hiç şaşırmaz. Zamanı geldikçe yine beslemeye devam eder dolduğunda kaçacağını bildiği ayı.

Şaşırmıyordu; ama aklı almıyordu, Murannas'ın ölümünü hazmedemiyordu. Ay dolunca gitse de Murannas kalmalıydı. Geç saatlere kadar bekledi Dipsiz Göl'ün yanında. Hava kararadı ve arabasına bindi. 'Dolunca kaybolunuyorsa bu sefer ben gitmeliyim; çünkü ben dolmadım, taştım bugün!' diyerek gölün kıyısında öksüz bıraktı Naravenya'yı.

Tahtını tacını terk edip uzaklara gitti, çok uzaklara... Yol bitsin istemiyordu. 'Sonsuza kadar sürsün bu yol, Murannas'a götürsün beni!' diyordu ilerlerken. Benzini bitince duruyor sonra tekrar yola koyuluyordu. Günlerce dolaştı memleketini bir baştan öteki başa. Üzerinde telefonu falan yoktu. Dönmemeye kararlıydı. Murannas mendil satmaya devam etseydi ölmeyecekti. 'Bu katliamdaki katil sensin!' diye, Akıl Almaz Adam tarafından suçlanan kahverengi bereli, gerçekten de bir katil miydi? Bir zamanlar kardeşi Samu tarafından, bencillikle suçlanan, memur arabasıyla Naravenya turuna çıkan bu adam gerçekten bencil miydi? Hırsına yenilmiş bir gereksiz miydi yoksa o? Dağlardan aşan bu adam neydi? Gazeteler onu arıyordu, bakanlıklar harekete geçmişti. Ülke çapında aramalar başlatmıştı Naravenya gizli servisi. Birkaç gün önce öldürülmek istenen Barkudza görünürlerde yoktu; Murannas'ın arabasına binerek mezarlığı terk ettiği biliniyordu sadece. Bütün aramalara rağmen o plakayı taşıyan bir arabaya rastlayamıyorlardı yollarda; çünkü Murannas ölmeden iki hafta önce Ramut'a özel bir plaka yaptırtmıştı ve tek tuşla sekiz seçenekli hâle gelebiliyordu plaka. Barkudza polisi gördüğü anda o tuşa basıp plakayı değiştiriyordu. Aramaları sıklaştıran Naravenya Emniyeti Murannas'ın arabasına benzeyen bütün araçları durdurma kararı aldı ve nihayet uzaklarda bir yerlerde durdurdular Barkudza'yı. Polis arabadakinin başbakan olduğunu fark edince suyun kaldırma kuvvetini bulan adamın heyecanıyla bağırmaya hazırlanıyordu ki bir haftalık sakalının arkasına saklanan büyük adam,

- Bunu sakın yapma, sessizce bırak geçeyim. Ne sen beni gördün, ne de ben seni!

diyerek devam ediyordu yoluna. Birkaç kez daha yakalandı; ama çeviren polisler korkularından kimseye bir şey söylemediler; çünkü Barkudza'nın hafızası yıllar sonra başını derde sokan o polisi bulabilecek kadar sağlamdı.

Sabahın ilk ışıklarıyla, üzerinde 'Gözü Kara'nın Yeri' yazan paslı tenekeden bozma levhanın altında durdu ve yandan birkaç tahtası eksik, üç beş tahtası çürümeye yüz tutmuş ahşap kulübeye girdi. İçeride topu topu iki masa, bir in ve belki bir de cin vardı. Gözleri neredeyse kör olan, kısa boylu şişman bir adam kulübeye, sığamadığı dar kapısından yan olarak girdi elindeki tepsiyle. Burada kahvaltıdan başka hiçbir şey bulunmuyordu ve kahvaltıda ne olduğuna da sadece yaşlı adam karar veriyordu. İtiraz etmek mevzubahis değildi. Yaşlı adam, bu küçük kulübeyi ilk kurduğunda, henüz bıyığı terlememiş bir delikanlıydı. İlk gün, menüye itiraz eden bir müşterisiyle kavga etmiş ve bu uğurda yediği yumrukla gözlerini kaybetmişti. Nereden bilebilirdi müşterisinin eski bir boksör olduğunu? Buna rağmen uslanmamış, 'En fazla bir de sağır olurum' diyerek bildiğini okumaya devam etmişti. Kısa zaman sonra ünlenen bu mekâna sırf gözü kara tarafından aşağılanmak için gelenler bile vardı. Ona birisi, 'Ne var kahvaltıda?' diye sorduğunda aldığı cevap, 'Sana ne?' oluyordu. Barkudza bu hikâyeyi hiç bilmiyordu ve kahvaltıda ne olduğu umurunda değildi. Yaşlı adam onu tanımasın diye yüzünü yana çevirdi Barkudza. Göz ucuyla baktığı adamın iyi göremediğini fark edince rahatladı ve acelesi olan

bir kamyon şoförü gibi yedi yemeğini. Yarım tutan hesabı bir an önce ödeyip uzaklaşmak için masanın üzerine bıraktığı tam parayı havada yakaladı gözü kara,

- Bu fazla!

diye çıkıştı başbakan olduğunu bilmediği sakallıya.

- Üstü kalsın!

dedi Barkudza aceleyle.

- Niye üstü kalıyor kardeşim? Sen kendini ne sanıyorsun, bana ne demek istiyorsun? Sadakaya muhtaç değilim... Çok konuşma da al şu paranı!..

dedi ve yarısını geri verdi. Uzun zamandır hiç tebessüm etmemiş, hayattan vazgeçmiş, kahverengi beresinin içine saklanmış, ideallerini Murannas'ın toprağına karıştırarak defnetmiş, sakalına vakfetmiş adam, 'Sen kendini ne sanıyorsun!' diyen Gözü Kara'ya gizlice güldü. Parasının üstünü aldıktan sonra, 'Sahiden de ben kendimi ne sanıyorum?' sorusu ve anında asılan suratıyla beraber arabasına doğru yürüdü. Kapısını açtığında, şoför koltuğunda iri yarı bir adamın oturduğunu fark etti. Göz göze geldiği adam,

- Derhâl yanıma geç!..

diyerek yolcu koltuğunu işaret etti. Ona hiç kimsenin itiraz etme cesareti yoktu; çünkü göz göze gelinen, memleketin son 50 senesinde ombudsman olarak anılan Barhlams'tı. Barkudza üstüne başına çekidüzen vererek her başbakanın ağabey kabul ettiği Barhlams'ın yanına oturdu. Barhlams tek kelime söylemeden, 1000km mesafedeki Dipsiz Göl'e

gitti ve arabadan inip kapısını açtı, başbakanı çekiştirerek aşağı indirdi. Doğruca babasıyla oturduğu yere götürdü.

- Şimdi iyi dinle delikanlı. Bu göl ne diyor biliyor musun? 'Başkanlar ayakta ölürler.' diyor. 'Başkanlar yemezler, içmezler, uyumazlar...' diyor. Bu göl sadece konuşmuyor biliyor musun, aynı zamanda adam olmayanın yüzüne de tükürüyor.

dedi ve büyük ellerini göle daldırıp Barkudza'ya su serpmeye başladı. Islandığıyla falan ilgilendiği yoktu. Hiç tepki vermeden öylece bekliyordu. Barhlams devam etti:

- Murannas'a mı üzüldün? Çok mu üzüldün? Göl, 'Başkanlar üzülemez, yas tutamaz' diyor. Ve göl ne diyor biliyor musun? 'Bir an tereddüt ettiği, vazgeçtiği, kaçtığı için, Kash Barkudza'nın yemini bozuldu.' diyor. 'Yeniden yemin etsin ve işinin başına geçsin, yoksa onu hiç kimse affetmez!' diyor, 'Hiç kimse!' diyor... Ha bir de diyor ki, 'O dolduğunda kaybolan aydır, güneş değil!' diyor.

dedi ve Barkudza'ya sarılıp ağlamaya başladı. Başbakan bir adım geri çekildi ve 'Kaç akciğeri var bu adamın?' dedirtecek kadar derin bir nefes aldıktan sonra gölün kenarında yalnız kalmak istediğini söyleyen Barhlams'ın elini öpüp zaman zaman hararet yapan ama hiç yolda bırakmayan emanet arabanın direksiyonuna geçti.

Sırat köprüsünün üzerinde pişman olmak bir işe yarar mı bilinmez; ama pişmandı bu vazgeçişten. O an aklına, eski arkadaşlarından biri olan Ganuur'un 'Eğer cennet diye bir yer varsa sana kesin süit ayırmışlardır.' ifadesi gelince

rahatladı; çünkü 'cennet' diye bir yer vardı ve süite giden bütün yollara kırmızı halılar döşenmişti Sırat'a da.

Nasıl böyle bir gaflete düşmüştü? Affedemiyordu. Hele de yıllar önce verdiği sözler aklına gelince kendini keskin sirkeye batırıp küplere zarar vermek istiyordu.

Kash o zamanlar kâğıttan fil yapacak kadar çok sayıda dönmüş müşteri çekini elinde bulunduran genç bir iş adamıydı. Ne yapacağını şaşırmıştı; çünkü bir gün kâğıttan da olsa sahip olduğu fili sahici bir timsaha kaptırmış, tarihinin en karanlık dönemine hem de el fenersiz itilmişti. İşte tam bu sırada, insanlar birbirlerinden mumlarını esirgerlerken ya da iğreti yaktıkları cılız mumlarının peşinden koşarlarken biri çıktı ve karanlıkta kıvılcım arayan adama hiç hesap yapmadan sadece,

- Kim olduğunu ve neler yapabileceğini biliyorum dostum.

diyerek 40 kişinin birleşip tutuşturamayacağı kadar büyük bir ateş yakıp karanlığı dağıttıktan sonra ortadan kayboldu. Alev toplarıyla ışık saçan bu adamın adı hiç şüphesiz Doozgan Himybra'ydı. Şimdi aradan uzun zaman geçmişti ve Barkudza çoktan verdiği sözleri tutmuştu; ama bu kadarı yeter miydi ya da Barkudza'nın başarmaktan kastı, bir gün bütün işleri yarım bırakıp gitmek miydi? Himybra'nın yıllar önce savurduğu inanç dolu bakışı ve o beyaz koltuğun üstünde yaptığı konuşması düştü Kash'ın aklına. Plazasının son katındaki geniş odasında karşılamıştı

milyarder Himybra, ideallerinden başka hiçbir şeyi olmayan genç Barkudza'yı. Uzun konuştular. İyi anlaştılar. Beşerin şaşamayacağına inandığı, hiçbir hatayı kabul etmediği ve zekâsıyla insanların görme sınırlarının dışına çıktığı için anlaşılamayan, dolayısıyla her dâhi gibi delilikle yaftalanan Himybra'nın yüzüne 'Delisin!' diyecek kadar cesur olan kimse de yoktu görünürlerde. Herkes gibi değildi o. 'Bir işe başlamak bitirmenin yarısıdır!' diyerek işe iki kere başlayıp bırakınca işin bittiğini zannedenlerden hiç değil, başladığı işi bitirmeden bırakmayanlardandı. O, bir işe başlamanın, o işi bitirmeyle hiçbir alakasının olmadığına inanıyordu. Ona göre, bir iş ancak bitince bitmiş sayılmalıydı ve iş asla bitebilen bir şey değildi.

Ayakta ölmeyi planlayan bu adamı, sigortaladıkları şeyin hayat olduğunu söyleyen ama hiçbir hayat belirtisi taşımayan bezgin satıcılar aramaya cesaret edemiyorlardı. Onları 'Sigortaya gerek yok; çünkü ben ölümsüzüm!' diyerek kafeslerine kilitliyordu.

Pazartesi günlerini sevmeyen Himybra'yla uzun konuştukları gün bir salı sabahıydı. Bu kadar büyük düşünen biriyle ilk defa karşılaşan Doozgan Himybra, bunu itiraf etmekten çekinmiyor, kendisini anlayan biriyle sohbet etmenin keyfini çıkarıyordu. Barkudza, büyük hedeflerini paylaştığı adamın onu bu kadar net anlamasını şaşkınlıkla karşılıyor ve bunu büyük bir zevkle dile getiriyordu. 45 dakika sonra odada oluşan enerji Himybra'yı yerinden kaldırdı ve kalabalık odanın kalabalık köşesindeki beyaz koltuğun üzerine

ayakkabılarıyla çıkardı. Himybra, yüzünü geleceğe şekil vereceğine emin olduğu Barkudza'ya çevirdi:

- Ben Büyük İskender'im Kash, hadi iste benden, ne istersen iste... Korkmadan iste... Hatta ben İskender'den de büyüğüm ve benim dağıtamayacağım hiçbir ordu yok! Anlıyor musun? Yok!

dedikten sonra aşağı indi ve iki büyük adam büyük odanın kalabalık köşesinde birbirlerine sarılıp sözler verdiler ve hepsini de tuttular.

Vazgeçmek yoktu; ama Barkudza bir an için fevri davranmış ve vazgeçmişti. Yarım kalan işini tamamlamak üzere kirli elbisesi ve on günlük sakalıyla meclis binasına girdi. Olağanüstü olarak topladığı mecliste kendi üslubuyla yeniden yemin etti:

- İnandığım bütün kutsal değerler üzerine yemin ederim ki ömrüm boyunca sadece barış ve huzur için çalışacağım. Asla vazgeçmeyeceğim. Varımı, yoğumu, her şeyimi ülkeme ve bütün insanlık âlemine adayacağım. Halkımın önünde söz veriyorum ki ben kesinlikle ayakta öleceğim.

dedi ve içinden 'Rahat uyu dostum. Rahat uyu Murannas...' diye mırıldanıp tekrar işe koyuldu. On gün geçmişti aradan; ama kaldığı yerden devam etmekte hiç zorlanmadı; çünkü ekibi, Barkudza'nın kurduğu sistem doğrultusunda o yokken de çalışmalarını sürdürmüştü.

Murannas'tan sonra, yerini hiç kimsenin dolduramayacağını düşündüğü için bir daha da hiçbir zaman koruma

almadı yanına. Kimseye söylemiyordu; ama asıl sebep bu değildi. Murannas kâğıt mendil satmaya devam etseydi ya da Murannas için de ölecek birileri olsaydı, o ölmeyecekti. Karar verdi: Ya herkesin bir koruması olacaktı ya da onun da bir daha asla koruması olmayacaktı.

Barkudza'nın yokluğu boyunca KB-19'lar o kadar çok ses getirmişti ki saatlerin ileri alınmasıyla elde edilen dev kazanç gölgede kalmıştı. Oysa yeni saat uygulamasıyla Naravenya'da elde edilen maddi kazancın yanı sıra iş kazaları da neredeyse sıfıra inmişti. İnsanlar işlerine erken başladıkları için metabolizma doğru saatte çalışıyordu. Yapılan araştırmalara göre iş kazalarının %65'i, çalışma süresi dolan işçide dikkat dağınıklığı baş gösterdiği için akşam saatlerinde gerçekleşiyordu; ama artık bunlar yaşanmıyordu Naravenya'da. Herkes huzur içerisinde çalışıyordu. Ayda yılda bir erken kalkan insanın bile 'Dünya varmış!' diyerek kendini iyi hissettiği düşünüldüğünde herkesin her gün aynı şeyi söyleyip kendini iyi hissetmesi, ülkedeki milli morali hiç görülmemiş seviyelere taşıdı. Bunun yanı sıra gündüzün ortasında eve gelen insanlar ailelerine ve çocuklarına daha çok zaman ayırmanın mutluluğuyla işlerini daha iyi yapıyorlardı.

Öte yandan kimliklere hedef yazma çalışmasıyla amaçlanan da başarılmıştı. Herkes daralan zaman içinde kendisine bir hedef oluşturmak ve alnına kara damgayı yememek için bütün enerjisini ortaya koyuyordu. Akşamları bir araya gelen komşular, arkadaşlar, akrabalar, eşler dostlar sadece hedef konuşuyorlardı. Koca bir ulus dedikodu yapmayı bir anda bırakmış, gece gündüz hedef konuşuyor,

hedef düşünüyordu. Bu inanılmaz bir dönüşümdü. Dünyadaki hiçbir millet, hiçbir zaman bu derecede bir sohbet kalitesine ulaşmamıştı. Sadece hedeflerin konuşulduğu Naravenya adında bir ülke vardı dünyanın tam ortasında ve tarih denilen büyük hafıza gelecek nesillere aktarılacak büyük notlarını burada tutuyordu.

Bakanlar kurulu aynı otelde yine Barkudza'nın başkanlığında toplandı. Konu hapishanelerdi. Adi suçlar ve suçlular masaya yatırıldı, acımasız bir neşterle didik didik edildiler o gece. İnsanları bu suça iten sebepler üzerinde duruldu ve hapishaneye girenler üç grupta toplandı.

Birinci grup bilerek ve isteyerek giriyordu hapishaneye; çünkü hapishaneler çok rahattı. Bazıları evinde bulamadığı konforu hapishanede yaşıyordu. Vergisini ödeyip dürüstçe çalışan bir Naraven, asla haftada bir kere psikoloğa ya da istediği zaman berbere, doktora, diş hekimine gidemezdi; ama hapishanede yatan bir tecavüzcü istediği anda hem de herhangi bir bedel ödemeden bu hizmetlerden faydalanabilirdi... Yine dürüst bir Naraven, düzenli olarak günde üç öğün yemek yeme şansına sahip değildi. Oysa hapishanede ağırlanan bir hırsız hiç sıkıntısız bir şekilde, günde üç defa kaliteli yemek yiyebiliyordu. Cacık, komposto veya tatlı olmadığı zaman da baş kaldırıp isyan bile çıkarabiliyordu.

İkinci grup hesap yapıyordu:

- Haftada bir ev soysam en az 1.000 seres kazanırım ki bu da ayda 4.000 eder. Asgari ücret 500 seres. Yakalansam en fazla altı ay yatarım ki yine 1.000 seres kârdayım.

Eğer yakalanırsam 1000, yakalanmazsam 24.000 seres kazanırım.

Adice yapılmış bir başka hesabı daha vardı bu ikinci grubun:

- Geneleve gitsem aklı başında bir fantezi yapmak için en az 1.000 seres harcamam lazım. Bu, bir haftalık kazancım... Yazık günahtır, en iyisi birine tecavüz edeyim, hem fantezimi yapmış olurum, hem param cebimde kalır. Yakalanırsam en fazla 1 yıl yatarım, yakalanmazsam ki bugüne kadar hiç yakalanmadım, para harcamadan zevkimi yaparım.

Son grup ise 'kader mahkûmu' diye adlandırılıyordu. Adam okumamıştı, cahilliğinden giriyordu hapse. Okumayan herkes suç işler mi? Elbette ki hayır; ama Naravenya hapishanelerinde bulunan 100.000 mahkûmun 99.500'ü üniversite bitirmemişti ve buna 'Tesadüf!' demek komik olurdu. Hapishanelerde üniversite mezunu olan topu topu 500 kişi bulunmaktaydı. Öte yandan liseyi bitiren bir çocuk birkaç yıl üniversite okuma hayaliyle sınava giriyor ve bu boşlukta aylak aylak dolaşıyordu. Yapacak bir şey bulamıyor ve kendini değersiz görüyordu. Bu değersizliğin içerisinde hiç yere kapladığı alana anlam katmak istiyordu. Tam da bu sırada televizyonu açıyordu. İçinde silah, kan, bıçak ve benzeri şeylerin bulunduğu dizilerde kahraman gibi gösterilen katillere özeniyor, onlar gibi olmaya kalkıyor ve bunu da mutlaka başarıyordu. Hapishaneler bu sahte kabadayılardan geçilmiyordu. Bir kısmı da terör örgütlerince kandırılıp dağa kaldırılıyor ve eninde sonunda mutlaka 'hapishane' adıyla tatile gönderiliyordu.

Düşündürücü olansa hükûmetlerin bu üç grupla da ilgilenmemesiydi. Her ay yeni hapishaneler inşa ederek suçlu biriktirmek, ilgililerin üretebildiği tek çözümdü. Hem de suçlu koleksiyonu yapar gibi biriktiriyorlardı onları. 'Bir soru zorsa; cevabı kolaydır!' prensibinden habersiz oldukları için kolay cevabı zorların içinde arıyor ve her seferinde çözümsüzlüğe saplanıyorlardı. Zor zannedilen çözümler bir akşamda bulundu ve hayata geçirildi.

Önce konfor sorgulandı. Hapishanelerdeki lüks yaşantıyı sadece içeri girenler biliyordu ve çıktıktan sonra tekrar suç işleme eğilimine de bu yüzden giriyorlardı zaten. Bir annenin, çocuğunu dövmekle tehdit etmesiyle aynıydı durum. Anne bir konu hakkında uyardığı çocuğunu dövdüğü ilk ana kadar, 'Döverim haa..' ifadesiyle onu yapacağı şeyden caydırabilirdi... 'Döverim'den kastedilenin atılan bir tokat olduğunu fark edince 'Hepsi bu muymuş?' der ya çocuk ve böylece ikinci sefer annesinin 'Seni döverim!' demesi hiçbir şey ifade etmez ya hani... Hapishanelerin durumu da böyleydi işte. İkinci sefer okuldan kaçmayı dert etmeyen çocuk gibi düşünüyordu mahkûm, 'Hırsızlık yaptım, yattım çıktım. Pek de bir şey olmadı. Yine yapar, yine yatar, yine çıkarım. Yiyeceğim en fazla anne şefkatiyle savrulan bir tokattır.' diyerek çalıyordu öteki arabanın teybini.

Aslında her şey birazcık cesur olmaya bağlıydı. Cesaretle atılmış dirayetli bir adım Naravenya'yı dünya devi yapabilirdi. Mevcut konfor, bir hapishaneye fazlaydı ve devletin duruşu âdeta suçlu olandan yanaydı. O ana kadar hapishanelerde bulunanlara önceki yasalara göre bu konfor vaat edilmişti ve verilen sözler tutulmalıydı. Dışarıda olup

henüz suç işlemeyenler içinse aynı şey geçerli değildi. Bu nedenle mevcut mahkûmlara dokunulmayacaktı. Onlar cezalarını önceki hükûmetlerin belirlediği kurallar çerçevesinde çekeceklerdi.

Sırasıyla tek tek değiştirildi kanunlar. Öncelikle ortada aylak kimse kalmayacaktı. Üniversiteye hazırlanan birine askerlik engelinden dolayı kimse iş vermiyordu. Liseden sonra üniversite sınavı için üç şans veriyordu yetkililer öğrencilere. Hâlbuki bunun sonu yoktu ve mezun öğrencinin %80'i bunu suistimal ederek serserilik yapıyordu. Bir öğrenciye askerden önce sekiz yıl imtihan hakkı versen de bir şey değişmezdi. O hâlde tek sınav hakkı yeterdi.

Bakanlar bu konuyu tartışırlarken başbakan yüzlerce yıllık geleneği gel aşağı etmek üzere söze girdi.

- Aslında askerlik de bir işe yaramıyor. 100 yılda bir belki savaşıyoruz; ama hepsine silah tutmayı öğretiyoruz. Usta bir şoförüz; ama nasıl olmuşsa kontağa basmayı unutmuşuz, arabayı itekleyerek götürüyoruz. Adam 12 ay askerlik yapıp dönüyor. Ne öğrendin? 'Güzel tüfek atarım!' Başka? 'Hiç!' Askerlik profesyonel olmalı. Dağda ülkesi için savaştığını söyleyen asker, beş yaşındaki bir çocuğun mahalledeki acziyetiyle koşuyor mermilere. Yıllardır yaşadığı dağı avcunun içi gibi ezbere bilen bir teröristle hayatı boyunca hiç dağ görmemiş bir gencin karşı karşıya bırakılması ne kadar adil ve ne kadar mantıklı? İşsizleri askere alalım. Profesyonelce eğitelim, adam gibi maaş verelim de mezarlıklarda kahraman saymaktan kurtulalım artık.

3 milyondan fazla işsiz vardı Naravenya'da ve bunların %60'i gençti. Ordunun ihtiyacı olan asker sayısı ise 1,5 milyondu.

Karar, kanun hükmünde kararname ya da adı her neyse daha çıkmadan uygulamaya geçilen tek ülkeydi Naravenya. Ertesi gün bu yeni karar seçilen doğru kitle iletişim araçlarıyla tüm ülkeye duyurulmuştu. Hâlihazırda askerde bulunanlar vazifelerini yapacak ve bir dahaki dönem askerlik bir meslek olarak icra edilecekti Naravenya'da. 3 ay içerisinde alımlar gerçekleşecekti.

Uzun sürmedi, kısa bir zaman içerisinde işsiz gençlerin %80'inden fazlası askere alınmak için müracaat etti. Bu yoğun talebi anlamak hiç zor değildi; çünkü Naravenya halkı savaşçı bir ruha sahipti. Dünyada vatanı için gözünü kırpmadan ölüme gidecek üç millet varsa biri Naravenlerdi. Yeni ordu, yapılan müracaatların içinden seçilince her önüne gelen asker olamadığı için çok daha kaliteli bir hâl aldı ve böylece eskiden araya sızan gizli çürükler de ayıklanmış oldu.

Ülkeyi kemiren bir veba gibi her yeri sarmıştı ZAH. ZAH, 40. yılını kutlarken teşkilatın lideri Ksero, en yakınlarına gizlice Naravenya'nın 40 yıldır neden profesyonel askerlik uygulamasına geçmediğini soruyor ve 40 yıllık başarısını buna bağlıyordu. Akıl edemiyor muydu hükûmetler bunu ki binlerce genç dağda hâlâ kurşuna kafa tutuyordu?

Bu gizli sohbeti Barkudza bilmiyordu; ama sanki Ksero'nun açıklamasından sonra karar vermişti askerliği profesyonelleştirmeye. Gözü dönmüş bir cani olan Ksero, başbakanlığa

haber uçurdukları gerekçesi ve ajan oldukları düşüncesiyle iki adamını boğazlarını keserek öldürttü. Bu katliamı da bütün teröristlere gözdağı vermek için örgütün televizyonunda canlı yayınlattı. Acımasız bir terörist olmasının yanı sıra Ksero, elbette ki akıllı bir adamdı. Binlerce insanı memleketine karşı kışkırtmak zekâ gerektiriyordu. ZAH'ı ilk kurduğunda insanları davasına inandırması hiç zor olmamıştı Ksero'nun. Hükûmetlerin değer vermediği ve hizmet götürmediği bir bölgenin hakkını aramaktı maksadı; ancak o kadar hızlı yayıldı ki ZAH, sonraki hükûmetler çatışma yapmaktan bölgeye yatırım yapmaya fırsat bulamadılar ve böylece Ksero'nun amacı tamamen değişti. Naravenya'nın güçlü düşmanlarından da destek alınca bölücü bir terör organizasyonuna dönüştü ZAH. Başbakan yanlış yolda ilerleyen ve çıkış amacını da unutan Ksero'ya yazılı bir mesaj gönderdi. O güne kadar hiç kimsenin resmî görüşme ya da yazışma yapmadığı Ksero, başbakandan gelen mektubu okuduğunda zıvanadan çıktı; çünkü mektup ZAH gibi gerçekten iyi organize olmuş bir örgütün karizmasını yerle bir edecek nitelikteydi ve sinir bozucuydu:

Zekâna hayran kaldım Ksero. En önemli iki adamını öldürdün. Haklıydın; onlar bana bilgi uçurdular. Askerliği profesyonel hâle getirmeyi asla düşünemezdim. Sayende aldığımız bu karar henüz uygulamaya geçmeden en kıymetli iki adamını elinden aldı. Senin yerinde olsam 40. yıl açıklamamı: 'Vazgeçtim, bu işler bana göre değil, Naravenya'yı seviyorum.' diyerek düzeltirdim. Ve Ksero, nefesini keseceğimden hiç şüphen olmasın. Dostça

uyarıyorum; çünkü sen hâlâ Naravenya kimliği taşıyorsun... Etrafındaki herkes bana bilgi uçuruyor, haberin olsun. Hepsini öldürmen lazım! Sen yalnız bir adamsın Ksero, sana acıyorum.

Kash Barkudza

Yüce Naravenya Cumhuriyeti Başbakanı

Alay cümleleriyle dolu mektubu okuyan Ksero, deliye döndü. Oysa ne haber uçuran biri vardı ne de bir ihanet. Ksero çok akıllı olsa da halktan uzak yaşadığı için tüm sosyalliğini kaybetmişti. Dünyası dağda yaşadığı mağara olan, ölmek ve öldürmekten başka bir şey bilmeyen birinin vereceği tepki neyse Ksero da aynısını verecekti. Mektubu defalarca okudu. Adamlarını topladı ve onlara da okudu. İhaneti affetmeyeceğini açıklayarak onları tehdit etti. Ortada hiçbir şey yokken ZAH'da ciddi bir güven bunalımı başladı. Kaldı ki son dönemde hakkında kurtarıcı olduğuna dair çıkan haberler o istemese de Barkudza'nın gücüne birtakım ilahî değerler de katmıştı. Teröristler bile ona gizli hayranlık duyuyorlardı. Ksero'nun herhangi bir kerameti yoktu; ama Barkudza'nın her yerinden keramet fışkırıyordu. Bütün dünyanın gıpta ile izlediği Naravenya'da doğru vatandaş olmak mutlak bir imtiyazdı son yıllarda.

Barkudza bir konunun üzerinde fazla durmuyor, derhâl yenisine geçiyordu. Zamanı yoktu ve aralıksız devrim yaparak yaşıyordu. En küçük detaylara dahi müdahale ediyordu. Onun döneminde müzik üreten sanat adamlarının tembelliğinden dolayı ortaya çıkan tek kıtalı şarkılara bile müdahale edildi. Sanki söz yokmuş gibi üç satır yazıyla

piyasaya sürülen şarkı olmayacaktı Naravenya'da. Sanatçılar, şarkılarını halkın ezberlemesi için böyle yaptıklarını söylediler. Kültür Bakanlığı tarafından çıkarılan muhalif yasa, doyurucu olması için şarkıların en az iki kıta olması gerektiğini söylüyordu ve Naravenya'da albümler, ikiye ayrılıyordu artık: En az bir sosyal mesaj veya edebî değer taşıyan bir tasvir ya da söz bulunanlar ve bulunmayanlar. Bakanlık belirlediği ölçüye uyanların albümlerine 'faydalı' diye bir mühür basarak halkın aptal yerine konulması dönemini de bitirmiş oldu. Üzerinde bakanlığın 'faydalı' ifadesi bulunmayan albüm üretmek, ayıp kaçacağı için sanatçılar kendilerini zorlamaya başladılar. Eskisi gibi bir albümde illa 10 şarkı olacak diye kasan yoktu. Tek şarkı da olsa muhteşem eserler çıkıyordu ortaya.

Hazır eğlence sektörüne girmişken şehirlerin içinde bulunan bar, pavyon, düğün salonu gibi yüksek gürültü oluşturan mekânların, belde ve şehirlerin dışına taşınmasına karar verildi. Barkudza hükûmeti, ince düşünüyordu. Biri evleniyorsa elbette ki eğlenmeliydi; ama aylardır gözüne uyku girmemiş, kan kanseri bir hastayı yatağında rahatsız ederek değil...

Korna çalmak o kadar sıradandı ki insanlar artık alışmışlardı buna. Korna çalarak selam vermek, eğlenmek, sevinmek... Arabada bulunanlar için keyifli olsa da bu, diğerleri için sinir bozucuydu. Yapılan kısa filmlerin hiçbir etkisi olmuyordu bu konuyla ilgili. Hükûmet aldığı yeni bir kararla kontörlü korna dönemini başlattı. Artık kornaya basmak paralıydı. Bir saniyesi 1 ns'ydi kornanın. Kazanılan maçlardan sonra elini kornaya bağlayanlar artık eskisi

gibi rahat olmayacaklardı. Diyelim ki çok sevindin ve sevincini kafan çalışmadığı için korna çalarak ifade etmek istiyorsun; o zaman bedelini ödeyerek yapabilirsin bunu. Yani bir nevi 'sevinme vergisi' sayılabilirdi bu kontör uygulaması. Tehlike anında çalabilmeleri için en az 10 kontör bulundurma mecburiyeti vardı ve bir şekilde uyanıklık yaparak bu kurala uymayan sürücünün arabasına el konulacaktı. Elde edilen gelirle yeni yollar yapmayı planlayan hükûmet fena hâlde yanıldı; çünkü Naravenya'da korna denilen şey ertesi gün unutuldu.

Başbakan ülkeyi bölmek için var gücüyle çalışan bir teröristle, alkollü araba kullanan birinin ceza bakımından aynı şekilde yargılanacağını açıkladığında, ülkede infial olmuştu. 'Yanlış adam' diye bir ifadeyi literatüre o sokmuştu. Vatanına bir şekilde zarar veren her ferdin ortak adıydı 'yanlış adam' ve bunları bitirmeye ant içmiş bir hükûmet vardı işbaşında.

Lise çağı, bir öğrencinin doğru ya da yanlış adam olma zamanıydı. Eğitim doğru olursa yanlış adam üretimi duracaktı. Bunun kibarca olamayacağı kararına vardılar. Okullara mecburi dersler ve tatbikatlar koydular. 'Tutsaklık dersi' bu uygulamaların en önemlilerindendi. Her okula minyatür birer cezaevi yapıldı. Öğrenciler yıl boyunca dönüşümlü olarak esaretin ne demek olduğunu kavramaları için bu cezaevinde birer gece misafir ediliyorlardı.

O güne kadar, öğrencileri otobüslerle dedelerinin ülkeleri için can verdikleri yerlere götürmek motivasyon adına yapılan tek şeydi. Bu onları az çok motive ediyordu; ama suç

işlemelerine engel olmuyordu. Okulda oluşturulan minyatür cezaevleri tutsaklığı gerçekten öğretiyordu. İnsanlar televizyonlarda izlediği filmlerdeki gibi zannediyordu hapishaneleri. Oysa gerçek öyle değildi. Filmlerdeki hapishane binaları doğruydu ama tutsaklık başka bir şeydi.

Yapılan eğitim koğuşları, 2.20m yüksekliğindeydi. İsyan sırasında silah olarak kullanmamaları için yere çakılmış ranzalar, duvara çivilenmiş dolaplar vardı, özgürlüğü kafesleyen bu dar odalarda. Hiçbir şey hareket etmiyordu ve duvarlara sinmiş esaret gerçekten ürkütücüydü. İçeride ampulün bile olmadığı, dışarıdan aydınlatmalı odalarda henüz öğrenciyken sadece bir gün kalan biri eline silahı aldığında tekrar düşünecekti ve o deneyimi aklına getirecekti.

İnsan haklarına aykırı bir uygulama olduğu iddiasıyla uluslararası mahkemelerde davalar açılıyordu; fakat Barkudza 'Her türlü yaşama becerisini öğrenmeli benim halkım, her şeyi bilmeli! Okul; öğreten yer demektir ve Naravenya okullarında hiçbir bilgi eksik kalmaz!' diyerek kazanıyordu açılan davaları.

Böylece dünya tarihinde ilk kez esaret öğretilmeye başlandı okullarda; ama Barkudza hesaplamadığı bir engelle karşı karşıya kaldı. Anne babalar çocuklarının eğitim için de olsa cezaevinde sabahlamalarını hazmedemiyorlardı. Uluslararası davalardan korkmamıştı; ama bu halk hareketi sıkıntı doğurabilirdi. Ana muhalefet partisinin de desteğiyle bunun canice bir uygulama olduğu iddiasıyla yürüyüş düzenlediler. O gün yürüyüş yapıp Barkudza'nın aleyhinde slogan atanlar, ertesi gün pişman oldular; çünkü Barkudza:

- Grip olan çocuğuna iğne vurduran bir baba ne kadar acımasızsa ben de o kadar acımasızım! Neye itiraz ettiğinizi bilin, galeyana gelmeyin! Çocuğunuzun orada bir gece kalması, bir daha asla kalmayacağı anlamına geliyor. Bir iğne bir çocuğun canını yakabilir; ama onu ölümden kurtarır! Kararlıyım, geri dönüşü yok!

dedi ve son cümle olarak,

- Benim de bir oğlum var ve şu an gerçek bir hapishanede. Ve 4 yıl daha orada kalacak.

dedi başını öne eğerek. Bu duygusal final Nara-venya'yı bir kez daha düşündürüp ikna etmişti.

Tutsaklık derslerinden sonra motivasyon dersleri de artık zorunlu olmuştu okullarda. Sorumluluk bilinci oluşturmak için 'güç yönetimi' konulu derslerle, geleceği devralacak olan öğrencilere güçlü olmanın bir ayrıcalık olmadığı da anlatılıyordu Naravenya okullarında.

Başbakan, yanlış adam üretilmesine engel olmaya kararlıydı. Günlük çalışma müddetini 20 saat olarak belirlemiş bir Bakanlar Kurulu'yla aşılamayacak engel yoktu. Her bakanın cebinde özel yapılmış 'Yalnızlık Notları' başlıklı, dört renkten oluşan, sigara paketi büyüklüğünde 100 sayfalık birer defter bulunuyordu. Defter dört bölümden oluşuyordu. İlk 25 sayfası beyaz, ikinci bölümü sarı, üçüncü bölümü gri, son 25 sayfası ise maviydi. Ayrıca boyunlarında asılı duran birer kalemleri vardı. Her güne yeni bir ya da birkaç konu seçiliyordu. Bakanlar defterin beyaz bölümünü gece yatarken açıyor ve bir konuyla akıllarına ilgili

gelen ilginç fikirleri not alabilmek için başuçlarına koyuyorlardı. Gece uyanıp deftere yazılanlar 'uyku notu' diye adlandırılıyordu. Bu vesileyle uykularında bile proje üretmeleri sağlanıyordu. Sarı bölümü ise sadece yemek yerken kullanıyorlardı. Yemek esnasında konuşmaları yasaktı ve bu yasağı kendileri koymuştu. Susunca daha çok fikir ürettiklerini fark etmişlerdi. Bunun sebebini bilen yoktu, sebeple ilgilenmeleri de yasaktı zaten. Defterin gri sayfalardan oluşan üçüncü kısmını ise tuvalette açıyorlardı. Mavi sayfalara gelince, bu bölüm sadece seyahat esnasında kullanılıyordu ve hususi arabayla makama gitmek dahi seyahat kapsamındaydı. Oluşan anlık fikirlerin bile değerlendirildiği 'Yalnızlık Notları' çalışması Naravenya'nın zirvesini sürekli uyanık tutmak için içişleri bakanı tarafından düşünülüp tasarlanmıştı. Başbakanın büyük düşünmesi, etrafındakilerin de zihniyetini değiştirmişti. Herkes yeni bir şey söylemek için yarışıyordu.

Bakanların bu amansız çalışma temposu nedeniyle makamlarında oluşabilecek bir boşluğun önüne geçilmesinin gerekliliği, milli eğitim bakanı olan Nomas'ın fikriydi ve ona göre pazartesi günleri makamlarına gitmeleri gerekiyordu.

Gün pazartesiydi ve herkes 'Yalnızlık notları' isimli defterinin mavi bölümüne notlar alarak makamına gitmişti. Başbakan odasına girer girmez her zamanki gibi ayakkabılarını çıkardı ve çalışmaya devam etti. 'Çalışmaya başlamak' ifadesi, Naravenya'nın tepesinde unutulmuş bir kavramdı, onlar sadece çalışmaya devam ediyorlardı. Her zaman olduğu gibi Yashe uzun zamandır göremediği patronunun odasına girdi ve onu arayanların listesiyle beraber

kendisine gelen mektupları takdim etti. Arayanlar genelde önemsiz kişilerdi. Önemli kişiler Yashe tarafından direkt olarak özel kalem müdürüne yönlendiriliyor ve gerekirse Barkudza'yla görüştürülüyorlardı. Önündeki listeye hızlıca göz gezdirdikten sonra, Yashe'nin kendine sunduğu mektupların içinden üzerinde 'Sadece başbakan okusun!' yazan eski sarı kartondan yapılmış zarfı aldı.

Naravenya'daki bütün bu değişimin ve dönüşümün kaynağı sayılacak Akıl Almaz'ın mektubu bu sefer Naravenya'nın başka bir kentinden geliyordu:

Seni tebrik etmek istiyorum ama edemiyorum; çünkü sen hâlâ çok yumuşaksın. Sakın demokratik davrandığını söyleme. Demokrasi ne? O ne? Karımla ben dondurma yiyecektik sadece. Neredeydi senin demokrasin o zaman? Katilin bıçağının ucunda mı? Demokrasi dediğin şey, kime adil davranıyor? Çok özgür bir ülke Naravenya, bu kadar demokrasi fazla, bunu her bünye kaldıramaz. Dondurma yememe engel oluyor senin bu demokrasi anlayışın! Elini çabuk tut, bas tokadı! Bodruma mı atıyorsun, gömüyor musun bilemem; ama hızlı ol! Neyse, benim zamanım yine doldu, gidiyorum. Hiç sağa sola kaçma yalandan! Sen karımı öldürdün. Sen bir katilsin! Biz dondurma yiyecektik, sadece dondurma, sade dondurma... Sen bir katilsin, anladın mı Barkudza, katil! Katil Barkudza...

Mektubun son satırı kâğıdı yırtar gibi yazılmıştı. Başbakan darmadağın oldu yine... Akıl Almaz Adam yine haklıydı. Akla zarar projelere imza atmak yetmezdi. Mutlaka daha sert ve aykırı olmalıydı.

Onun için hayatını feda eden Murannas'ın babası Velev'e göre de erkek dediğin sert ve dikkatli olmalıydı. Velev, birinin ne kadar erkek olduğunu test etmek için ona cebindeki paraların seri numaralarını sorardı ve hayatı boyunca eline geçen bütün kâğıt paraların seri numaralarını ezbere bilirdi. Gerçi hayatı boyunca eline geçen kâğıt para sayısı iki elinin parmak sayısı kadardı; ama olsun. Velev'in ikinci testi ise illerin rakımlarıydı. Ona göre her insan gittiği ilin rakımını bilmek zorundaydı.

- Yokusanna'nın rakımı kaç?

diyerek köşeye sıkıştırdığı adamın haddi hesabı belli değildi. O bunu da ezbere bilirdi. Hapishane yıllarını saymazsak şehir dışına hiç çıkmamıştı. Dolayısıyla rakımını ezbere bildiği iki il vardı: Biri Yokusanna, diğeri de Kromtena. Dayısından çok etkilenen Barkudza onun sert mizaçlı bir adam olmasıyla ve acıya dayanıklılığıyla arkadaşlarına 'Benim dayım var ya...' diyerek çok cümle kurmuştu şımararak. Velev'in baldırındaki çakı izlerini bütün mahalleli bilirdi. Cebinden hiç ayırmadığı çakısını ne kadar güçlü bir erkek olduğunu kanıtlamak için durduk yerde baldırına saplar ve herkesten daha cesur olduğunu ispat ederdi. Erkek dediğin bir şeyi yapacaksa düşünmemeli,

sonuna kadar gitmeliydi; çünkü Velev'e göre erkekler asla hata yapmazdı, kadınlarsa sadece hata yaparlardı. Hakiki bir erkeğin isterse her şeyi değiştirebileceğini dayısından öğrenmişti Barkudza. Bir erkek ne kadar sert olursa o kadar dikkat çeker, o kadar hakiki olurdu dayıya göre.

Naravenya gibi bir devletin en tepesindeki adam olmasına rağmen zaman zaman küçük yaşta dayısına kaptırdığı bilinçaltı, bilincinin önüne çıkarak onun sözlerinin doğru olup olmadığı hakkında şüpheler yaşatırdı büyük adama. Ertesi günün güneşi işte bu şüphelerle doğmuştu. Bilinçaltında Velev'in çakısı gezinirken otel toplantısına gitmek için yola düşen Barkudza Akıl Almaz Adam'ın haklılığını düşünüyordu. Yolda tuttuğu mavi notlarla toplantı salonuna girdi ve selâm bile vermeden ayakta konuşmaya başladı:

- Silahın kökünü kazımamız lazım. Demokrasi falan yok, yasaklar var. Naravenya'da bundan böyle silahın oyuncağı bile satılmayacak. Çocuklar hangi amaçla oyuncak silahla oynuyorlar? Bu bir ihtiyaç olabilir mi? Yasak olacak kardeşim! Televizyonlardaki dizilerde silah milâh olmayacak, kan, şiddet ya da benzeri hiçbir şey olmayacak. Boğaz kesen bir adamın televizyonda ne işi var ya? Aklım fikrim almıyor!

dedi ve masaya indirdiği yumruğu takip eden cümlesiyle sosyologların ve psikologların bile okulda öğrenemediği bir ders verdi bakanlarına:

- Sen hiç film icabı boğaz kesen caniyi izleyen birini izledin mi? Yüz ifadesini gördün mü? Kendi yapıyormuş

gibi hissediyor bunu izleyen ve biz buna izin verdiğimiz için dizilerle insanların tecrübelerine yeni beceriler ekliyoruz. Hayatı boyunca hiç adam öldürmemiş biri bile dizideki adamın kafa kesme sahnesinden etkilenecek ve sinirlendiği ilk fırsatta, oradaki hayalî adamın yaptığını daha önce deneyimlediğini zannederek aynısını yapacaktır belki de. Bunun için yakınında bir yerlerde herhangi bir kesici aletin bulunması yetecek üstelik ve bu katliama asla engel olamayacağız! Durduk yerde eşeğin aklına karpuz kabuğu düşürmek niye?

Dikkatle Barkudza'yı dinleyen bakanların yüzünde, eline aldığı her şeyi oyuncağa dönüştüren bir çocuğun mutluluğu vardı; çünkü o gelecek nesli katil olmaktan kurtaracak formülü açıklıyordu. Barkudza konuşmasını şöyle sürdürdü:

- Oyuncak silah satan mağazaların hepsinin ruhsatını iptal edeceğiz. Artık oyuncak silah yok. Benim yavrum silahın oyuncağıyla bile oynamayacak! Askercilik, savaşçılık ya da dekman oynamayacak. Kalemle yazarcılık, cetvelle mühendisçilik, stetoskopla doktorculuk, cübbeyle avukatçılık oynayacak. Ve katiyen dizi filmlerde silah milâh, kan man, gövde mövde olmayacak. Sihirli değneklerle, gerçeğe uygun olmayan abuk subuk senaryolarla oluşturulan hiçbir şey yayınlanmayacak. Daima büyük düşünmek öğretilecek. Cinsellik tabanlı aşkı özendiren şeyler olmayacak televizyonlarda. Romantizmi bilmeyenler, "Yatağıma gir!" demenin erotik "Belindeki kemerden kıskanırım"ın romantik olduğunun ayırdına varamayanlar izleyici bulamayacakları için film milm yapamayacak. Herkesin kendini aştığı, değer

üretmek için yaşadığı ve yarıştığı bir ülkede belki bu filmlerin kimseye bir zararı olmaz; ancak ülkemizde henüz gelişimini tamamlayamamış insanların çoğunlukta olduğunu asla unutmadan hareket etmemiz gerekmektedir. Kaldı ki bir cinayetin filminin yapılmasının nasıl bir haklılığı olabilir? Kimilerine göre, kusursuz olarak tasarlanan bir cinayetin filme alınması, izleyenlerin zekâlarını geliştiriyormuş ve bu filmleri yönetmek akıllı insanların yapabileceği bir işmiş; oysa akıllı adamlar hayatlarını insanların müspet gelişimine adayanlardır. İzleyicisini bu yolla perdeye bağlayamayan embesiller tercih ederler katliam filmleri yapmayı. Tıpkı insanları yaptığı omuz üstü esprilerle güldüremeyen başarısız bir komedyenin belden aşağı inerek dikkat çekmeye çalışması gibi. Naraven halkı zekâyı hak ediyor. Dolayısıyla şu andan itibaren hiç kimsenin onlara saygısızlık etmesine izin vermeyeceğim. İki film düşünün, senaryosu iyilik yapmak üzerine kurulmuş bir filmi izleyenler film boyunca başrolün yapacağı iyiliği merak edecek; senaryosu cinayet üzerine kurulmuş olan öteki filmde ise başrolün işleyeceği cinayeti... İkisi de izleyici bulur. Eğer bütün televizyonlarda cinayet ve kan filmleri varsa elbette ki en büyük cinayetlerin işlendiği sahneler daha çok izleyici bulacaktır. Hayatı boyunca hiç kiraz görmemiş biri, kirazı neden ve nasıl hayal etsin? O hâlde senaristlerin, televizyoncuların, sinemacıların tezgâhından kirazlarını alıp onları diğer ağaçlara yönlendirerek ahlaklarını değiştirebiliriz. Uzun lafın kısası 'Yanlış adam' üreten bu abuk subuk sistemi tarihe gömmek zorundayız.

O gece gerekenden daha uzun süren toplantının en mühim maddesi hiç şüphesiz, ülkedeki üniversiteli sayısını artırmaya yönelik olandı. Milli Eğitim Bakanı ve Adalet Bakanı hariç tüm bakanlarını istirahata gönderdi Barkudza ve yüksek öğretimin genel başkanını otele çağırdı. Adalet bakanı Kulcha, hapishanelerdeki üniversiteli sayısının sadece 500 olduğunu belgelerle genel başkana aktardıktan sonra Barkudza sordu:

- Tıp fakültelerinde eğitim neden 6 sene?

Başkan, cevabı çok kolay olan bu soruyu biraz anlamsız ve komik buldu. Başkası sorsaydı cevap bile vermeye gerek duymayacaktı. Soran Barkudza'ydı, mecburen cevap verdi:

- Efendim, çünkü müfredat böyle.

Başbakan bu cevaptan sonra net bir cümle kurdu:

- Değiştirin o zaman müfredatınızı... Tıp fakültesi 2 seneye inecek.

Başkan bunun pek mümkün olamayacağı imasıyla biraz da çekinerek:

- Ama efendim, zaten son 2 yılı uygulama.

- Peki o zaman üç yıla indirin. Son bir yılı da uygulama olsun. Hem doktor açığımız var zaten.

diyerek kararlılığını ortaya koydu Barkudza. Başkan, cennette işkence görmüş bir dindarın şaşkınlığıyla,

- Ama efendim bu imkânsız!

dedi. Barkudza'nın en kızdığı kelime 'imkânsız'dı. Gözleri döndü:

- Saçmalama lütfen. Neden imkânsızmış? Bir öğrenci günde kaç saat eğitim görüyor, bir öğretim üyesi kaç saat derse giriyor?

diye sordu ayağa kalkarak. Başkan cevap verdi:

- Bir öğrenci 6 saat ders görüyor, bir öğretim üyesi 4 saat derse giriyor...

Barkudza'nın beklediği cevap buydu:

- Tamam işte, bir öğrenci günde 12 saat derse girecek. Öğretim üyesi de 8 saat. Milli bir seferberlik bu. Mühendislik fakülteleri 2 yıla inecek. Böylece 4 yılda üretilen mühendis sayısı iki katına çıkacak. Tıp fakültelerinde de 6 yıllık periyotta ürettiğimiz doktor sayısı iki katına çıkacak! Bir de elli bin tane gereksiz ders koyuyorsunuz müfredat dediğiniz o saçmalığın içine. Mesleki derslerin dışındakilerin hepsini kaldırın, olup bitsin.

Bu pek mantıklı gözükmüyordu; ama hem başbakan hem milli eğitim bakanı hem de adalet bakanı aynı fikirdeydiler. Genel Başkan bunu hiçbir öğretim üyesinin kabul etmeyeceğini geçirdi içinden. Buna sadece öğrencilerin itiraz etmeyeceğini düşündü. Kim istemez iki yıl önce mezun olmayı? Ancak öğretim üyelerini ikna etmek ciddi bir işti.

Bir hafta sonra başta rektörler ve dekanlar olmak üzere tüm öğretim üyeleri başbakanın vereceği konferansa davet edildi. Toplantı için ülkenin en yüksek donanımlı kültür merkezi olan Rakivezz hazırlanıyordu. Seminerler boyunca

tüm üniversitelerde eğitimlere ara verildi. Öğretim üyelerinin gelmesi zorunluydu başbakanın bu davetine. Salon 10 bin kişilikti. Ülkede toplam 40 bin öğretim üyesi vardı. 4 ayrı oturumla her öğretim üyesine ulaşıldı.

İnanılmaz güvenlik önlemleri alındı. Rakivezz Kültür Merkezi şehrin göbeğindeydi. Yapılacak olan toplantı, dört eşit parçaya bölünmüş büyük bir riskti. Herhangi bir bombalama eylemi gerçekleşse ertesi gün öğretim üyesi diye bir şey kalmayacaktı Naravenya'da; ama başbakanın hesabı, bu riske değecek değerdeydi. Zamanı geldi ve başbakan ilk 10 bin kişilik bilim adamı topluluğunu karşısına aldı.

Barkudza Hükûmeti, içinde hata olan her şeyi en ince ayrıntısına kadar gözden geçiriyor ve gerekeni yapıyordu. Milli Marş'tan önce,

- Şimdi sizleri kurtarıcımız, onun silah arkadaşları, ebediyete intikal eden kahramanlarımız ve yüce Naravenya ordusu adına saygı duruşuna davet ediyorum,

ifadesini takiben yapılan saygı duruşları vardı Naravenya'da. Yüz küsur yıldır herkes bu sözlerle ayağa kalkıyor ve ölenlere milletçe saygı duyuyordu. Barkudza bunun saçma olduğunu, kurtarıcının bile bundan rahatsız olabileceğini düşündü, bilim adamlarının gözlerine bakarak. Haklıydı; çünkü yapılan şey tamamıyla bir alışkanlığa dönüşmüştü. Kimse saygı falan duymuyordu, sadece duruyordu. Barkudza herkesi hayrete düşüren giriş cümlesiyle bütün bilim adamlarının dikkatini üzerine çekti:

- Sözlerime asırlardır yapılan bütün saygı duruşlarını yanlış olmaları gerekçesiyle protesto ettiğimi söyleyerek başlamak istiyorum; çünkü sen de ben de bugüne kadar hep başkalarına saygı duyduk. Hep başkaları için heyecanlandık. Her saygı duruşunda mühim adam kimse o gün, onun nasıl saygı duruşu yaptığıyla ilgilendik. Ne kendimize saygı duyduk ne de onlara. Rol yaptık meydanlarda...

Bu cümlenin nereye gideceği merak konusuydu. Barkudza tehlikeli şeyler söylüyordu. Bakanlarına da danışmamıştı bu yapacağını:

- Değerli hocalarım, şimdi sizden bayrağımıza dikkatlice bakmanızı istiyorum. İçinizden kaç kişi bu bayrakta kendi silüetini görebiliyor?

dedi ve birkaç saniye sustu. 10 bin büyük beyin vardı Rakivezz'de o gün ve hiçbiri başbakanın dediğini anlayamıyordu. Onu anlamaya çalışıyorlardı; fakat asırlık gelenek onlara çelme takıyordu. Bayrakta silüet nasıl görülürdü ki? Sessizdiler...

Başbakan bozdu sessizliği:

- Elbette ki bunu anlayamazsınız. Kendinize saygı duymayı bilmediğiniz için hep başkalarının silüetini gördünüz bayrakta. Oysa Naravenya'da sadece üç tane kahraman yoktu. Ben şu anda bu salonda sizlerin gözüne bakınca 10.000 tane kahraman görüyorum ve biliyorum ki içinizde hiç hain yok. Naravenya'da kahraman olmayan hiç kimse yaşamamaktadır.

Bu bambaşka bir şeydi ve bilim adamları Barkudza'yı anlamaya başlıyorlardı:

- Size şimdi bu bayrakta kendinizi göstereceğim, lütfen kahraman olduğundan şüphe etmeyenler, vatanı için seve seve ölebileceğine inananlar ayağa kalksın!

dedi başbakan. Bazıları biraz tedirgin olsa da herkes ayağa kalktı.

- Şimdi sizleri kurtarıcımız Hanarin Luriz ve onun silah arkadaşları, ebediyete intikal etmiş kahramanlarımız ve Naravenya'da yaşayan 108 milyon kahramanımız adına...

Son cümle ilk defa kuruluyordu. Evet, ölenler ölmüştü ve onlar gerçekten kahramandı; ama o güne kadar hiç dikkate alınmayan, nefes aldıkları hâlde fark edilmeyen bir kahraman ordusu daha vardı. Araya tek tük vatan haini karışsa da bu göz ardı edilebilecek bir sayıydı. Barkudza abartmıyordu, Naravenya'da 108 milyon kahraman elbette ki vardı. Herkes ayaktaydı ve ilk defa bu kadar çok inanıyorlardı, ilk defa gözünü kırpmadan ölüme gidecek kadar çok Naraven'diler. Barkudza gözlerine baktığı kahramanlarını daha yüksek bir sesle yeniden saygı duruşu yapmaya davet etti:

- Ey benim yüce halkım, seni kurtarıcımız Hanarin Luriz'e, onun silah arkadaşlarına, ebediyete intikal etmiş kahramanlarımıza, Naravenya'daki 108 milyon kahramana, burada bulunan 10 bin kahramana ve de sana, sadece sana saygı duruşu yapmaya davet ediyorum.

Saygı duruşu başlamıştı. Başbakan konuşmasını saygının ortasında sürdürdü:

- Sadece bayrağa bak, eğer kendini o bayrakta seyredebiliyorsan gerçekten de bir kahramansın demektir. Sadece kendini ara bayrakta! Kendini görebilirsen yükseleceksin ve bir gün bu salonda senin kahramanlıkların anlatılacak, torunlarımıza örnek olacaksın.

dedi ve o da Rakivezz'in duvarlarını sarmış, direklere bağlı yüzlerce bayraktan birine yönünü döndü. Herkes başını alabildiğine dik tutuyor ve sadece bayrağa bakıyordu. Direklerin zirvelerinde bulunan bayraklar ona bakan kahramanına dalgalanıyordu.

Sessiz bekleyiş bayraklarda görülenlerle birleşince ortaya çıkan manzara dikkate değerdi. Saygı duruşu, milli marşın başlamasıyla son buldu. Kimin ne gördüğünü kimse bilmiyordu. Gözyaşı, gurur, onur, inanç vardı bayrağa yel olan, rüzgâr olan bakışlarda. Milli marş hiçbir zaman bu kadar yüksek sesle okunmamıştı. Marş bitti ama sanki saygı duruşu bitmedi; kimse oturmak istemiyordu. Başbakan bu esnada söze girdi ve bayrağa bakarak şunları söyledi:

- Sabah gün ağarırken dalgalanan bayrağı sen seyrettin mi hiç? O nasıl bir asalet, o nasıl bir duruş öyle? Elimden gelse açıp göğe salacağım, bulutlara asacağım hürriyetimizi temsil eden yüce bayrağımızı, direğe bağlı olması bile zoruma gidiyor...

Dünyanın en iyi kültür merkezlerinden biri olan Rakivezz'in tavanı kayarak açıldı. Herkes bayraklara bakıyordu. Sanki

sihirli bir el bayrakları çözdü direklerinden, bilinmeyen bir şey oldu, bayraklar kabardı, ipleri koptu ve yükselmeye başladılar... Olympus Mons'u bile kıskandıran bir gürültüydü bu avuçlardan gökyüzüne uzanan, bayraklara bağlanan, bulutlara salınan... Bayraklar yükseldi ve az önce kara bulutlarla kaplı gökyüzü Naravenya bayraklarıyla kapandı, bu sefer kimse bulut falan göremiyordu. Bayraklar tıpkı başbakanın dediği gibi bulutlara asıldı, ne yükseliyor ne alçalıyorlardı. Öylece kaldılar gökyüzünde ve buna başbakan hariç herkes hayretle bakıyordu. Bayrakta kendi silüetini görmekte zorlananlar 100 milyonu aşkın silüetin buluta yapıştığını gördüler. Barkudza coşkulu kalabalığa seslenmeye devam etti:

- Saygıdeğer hocalarım, önünde saygıyla eğildiğim kahramanlarım... Ülkesi için her türlü fedakârlığa hazır değerli bilim adamlarım. Ben geçenlerde günlük çalışma saatlerimi kendi kendime arttırmaya karar verdim. Önümüzdeki beş yılda Naravenya'yı dünyanın tek süper gücü yapmaya ant içtim. Sonra bu fikrimi bakanlarımla paylaştım. Soru sormadılar, sadece dâhil oldular. Sonra aynı toplantıyı vekillerimle de yaptım. Onlar da soru sormadılar. Ve sizi şerefimle temin ederim ki yaklaşık 6 aydır, hükûmetçe günlük mesaimiz 20 saat civarındadır ve biz bunu bile az buluyoruz, yüce Naravenya'nın dünyaya hükmedebilmesi için her şeyimizi ülkemize feda etmeye hazırız. Bunu övünmek için söylemiyorum. Benim yerimde hanginiz olsa eminim aynısını yapardınız. Naravenya, kalitesini sizin zihinlerinize borçludur. Naravenya Cumhuriyeti'nin başbakanı olarak biliyorum ki her biriniz

benden daha akıllı, daha yürekli ve daha kabiliyetlisiniz. Mutlaka benden daha iyi yönetirdiniz Naravenya'yı; ama siz bilimi seçtiniz.

İltifat hiçbir insanın karşı koyamayacağı en güçlü silahtı. Hele de bu iltifat, dünyaya güneş olmuş bir adam tarafından yapılıyorsa hiç kimse direnemezdi. Güç zehirlenmesine uğradığını Akıl Almaz'dan öğrenen Barkudza, bu sefer ülkenin en aydın insanlarını zehirleyerek onları yanına almaya hazırlanıyordu:

- Hepiniz çok kıymetlisiniz. Bilgili olduğunuz için mütevazı davrandığınızın farkındayım. Bu yüzden kendinizi alkışlamaktan çekinebilirsiniz; ama eminim yanınızdaki arkadaşınızı alkışlamamak için kendinizi zor tutuyorsunuz. Ben tutmuyorum, önce kendimi ve sonra sizleri alkışlamak istiyorum...

Herkes avuçları patlayıncaya kadar kim olduğunu bilmediği bir bilinmezi bir sezilmezi alkışladı zehirlenerek. Belki de çok bilinmeyenli o denkleme doğru gidiyordu bütün bu alkışlar.

- Sizden asla 20 saat çalışmanızı beklemiyorum. Fakültelerin eğitim süresini yarıya düşürebilmemiz ve üniversite mezunu sayısını iki katına çıkarabilmemiz için, günlük 4 saat olan çalışma zamanınızı 8 saate çıkarmanızı rica ediyorum sadece, hepsi bu!

Öğretim üyeleri durakladı, ses kesildi. Az önce patlayan avuçlar susa kesti. Başbakanın tam arkasındaki perdeye yansıtılan kısa film, karşılarında kimin olduğunu ve kimle

muhatap olduklarını hatırlattı hocalara... Millenya'nın kahraman ilan ettiği Barkudza'nın filmiydi perdedeki. İnsanlık tarihi boyunca yakalanmış en büyük başarının başındaki adama itiraz etmek için gerçekten eksik olmak gerekirdi. Öğretim üyelerinden biri ayağa kalktı ve alkışlamaya başladı. Diğerlerinin kalkmama sebebi itiraz değildi. Filmi izliyorlardı, dalmışlardı. Duyulan ilk alkışla herkes yerinden fırladı ve tekrar patladı avuçlar Rakivezz'de. Barkudza başarmıştı. Yüksek alkış seslerini yarmak için mikrofonu ağzına sokacak kadar yakın tuttu:

- Var mısınız? Naravenya'nın dünya devi olması için var gücünüzle çalışmaya ve adınızı altın harflerle tarihe kaydetmeye, var mısınız?

Alkışlar hiç durmadan 'evet' nidalarıyla yükseldi bu sefer. Başbakan mikrofonu iki avucunun arasına aldı ve sesi kesilecek kadar yüksek bir tonda ilan etti:

- Değerli dostlarım, şu anda karşımda öğretim üyesi falan değil, binlerce koca yürek görüyorum. O kadar büyüksünüz ki size layık bir başbakan olduğumu gösterebilmek için tüm servetimi, her şeyimi yüce Naravenya'ya hediye ettim; ama yine de karşınızda dikilmekten utanıyorum.

Başı önündeydi. Kırık bir testinin sessizce sızan damlaları için beklemekten başka yapacağı hiçbir şey yoktur ya hani, aynen öyleydi işte; göze kırık bir testi düşmüştü sızıntının dinmesini bekleyen. Başı önündeydi Barkudza'nın. Gururluydu. O güne kadar hiçbiri bunu yapamamıştı. Her başbakan şaibeyle gelip şaibeyle gidiyordu. Oysa Kash

Barkudza aylar önce bütün mal varlığını halkına hediye etmişti. Bu başka bir şeydi. Salondaki en sıradan adam doktordu. Ordinaryüsler vardı salonda ve Barkudza'nın ne dediğini tabii ki hepsi anlıyordu:

- Az önce servetimi ülkeme hediye ettiğimi sizlerle tekrar paylaşmamın sebebi iki katına çıkardığınız çalışma sürenizin üstünü örtmek ya da ucuz bir ima yapmak değildi. Ben sizin maaşlarınıza yapacağım zammı cebimden ödemek istedim. Yani çalışmalarınızı 2 katına çıkardığınız için zam yapıyorum maaşlarınıza ve burada katiyen sınırsızım. Her şey size bağlı!.. İstediğiniz parayı alabilirsiniz. 2 katı ya da 3 katı... Sıkıntı yok, öderiz! Şimdi lütfen bana dürüstçe söyleyin. Maaşlarınızı 2 katına mı çıkarayım yoksa 3 katına mı? İki katı çalışacağı için haklı olarak maaşını iki katına çıkarmamı isteyenler lütfen ayağa kalksınlar!..

Bu makul bir seviyeydi. Barkudza iyi bir siyasetçiydi, 'Haklı olarak' demesinin sebebi üç katı istemelerine engel olmaktı; ama hesap ettiği gibi olmadı. Hâlbuki maliye bakanı, öğretim üyeleri salona yerleşirken, ayaküstü uyarmıştı başbakanı: 'Paranın yüzü sıcaktır efendim. İki ya da üç derseniz üçü seçerler. Eğer ucunu açık bırakırsanız beş katını isterler.' demişti de başbakan bunu kabul etmemişti. Bakan haklı çıktığı için üzülmüştü, endişelenmeye başlayan Barkudza'yla göz göze geldi. Ama vazgeçmedi Başbakan ve başını daha da dik tutarak, 'Param çok, ne isterseniz vereceğim.' dedi, bu geri dönüşü olmayan yolu yarıladığını hissederek. Biliyordu, ülkede huzur içinde dondurma

yemenin en kestirme formüllerinden birinin üniversitelilerin artırılması olduğunu.

- Saygıdeğer bilim adamları, sanırım %100 zam sizi tatmin etmedi. %200 zam isteyenler ayağa kalksın o zaman.

Yine kalkan kimse yoktu. Başbakanın gözü karardı ve 4 katını teklif etti, yine ses yoktu. Bütçe zorlanırken maliye bakanının tedirginliği uzuyordu. Bütün mesafeleri yok sayıp hocalara beş katı maaş teklif edince başbakan, koca Rakivezz, Barkudza'nın nefesiyle yaptığı balmumu bir heykele dönüştü. Seslerin kesildiği, nefeslerin tutulduğu anda düşük olan o son ihtimali düşündü, heykelde donan on bin tebessüme güvenerek. 'Acaba hiçbiri zam istemiyor mu?' diye geçirdi aklından. Maliye Bakanına göre bu imkânsızdı. Biraz çekinerek de olsa bunu denemeliydi:

- Peki hiç zam istemeyenler ayağa kalksın!

diyerek üfledi nefesini dünyanın en büyük heykelinin üstüne ve on bin kere yırtıldı balmumu bu sefer ustasını dondurarak. Herkes ayaktaydı, anladı başbakan. Bunlar o muhteşem dedenin akla zarar torunlarıydı...

O gün yapılan diğer üç toplantıda da sonuç değişmedi. İlk grup salondan çıkarken, içeri girmeye çalışan diğer öğretim üyeleriyle karşılaşıyorlardı ve ayaküstü yapılan sohbetler, başbakanı daha da güçlendiriyordu. O kadar ki Barkudza "İki katı maaş isteyen var mı?" dediğinde artık herkes bu sorunun nereye gideceğini biliyor ve sonunu beklemeden

ayağa kalkıp hiçbir kaygı taşımayan sonsuz bilinmeyenli bir denklemi alkışlamaya başlıyordu.

Oluyordu... Oluyordu işte! Naravenya gibi herkesin 'gelişmekte olan geri kalmış ülke' diye baktığı, iç karışıklıklarla mücadele eden, doğal güzellikleri dışında hiçbir özelliği olmayan, turistlerin hırsızlık korkusuyla gelmeye çekindiği ve dünya para fonlarının kısa vadede umutlarını kestiği, her an krizlerin çıktığı, 'Bu milletten bir halt olmaz!' diye aşağılanan bu ülkede kader yeniden yazılıyordu ve daha güzeli bu, tahmin edildiği ya da öngörüldüğü kadar zor olmuyordu.

Başbakan, bulunduğu makamın gücünü fark etti. Göreve geldiğinin ikinci haftası domates üreticilerini boykot etme kararı almıştı ve iki ay boyunca hiç kimse domates yememişti. Milletin yeme içme alışkanlığını bile kurduğu tek cümleyle tamamen değiştirebilen bir gücün derecesi hakikaten akla fikre sığmayacak kadar yüksekti. Bir kişi 'Domates yemeyin!' deyince 108 milyon insanın 'Tamam' demesi... Vay bee!..

Yapılan yasal düzenlemelerle altı yıllık fakülteler üç yıla, dört yıllık fakülteler ise iki yıla düşürüldü. Naravenya üniversitelerinde ders yapılan amfiler, ortalama üç yüz kişilikti. İrtifası yüksek olan salonlara çıkma katlar yapıldı. Sınıflar biraz daha sıkıştırıldı. Bir sıraya iki kişi değil, beş kişi oturtuldu. Böylece yarıya düşürülen eğitim süresini, iki katına çıkarılan sınıf mevcuduyla harmanlayıp 'İki kere iki dört eder' adındaki bir kampanyayla besleyince pilavın içindeki pirinç tanelerine dönen kalabalık sınıflar daha

sevimli hâle geldi. Yapılmak istenen açık açık anlatılınca muhalefet partileri ve birkaç gazete patronu hariç ikna olmayan kimse kalmadı. Yeni bir bina yapmadan, sadece fikri bir değişiklikle ve birkaç basit mimari düzenlemeyle öğrenci kapasitesi 4 katına çıkarılarak mevcut üniversiteli sayısı gelişmiş ülkelerle neredeyse aynı seviyeye getirildi.

O güne kadar bir otelde devam eden gece toplantıları, Büyük Beyinler İmparatorluğu'nda bulunan "Ay Tutulması" adındaki binanın geniş salonlarından birine taşınmış ve başlayan toplantı tam yirmi üç gün sürmüştü. Takvime göre yirmi üç gün; çünkü Büyük Beyinler İmparatorluğu'nda KB-19'lar geceye engel oluyordu. Bu da atadan dededen kalma bir alışkanlık olan gece uykusunun önünü fazlaca kesmişti. Her gece ölmek zorunda olmadıklarını, sadece uykuları geldiği zaman yatağa girmeleri gerektiğini anlamışlardı. Toplantı devam ederken konusu gelen bakan aldığı görevle ilgili yasal düzenlemenin ön hazırlığını yapmak üzere toplantıdan ayrılıyor ve en hızlı şekilde başbakanlık binasında hazır bulunan milletvekilleriyle toplantısını yapıp geri dönüyordu. Bakanlar Kurulunun, meclise bile uğramadığı tek dönemdi bu. Canlı olarak tesisten başbakanlık binasındaki milletvekillerine bağlanan bakanlar, kravatlı ve düzenli 400'ün üstündeki vekilin karşısına pijamayla ve yalın ayak çıkıyordu. Başbakanlıkta yapılan toplantıların, geçen diyalogların ve diğer detayların tamamı halka ve basına kapalı gerçekleştiriliyordu. Yirmi üç gün süren ter kokulu toplantının sonucunu herkes merak ediyordu. İçeri alınmayan basın mensupları kapının önünde onlar için oluşturulmuş özel bölümde haber bekliyorlardı.

Ara sıra salondan çıkıp başbakanlıktaki toplantıya giden bakanların ise konuşmaları kesinlikle yasaktı. Bilinen tek şey, ara ara bir dondurmacının toplantıya dondurma getirmesiydi. Başbakanın talimatıyla beklemekten yorulan gazetecilere, 'Çok yakında ülkenin her yerinde özgürce dondurma yiyebileceksiniz. Afiyet olsun!' kabilinden bir notla Naravenya Hükûmeti imzalı birer külah dondurma gönderiliyordu.

Yirmi üç gün boyunca zaman kaybetmemek için hiçbir bakan tıraş bile olmadı. Üst üste konulmuş üç küreden oluşan binanın lobisinde ayakkabılarını çıkarmış, dilenci kılığında dondurma yiyerek dolaşan saçı sakalı birbirine karışmış adamlar vardı. Muhalefet partileri, 'Olacak şey değil, devletin başı tatilde! Keyif yapmaktan vazgeçsinler artık!' diyerek aşağılıyordu çalışmaktan savaş sonrasına dönen bedenleri. Basın sözcüsü Feli ise dik başlı harabenin şahane tepkisini,

- Muhalefetin yaptığı hiçbir açıklamayı ciddiye almıyoruz.

cümlesiyle açıklıyor ve yaptıklarına muhalif davranan hiç kimseyi muhatap kabul etmediklerinin altını çiziyordu.

Toplantının son günüydü. Süper güç Kelenard'ın gözü dönmüş Başkanı, Murannas'ın katili, kan emici lider Caceld, Büyük Beyinler İmparatorluğu'nun dünyayı tehdit ettiği gerekçesiyle Naravenya'ya savaş açtığını resmen ilan etti. İlk saldırı iki gün sonra gerçekleşecekti.

Hamzen, ana muhalefet partisinin lideri olarak kendilerini muhatap kabul etmediklerini açıklayan başbakanla

görüşemeyeceğini anlayınca genelkurmay başkanına gitmeye karar verdi. Ordunun başı, talep edilen toplantı için Büyük Beyinler İmparatorluğu'nda kendisine tahsis edilmiş odanın adresini verince arkası dönük olduğundan şakalaştığının aslan olduğunu anlayamayan ceylan yavrusunun ürkekliğiyle başbakanı cep telefonundan arayarak,

- Pes ediyorum Barkudza. Sen kazandın! Eğer kabul edersen yanında olmak istiyorum sayın başbakanım!

diyerek özür diledi. Naravenya böyle bir devletti işte! Ne olursa olsun, savaş zamanları bir araya gelen, savaş bitince de tekrar dağılan garip millet...

Başbakan Kash Barkudza, imkânsızlar listesinde ilk üç sırayı zorlayan bu teklifi,

- Büyük bir memnuniyetle... Yanımda olmandan onur duyarım dostum... Geleceğini biliyordum. Bu yüzden odanı da çok önceden hazırlatmıştım.

diyerek olgunlukla karşıladı. Başbakanın bu özgüveni sadece alkışlanmalıydı. Hamzen alkışlamanın ötesine geçerek büyülendi. Barkudza hakkında çıkan kurtarıcı söylentilerine inanacak kadar çok etkilendi ve eğer isterse partisinden istifa edebileceğini de ifade etti Hamzen. Ancak Barkudza:

- Ülkemizin partine ve tabanına ihtiyacı var. Naravenya Hükûmetine şu anki arınmışlığınla muhalif davranmandan daha büyük bir katkıda bulunamazsın.

diyerek reddetti Hamzen'in dudak uçuklatan teklifini.

Genelkurmay başkanını nasıl yanına almıştı peki? Asıl soru buydu! Kimin aklına o maskelinin genelkurmay başkanı olduğu gelebilirdi ki? Ramut yıllar sonra bu meseleyi şu cümlelerle anlatacaktı:

> Bir gün Barkudza sayın genelkurmay başkanımızı, Büyük Beyinler İmparatorluğu'nda kahvaltı yapmaya davet etti. O da bu gelişinin gizli kalması şartıyla bir seferliğine bizi şereflendirdi. Başbakan epeydir araları gergin olan komutanın elini tuttu ve gözlerine bakarak 'Ben bir vatan hainine hiç benziyor muyum?' dedi. Yapacaklarını saatlerce tek tek anlattı. Akşama doğru ikna olan genelkurmay başkanı, 'Kayısı ve süt var olduğu sürece, her şekilde yanındayım dostum!' diye söz verdi güneşi tutan adama. Bu sıcak başlangıç, o günden sonra defalarca yapılan kahvaltıya dönüştü. Tepki çekmemek ve çıkabilecek dedikodulara mahal vermemek için burada olduğu zaman zarfında hep özel olarak tasarladığımız bir maskeyle dolaştı genelkurmay başkanımız. Eğer savaş çıkmasaydı büyük general kendini bu kadar çabuk deşifre etmeyecekti.

Hamzen, Büyük Beyinler İmparatorluğu'na geldiğinde Cumhurbaşkanı, Genelkurmay Başkanı, Barkudza ve Ramut acil çözüm odasında toplantı yapıyorlardı. Hamzen'i de içeri aldılar. Odada heyecan meyecan yoktu. Savaş için bir hazırlık da yapılmıyordu. Acil çözüm odasında olmalarına rağmen, oldukça rahat ve neşeliydiler. Onların bu vurdumduymaz tavrı, 'İllaki bir bildikleri vardır!' düşüncesiyle Hamzen'i de rahatlattı. Genelkurmay Başkanı ertesi

gün başlayacak olan savaş için açıklama yapmak üzere yerinden kalktı. Her şey hazırdı:

- Müsaadenizle Caceld'i tokatlayıp hemen geliyorum...

diyerek kameraların karşısına dikildi ve yaptığı seri katliamlarla tarih kitaplarına cani adıyla geçecek olan acımasıza seslendi:

- Bunu yapmaktan vazgeç Caceld; çünkü çok şaşıracak ve başına büyük işler açacaksın. Naravenya kurşun geçirmeyen tek devlettir, boşuna masraf etme istersen.

Başkanın kısa açıklamasından sonra kürsüye gelen Barkudza'nın Caceld'le işi yoktu:

- Değerli Halkım! Yarın lütfen dondurmanızı balkonlarınızda yiyin ve rahatınıza bakın. Farklı bir şey olmayacak. Kafası çalışmayan bir grup insan bizi neşelendirmek için havai fişek gösterisi hazırlamış, e hâliyle biraz renklilik olacak gökyüzünde. Eğlenin!

Caceld'in açıklaması gecikmedi:

- Siz Kelenard'a ukalalık yapan ilk devlet değilsiniz. Kararlıyım; eğer 24 saat içerisinde Büyük Beyinler İmparatorluğu'nu ve burada yapılanları denetleme hakkı vermezseniz dünyanın huzuru için size savaş açmak zorunda kalacağım.

Tabii ki beklediği cevabı alamadı. O gece Büyük Beyinler İmparatorluğu'nca Naravenya semaları gündüze çevrilerek savaşın başlaması beklendi. 24 saat sonra Caceld hava saldırısını başlattı. Güdümlü füzeleri ve teknoloji harikası uçakları ya da havadan gelen her ne varsa Naravenya

sınırlarına girer girmez gökyüzüne havayla inşa edilmiş, modern bir kale olarak tasarlanmış buz tabakasına çarparak etkisiz hâle geliyordu. Patlamadan artakalan çelik ve demir parçaları, kayarak kubbe şeklindeki bu tabakanın üzerinden aşağı doğru ilerliyor ve hurda olarak toplanıyordu. Büyük Beyinler Naravenya semalarına çelik madeninden daha sert fakat şeffaf olan bir zırh giydirdiği için Barkudza'nın dediği gibi insanlar bir havai fişek gösterisine tanık oluyorlardı.

Sadece romanlarda ya da bilim kurgu filmlerinde rastlanabilecek bir şeydi bu. 2017'nin kışında yaşanan mucizeyi görmeyenin buna inanması gerçekten zordu. Mutfağında binlerce bilim adamının bulunduğu imparatorluğun böyle şeyler yapması neden şaşırtıcıydı, anlamak asla mümkün değildi. Naravenya'da savaş vardı; ama millet büyük bir keyifle gökyüzünü seyrediyordu.

Göğü sarmış şeffaf şemsiye; hava moleküllerinin istenilen geometrik şekilde ve genişlikte dondurularak -273,6 derecede muhafaza edilmesi sonucu elde edilmişti. Yani; moleküler aktivitenin kilitlenmesiyle sağlanmıştı bu çelik ötesi kalkan. Çelik ötesiydi; çünkü çeliğin içinde bulunan moleküller de hareket eden cinstendi ve aşılabilirdi. Oysa oluşturulan hareketsiz molekül barajını hiçbir güç aşamayacaktı. Sertlik, moleküllerin hareketiyle doğru orantılı olduğuna göre hiç hareket etmeyen moleküllerden oluşan ve göğü saran tabaka, kâinatın en sert katmanını oluşturuyordu ki geçilmesi artık imkânsızdı. Bütün bu organizasyon için ihtiyaç duyulan soğutma enerjisi güneşten elde ediliyordu. Bahse konu devasa enerjinin sürekliliği ise

aya yakın bir noktaya konuşlandırılan ve güneşin enerjisini emme kabiliyeti verilen bir uydu tarafından sağlanıyordu. Kaldı ki güneşin bu işten hiçbir zararı yoktu; ayı aydınlatıp geçerken Barkudza'nın sekiz milyar altı yüz milyon mercekle kuşattığı ve on milyara yakın minyatür aynayla sarıp sarmaladığı özel uydusuna bir kere göz kırpması yetiyordu.

Savaş sadece 4 saat sürebildi. Ertesi gün kameraların karşısına geçen genelkurmay başkanı, Naravenya'nın ölümsüzlüğünü ilan etti kendini süper güç zanneden şaşkın bücürlere:

- Neden şaşırdınız ki? Sizler, 'Mars'ta hayat var mı?' diye eşelenirken biz halkımızın huzuruyla ve güvenliğiyle ilgilendik. Naravenya'ya saldırdığınızda elde ettiğiniz başarı, sanırım size saldıracağımızda elde edeceğimiz başarının ne demek olduğunu da öğretmiştir sizlere. Naravenya ölümsüzdür. Ya bizimle uğraşmayın ya da Mars'ta hayat bulun, sonra uğraşın...

İnsanlık tarihinin en büyük heybeti olup çıkmıştı bir zamanlar sokaklarında sümüklü Murannaslar dolaştığı için aşağılanan Naravenya. Ordunun genel komutanından ana muhalefet partisinin başkanına, cumhurbaşkanından bağımsız zirve mahkemeleri başkanına kadar herkes yanındaydı büyük adamın. Üçüncü dünya ülkelerine hiçbir bedel almadan gönderdiği KB-19'larla ezilen halkları da yanına alan Barkudza, dünyanın sevgilisi hâline gelmişti. Herkes ondan yanaydı. Onlarca devlet başkanı, görevini tamamlamasına birkaç yıl kalan Barkudza'yı görmek, ondan faydalanmak için sıraya geçtiler. O ise kafasındaki büyük planı

gözden geçirdikten sonra kısa vadede uygun olmadığını; ancak daha sonra herkesle tek tek görüşeceğini açıkladı.

Son dört yılda yapılacak olan devrimlerin konuşulduğu büyük toplantı savaşla bölünse de nihayet sona ermişti. Herkes makamına geri döndü. İçişleri bakanı, Naravenya genelinde bulunan 1284 ilçeye birer tane prefabrik kulübe inşa edilmesi konusunda direktif verdi. Eskiden olsa bu işin gerçekleşmesi için yüzlerce yazışma, onlarca ihale yapılması gerekiyordu. Oysa bütün bürokratik yazışmaları ve formaliteleri rafa kaldıran Barkudza hükûmeti, o devri çürümüş bir incir çekirdeğinin içine koyup betona gömmüştü.

Büyük Beyinler, daha sonra 'Dünyanın en tehlikeli cihazı' olarak anılacak, acil durumlar için ürün kopyalayan o makineyi icat etmişti. Tehlikeliydi; çünkü cihaz tek başına bir fabrikaya denkti. Yaygınlaşırsa fabrikalar kapatılabilir ve dünya sonsuz işsizliğin eşiğine gelebilirdi.

Büyük Beyinler İmparatorluğu'nun 220km batısında bulunan ve işe yaramayan, uzaktan bakıldığında 'İçine iki Naravenya sığar!' denilecek büyüklükteki kıraç araziye 'Element Vadisi' adını verdiler. Bu vadi her biri üç erişkin balina büyüklüğünde olan, yüz küsur element tüpünden oluşuyordu. Vadinin tam ortasına yerleştirilen cihazın önünde, hacmi, kopyalanacak ürünün ebadına göre değiştirilebilen, yer çekiminden arındırılmış biri beyaz diğeri siyah olmak üzere iki oda bulunuyordu. Siyah olan okuma odasının doğru noktasına, kopyalanacak ürün yerleştiriliyor ve Ramut'la ekibinin icat ettiği 'Lorwend' isimli tehlikeli cihaz tarafından noktasal atom röntgeni çekiliyordu ya da

başka bir deyişle ürün okunuyordu burada. Lorwend, siyah odada taradığı ürünün aynısını "Yazma Odası" olarak adlandırılan beyaz odadaki platformda istenilen noktaya doğru elementleri püskürterek birkaç dakika içinde yeniden oluşturabiliyordu.

Acilen yapılması gereken 1284 adet kulübenin ilçelere kurulabilmesi için bir tane kulübe imal etmeleri yetiyordu. Geri kalan 1283 adet prefabrik yapı, Lorwend'le taklit edilmiş ve birkaç gün içinde tamamlanmıştı. Böylece içişleri bakanının direktifiyle her ilçeye birer kulübe yaptırılmış oldu. Ardından gazetelere 'Memleketini seven sabıkalılara iş imkânı' diye ilanlar verildi. Binlerce insan başvurdu ilanlara. Vekillerden biri, sabıkalı insan kaynaklarından sorumlu yönetici olarak atandı ve uygun görülenleri ne işe yarayacağı belli olmayan bu kulübelere yerleştirdi.

Kimse başbakanın ne yaptığını bilmiyordu. Barkudza büyük toplantıda alınan kararlara hayat veriyor ve onları bir bir gerçeğe dönüştürüyordu. Her an yeni direktifler veriyor ve her saniye ülkenin bir yerine bir şeyler yaptırıyordu. Kural tanımıyordu. En çok merak edilense yerin 150 metre altında inşaatı devam eden dünyanın en büyük kuyusunun ne işe yarayacağı idi.

Hiçbir liderin cesaret edemeyeceği oranda büyük projelere imza atan hükûmetin başkanı olarak rehavete düşmesi ya da yavaşlaması gereken Barkudza, bir an bile durmadı; çünkü yaptığı projeleri son derece basit görüyor ve hiçbirini beğenmiyordu. 24 saat içinde gerçekleşen bir yenilik yoksa hükûmeti tembellikle suçluyordu. Projesi ya da

fikri olmayan hiçbir milletvekilini ciddiye almıyordu. Herkes Barkudza'nın dikkatini çekmek ya da ona yakın olmak amacıyla yeni şeyler söylemek için yarışıyordu. Onlar yarışırlarken ortaya çıkan yeni fikirlerle ülke sathında akla hayale gelmedik yenilikler yaptırmaya bütün gücüyle devam ediyordu. Tam bu sırada uzun zamandır sessiz duran ZAH, bir alışveriş merkezinde gerçekleştirdiği terörist eylemle 34 kişiyi katletmişti. Kelenard'ın bile baş edemediği Naravenya'nın içten kemirilmesi ve bir de Ksero'nun bu saldırıyla, Caceld'ten daha güçlü olduğunu iddia etmesi Barkudza'yı çileden çıkarmıştı. Yaptığı basın toplantısında uzun zamandır ihmal ettiği son kadınla göz göze geldikten sonra gayet sakin bir şekilde,

- Başbakanınız Kash Barkudza konuşuyor. Ölen Naravenlerin acısını hissediyorum; çünkü onlar benim. Gereken yapılacaktır.

dedi ve soruları almaya başladı. Barkudza söylediği her şeyi yapıyordu. Kelenard'ın saldırısına verilen cevapla milyonlarca insanın ölmesine engel olmuştu; ama insanlar iyi şeyleri çabuk unutuyor ve hükûmete yükleniyorlardı. Barkudza bütün bu olup biteni soğukkanlılıkla karşılıyor ve terörist Ksero'nun son günlerini yaşadığını iddia ediyordu. Herkesin sorularını tek tek cevapladı başbakan. Çok uzayınca son soruyu almadı:

- Teşekkür ederim, başka soru kabul etmiyorum. Hoşça kalın!

Toplantı salonunu terk ederken bir ses duydu:

- Affedersiniz, bir şey sorabilir miyim?

Bu oydu. Son kadın Hyll Yavelli. Yüzünü sesin yönüne çevirip,

- Tabii, buyurun!

diyerek söz hakkı verdi genç gazeteciye. Bunu kesinlikle istemeden yaptı; çünkü Yavelli bir gidiyor, sonra altı ay gözükmüyordu. Az önce başka soru kabul etmediğini vurgulayan Başbakanın, Hyll Yavelli'ye tanıdığı ayrıcalık diğer gazetecilerin dikkatini çekince durumu toparlamak zorunda kaldı:

- Odama geçelim!

Güya diğer gazetecileri de çağırıyormuş gibi yaptı. Planına göre sadece Hyll Yavelli gelecekti; ancak öyle olmadı. Diğerleri Yavelli'den önce girdi Barkudza'nın odasına. Son kadın, odaya son gelen kişi oldu ve Başbakana ZAH'la ilgili ne zaman somut bir adım atacaklarını sordu. Barkudza günü geldiğinde gerekenin yapılacağını söyleyerek geçiştirdi bu soruyu. Benzer soruları diğer gazeteciler de sormaya devam ettiler... Aradan 20 dakika geçmişti; ama hiçbirinin gitmeye niyeti yoktu:

- Evet arkadaşlar yavaş yavaş dağılalım, işlerim var.

dedikten sonra ayağa kalktı hepsinin gitmesini bekleyerek. Yavaş yavaş dağılma fikrini, Hyll Yavelli'nin gitmesini engellemek için planlamıştı. Tam istediği gibi olmasa da gazetecilerden birçoğu odayı terk etti. Geriye sadece 4 kişi kaldı. Bir ara ülkesinde yaşanan katliamı unutup Yavelli'yle uğraştığı için kendini kötü hissetti. İlk defa âşık olduğu için

ne yapması gerektiğini de bilmiyordu. Barkudza hiç yalnız kalamayacağını anladığı Yavelli'yle iletişim kurabilmek için yapmaması gereken bir şey yaptı ve içlerinde sevdiği kadının da bulunduğu bu dört gazeteciye,

- Gördüğünüz gibi, herkes gitti değerli arkadaşlar. Siz beni en iyi anlayan gazetecilersiniz. Bu sebeple şahsi cep telefonumu vermek istiyorum. Sormak ya da öğrenmek istediğiniz bir şey olursa beni arayabilirsiniz!

Başbakana direkt ulaşabilme hakkı, bir gazeteciye verilebilecek en büyük hediyeydi. Ayrıca kariyerinin zirvesinde olan, dünyanın en önemli adamı kabul edilen Barkudza tarafından önemsenmek oldukça ciddi bir işti. Yavelli hariç herkes, apar topar numarayı not defterine kaydetti. Böylece Başbakan gereksiz yere 3 gazeteciye telefon numarasını vermiş oldu. Bunu yaptığına inanamıyordu. Başına ağrılar saplandı. Hyll neden yazmıyordu numarayı? Kendi içinde yeteri kadar rezil olan Barkudza, bir kez daha şansını denemeye karar verdi.

- Tekrar ediyorum arkadaşlar. Yanlışlık olmasın!

diyerek numarasını tekrar etti. Herkes kaydetmişti ve kimse kontrol etme ihtiyacı hissetmedi. Hyll ise kıpırdamadı bile. Delirebilirdi Barkudza. Bunu daha nasıl anlatmalıydı? Yönünü genç kıza döndü. Sesinde bir sertlik vardı:

- Siz geçen gün bana bir şey söyleyecektiniz Sayın Yavelli. O gün müsait değildim...

diyerek onu konuşturmaya çalıştı. Yavelli:

- Önemli bir şey değildi sayın başbakanım. Dondurma konusuyla ilgiliydi; ama vazgeçtim. Şeffaf yönetim anlayışınızdan ötürü artık hakkınızdaki her şeyi herkes biliyor efendim.

dedi. Başbakan yerinden kalktı ve sesini biraz daha yükselterek,

- Peki gençler... Şimdi çalışmam gerekiyor, hoşça kalın.

diyerek kendi kendine gerildi. Odayı ilk olarak umursamaz kadın Yavelli terk etti. Başbakan ağlamak istiyordu. Dünyayı titreten adama sıradan bir gazetecinin bu kadar kayıtsız kalması deli ediyordu onu. Sonra Akıl Almaz Adam'ın söylediklerini düşünüyordu. Ne yaparsa yapsın insan olması gerçeğini aşamıyordu. Başbakan ya da gazeteci olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Konuyla ilgili tek gerçek 'Kash' diye bir adamın Hyll diye bir kıza âşık olmasıydı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

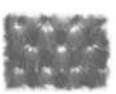

EJDERHALAR ÖLELİ YÜZLERCE KERE SÜRÜLMÜŞTÜ TARLALAR,
TARLA SAYISINCA CEMRE DÜŞMÜŞTÜ TOPRAĞA...

23 gün süren yorucu toplantıdan ve Kele-nard'la yapılan savaştan sonra tüm bakanlar, dinlenmek ve çok uzun zamandır göremedikleri aileleriyle bir akşam geçirmek için evlerine gittiler. Barkudza eve gelir gelmez uzun zamandır özlediği sıcak suya uzun dokunmak için banyosuna girdi. 'Kaynar' denilecek seviyeye ayarladığı suyu yorgunluğunun üstünden geçirdi. Gözleri kapalıydı. El yordamıyla şampuanını aldı. Beklediğinin üstündeydi şampuan kutusunun ağırlığı. Yanlış şampuanı aldığını düşündü ve gözünü açtı; ama yanılmamıştı, bu kendi şampuanıydı 4 ay önce açtığı; şimdiye kadar en az 4 kere bitmesi lazımdı. Eve uğramadığı için dolu olan şampuan kutusu burunda bir sızıya, yürekte bir sancıya dönüştü. Aylardır ihmal ettiği karısını düşündü içini çekerek. O bir anneydi ve hapishanedeki oğlunu yalnız başına bekliyordu. Kızı, ona en çok ihtiyaç duyduğu zamanda babasız büyüyordu. Başarılı bir Başbakandı; ama asla başarılı bir baba değildi. Tarifsiz bir azapla açtığı şampuanı hiç olmadığı kadar cömertçe

döktü eline ve başına sürdü. Sanki saçlarını değil, vicdanını yıkıyordu. Bu düşüncelerle tamamen doldurduğu küvette uzanmışken telefonu çaldı. En yakınındaki havluyla ellerini kuruladı ve gardıroptan biraz küçük olan banyo dolabının rafında duran telefonunu eline aldı. Tanımadığı bir numara vardı ekranda. Başbakanın çok özel olan bu hattını sadece dostları biliyordu, dolayısıyla arayan bütün numaraları tanıyordu; ama bu sefer tanıyamadı... Muhakkak akşamüstü dağıttığı numarayı alan gazetecilerden biriydi arayan. Nefesi kesildi. Her ne kadar numarayı kaydetmese de odada bulunanların arasında Hyll de vardı. İçeride karısının olduğunu düşündükten sonra banyonun kapısının açık olup olmadığını kontrol etti ve ilk defa pamuk şekeri yiyen bir çocuğun mutluluğuyla,

- Efendim?

dedi, ses kaçırmasın diye kulağına bastırdığı telefona. Doğru bilmişti, arayan akşamki gazetecilerden biriydi; ama asla baktığı yere dönüşen o kadın değildi. Arayan Yavelli'nin mesai arkadaşlarından biri olan öteki kadın gazeteciydi. Yüzündeki mutlu çocuk, yerini sürekli acı biber yiyen, iddia üzerine yediği en acı biberden sonra canının yanmasını gizlemeye çalışan adama bıraktı.

- Tamam, size numaramı ben verdim; ama gecenin bu saatinde de aranmaz, değil mi?

diyerek rahatsız ettiği gerekçesiyle kızdı ve pişman olduğunu belli ederek kızcağızı kırdı. Genç gazeteci neye uğradığını şaşırdı ve son derece kibar bir üslupla özür diledi Başbakandan.

- Efendim çok haklısınız. Biz gündüz mesai saatlerinde daha yoğun olacağınızı düşünerek ve güya akıllılık ederek bu saatte aradık; ama rahatsız ettik. Bundan sonra daha dikkatli oluruz. Hyll de yanımda ve o da çok özür diliyor efendim. Bu onun fikriydi. Tekrar özür diliyorum. Hoşça kalın!

dedi ve usulca kapattı telefonu. Barkudza elindeki telefonla beraber cezalandırmak istediği başbakanı küvetteki suya batırdı. Ağzından baloncuk çıkararak bütün nefesini suya bıraktı sonra. Yeniden telefon çalıncaya kadar çıkmak istemiyordu sudan. Büyük ihtimalle ekrana düşen numara Hyll'in değildi; ama Hyll o an bu numaranın yakınındaydı. Aramayı düşündü önce, sonra başbakan olduğu geldi aklına, vazgeçti. Kafasını küvetten çıkardı. Farkında olmadan suya soktuğu telefonun bozulmasını engellemek ve o numarayı kaybetmemek için silkeledi. İçindeki suyun süzülmesi için dik olarak aldığı yere geri koydu telefonunu. Sanki gizli bir el zamanı kırıyordu. Her alanda her şey kusursuz giderken Hyll konusunda neden hep sorun yaşıyordu? Birkaç dakika sonra sudan çıktı. Bornozunu giydi. 'Belki tekrar ararlar!' diye düşünüp az önceki numarayı Ramut-2 diye kaydederek titreşime aldı telefonunu ve cebine koyup dışarı çıktı. Kızı Jalen'le çizgi film seyrediyordu; ama onun aklında sadece Hyll vardı. Karısı Leedara, çaktırmadan bornozunun cebinde titreşim bekleyen Barkudza'ya, Lomre'nin ne zaman çıkacağını sorarak her zamanki gibi sitem etti.

- Zamanı gelince...

diye karşılık verdi başbakan ve kızıyla boğuşmaya başladı. Jalen uyuyakaldı, yarım açık ağzından ince ince çıkan nefeslerini koklayan babasının kollarında.

Sabah yine erkenden Büyük Beyinler İmparatorluğu'na gitti. Bitmeden görmek istemediğini söylediği ve ne işe yarayacağını hiç kimsenin bilmediği 150m'lik kuyunun iki hafta sonra tamamlanacağını öğrendikten sonra uçağına binip makamına döndü.

Yashe elindeki sarı karton zarfla suratı dünden asık olan Barkudza'nın odasına girdi. Başbakan uzun süredir sessiz duran vergi dairesinin gönderdiği haciz mektubunu açan iş adamının korkusuyla yırttı sarı zarfı. Akıl Almaz Adam yine kızacaktı; bu belliydi. Sakin bir yerde okumalıydı. Başbakanlıktaki kalabalık sıkıcıydı. Aklına, her ay gidip birkaç saat kafa dinlediği Dipsiz Göl'e epeydir uğramadığı düştü. Mektubu okuyup biraz da dinlenmek amacıyla hey gidi Murannas'ın arabasına bindi ve tek başına yola koyuldu. Dipsiz Göl her zamanki yerinde Barkudza'yı bekliyordu sisli sonbaharın ortasında. Koca çınar yapraklarını ödünç bırakmıştı bulanık gölün üstüne. Hüzün dolanmıştı, hazan dadanmıştı bahara. Barkudza eski bir alışkanlık olarak 40 yıl önce diktikleri devasa ağacın kışa sarılmaya hazırlanan sihirli kollarını okşarken sadece masallarda yaşanabilecek, develerin tellal, pirelerin berber olmasından da öte bir mucizeyle rastlaştı ve ağacın arkasından, babasının yıllar önce bahsettiği o iyi yürekli peri kızı çıktı ortaya. Uzağı eskisi kadar iyi göremeyen Barkudza, ağacın kenarından Kaf Dağı'nı görmeyi başardı. Biraz daha yaklaşınca fark etti; meğer felek Kaf Dağı'na can vermiş

de adına "Hyll Yavelli" demiş, sonra da Dipsiz Göl'e göndermiş. Şaşkınlığı göğe direk oldu Barkudza'nın. Göle geldiğini bilen hiç kimse yoktu, nereden öğrenmiş olabilirdi bunu son kadın? Yoksa gerçekten de bir peri kızı mıydı bu Barkudza'nın nefesini kesen muhteşem? Konuşamıyordu; ete bağlanmış tırnak kadar sessizdi. Dünyayı dize getiren, güneşe hükmeden dev adam, filin yanında dilsiz kalan fare misali kilitlenmişti. Bu nasıl bir kadındı? Barkudza'ya göre Allah, o güne kadar yarattığı bütün kadınları, sırf Yavelli'yi tasarlayacak bilgiye ulaşmak için yaratmış, kusursuzu bulmak için milyarlarca deneme yapmıştı. Böyle düşündüğü için utandı, sisin arkasına saklanıp gizlice özür diledi yaratıcıdan. 'Merhaba' demek istedi; ama diyemedi, dememeliydi, diyemezdi. O ağızdan, son kadına 'Seni seviyorum'dan başka hiçbir şey çıkamazdı. Ürkekliği erkekliğini bastıran başbakanın mahcup olmasını engellemek için yaklaştı kadın, konuşacak oldu; ama konuşamadı, konuşmamalıydı, konuşamazdı... İkisi de işaret parmaklarını dudaklarına götürüp 'Sus' dediler önce ve sonra birbirlerine uzattılar aynı anda. Kızın parmağının ucu ezel oldu, Barkudza'nınki ebet ve Dipsiz Göl'ün kenarında birbirine dokundu ezelle ebet. Ağaç sustu, kadın sustu, adam sustu, göl sustu, sustular... Parmak ucuyla aynada kendine dokunur gibi dokundular; usuldular, birbirlerine aktılar, sadece baktılar... Tam bir saat gözlerini hiç kırpmadan yandılar, bir saate 365 gün sığdırdılar. Sonra bir rüzgâr esti, bilinmeyen bir rüzgâr... Sise teslim Kaf Dağı gözlerini kapattı, ağacın kenarından yavaşça kaydı ve kayboldu feleğin elinden tutup. Son adam sessizce bindi

arabasına, usulca çevirdi anahtarını, gizlice uzaklaştı sihirli ağacın yanından...

Son kadının parmağının ucuna dokunmak ne büyük şerefti!.. Bir daha hiç olmasa da bu ona bir ömür yetecekti. Kaf Dağı'nı ağacın arkasında bırakıp gidecek ve seneye sonbaharla geri gelecekti.

Aradan bir yıl geçmiş gibiydi odasına gelip koltuğuna uzandığında. Rüya gibi bir gündü. Uyudu, ne rüya gördü ne rüyada göründü.

Güneş açtı geceyi kapatıp ve Barkudza yine Naravenya'nın başbakanına uyandı sabahı yarıp. Elinde Akıl Almaz'ın agresif mektubu vardı bir türlü okuyamadığı. Henüz hiç kimse gelmemişti başbakanlık binasına. Usulca açtı zarfı ve yeniden okumaya başladı:

> **Sabırsızlıkla bekliyorum. Hâlâ kötü adamlarla ilgili hiçbir şey yapmadın! Artık yapsan iyi olur. Bu sana yolladığım son mektup; ta ki dondurma işini çözdüğün ana kadar... Senin düşman zannettiğin, Caceld değil! Dondurma diyorum yaa!.. Sen anlamıyor musun? Bu kadar zor mu bunu anlamak?**

Barkudza, Akıl Almaz Adam'ın kimi kastettiğini anlamıştı. Ertesi gün ülkenin çeşitli yerlerinde ZAH'ın katlettiği insanlar için düzenlenen cenaze törenleri vardı. Kederli ailelere yazılı olarak başsağlığı mesajı gönderdi; ama asıl mesajı başkentteki merasimde verdi. Ağıt yakan kadınlar ve erkekler kırmızı gözlerinden yanardağ püskürtürken lavların arasına giren başbakan şunları söyledi o gün:

- Sevgili Naravenler... Başbakanınız Kash Barkudza konuşuyor. Şu anda tüm televizyonlarda yayınlanan gözyaşlarına bakarak zevk yapan insanların olduğunu biliyorum ve sadece onlara sesleniyorum. Gerekçesi ne olursa olsun masumlara kurşun sıkan o kanlı ellere sesleniyorum. 31.12.2018 tarihine kadar bulunduğunuz yerleri terk edin ve teslim olun. Naravenya eski Naravenya değil artık. Neye kızıp oraya çıktığınızı bile unuttunuz. Kan dökmek alışkanlık oldu sizde. Tekrar söylüyorum, son defa uyarıyorum! Eğer kendi isteğinizle teslim olursanız sizi affedeceğim ve hiçbir şey yapmayacağım. Verdiğim sözü tutarım, bunu bilirsiniz; ancak sizi ben ele geçirirsem inanın yapacaklarım hayal dünyanıza bol gelecektir. Beni mecbur etmeyin.

Dişlerini sıkarak tören alanını terk etti. Barkudza ülkenin her karış toprağına eşit davranıyordu. Naravenya'nın hastane, okul, havaalanı, eğlence merkezi gibi bir eksiği kalmamıştı. Ksero köşeye sıkıştığını anladı ve kaçanları öldüreceğini söyleyerek gözdağı verdi adamlarına. Ancak Barkudza'nın tehdidi daha ürkütücüydü ve dağda asker kovalayarak teröristçilik oynayanların bir kısmı, Ksero baskısına rağmen teslim olmak üzere silah bıraktılar.

İki hafta sonra tamamen biten ve kimsenin hâlâ ne işe yarayacağı hakkında herhangi bir fikrinin olmadığı silindir şeklindeki kuyu, MK TV adıyla kurulan televizyondan 24 saat canlı olarak gösterilmeye başlandı. İçinde siyah ve beyaz renklerden oluşan yaklaşık 1000 kadar halkanın bulunduğu devasa kazan, hiçbir anlamı olmayan kitaba girmek için tasarlanmış rekor denemelerine benziyordu.

Kuyuya nereden inileceğine dair bir belirti olmamakla beraber görünürlerde merdiven, asansör ya da benzer bir şey yoktu. İzleyenler yorum yapmak istiyordu; ama kuyu o kadar anlamsızdı ki hiç kimsenin aklına bir şey gelmiyordu. Eğer başbakan yaptıklarıyla zekâsını ve vatanseverliğini ispat etmemiş olsaydı, herkes buranın bir müteahhidi zengin etmek ya da kara para aklamak için inşa edildiğini düşünebilirdi.

Ara sıra alt yazı olarak geçen sloganlar da bir şey anlatmıyordu. 'MK çok yakında hizmetinizde... Kayıp dondurmanın şifresi çözüldü... MK huzurunuzu garanti eder...' gibi ifadelerle kuyu daha gizemli hâle geliyordu. Her yerinde irili ufaklı binlerce kamera olan bu muamma derinlik ilk olarak ekrana geldiğinde herkes heyecanla izliyordu. Birkaç gün sonra merak da heyecan da bitmişti. Gazeteler ve televizyonlar kuyuyla ilgili yorum yapıyorlardı. En kuvvetli yorum, ülkenin en saygın anchormani Irtayd'dan geldi. Bunun yeni geliştirilen bir oyun olabileceğini söylüyordu Irtayd; çünkü başbakan gençlik yıllarında yer çekiminden arındırılmış bir eğlence parkı kurmayı istemiş, parasızlıktan dolayı içinde bir ukde olarak kalan bu hayalini gerçekleştirememişti. Irtayd haklı olabilirdi. Merdiven ve asansör olmadığına göre yer çekimsiz bir alan olursa iniş çıkış sorunsuz gerçekleşebilirdi.

Oyunlara karşı özel merakı olan başbakana, bu kuyunun bir eğlence merkezi olup olmadığı sorulduğunda, başbakan bunu yalanlamadı:

- Doğru bildiniz. Eğlence anlayışımız biraz farklı olsa da burası kesinlikle bir eğlence alanıdır. Hatta sonsuz eğlencenin ve bitmeyen oyunun başlayacağı tek merkez burasıdır.

"Tabanında 1000 tane halka bulunan çok geniş ve derin bir kazan" diyerek özetlenebilecek kadar sade olan kuyuda ne tür bir eğlence ortamı olabilirdi ki?

Her gün sevgilisini şaşırtmak için yeni şeyler icat eden bir âşığın o günkü numarasını bekler gibiydi bütün alıcılarını hükûmet yetkililerine çevirmiş Naravenler. İlginçti sebepsiz kulübeler, anlamsız kuyular, gece kovanlar, yeni yasalar, çıkmayan boyalar, uçan bayraklar ve hiç bitmeyen heyecanlar...

Ve nihayet sır gibi tutulan, her yönüyle basına kapatılan 23 günlük toplantı, 3 maddenin yer aldığı kısa bir mektupla halka duyuruldu. Bundan böyle Naravenya'da demokrasiden değil despotizmden yana bir yönetim anlayışı hâkim olacaktı. 'İddiasız biri gereksizdir!' felsefesi esas alınacaktı ve beşer artık eskisi kadar rahat şaşamayacaktı.

23 günlük toplantının özeti böyleydi; ama detaylar gökkuşağının altından geçirecekti Naravenya'yı.

Birkaç ay önce başlatılan kimliklere hedef yazma çalışması büyük oranda başarılmıştı. İnsanlar nüfus cüzdanlarında yazılı olan iddialarıyla yatıp kalkıyor ve birbirleriyle tanışırken isimlerinden önce hedeflerini söylüyorlardı. Hatta Naravenya'da önce isim söylemek ayıp karşılanıyordu artık. O kadar ki isminden önce dünya çapında olan hedefini

söyleyenlerin entelektüel oldukları yazılı olmayan bir yasa gibi kabul görmüştü. Şahsî kalite kendini sunarken anlaşılıyordu. Az önce 'Ben Gity'yim' diyen biri artık 'Dünyanın En İyi Marangozu Gity Loure' diyordu kendini tanıtırken. 'Dünyanın en iyi eğitmeni Fadler Curk da eskisi gibi 'Fadler' diye tanıştırmıyordu onu merak edenlere kendini. 'Haniks' diye biri yoktu Naravenya'da 'Dünyanın en iyi doktoru Haniks Tayra' vardı dün hastanede karşılaşılan.

İddiası olmayanların alnına tenden çıkmayan siyah boyanın sürülmesi tehdidi, ilk zamanlarda antidemokratik bir uygulama olarak eleştirilse de hükûmetin bu konuda hiç şakasının olmadığı anlaşılınca, herkes mecburen iddialı olmayı başarmıştı. İnsanın iddialı olabilmesi için kimseye ihtiyaç duymadan nefes alabilmesi yeterliydi; ama bunu onlara Barkudza öğretti. Hem de zorla öğretti ve dünyanın en iyisi olma iddiası kısa bir zamanda herkesin yaptığı işi daha iyi yapmasıyla sonuçlandı tabii ki. Hatta birisi hata yapınca, diğeri onu, eskisi gibi, marifetini boyuna posuna bağlayıp, 'Boyundan da mı utanmıyorsun?' diyerek aşağılamıyor, kişinin bütün hikmetini hedefine sarıp, 'Hedefinden de mi utanmıyorsun!' diyerek yerin dibine sokuyordu. İnsan ne kadar büyük düşünürse o kadar büyük yaşayacaktı ve Naravenya'da küçük düşünmek yasaklanmıştı. Geriden gelen yeni nesil içinse büyük düşünmek bir marifet sayılmayacaktı; çünkü onlar küçük düşünmek diye bir şeyden habersiz yaşayacaklardı.

Naravenya'da askerlik profesyonel bir iş olmuştu; ancak her Naraven'in bir aylığına askere gitmesi zorunluydu. Amaç

bir ayda silah tutmayı falan öğretmek değildi. Hükümet vatandaşına devletin gücünü fark ettirmeyi amaçlıyordu.

Profesyonel askerlik devam ediyordu etmesine; ancak bu konu ciddi bir bütçe istiyordu. Savunma bakanlığı çıkardığı yeni kanunla askere gitmeyen herkesin ortalama 6 aylık kazancını devlete vermesi mecburiyetini de getirdi ve böylece söz konusu maliyet sıfıra indirildi. Asgarî ücret alan da iş adamı olan da 6 aylık kazancını askeriyeye bağışlıyordu. Vatandaşı işinden kopmasın, hayatının 12 ayını askerde geçirmesin diye çırpınan bir devlete, sadece bir seferliğine bu özgür sürede üretilebilecek değerin yarısını vermek haddinden fazla adil bir beklentiydi.

Gündeme askerlik alınmışken polislerin orduya alınması hadisesi de masaya yatırıldı. Garip gelecek; ama Naravenya'da polisler de silahaltına alınıyordu. Oysa onlar zaten silahaltındaydı ve polisin askere gitmesi, silahaltındaki birini yeniden silahaltına almak gibi komik bir kapıya çıkıyordu. Barkudza hükûmeti bu konuda da gerekeni yaptı ve polislerin askere gitmesini tamamen kaldırdı.

Aslına bakarsan Naravenya'yla savaşmak hiç kimsenin aklına bile gelmiyordu. Hatta nedense henüz tek bir silah dahi üretmemiş olan Naravenya'yla savaşmak delilik kabul ediliyordu o günlerde! Yaptığı tek şey havadan sudan oluşturduğu bir buz bloğuydu; ama o kadar büyük bir işti ki bu, dünya devletleri bunu yapacak teknolojiye ulaşmış bir devletin askerî gücünden çekiniyorlardı ve Naravenya söylentilerle her geçen gün biraz daha efsaneleşiyordu. Silah üretseydi, bunun bir sınırı olacaktı.

Oysa Naravenya için herkes kafasından akla hayale gelmedik bombalar, füzeler, toplar, tüfekler üretiyordu. En büyük söylenti ise 'Naravenya'nın iki tane topu varmış. Biri bu dünyayı diğeri öteki dünyayı yok ediyormuş!' safsatasıydı. Naravenya dünya tarihi boyunca öldürücü silahı olmayan tek büyük tehditti.

Dünya, Naravenya'nın, olmayan askerî gücünü kâinatın sınırlarının dışına çıkarmaya devam ederken hükûmet yenilikler yapmaya devam ediyordu. Eskiden ev kadınları vardı Naravenya'da; 'Ben anneyim!' diye övünen ev kadınları... Başbakan bir taklit cenneti olan Grydson Devleti'nden yapılan ithalatı şarta bağladı; artık Grydson'dan bitmiş ürün getirmek tamamen yasaktı. Parça ithalatına izin veriliyordu; ama bitmiş herhangi bir mamulü almak kesinlikle yasaktı. Getirilen parçalar Naravenya'lı ev kadınları tarafından monte ediliyor ve bitmiş ürün hâline dönüştürülüyordu. Zaten Grydson'da da montajı ev kadınları yapıyordu ve Grydson'lu bir kadınla Naravenya'lı bir kadının arasında hiçbir farkın olmadığı daha ilk günden anlaşıldı. 'İşe yaramaz!' manasına gelen, 'Çocuk yetiştiriyorum!' diye uydurulan bir bahaneyle evde oturan ve adına da 'ev kadını' denilen sıradan varlığa bir kişilik kazandırdı hükûmet. İş Kadınından Sorumlu Devlet Bakanlığı oluşturdu. Artık 'Evinde çalışan, alanında iddialı iş kadınları' vardı. Abra kadabra yapacak donanıma sahip olunsa dahi başarılamayacak bir şey oldu ve 12 milyona yakın ev kadını, odalarından birini atölyeye çevirince bir anda 10 milyonu aşan iş kadınına dönüştü. Naraven anneler daha sonra montaj işinden sıkılıp imalata geçmek istediler. Her ne kadar

anlaşılmaz bir durum gibi gözükse de bu imalata geçme isteği, biraz düşününce kolaylıkla anlaşılabiliyordu. İnsan bir cep telefonuna kutusunun içinde rastladığında onun bir sır olduğunu zannedebilirdi. Ancak dağınık hâlde görenler, onun birkaç parça plastik ve alüminyumdan oluştuğunu fark edince durum değişecekti; değişti de zaten.

Naravenya'da yapılan en büyük yenilik ise 01.01.2019 tarihinden itibaren hiç kimsenin geçmişiyle övünemeyecek olmasıydı. 'Ben bunu yaptım, sen şunu yaptın?..' bunlar yoktu artık. Zaten iddiası olan insanın geçmişiyle övünmesi kötü bir espri olurdu ancak. O hâlde, iddia geleceğe yöneliktir ve sen bir Naraven'sen sadece gelecekten bahsetmeliydin, gelecekte yapacaklarından... Konuyla ilgili yapılan en muhteşem değişiklik ise ilanlarla ilgili olandı. Eleman arayan bir şirketin gazeteye vereceği ilana 'Özgeçmiş ya da CV gönder' yazması, ülkenin potansiyeline saygısızlık etmek gerekçesiyle suç sayılacaktı. İnsanları geçmişine bakarak değerlendirmek, onlara hakaret etmekle eş değerdi Naravenya'da. Eğer ortada bir iş varsa özgeleceği olanlar müracaat etmeliydi o işe. Bu kural işverenin de çalışanın da vizyonunu altüst etti.

Özgelecek; kişinin hayallerini içeriyordu, gelecekte yapacaklarını anlatıyordu ve bir insan eline kalem alıp özgeleceğini yazmaya başladığı anda büyük düşünmek zorunda kalıyordu. Oysa özgeçmiş; dünü anlatmaktan öteye gitmeyen, uydurma referanslarla süslenen bir kendini anlatma biçimiydi. İnsan eline kalem alıp özgeçmiş yazmaya başladığı anda sınırlı düşünmek zorunda kalıyordu. Çünkü bakacağı yer dündü ve dünün de mutlaka başa giden bir

sonu vardı. Oysa insan ölmediği sürece geçmiş olmazdı hiçbir şey. Böylece halkının sınırsız bir gelecek dururken geçmişe saplanmasının önüne geçti Barkudza.

Yapılan yasal düzenlemelerin çok radikal bir görüntü oluşturmasının sebebi sıra dışı olmaları değil, önceki yasaların çok sıradan olmasıydı. İnsanlar boş boş otururken, birinin gelip 'Çalış!' demesi ne kadar garip olabilirdi ki? Barkudza hükûmeti duygusal davranmayı da reddediyordu. 'Ben özürlüyüm, ayağım yok, gözüm yok...' Bu ve buna benzer sebeplerin arkasına saklanmayı dolandırıcılık kapsamına aldılar. Yeni dönemde Naravenya'da özür olarak kabul edilebilecek tek şey zihinsel engellerdi. Bu yaklaşımdan dolayı ayaklanan ve güya özürlü vatandaşları koruyan federasyonlara, başbakan yazılı olarak şu açıklamayı göndermişti:

- Dünyadaki herkes özürlüdür. Kimse bana özürlü olmayan birini gösteremez. İtiraf ediyorum, ben de özürlüyüm. Mesela milli takımda futbolcu olmayı çok isterdim; ama sordum, bünyem ve yaşım buna müsait değilmiş. Gördünüz, ben asla milli bir futbolcu olamayacağım. Yine dopingsiz bir şekilde 100m'yi 9 saniyede koşup dünya şampiyonu olmayı çok isterdim. Ama uzmanlar incelediler beni ve Allah'tan umudun kesilmeyeceğini; ancak bunun yine de pek mümkün olamayacağını söylediler. Gördüğünüz gibi ben sadece futbol konusunda değil, atletizm konusunda da özürlüyüm. Şimdi lütfen söyler misiniz bana, gözleri görmediği için araba kullanamayan bir âmâyla, milli takımda ilk on birde oynayamayan bir yaşlının farkı nedir? O hâlde ben futbolcu olmaktan

vazgeçmeliyim, kör vatandaşım da şoför olmaktan... Yapılacak milyon tane iş varken bir noktaya kilitlenmek ve sonra da 'Ben özürlüyüm' diyerek kendini acındırıp kenara çekilmek tembellikten başka bir şey değildir... Yatalakların devlet yönettiğini, fikir ürettiğini, devrim yaptığını çok gördüm ben! Değerli federasyon yöneticileri, hedefsiz yaşamak küçük adamların işidir ki biz artık bu tarz insanları alınlarındaki kara lekeden tanıyoruz.

Özürlüler adına söz söyleyenlerin hiçbiri başbakanın açıklamasına itiraz edemedi. Bir anda koca memleket özründen özüne uyandı. 2017 yılında ülkedeki özürlü oranı %11 iken, 2018'de bu oran %1 olarak açıklandı ki bu, bu alanda dünyanın en düşük oranı kabul edildi. Gerçekten muhteşem bir dönüşümdü bu. Haber dünya basınına bir bomba gibi düştü. Özürlülerle ilgili oluşturulan bu akıl üstü felsefeyi diğer devletler de anında benimsediler. Dünyada yıllarca acınarak yok sayılan bir potansiyel başta Naravenya olmak üzere elle tutulur aklı başında bir enerjiye dönüştürüldü. Her türlü iş gücüne ihtiyacı olan devlet, her vatandaşına iş bulmayı asli görevi kabul ediyordu. 'Sadece tembeller çalışmaz!' demişti Çalışma Bakanı Yelukss. 'Naravenya'da çalışmayan birini görürseniz kesin tembeldir!' diyordu bakanlık. Özürlülerle alakalı bu olağanüstü çıkış, daha ölmeden defnedilen yüz binlerce insanı mezarından çıkardı.

Barkudza'yı 'Despot bir lider' diye adlandıranlar vardı. O bunu asla inkâr etmedi. Diktatör bir yönetim anlayışı vardı bu doğru; ama yaptıklarını eğitimle gerçekleştirmek 20 yıl sürerdi. Oysa onun sadece birkaç yılı kalmıştı. 'Yere tükürme!' demek ve insanları bundan caydırmak zaman

alıyordu; yere tükürenin yüzüne tükürmek sorunu anında çözüyordu.

Hükûmetin 'işsizlik' denilen vebayı Naravenya Devletinden kaldırması ise sadece 15 dakika sürdü. Bir sabah kafası kızdı büyük adamın ve 'Miras bırakmayı yasaklıyorum!' dedi, hepsi buydu! 01.01.2019 tarihinden itibaren Naravenya'da kendisinden sonrakilere miras bırakmak, malını devlete hibe etmek anlamı taşıyordu. Naravenler, mülk edinmeyi gelenek hâline getirmişlerdi. Kendinden sonrakilere bırakacakları, onların yaşam amacı olmuştu. Barkudza insanların mal biriktirmelerini hastalık kabul ederek bu tarz insanların tedavi olması gerektiğini savunuyordu. 'Çocuğuna şahsiyet bırakamayan bir babanın malının cehenneme kadar yolu var!' diyordu. Eğer bir baba çocuğunu çok seviyorsa ona eğitimini tamamlayacağı bütün imkânları sunmalı ve her yönüyle gelişen dünyaya hazırlamalıydı yavrusunu. Bunu yapamayan ya da yapmayan bir ebeveyni seviyesizlikle suçluyordu Barkudza Hükûmeti. Ayrıca iyi eğitilememiş bir çocuk ailesinden kalan sarayı, arsayı ya da apartmanı ne yapacaktı? Çıkarılan kanunla, bir Naraven öldüğünde çocuklarına oturduğu evin dışında sadece işletmesini devredebilecek ve onlara asla gayrimenkul kabul edilen başka bir şey bırakamayacaktı. Öldükten sonra geriye gayrimenkul bırakmışsa bu doğrudan devletin malı sayılacaktı. Konuyla ilgili yasal düzenleme yapılır yapılmaz, herkes oturduğu ev dışında 'taşınmaz' diye adlandırılan neyi varsa satmaya kalktı. Naravenya'da emlak sektörü bir anda dibe vurdu. Böylece evi olmayan herkes ev sahibi oldu. Yatırım için ekstra mülkü olanlar,

öldükten sonra devlete kalacağını bildikleri mülklerini satarak ülkesine hibe etmekten kurtarıyor ve elde ettikleri parayı kendilerine ve özellikle çocuklarının geleceklerine cömertçe harcıyorlardı. İnsanlar yaşadıklarını fark ettiler, evlatlarına değer vermeye başladılar. Büyük çoğunluk ise çocuğuna mal bırakma alışkanlığından vazgeçemediği için, varını yoğunu satıp ona bir işletme bırakmanın yolunu aramaya başlarken yüz binlerce yeni iş alanı açıldı. İşte işsizlik Naravenya'dan böyle yok oldu. Devlet rahattı; çünkü getirdiği bu yenilik üç sonuçtan başka bir son doğuramazdı. 'Sat harca, sat üret, satma bana bırak!' İlk başlarda şahısların mülk edinme haklarını ellerinden aldığı iddia edilen bu yasanın, daha sonra sosyal bir dengeleyici olduğu anlaşıldı.

İnsan sadece bir dairede oturabilirdi çünkü. Aynı anda iki evde birden oturacak kabiliyette bir insanı tarih henüz yazmamıştı. Yazlık kışlık ev merakı Naravenya'yı devre mülk cenneti yapacaktı. Oturduğu evin dışında istediği kadar yer kiralayabilmek elbette serbestti. Geride apartmanlar bırakma isteği sadece bir gelenekti ve bu hakkın insanların elinden alınması asla bir haksızlık değildi. Çocuğuna bir vergi dairesi ya da otoban bırakmak ne kadar garip bir hayalse ona arsa ya da daire bırakmak da aynı şeydi ve halk bunu kısa zaman sonra anlayacaktı. Mülk edinmenin bir hastalık olduğunu kabul edenler, Naraven halkının yurt dışında mülk satın almak niyetiyle ülkeden para kaçıracağını iddia etmeye başladılar. Barkudza bu konuyu tamamen serbest bırakmıştı; ama buna da tevessül eden çok yatırımcı çıkmadı. Çocuklarına ve iş yerlerine harcadıklarında

daha mutlu olduklarını fark edenler, diğerlerini de teşvik ettiler. Böylece birkaç ay içinde Naravenya'da krizlere sebep olan nakit bunalımı sona ererken işlerini büyüten yatırımcılar oluşturdukları yeni istihdam alanlarına işçi bulmakta zorluk çekmeye başladılar ve bunun neticesi olarak da yurtdışından işçi transfer eden bir Naravenya çıktı ortaya.

Barkudza'nın konuyla ilgili yaptığı konuşmadan akılda kalan en önemli cümleler şunlardı:

- Hayvanlar mal biriktirmezler. Mesela; hiçbir aslan, yavrusuna bir ceylan sürüsü bırakmaz ölürken ama yeni doğan her yavru büyüyünce mutlaka aslan olur ve orman yönetir. Bir gün aslanlardan biri bu geleneği bozsa ve yavrusuna bir sürü bıraksa acaba ne olurdu? Tabii ki çakalların maskarası olurdu. İşte aslan bunu bildiği için yavrusunu yetiştirir ve ona mal bırakmak yerine avlanmayı öğretir. Miras, beyinleri dümdüz eden adi bir törpüden başka bir şey değildir.

'Kayıt dışı ekonomi' diye bilinen kaçak ticaret türü Naravenya'nın adil bir devlet olmasını engelliyordu. Konuya ilişkin çözümler aranırken Başbakanın en güvendiği danışmanlarından olan Ozbeka, paranın tedavülden kaldırılmasını teklif etti ve hükûmet para denilen şeyi kaldırmak için uyandı bir sabah. Kimsenin cebinde para olmayacaktı. Herkes harcamasını tek kimlikte toplanan banka kartları vasıtasıyla gerçekleştirecekti. Beş ayrı bankada hesabı olan biri alışveriş yaptığında, şifresi parmak izi olan kimliğini, her yerde bulunan 'emce' isimli cihazdan geçirecek ve emce en hesaplı ya da avantajlı banka hesabını belirleyecek, ilgili satıcının

hesabına para aktaracaktı. Bu geç kalınmış uygulamayla yankesicilik, kapkaç, taksici cinayetleri ya da benzer hırsızlık türleri de ortadan kalkmış olacaktı.

31.12.2018 tarihine kadar herkesin parasını merkez bankasına getirmesi şartı getirildi. Getirmeyenler paralarından olacaklardı; çünkü belirtilen tarihten sonra cepteki nakdin hiçbir değeri kalmayacaktı. Bu yeni uygulamayla en küçük para hareketi de dâhil olmak üzere her şey kayıt altına alınmış olacaktı. Yastık altında uyuyan paranın uykusu kaçırılabilirse, devlet istediği anda tüm Naravenya'daki parayı tek tuşla görebilecekti; çünkü her tür para reel olarak merkez bankası kasasında duracaktı ve hesap sahibi istediği bankalarda hesap açabilecekti. İlgili bankanın ilgili hesabında görünmesine rağmen söz konusu bankada hiçbir şekilde para bulunmayacaktı.

Ülkeye giriş yapan yabancı uyruklulara ya da yurt dışında yaşayan Naravenlere havaalanlarında, gümrüklerde 'Para Kartı' adıyla bir kart verilecekti ve kişiler ceplerindeki parayı Naravenya'ya girerken bu kartlara aktaracak, giderken de paralarını alıp ülkelerine geri dönebileceklerdi. Binlerce yıl önce akıllı bir adam tarafından bulunan para 2010'lu yıllar için fazla ilkeldi. Barkudza hükûmetinin yaptığı bu devrim dünyanın da ilgisini çekti ve bütün devletler 2 yıl içinde bu yeniliği uygulayacaklarını bildirdiler. Neden aynı yıl yapmadıklarını anlamak da mümkün değildi.

Hükûmete Barkudza bulaşmıştı, ülkenin bu en önde gelen sorununu çözecek kadrosu vardı; çözdü de. Yapılan yeni düzenlemeyle paradan sonra 'çek' denilen o aptal saptal

kâğıt parçaları da tedavülden kaldırıldı ve ticari hayatta da kimliklere bağlı olan banka kartlarının kullanılması zorunlu hâle getirildi. Alınan radikal oğlu radikal bir kararla malum tarihten itibaren Naravenya'daki bütün ticari faaliyetler, bu kartlarla yapılacaktı. Dünyada çek denilen para taşıyıcının, 'görüldüğünde ödenir' özelliği vardı; ama Naraven iş adamları bu kâğıdın sırtına 6–7 aylık yük bindiriyorlardı. Çek altı ay sonraya yazılıyor, iş adamları birbirlerine uzun vadeli sözler veriyor; ancak yasalar görüldüğünde ödenir diyordu. Bu durum, çek yazanları çok zor durumda bırakıyordu. Vadeli çeki yazan iş adamının kâğıda bağlı parası onlarca el değiştiriyordu ve ellerden biri kırılır kırılmaz, bankalar hiçbir suçu olmayan iş adamının çekini, 'Görüldüğünde ödenir!'den yola çıkarak erken tahsil ediyordu. Hesapta parası olmayanların da çekini yazdırıp ticari kariyerini bitiriyor, sonra da aynı iş adamına 'Çekin yazılmış!' diyecek kadar yüzsüzleşip bir de onu kötü adam statüsüne alıyorlardı. Ne ilginçtir ki bu komediye hiçbir yetkili bir şey yapmıyordu ve aleni usulsüzlük, tedirgin yapılan ticaretle devam ediyordu. Barkudza, 01.01.2019 tarihinden itibaren elde bulunan çeklerin hiçbir değerinin olmayacağını açıklarken diğer yandan mevcut çeklerin tamamının sadece vadesinde tahsil edilebileceğini yasalara bağlayarak kısa vadedeki mağduriyetleri de çözmüş oldu. 'Yangın çıktıysa ve yangın merdiveni yoksa asla normal merdivenleri kullanma! Bekle bina çöksün ya da yan!..' İşte eski hükûmetlerin yaptığı şey buydu, oysa Barkudza bu yapıyı tamamen değiştirerek gerekeni yaptı, sadece gerekeni.

Fatura tarihi ile ödeme tarihi arasındaki süre bir hafta olarak belirlendi; ancak her türlü yeniliğe itiraz etmek insanın tabiatında vardı ve bu duruma satıcı da alıcı da itiraz etti Naravenya'da. Onlara göre piyasadan çekin kalkması 'iflas etmeleri' anlamına geliyordu. Satıcılar, böyle bir durumda kimsenin mal almayacağını söylerken alıcılar da kepenk kapatmaktan bahsediyorlardı. Oysa Dipsiz Göl bunun tam tersini söylemişti yıllar önce. Gazeteler, insanlar ve bankalar, ülkede nakit dönemini başlatıp çeki kaldıran başbakanın aleyhine yazıp çizerken o, babasıyla bir pazar günü dinledikleri, Dipsiz Göl'ün anlattığı hikâyeyi hatırladı. Sonra hiçbir şeye aldırmadan çeki kaldırdı ve ülkesinde yeni bir dönemi başlattı. Biliyordu, çekle alınan bir ürünün bedelinin beş ay sonra ödenmesi durumunun sadece ilk beş ay için bir avantaj oluşturduğunu. 'Paran yoksa alma!' İşte bu Naravenya'yı kurtaran ve aynı zamanda fırsatçıları da işsiz bırakan temel felsefeydi. Öte yandan Dipsiz Göl'den duyduğu hikâyeden belki de çıkarılması gereken anlam çok daha başkaydı ve Barkudza gibi bir adam bu detayı asla kaçıramazdı. Dipsiz Göl'den aldıklarını oğluna nakleden baba Barkudza, nereden bilebilirdi bu masalın bir gün Naravenya'ya gökten düşen üç elma olacağını.

> Bir zamanlar, su ihtiyacının tek pınardan karşılandığı uzak bir memlekette yaşayan padişah, suyun başına oturan ejderhayla savaşmaya karar verdi. Gel zaman git zaman, ejderhayla baş edemeyeceğini anlayan padişah, halkına onunla anlaşmaları gerektiğini söyledi. İlk başlarda küfretseler de naçar kaldıkları için ejderhayla anlaşmak zorundaydılar. Obur canavar, bir kova

suya tam yarım altın fiyat biçti. Halkın yıllık kazancı 100 altındı ve günlük 1 kovadan daha az suyla yaşama şansları yoktu. Hesaplara göre bir yıl dolmadan bütün insanlar ölecekti. Halk perişanlık içinde kıvranırken padişah sarayından hiç çıkmıyor, gizlice yaşıyordu. Soranlara,

- Ben de sizinle aynı durumdayım, herkes başının çaresine baksın! Dua edin altın istiyor, ya çocuğunuzu isteseydi ne yapacaktınız?

diyerek insanların yüreğine su serpiyordu kovası yarım altından. Millet para vermek için yarışırken gürültü patırtı vardı ejderhanın kuyruğunun kenarındaki izdihamda. Para kesen su canavarı bir gün bıkıp usandı gürültüden ve halkla muhatap olmaktan vazgeçti. İnsanlar altınlarını padişahın vezirine teslim ediyorlardı ve gereken ödemeyi saray yetkilileri bizzat yapıyordu en az 500 yıl yaşayan ve henüz 30 yaşında olan ejderhaya. Yapılacak tek şey çok çalışmaktı; ancak çalışacak fazla zaman bulamıyorlardı. Ceplerinde 50'şer altın kalınca durumun ciddiyetini kavradılar ve var güçleriyle çalışmaya başladılar. Meğer çalışacak zaman bulamadığını söyleyenler, bomboş oturuyorlarmış. Meğer arazisinin verimli olmadığını söyleyenlerin tarlaları bire on veriyormuş çalışınca. Öyle çok çalıştılar ki yıllık kazançları 300 altını geçti, su paralarını unutup mutlu mutlu yaşamaya başladılar. Gel zaman git zaman ejderhanın bir oğlu oldu. O da tuttu güneşin tam ortasına oturdu. Padişah onunla

da savaşmaya başladı; ama ne yaparsın ki baş edemedi. Sonra tekrar halkına döndü:

- Bu da babasına çekmiş, çok güçlü. En iyisi onunla da anlaşın! Dua edin, çocuklarınızı istemesin!

dedi. Halk biraz kızsa da köpürse de dua ederek anlaşma yapmaya gitti yavru ejderhayla. O da babası gibi aç gözlünün tekiydi. Bereket versin ki çocuklarını istemedi, bir avuç güneş için 1 altın istedi sadece. Güneşi olmayanlar en fazla iki gün yaşayabiliyorlardı. Korkularından boş tarlaları, yolları, dağları bayırları obur canavardan güneş satın alabilmek için ekip biçip para kazandılar. Yağmurun değişmeyen desteğiyle yıllık kazançları 500 altın oldu ve kısa bir zaman sonra güneş parasını da unutup huzur içinde yaşamaya devam ederlerken bir oğlu daha oldu ejderhanın. O da geldi havanın önüne oturdu. Padişah yine savaştı; ama nafile... Bu babasından da abisinden de beterdi. Halk yine anlaşmak zorunda kaldı ejderhayla. Kimsenin nefessiz yaşama ihtimalinin olmadığını babasından öğrenen ejderha, bir günlük nefese 2 altın isteyince çocuklarını kurtardıkları için mutlu oldular. Arazilerinin tamamını kullanan ve ekecek yeri kalmayan halk, çevredeki memleketlerden arazi kiralamak zorunda kaldı. Çoluk çocuk çalıştılar, nefessiz kalmaktan kurtulup özgürce hava almak için... Sonuçta yıllık kazançları ikişer bin altın oldu. Hava, su, güneş derken halk kazandığı 2000 altının, 1500'ünü ejderhalara verilmek üzere saraya bıraktı büyük bir memnuniyetle. Ejderhalardan önce

yıllık kazancı 100 altın olan halk, şimdi yıllık 500 altın biriktirebiliyordu. Derken nesil değişti, padişah değişti; ama torunlar bu 1500 altını saraya niye verdiklerini hiçbir zaman sormadılar.

- Canavar varmış!

diyerek hiç şikâyet etmeden veriyorlardı altınları yeni padişaha. Gün geldi, zaman geçti, suyun önündeki ejderha öldü. Padişah vezirine 'Bunu kimseye söyleme!' diye sıkı sıkı tembihledi ve altın toplamaya devam etti. Sonra sırasıyla güneşin önündeki de öldü, havanın önündeki de... Padişah kimseye hissettirmeden altınları toplamaya devam etti. İşte o günden sonra bu bir gelenek oldu ve insanlar hiç hesapsız yağan yağmura, kapris yapmadan her yeni gün doğan güneşe ve hiç taraf tutmadan insanların ciğerlerine dolan nefese para verir oldular.

Ejderhalar öleli yüzlerce kere sürülmüştü tarlalar, tarla sayısınca cemre düşmüştü toprağa ve saraydaki yeni padişahın adıydı bir gün torunlarından birinin çıkıp 'Nerede bu ejderha?' diyerek hesap soracağını düşünen Barkudza. 'Öldü derim' dedi önce, sonrasını düşünmeden. Peki, ya akıllıysa torun ya 'Madem öldüyse hepsi, bizim ödediğimiz hangi ejderhanın diyeti!' derse?.. Artık düşünmedi. Çek yasasını değiştirirken elektrik, su ve doğalgaz gibi aylık ödemeleri de kaldırdı. Aslında derin düşününce hükûmetlerin utanması gerekiyordu. Su yolları bir kere yapıldıktan sonra, halkı su parası adıyla haraca bağlamak gerçekten utanç vericiydi. Böyle bir tahsilatın yapılabilmesi

için her gün yeniden su yolu inşa edilmeliydi. Oysa bulutla musluk arasında gözle görülebilen bir tesisatçı bulunmuyordu. Hatta barajla musluk arasından su da sızmıyordu yüzlerce yıldır. Eğer her şeye rağmen yine de sadece tamir ve onarım bedeli olarak toplanıyorsa bu paralar ve devlet halkına verdiği hizmetin devamlılığını sağlayamıyorsa bu daha da vahimdi. Aylık ödeme kapsamında halktan toplanan paranın kaldırılmasının ülkede bir bayram havası estirmesi, başbakanı üzmüştü. Sanki ejderhalar ölmemiş gibi davranarak yalan söyleyenleri ne de çabuk affetmişlerdi.

Yetkililer 50 yıl sonra içme suyunun kalmayacağına işaret ederlerken dünya susuzluğa doğru terliyordu. Buna rağmen insanlar umursamadan klozetlerde içme suyu kullanıyor, rezervuarların üstündeki o düğmeye, temizlik zannıyla basmaya devam ediyorlardı. Ellerini yıkadığı suyu kanalizasyona göndermek yerine rezervuarda toplamayı akıl edemeyen yöneticiler, suyun az tüketilmesi maksadıyla rezervuarın içine dolan suyu azaltmak için, plastik şişe ya da benzeri bir kütleyi su haznesine koymayı akıllılık kabul ediyorlardı. Barkudza hükûmeti, dönemin dışişleri bakanı Thaa'nın henüz çocukken düşündüğü lavabodan akan suyu rezervuarda toplayacak basit düzeneği bütün tuvaletlerde uygulayarak ülke genelindeki su tüketimini yarıya indirdi. Yarım metrelik bir hortumu, lavabonun altından klozetin rezervuarına uzatmaktı yapılması gereken ve bu, yüzlerce yıldır düşünülememişti. Naravenlerle beraber bütün dünya yıllarca boş yere su parası ödemişti. Yağan yağmurun baraja dolamayan kısmı da caddeleri ıslatmaktan başka bir işe yaramıyordu. Çatılardan

akan su da kanalizasyona karışıp yok oluyordu. Spor bakanı Roonns'nın kızı Barruk'un 13 yaşındayken bu konuyla ilgili yaptığı, ödül alan projesi de uygulandı ve çatılardan akan yağmur suları binaların sığınak odalarında oluşturulan depolarda toplanarak bahçe sulama, temizlik vb. işlerde kullanılmaya başlandı. Çatıların dizaynı tamamıyla değiştirildi. Bütün dünyada sanki su boş yere akıp gitsin diye ters bir 'V' harfi gibi inşa edilmişti çatılar. Yeni binalarda bu terslik giderildi ve çatılar büyük birer 'V' harfi gibi tasarlandı. Böylece her evin üstü minyatür birer baraja dönüştürüldü. Bu yeni çatı formu su tutacağı için binalar daha da ağırlaşacaktı. Mühendisler bu ekstra yükü de hesaplarına dâhil edince yapılan yeni binalar görülmemiş depremlere de dayanıklı hâle gelmiş oldu.

Naraven kültüründe diğer ülkelerde olmayan bir tanım vardı: 'Devlet Baba'. Naravenler bu ifadenin içinde geçen 'baba' kelimesinden dolayı mıdır nedir, devletin yaptığı her şeyi hoş karşılayıp asla hesap sormuyorlardı. Trafikte ölenlerin yakınları, yüzde yüz suçluyken dahi hesap sormuyordu yetkililere. Makam arabalarına binip caka satan fiyakalı belediye başkanları yol yapmak, sorunları çözmek için seçiliyorlardı, sonra da sorumsuzca evlerinde oturuyor, herkes gibi geceleri uyuyorlardı. Hiç sebepsiz binlerce masum ölüyordu Naravenya'da ve hiç kimse hiç kimseye hesap sormuyordu. Ölüm yaşı 60'ın altına inmişti. Yüzyıldır savaş yüzü görmeyen bu ülkede trafik kazaları terörist başı Ksero'dan daha çok kan döküyordu.

Barkudza'ya göre trafik bir ülkenin gelişmişlik seviyesini ortaya koyan en mühim göstergeydi. Trafik karmaşıksa

zihinler de karmaşıktır. Trafik karman çormansa ekonomi de, ahlak da karman çormandır. Memleketin ne derece karmaşık olduğunu görmek için Naravenya'ya helikopterle üstten bakmak yeterliydi. Hükûmet bu sorunu sonsuza kadar bitirme kararı aldıktan sonra yüzlerce araştırmayı birkaç gün içinde yaptı ve çözüm üretmeye başladı. Otobanda seyreden sürücülerin, yol boş olunca çizgileri ortaladığını tespit etti araştırmacılar. Sisli havalarda, yol çizgileri boyna takılmış hayat kurtaran birer kement oluyordu âdeta. Bu muhteşem bilgiyle, şeritlerin ortasına üçüncü bir çizgi, ince bir kılavuz çizgisi çekerek, yüz binlerce insanın yolunu daha rahat bulmasını ve daha güvenli yolculuk etmesini sağlamışlardı. Basit gibi gözüken bu ince fikir, daha sonra dünyada da büyük ses getirecek ve bütün ülkeler tarafından kullanılarak binlerce insanın ölmesine engel olacaktı. Patentli bir buluş olan kılavuz çizgileri için bütün devletler Naravenya'ya bir bedel ödeyeceklerdi.

Otoban reflektörlerini, sadece yolun sınırlarını gösteren birer uyarıcı olmaktan çıkarıp hayat kurtaran birer bilgiye dönüştürmeleri de aynı dönemde gerçekleşmişti. Işık vurunca beyaz ya da sarı olarak parlayan reflektörler, başka bir amaç için de geliştirilerek ısıya ve sıvıya duyarlı bir biçimde yeniden tasarlandı. Normal zamanlarda beyaz yanan reflektörler, yağmur yağınca ıslanıyor ve zümrüt yeşili yanıyordu artık ya da ısı eksiye inince don uyarısı vermek için buz mavisi rengini alıyordu. Hâl böyle olunca şehirler arası yollarda sürekli değişen hava şartları hiçbir sürücüyü yanıltmıyordu. Gizli buzlanma ya da ıslak zemin yüzlerce

metre öteden bu yeni reflektörlerle insanları uyararak hayat kurtarıyordu.

Barkudza her konuda ilkleri gerçekleştirmek için ant içmiş bir hükûmeti yönetiyordu. Kentleşme konusunda da bunu yapmalıydı. Birbirine benzeyen 128 tane vilayet vardı Naravenya'da ve 100'den fazla hükûmet gelip gitmişti de hiç kimse yeni bir il kurmayı akıl edememişti. Kalabalıklaşan ilçeleri il yapmayı şehirleşme zannediyorlardı. Barkudza, arazisinin üçte ikisi boş olan Naravenya'da başlangıç için, birbirinden bağımsız ve farklı 3 yeni il ihdas etmeye karar verdi ve bu konudaki bütün birimleri Rakivezz'de bir araya topladı. İnşaa edilecek bu üç il, dünyanın en iyi kentleri olarak anılacak ve şehirleşmek isteyenler buralar örnek alacaklardı. Barkudza'nın planına göre böylesine bir yenilik, bütün illerin daha iyiye ulaşmak için kendini yenilemesi zorunluluğunu da beraberinde getirecekti. Dikdörtgen binalar, geometrik inşaatlar olmayacaktı bu illerde. Barkudza bu görevi verdiği ekiplere kısa konuştu:

- Atadan dededen alıştığınız usulde hiçbir şey istemiyorum. Bu şehirlere geldiğim zaman kendimi çimdikleyerek 'Acaba öldüm de cennete mi geldim?' diye sorarak şüpheye düşmek istiyorum. Bu üç ilin yaşamaya başlaması için toplam iki yılınız var ve süre başlamıştır.

Salonda bulunan mühendisler ve müteahhitler konularında ehil insanlardı. Hepsi bunun yapılabileceğine inanıyordu. Birkaç ay içinde güneş yapan bir milletin iki yılda üç il yapması son derece kolay olacaktı.

Öte yandan yoğun trafiğin yaşandığı Naravenya'da herkesin aynı saatte hayata başlaması ve gideceği yere ulaşmak için aynı anda yola çıkması acaba kimin fikriydi? Yaz aylarında okullar tatile girdiği, öğrenciler evlerinde ya da eğlencede oldukları için çıplak gözle bile fark edilebilecek bir rahatlama gözleniyordu kalabalık metropollerde; ama hiç kimse bundan Barkudza'nın çıkardığı anlamı çıkaramıyordu. Yollar kusursuz olsaydı bu kalabalık bir mesele olarak dikilmezdi hükûmetin karşısına; ama Naravenya'da yol yapımının bitmesi için hükûmetin daha bir yıla ihtiyacı vardı. Barkudza yarın ölecek vatandaşını da ciddiye alıyor onu bir gün bile olsa rahat yaşatmak istiyordu. Gelecek yıl trafik terörünün bitmesi, bu gece stabilize yoldan kayıp uçuruma yuvarlanarak ölen bir Naraven için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bu akşam kalabalık trafiğe takılan ve evine geç gelen birinin ailesine üç saat yerine bir saat ayırmasının hesabını kim verebilirdi sevilme yaşındaki çocuğa ya da akşama kadar yol gözleyen o kadına? Kısa vadeli bir çözüm gerekiyordu ve o günlerde Naravenya'da çözümden bol bir şey yoktu. Gazetelere verilen ilanlarla konu duyuruldu, fikri olanların teklifleri değerlendirildi ve yıllardır bulunamayan çözümler birkaç gün içinde ortaya çıktı. Sadece fabrikaların, okulların, bankaların ve bu şekildeki kalabalık insan hareketlerinin olduğu meslek gruplarının işe gidiş saatlerini değiştirdiler. Fabrikalar saat 5:00'te, bankalar saat 7:00'de, okullarsa saat 10:00'da trafiğe çıkınca Naravenya'da kalabalık yarıya düştü; ama Barkudza bununla yetinemezdi. Diğer yarısı için de 'Yok daha neler!' dedirtecek acil bir çözüm buldu. Yol yapmak yerine yol

kapatarak trafiği çözmek kimin aklına gelebilirdi ki? Belediyeler kalabalık yolların yanındaki binaları yıkarak onların yerine şerit eklemeyi marifet sayarken o, dört şeritten iki şeride inen, sonra da tekrar üç şeride çıkan bütün yolları tespit ettirdi. 20km'lik bir yoldaki en az şerit sayısını buldu. Aslında trafiği, eksik olan yollar değil, orantısız şeritler boğuyordu. Bir yolun dört şeritten iki şeride inmesiyle, bir nehrin dereye akması aynı şeydi. Tersi de mümkündü tabii. Dökülen nehir denizi taşıramazdı; ama denizi dereye salmak ahmakçaydı. O hâlde en dar yol kaç şeritse ona göre hesap yapmak kâfiydi. İlk deneme başarılı olunca ülke çapında bütün fazla şeritler trafiğe kapatıldı. Yol üzerindeki en düşük şerit sayısı iki ise yol boyunca fazla olan diğer bütün şeritler kapatılarak iki şerit olarak başlayan yol iki şerit olarak bitecekti. Bu kadar basit bir çözümle ne trenden bakıp trafiktekine acıyan kalmıştı ne de dere boğan nehir.

Trafiği düzenleyen levhaların, 'dur'un, 'geç'in, 'girme'nin bir işe yaramadığını anlamıştı hükûmet. Büyük Beyinler İmparatorluğu'nda bulunan kriz masasının teklifiyle ülkenin her yerine baz istasyonları kuruldu. Teknik adamlar bütün motorlu araçlara takılmak üzere çakmak büyüklüğündeki aparatı icat ettiler. Bu minyatür cihaz, baz istasyonuyla sürekli irtibat hâlinde olacaktı. Bölgede bulunan baz istasyonu, bahse konu cihaza 'Bu yolun hız limiti 80km!' dediği anda motor bloke olacak ve istesen de, gaz pedalının sonuna kadar bassan da araç 80km hızı geçmeyecekti. Başka bir yolda bu limit 40km ise mesela, bu sefer aracın hızı 40km'ye sabitlenecekti. Herkesin rahatlıkla

aracına takabileceği bu cihazı devlet ücretsiz olarak dağıtıyordu. Eğer akıllılık eden birileri çıkıp bu cihazı takmaz ya da takip kablosunu eksik falan bağlarsa ve bu aynı zamanda radar vazifesi yapan baz istasyonu tarafından tespit edilirse ilgili mali şubelerce yaramazlık yapana ceza kesilmeyecekti, aracına derhâl el konulacaktı. Hız sabitleyici sadece ambulanslara, polis arabalarına, silahlı kuvvetlerin araçlarına ve bir de özel tasarlanmış yeminli acil taksilere uygulanmayacaktı ki Barkudza'nın talimatıyla yeni dönemin acil ve önemli araçlarına Büyük Beyinler tarafından kanat takılacaktı.

Naravenya'da, Naraven iş gücüyle araba üretmeyi başaracak gerekli teknolojiye sahip olmalarına rağmen basiretleri bağlanmışçasına yerli bir marka üretmeyi beceremeyip yabancı marka otomobillere milyonlarca seres patent bedeli ödeyen iş adamlarını anlamak mümkün değildi. Böylece o güne kadar hiç otomobil üretmemiş olan Naravenya'da, Büyük Beyinler İmparatorluğu bünyesinde oluşturulan otomobil teknolojisi üssünde uçan araç yapmak için sıvanmıştı kollar. Barkudza bilinen her şeyi unutmalarını istediği bilim adamlarına klasik şeyler üretmelerini yasaklamıştı. Otomobil yapılacaksa bu uçan cinsinden olmalıydı ve dünyanın en muhteşem bilim kadrosu bunu kesinlikle başaracak donanımdaydı. Onlar Barkudza'nın hayal gücünün ötesine geçtiler ve uçmanın da klasik olacağı gerekçesiyle kendi yolunu üreten bir araç geliştirdiler. Bu teknoloji ilk olarak 'yeminli acil taksi' denilen araçlarda denendi. Güneş enerjisiyle rahatça -273,6 dereceye düşürebildikleri ısıyı, aracın yönünü çevirdikleri tarafa yansıtabilen bilim adamları,

istedikleri uzunluğa kadar havayı dondurabiliyorlardı. Yani araç, donan hava moleküllerinin üzerinde yol alarak ilerliyordu. Arkada bırakılan donmuş hava bloğu ise eritilerek anında buharlaştırılıyordu. Cihazın içinde uçaklarda kullanılan direksiyona benzer bir kol bulunuyordu ve bu kol sadece aracın burnunu havaya dikmeye yarıyordu ki gerisini zaten güneş hallediyordu.

Yeminli acil taksiler sadece çok acelesi olanları taşıyacaktı. 'İşe geç kaldım!' diyerek bu otomobillere binmek mümkün değildi. İçişleri bakanı Kurush, yeminli acil taksiyi anlatırken basın mensupları 'İyi de neye göre acil? Acilin kriteri nedir? Kime göre acil?' diye çeşitli sorular sordular. Bakan ise,

- Acilden neleri kastettiğimi hepiniz biliyorsunuz. Herkes bilir. Aslında herkes her şeyi bilir!

dedi ve konuşmasını bir soruyla sürdürdü:

- Baban ölüm döşeğinde seni görmek istiyor ya da kan bekleyen bir hastana can götürüyorsun ya da lotonun son günü, kuponu acilen yatırman lazım ya da arkadaşlar mangal yaptılar seni bekliyorlar ya da hastasın, acilen hastaneye gitmen gerekiyor... Şimdi sen hangisinin gerçekten acil olduğunu bilmiyor musun? Eğer bilmiyorsan birtakım psikiyatrik sorunların var demektir ki bu durumda taksiye falan ihtiyacın yok, sen git uyu!

Salondan kahkahalar yükseldi. Tabii ki herkes her şeyi biliyordu. Yeminli acil taksiye binenler, tarayıcı olarak araçta bulunan cihaza parmak basıyorlardı. Daha sonra yapılan

incelemede kişinin yalan söylediği tespit edilirse gidilen mesafenin ticari taksiyle ederinin 80 katı bedel ödeyeceklerdi. En heyecan verici olansa yeminli acil taksi sürücülerinin aynı zamanda polis olarak da görev yapacak olmalarıydı.

'Yeminli acil taksi'nin dünyaya tanıtılmasının ardından gelen siparişler için mevcut tesisler yetersiz kaldı. Kısa vadede acil paraya ihtiyacı olan Naravenya'da savaş hâli ilan edildi ve el altından 'Element Vadisi'nde de kendi yolunu kendi yapan araç üretimine başlandı. Dünya döviz piyasalarında geçerliliği olmayan Naravenya seresi herkesçe kabul edildi; çünkü üretilen her şey Naravenya seresiyle satılıyordu.

Trafik kazalarında liderliği elinde bulunduran Naravenler asfaltla egzoz dumanının arasında kaybettiklerinin hesabını feleğin kanlı pençelerine sorarken, denizlere bakanlar turizmden başka bir şey görmüyorlardı. Oysa aklı başında olan biri, biraz daha dikkatli baksa milyonlarca kilometrelik asfaltı ıskalamazdı. Bir ada devleti olan Naravenya'da denizler bomboştu. İnsanlar karayolundan dönülmeyen bir kara yola gidiyorlardı. Barkudza hükûmeti deniz yollarının kullanımını görülmemiş seviyelere çıkardı. Dev merdaneleri güneşten aldığı enerjiyle feribotların altında çeviren mühendisler, simsiyah asfalttan ve keşmekeşten kurtardıkları insanları doğal bir psikoloğa, denize emanet ettiler.

Trafik kazalarıyla gelen ölümleri sonsuza kadar durdurmak için yasaları tanınmayacak şekilde değiştirdiler. Kırmızı ışıkta geçmek, girilmez levhasından girmek, emniyet

şeridini ihlal etmek, kısacası herhangi bir şekilde trafik kurallarına uymamak eskisi gibi uyduruk bedellerle cezalandırılmayacaktı. Birisi, acelesi olduğunu bahane edip ters yöne girerse sürücü derhâl araçtan indirilip aracına bir daha geri verilmemek üzere el konulacaktı. Eğer kullanan kişi aracın sahibi değilse bu kesinlikle aracı kullananın sorunudur. Devlet araç sahibine borçlanan şoförün borcunu ödemesinin takipçisidir ki bu durumda borçluya bu aracı satın alması konusunda öncelik tanınacaktır.

Yapılan dev otoparklara rağmen birkaç adım yürümemek için dar sokaklara sorumsuzca araba park ederek itfaiyenin ya da ambulansın önünü kesen sürücüler vardı. Birilerinin keyfi için başka birileri ölüyordu sebepsiz. Barkudza aracını yanlış yere park ederek masumların ölmesine sebep olan sürücüleri, 'külahtan dondurma düşürmeye tam teşebbüs' diye bir tanımlamayla suçluyor ve bunu yapanların arabalarına da el konulduktan sonra en az beş yıllığına hapse atılacağını ilan ediyordu. Kameralarla tespit edilen bu suçlulara cezaları gecikmeden veriliyordu.

Uzaktan bakılınca bir yasaklılar devleti gibi görünen ve aslında iyiler için dünyanın en hür devleti olan Naravenya'da cezaların en inanılmazı alkollü araç kullananlara verilendi. Bu ceza 'Külahtan dondurma düşürme cezası' diye adlandırılıyordu ve bu cezanın nasıl infaz edileceğini bir sır olarak saklı tutuyorlardı.

Kavga etmeyi akıl hastalığı olarak değerlendiren hükûmet, bu şekilde hastalanmayı bir bedel karşılığında serbest bırakmıştı. Bunun için sosyal bir kontrol mekanizması kuruldu.

İki kişinin kavga ettiğini ihbar edene hatırı sayılır bir ödül verilecekti ki bu ödül, kavga eden o iki kişinin 6 aylık kazancı miktarıncaydı. Aynı kişi ikinci kez kavga ederse bir yıllık kazancını kaybedecekti. Her seferinde kaybı iki katına çıkacaktı. İşte bu şartla ömür boyu kavga etmek serbest bırakılmıştı.

Esasında bütün kavgaların çıkış sebebi asık suratlı yaşamaktı. Naravenya'da gülen insan sayısı gün geçtikçe azalıyordu. Bütün işyerlerine ve devlet dairelerine Çalışma Bakanlığınca gülümseyen adam figürleri (☺) dağıtıldı. Müşteriye ya da vatandaşa asık suratlı davranmak ülke genelinde yasaklandı. Şaka gibi geliyordu duyanların kulağına bu; ama Barkudza'nın hiç şakası yoktu. İş yeri açmanın ya da bir şirketi işletmenin ilk şartı gülümseme mecburiyetiydi. Personeli gülümsemeyen firmalardan gülümseyen adam figürü alınarak yerine altı aylık bir süre için ağlayan adam figürü (☹) konulacaktı. Bu ise söz konusu işletmenin genel yapısını herkese anlatacağı için müşteri kaybı olarak yansıyordu. Kim asık suratlı olduğu belgelenen birinden alışveriş yapmak ister ki? Bu tatbikatın sahte gülüşlere sebep olacağı söylenmişti. Oysa Barkudza yaptığı toplantıda şunları anlattı:

- Uzak bir ülkede Zendi isminde biri yaşarmış. O gülünce ülkenin huzuru artarmış, suratını asınca da her şey ters yüz olurmuş. Somurtmasıyla ülkesini krize sokabilecek kadar güçlü olan Zendi, tekrar tebessüm edinceye kadar bütün işler kötü gidermiş. Arkadaşları, o gülsün diye her türlü şebekliği yaparlarmış. Etrafındaki herkes onun gülümsemeyi unutmaması için tebessüm edermiş. Şimdi

düşün bakalım, gülümsemesiyle halkını bütün dertlerinden kurtaran bu Zendi senin arkadaşın olsaydı somurttuğunu gördüğünde ne yapardın? Kızmaz mıydın? Elbette kızardın! Peki, Zendi sen olsaydın tebessümünü esirger miydin halkından? O hâlde artık açıklamak zorundayım ki bu hikâyedeki Zendi sensin ve gülümsemenle Naravenya dünyaya hükmedecek kadar yüksek bir enerjiye ulaşacaktır.

Gülümseme ya da gülmek ifadesinden kahkaha atmak kastedilmiyordu şüphesiz. Gülüyormuş gibi yapmak hiç kastedilmiyordu. Olumlu davranmaktı anlatılmak istenen. Başbakanın iddiasına göre, krizler, ekonomik darboğazlar sadece Naravenlerin somurtmasının neticesiydi. Gülümseyen iş adamının işleri açılacaktı ona göre, gülümseyen bir insanın ömrü uzayacaktı. Gülümseyen bir millet dünya devi olacaktı.

Gülümsemek zorunda olmak ya da bunun bir mecburiyet olması, ilk başlarda insanların, kendini 2m eninde 4m boyunda çelik bir sandığa kilitlendiğini hissetmelerine sebep olmuştu. Oysa bilmiyorlardı, buna alışmak çok kısa sürecekti. Tabuta benzer bir sandıkta birkaç saat durmaya cesareti olmayan insanlar, tabuttan daha küçük hacimli otomobillere girip günlerce yol gitmiyorlar mıydı? Otomobilin icadına bakılırsa ilkinin üstü insanları alıştırmak için açık tasarlanmıştı, yoksa kim girerdi bu minyatür mezarlara? Demek ki insanlar alışıyorlardı ve gülümsemek zor gibi gözükse de kısa zamanda herkes kanıksayacaktı bunu.

Tatillere boğulmuş bir devletti Naravenya. Yapılan kahramanlıkların kutlandığı özel günlerin tatil olması, yani daha öncekilerin kahramanca çarpıştığı ya da savaştığı günlerin tatille geçirilmesi yasaklandı. Hatta bu tarz günlerde, ilgili kahramanın anısına çalışma süresi iki katına çıkarıldı ve elde edilen katma değer ihtiyaç sahibi ülkelere, o kahramanın adına gönderilmeye başlandı. Bu yasağa itiraz edenler dünyanın süper güçlerini referans gösteriyorlardı: 'Kelenard'ta da öyle...' Barkudza'nın en kızdığı şeydi bu. 'Kelenard'da öyleyse oraya git o zaman; çünkü burası Naravenya!' diyerek azarlıyordu bu referans hastalarını.

'Pazartesi Sendromu' olarak bilinen ve insanların huzurunu kaçıran haftanın ilk günü, cumartesinin ardına eklenen pazarı takip etmesinden dolayı can sıkıcıydı. Yapılan incelemelere göre en verimsiz geçen gündü pazartesi. Şaşırtıcı gelebilir; ama hiçbir icat pazartesi günü yapılmamıştı. Cumartesi ve pazar günü yapılan haftalık tatiller, pazartesi ve perşembeye kaydırıldı. Psikolojik bir değişiklik için seçilen bu iki gün, pazartesi sendromunu ortadan kaldırırken bir haftanın içine iki hafta sonu sığdırıldı. Oluşabilecek bir salı ya da cuma sendromu içinse en az 50 yıl geçmesi gerekiyordu.

Günde 8 saat çalışma âdeti de Barkudza'nın sinirlerini bozuyordu. Ona göre bir insanın çalışmaya ısınma süresi 8 saatti, Akıl Almaz Adam'dan sonra 18–20 saat çalışmaya alıştırdığı bünyesi bu 8 saat meselesini anlamsız ve komik buluyordu. 8 saat çalışmak yerine o gün çalışmamayı tercih etmek daha akıllıcaydı. Kurmaylarıyla yaptığı özel bir toplantıda haftalık tatil gün sayısını 3'e çıkarıp

geri kalan günlerde 15 saat çalışmayı teklif etti; ama nedense bu konuyla ilgili resmî bir adım atmadı.

Milli Eğitim Bakanlığına ayrılan bütçe, öğrencilerin ihtiyacı olan defter, kalem, kitap gibi temel ihtiyaçlarını karşılamak için fazlasıyla yeterliydi. Barkudza döneminde eğitime ayrılan bütçenin en büyük bölümü, tıpkı diğer bakanlıklarda olduğu gibi araştırma yatırımları için kullanılıyordu. Yönünü yerüstü kaynaklarına çeviren yetkililer sürekli olarak öğrencinin daha başarılı olabilmesi için yapılması gerekenleri tartışıyorlardı. 'Buluş Defteri' olarak bilinen şaheser de bu tartışmaların sonucunda ortaya çıkmıştı. İlkokula başlayan her talebeye üzerinde 'Proje Kitabı' yazan, resim defteri boyutundaki defterle beraber, bir de 'Buluş Karalamaları' başlığını taşıyan küçük not defteri veriliyordu. Müfredata eklenen 'Buluş Dersleri'yle o güne kadar yapılan icatların ortaya çıkış şekilleri anlatılıyordu ve böylece öğrenciler buluş yapmaya özendiriliyorlardı. Proje kitabı evde duruyordu, not defterini ise yanında taşıma mecburiyeti vardı. Öğrenci aklına gelen fikri derhâl not alıyor, akşam eve gidince de detaylarıyla birlikte proje kitabına aktarıyordu. Aylık dönemlerde proje kitabı okula getirilip her buluşun üzerinde yorumlar yapılıyordu. Böylece ilkokuldan itibaren bir mucit gibi yetişen ve yetiştirilen öğrenciler, neredeyse daha okuma yazmayı sökmeden birer dâhi olup çıkıyorlardı.

'Yaz Tatili' diye bilinen ve 3 ay süren pinekleme süresi gelecek yıldan itibaren bir daha asla olmayacaktı. Bir çocuğa 3 ay boyunca tatil yaptırmak hangi aklın ürünüydü? Çocuk bu, iyi örgütlenemediği takdirde gereksiz işlerle ilgilenir.

Oysa o öğrenme yaşındadır ve işe yarayacak bilgilerle donatılacaktır. Milli Eğitim Bakanı Nomas, sınıf geçmenin sadece yazılı sınavlarına bağlanmasının eski bir teknik olduğunu, yeni dönemde dörtte bire indirilecek tatil süresi boyunca iyilik yapmanın ortaöğretim başarı puanına doğrudan etki edeceğini açıkladı. Bir ayda en fazla iyiliği yapanın not ortalaması belli bir şablonla yükseltilecekti. Kimileri, öğrencinin iyilik yapmaktan fırsat bulup hangi arada tatil yapacağını sorduysa da, Bakan iyilik yapmanın hiçbir işi aksatmayacağını, bunun her an yapılabilecek bir eylem olduğunu ifade etti. En basitinden tuvaletten çıkarken bir sonrakine temiz bir klozet bırakmanın bile iyilik sayılabileceğini söyledi. İyi insan olmak 'iyilik yapma' mefhumunun tamamını kapsamaktaydı zaten.

Genç bir nüfusa sahip olan Naravenya'da yapılmak istenen şey, 45 milyon gencin sabahtan akşama kadar iyilik üretmesiydi ki bu durumda ortaya çıkacak muazzam manzarayı hayal etmek bile insana huzur veriyordu. Yaz tatilleri dışında okullarda da her hafta en az bir iyilik yapmak not ortalamasını etkileyecekti. İlkokula yeni başlamış çocuğa alfabeyi öğretmek ona iyilik yapmayı öğretmekten daha zordu. İyilik yapmak zaten doğasında vardı insanın ve iyi olmak için özel bir çaba sarf etmesine gerek yoktu. Buna rağmen herkesin iyi olmaması anlaşılır şey değildi. Hükûmet iyilik yapmayı nefes almak kadar tabii bir hâle getirmeye kararlıydı.

Her öğrenci iyi olmaya yemin ederek başlayacaktı eğitimine ve bu yemin okullarda bulunan şikâyet kutusunun yanına, Barkudza'nın arkadaşı Molgun tarafından yıllar önce

düşünülmüş ve projelendirilmiş olan birer iyilik kutusu konularak sürekli canlı tutulacaktı. İnsanlar, hem kendilerine yapılan hem de kendi yaptıkları iyilikleri yazarak bu kutuda biriktireceklerdi. Çıkan sonuçlar kitap hâline getirildikten sonra, her yıl en iyi olan 10.000 kişiye ödül olarak bir yıl süreyle burs verilecekti ve bu bursun bedeli orta düzeyde bir memurun yıllık kazancına denkti. Yüzyıllardır 'İyilik yap denize at!' safsatasıyla kandırılan insanlığa bu saçmalık unutturulacaktı. Naravenler iyilik yapınca denize değil, bu kutulara atacaklardı. Yapılan iyiliği Allah'ın bilmesi zaten kaçınılmazdı; bunu insanların bilmesine gelince bu bir devrimdi işte.

Yolun kenarında kaza geçiren, kan kaybeden ve ölmek üzere olan bir insanı arabasına alırken koltuklarının kan olacağını düşünen insanlar vardı Naravenya'da. İyilik kutularıyla aracın kan olmasını değil, ölmek üzere olan kişinin hayatını kurtarmayı düşünen yeni bir nesil yetiştirmeyi hedefliyordu hükûmet.

Kutulardan hemen sonra iyilik ihbar hatları kuruldu. Mevcut bulunan şikâyet hatlarıyla beyinler olumsuz düşünmeye ve kötü görmeye odaklanmıştı.

5km'lik bir yolun üzerinde rastlanılan ilk şikâyet kutusunu pas geçebilir insan. İkinciyi gördüğünde de önemsemeyebilir. Üçüncü şikâyet kutusu, 'Neden benim şikâyetim yok!' dedirtir adama. Dördüncüsünden sonra şikâyet etmemek vicdan azabına dönüşür... İşte oluşturulan iyilik kutuları ve ihbar hatları insanların yönünü olumlu tarafa çevirdi. Binlerce kilometrelik yolları da saran bu iyilik organizasyonu

insanların bakış açılarını tamamen değiştirdi; ama gazetelerin üçüncü sayfası hâlâ tam bir rezaletti. Bu sayfalar katır ısrarıyla kötülük zerk ediyordu zihinlere. Üçüncü sayfalara göre Naravenya'da değil yaşamak, nefes almak bile işkenceydi. İyi bir üçüncü sayfa okuyucusundan faydalı olması, büyük düşünmesi ya da ülkesi için büyük hizmetler vermesi beklenemezdi. Bu sayfalarda anlatılanlar o kadar karanlıktı ki bunlardan sadece biri, sabah melek ektiğin tarlana düşse akşam şeytan biçerdin hiç fark etmeden.

İnsanlar eli kolu bağlı bu gazetelerde geçen kötülüklerin yorumlarını yapıp virüsü birbirlerine bulaştırmaktan başka bir şey yapmıyorlardı. Naravenya Cumhuriyeti'nde dünyanın hiçbir yerinde olmayan yeni bir bakanlık kuruldu: İyilik bakanlığı. Başına da Molgun getirildi. Çiçeği burnunda bakan 'Hemen kendine bir iyilik yap!' adıyla başlattığı bir kampanyayla, herhangi bir kötü habere karşılık anında bir iyilik yaparak kötülüğün önüne geçmeyi hedefliyordu. Orman yanınca acı çekmek yerine gidip bir ağaç dikmekti kastedilen.

Anaokulu adıyla faaliyet gösteren okullar, 'Anası yok mu bu çocukların?' sorusuyla ilkokula başlama yaşı beşe indirilerek ortadan kaldırıldı. Okula gidebiliyorsa bir çocuk, adı "ilkokul" olmalıydı. Kreşler, çalışan anne babaların varlığı hesap edildiği için faaliyetlerini sürdürmeye devam edecekti; ancak ülke genelinde anaokulu diye bir şey kesinlikle olmayacaktı.

Özel okullar her geçen gün biraz daha çoğalıyordu Naravenya'da ve matematik ya da fizik olimpiyatlarında

şampiyon çıkarmayı başarı sayıyorlardı. Özel okulların açılmasına izin veriyordu başbakan; ama ona göre matematik ya da biyoloji sınavından tam puan almak, olimpiyatlarda derece yapmak; Gaus'u, Öklid'i, Pisagor'u, Mendel'i ya da Pastör'ü en iyi bilmek anlamına geliyordu sadece ve o bunu istemiyordu. O eğitim kurumlarının tamamında büyük adam yetiştirilmesini, tam puan alan Newtonlar, Farabiler, Piri Reisler üretilmesini istiyordu. Ayaküstü çıkarılan yasayla, özel okullarda üç yıl içinde hitap ettiği kitlenin ya da elinde bulundurduğu öğrencinin %20'sinin büyük işler başarmasını mecbur kıldı. Bu oranı yakalayamayan eğitim kurumları kapatılacaktı. Oranı tutturabilmek için bütün özel eğitim kurumları sistemlerini tamamen değiştirdiler ve kayıt esnasında öğrenciden, buluş bakanlığının süzgecinden geçerek Büyük Beyinler İmparatorluğu'nda değerlendirilmek üzere bir fikir üretmesi ya da bilimsel bir buluş yapması sözü alıyorlardı. Öğrencinin 1'e, 5'e, X'e, Y'ye bakışını değiştiren bu çalışma daha ilkokul çağındaki talebenin kendine ülkesine ve bilime olan bakışını altüst ediyordu.

Her mahallede var olan ve sabıkalı vatanseverler tarafından işletilen kulübeler artık hazır hâldeydi. Bakanlık mahalle sakini kadar fidan koydu bu kulübelerin yanına. Her vatandaş bir tane ağaç dikecekti. İlk uygulama bir tatil günü yapıldı. Günde 100 milyon fidanın dikildiği başka bir devlet yoktu ve Naravenya ağaç dikip rekorlar kitabına girerek her konuda olduğu gibi yine bir ilki başarmıştı. İşe yaramadıklarını düşündüğü çam ağaçlarını sevmiyordu Barkudza. 'Meyve ağacı dururken neden çam ağacı diker ki insanlar?' diye soruyor ve cevap alamıyordu. 'Çam

ağacı sadece oksijen üretirken meyve ağaçları ayrıca bir de meyve veriyor diye açıklama mı yapılmalı illa?' diyor ve insanları ağırlıklı olarak meyve ağaçlarına yönlendiriyordu. Aynı gün yeni doğan her çocuk için bir ağaç dikilmesini mecbur kılan bakanlık, ailesinin hastaneden çocuğunu alabilmesi için diktiği ağacı belgelemesini istiyordu. Her ağustosun son gününü 'Oksijen Bayramı' ilan ettiler. Babalar ve anneler, her yıl bir defa çocuklarıyla beraber ağaçlarının yanına gidecek ve yıllık bakımını yapacaklardı. Böylece gördüğü her ağacın bir sahibinin olduğunu öğrenmiş olacağı için, büyüyüp orman yakma yaşına geldiğinde ağacın ne kadar kutsal olduğunu bilecek ve bunu yapamayacaktı. Bu yeni bayramın en çarpıcı tarafı, dünya çapında düzenlenen 'En fazla oksijensiz kalma yarışması'yla renklendiriliyor olmasıydı. Bir kişinin sıkıntısız bir şekilde nefes alabilmesi için yaklaşık 13 ağaca ihtiyaç duyduğu bu bayramlarda dile getiriliyordu. Ömrü boyunca en az 13 ağaç dikmeyen birininse oksijen hırsızı olduğu Naraven vicdanların soluğunu kesiyordu. Görünene bakılırsa çok yakında Naravenya dünyanın en yeşil devleti ve âdeta bir oksijen cenneti olacaktı.

Memleketin sorunlarından biri de emekli olma yaşıyla ilgiliydi. Başbakan yapacağı açıklama için söyleyeceklerine itiraz edecek birinci grupla yani ülke genelinde bulunan yaklaşık 75 işçi sendikasının başkanıyla toplantı yaptı. 75 başkanı, başbakanlık binasında bulunan üç nolu konferans salonunda kabul etti ve emeklilik yaşının düşürülmesi talebiyle toplantıya gelen başkanlara şunları anlattı Barkudza:

- Hiç itiraz etmeden ve konuşmadan sadece dinlemenizi istiyorum. Çok zamanım yok ve size anlatacaklarım ülkemizin kaderini değiştirecek niteliktedir. Siyasete yeni girmiştim. Tanışma toplantıları yapıyorduk. Bir gün bir okula davet edildim. Liseye hazırlanan 500'ün üzerinde öğrenciden oluşan bir gruba konuşuyordum...

Başını hafifçe önüne eğdi. Geçmişin izleri vurdu Barkudza'nın yüzüne, belli ki patinaj çeken bir 'şimdi' tırmanıyordu geçmişin arka sokaklarına.

- Nerden aklıma geldi bilinmez, sordum: 'İçinizde emekli olmak isteyen var mı?' inanamadım; çünkü salonun yarısı elini kaldırdı. Beynimden vurulmuştum. Geleceği emanet edeceğimiz çocuklarımız emekli olmak istiyorlardı. Bozulmuştum; ama hissettirmedim, sanki iyi bir şey söylemişlercesine gülümsedim ve birine yaklaştım. 14 yaşındaydı, 'Bana 50 seneni ver, hemen emekli yapayım seni!' dedim. Işığı görünce şımaran aynaya dönen gözleriyle 'Tamam' dedi. Kabul ettiğine inanamadım. Bir yerlerde hata yapıyor olmalıydım. Yeni bir umutla başkasına yaklaştım, o da hemen kabul etti. Hata yaptığıma artık emindim. Bu hatayı düzeltme kararlılığıyla kürsüye geçtim ve ellerimi kalabalığa çevirdim: 'Kaç kişi istiyor bunu?' dedim. Aslını sorarsan korkuyordum; ama gerçeği bilmeliydim. Gerçek, paslanmış bir çiviydi beynime saplanan. Hatayı affetmeyen ben, ilk defa ortada bir hata olmadığı için acılar çektim. Sanki bütün dünyayı cehenneme, cehennemi de benim sırtıma yüklemişlerdi. Omuzlarım iki yanıma düştü. Kendimden geçmiştim, bağırmaya başladım. Öğrencilerle ilgilenen pedagoglar yanıma geldi

ve beni sakinleştirmeye çalıştılar. Küfrederek hepsini kovdum. 'Bu çocuklar sizin eseriniz!' dedim. Çocuk ne bilir neyle oynadığını? Eline oyuncak tabanca verirsen onunla oynar ve sadece oynamakla kalmaz, bir de gerçek olduğunu düşünür. 'Dıkşın dıkşın...' diyerek ateş edip oyun oynadığında babası oğluyla gurur duyarken o kesinlikle beyninde birilerini vurur ve böylece ilk cinayetini işlemiş olur. Evet, bu katliamdan bir ceset çıkmayacak; ama çok büyük ihtimalle bir katil çıkacaktır. Eline silah al ve dene bunu istersen sebebini bilmediğin bir öldürme isteği duyacaksın. Tıpkı bu örnekte olduğu gibi babası sabahtan akşama kadar prim gün sayısı hesap ederse oğlu ya da kızı da doğal olarak emekli olmayı düşünür; çünkü babası büyük adamdır ve büyüyünce olunması gereken kişi odur.

Başbakan bunu anlatırken yüzüne bulaşan siyah hüznü, salondaki sendika başkanlarına da aksettirdi. Bu gerçekten de ağlanası bir durumdu. Barkudza yerinden kalktı:

- Ve değerli dostlarım, başbakanınız olarak açıklıyorum. 2019'dan itibaren Naravenya'da 'Emekli olmak' diye bir şey yok! 'Üstün vatandaşlık primi' var. Her kim ki konusuyla ilgili aklı başında fikrî ya da fiziki bir şey icat ederse ona bunun karşılığında 'üstün vatandaşlık primi' adıyla buluşun getirisine göre hesap edilen hatırı sayılır bir maaş bağlayacağım. Hatta hiç gözümü kırpmadan, yapacağı ikinci buluşu da aynı uygulamayla ödüllendireceğim. Sınır yok!

Şaşkındılar; çünkü emekli olma yaşını 48'e indirme hayaliyle gelmişlerdi. Sendika başkanlarından biri, bu tarz bir uygulamanın dünyanın hiçbir yerinde olmadığını hatırlatıp 'Öyle bir şey olsaydı Kelenard'lılar yapardı!' dedi. Barkudza sinirlenmeliydi; ama o bunu hiç duymadı bile ve sözlerine kaldığı yerden devam etti:

- Eşi benzeri olmayan bu uygulama, emin olun ki kısa bir zamanda Naravenya'dan tüm dünyaya yayılacak; çünkü Naravenya tüm zamanların en büyük süper gücüdür.

- Peki, bir şey icat edemeyenler ya da bulamayanlar ne yapacaklar?

diyerek araya giren bir başka başkana,

- Az kalsın unutuyordum, 60 yaşına kadar hiçbir şey icat edememiş ya da bulamamış, yani bir bakıma hayatını boşa geçirmiş olan vatandaşlarımıza da 'Âcizlik Sertifikası' adıyla bir belge tahsis ederek onları asgari ücretle yaşama cezasına çarptıracağım. Bunlar devletin her türlü imkânından faydalanacaklar; çünkü ben hayatını boşa geçirenlerin özürlü olduklarını düşünüyorum.

dedi. Sendikacılar genelde itiraz eder gibi dururlardı hep; ama başbakanın anlattıklarına itiraz etmek ancak bir haine yakışırdı. Muhteşem şeyler söylüyordu ve hepsinin kafasında epeydir düşündükleri, zemin bekleyen projeleri vardı. İçlerinden biri söz aldı:

- Sayın Başbakanım! Kendimi bildim bileli hep merak ederim, neden içi boşaldıktan sonra kendini imha eden şişe yapılmıyor. Kutular, petler ya da plastik ambalajlar 400

yıldan önce kaybolmuyor. Bence kapağı açıldıktan 24 saat sonra kendini yok eden şişeler olmalı! 48 saat de olabilir...

Diğer başkanlar güldü. Barkudza, yanında bulunan Buluş Bakanı Vargun'la göz göze geldikten sonra cep telefonunu eline aldı, Büyük Beyinler İmparatorluğu'ndaki en büyük beyin olan Ramut'u aradı ve ona başkanın bu teklifini anlattı. Ramut bu fikrin uygulanabilir olduğunu; ancak bakanlığın onayının alınması gerektiğini söyledi. Başbakan:

- Vargun yanımda, o onay verdi.

deyince

- O hâlde hemen programa alıyorum. İki hafta içinde yapmış oluruz. Fikrin sahibinin adını ve hesap numarasını öğrenebilir miyim Sayın Başbakanım?

dedi. Barkudza, fikri sunan Başkan Deroner'e telefonu uzattı. Deroner hesap numarasını ve tam adını söyledikten sonra telefonu kapattı. Barkudza bu fikirle üretilecek şişeye Deroner'in adının verileceğini ve hesap numarasına da yaşadığı sürece her ay ortalama 1.000 seres para yatırılacağını söyledi. Deroner'in maaşı 2.000 seresti ve emekli olunca alacağı para da 2.000 seresi geçmeyecekti. Oysa bir cümleyle ölünceye kadar 1.000 sereslik bir maaşı garanti altına almıştı bile. Deroner başka bir fikrinin daha olduğunu söylemeye hazırlanırken diğer başkanlar da söz almak istediler. Başbakan:

- Fikriniz işe yaradığı takdirde hiçbirini göz ardı etmeyeceğimizi söyleyerek sizleri Vargun'la baş başa bırakıyorum.

dedi ve toplantıdan ayrıldı. Sendika başkanları da onu gören herkes gibi Barkudza'ya hayran kaldılar. Bu görüşme televizyonlarda defalarca yayınlandı. Her sendika başkanı yönetim kurulu üyelerine sözlü, sendika üyelerine ise yazılı olarak duyurdu bu kararı. Az önce 48 milyonun üzerindeki çalışan prim gün sayısıyla ilgilenirken şimdi hepsi yeni şeyler icat etmek için çalışıyordu. Dönüşümün anlık bir şey olduğunu ve istenilen her şartın anında oluşturulabileceğini anlamak için büyük adam olmaya gerek yoktu; dönüşüyordu işte. Koca Naravenya, 100 küsur milyon nüfusluk bir devlet, kabuk mabuk değiştiriyordu.

Ayrıca her şehrin en büyük meydanına 'Boşa Geçmeyen Ömürler' adıyla duvarlar dikildi ve bu duvarlara buluş yapanların, icatlarıyla beraber isimlerinin de yazılacağı duyuruldu. Emekli olmayı bir nevi şans oyunu olarak değerlendiriyordu Barkudza. Ölmeden 60 yaşına kadar gelmek ve toplu bir paraya ulaşıp maaşa erişmek, geleceğe bir piyango bileti almakla eş değerdi ona göre. Hazır eli değmişken bütün şans oyunlarını kaldırmak istemiş olacak ki, ülke genelinde oynanan tüm şans oyunlarını bir gecede kaldırdı ve milyonlarca insanın hayatından şans denilen o ucuz beklentiyi yok etti.

Akşam eve geldiğinde saat sekizi geçiyordu. Kapıyı muhteşem çocuk Jalen açtı. Barkudza her geçen gün biraz daha büyüdüğünü fark ettiği kızını aylardır görmüyordu. Günde büyüyen çocuk ayda ne olurdu? Kızının büyümesini istemiyordu. 'Keşke zaman donsa hayat dursa da yıllar sonra eve gelsem kızım şimdiki kadar olsa!' diye geçirdi içinden. 'Ne kadar büyümüş benim fıstığım!' diyememek,

hatta bunu düşünürken acılar çekmek... Karısı da yaşlanıyordu artık. Oysa ne de güzel bir kadındı Leedara ilk evlendiklerinde. Barkudza bir türlü evlenmeye ikna edemediği kadını elde etmek için, 'Herkes topraktan yaratılmışsa sen ya topraktan yaratılmadın ya da insan değilsin!..' diye bir cümle kurmuştu. Buna dayanamayan Leedara, gençlik yıllarında sıska bir adam olan Barkudza'ya âşık oldu ve evlendi onunla; ama aradan yıllar geçmişti ve o artık eskisi kadar güzel değildi. Şimdilerde aynaya bakarken hep yüzündeki kırışıklıklardan şikâyet ediyordu ve bu zamanlarında Kash yanına yaklaşıyor,

- Dert etme aşkım! Bence bu ayna kırık!

diyerek dalga geçiyordu. Leedara birkaç yıl önce estetik ameliyat olmaya karar vermişti; ama Barkudza, plastik cerrahi denilen teknolojinin henüz gelişimini tamamlayamadığını, sağlıkla ilgili yapılan ve düşünülen her türlü yeniliğin fareler ya da başka hayvanlar üzerinde denendiğini; ancak insan teninin hiçbir canlıda bulunmaması sebebiyle estetik ameliyatlarda kobay olarak sadece insanın kullanıldığını gerekçe göstererek buna izin vermemişti o zamanlar. Ona göre insanoğlu 2030 yılından sonra estetik ameliyatlarda %100 başarı sağlayabilecekti. Miyop olmasına rağmen lazerle göz ameliyatı yaptırılmasına bile karşı çıkıyordu aynı gerekçeyle. Kimyasal yiyecek ve içeceklerden uzak olduğundan, ilaç almadığından, bilgisayar falan kullanmayı bilmediğinden hiçbir hayvan miyop ya da hipermetrop olamayacağı için, bu ameliyatlarda da kobay olarak insan kullanılıyordu. Kellik de sadece insana mahsus olduğu için saç ekim dikim işine de karşıydı Barkudza. Öte

yandan kobayı insan olan bu tarz projelerde sonuca ulaşabilmek için 60–70 yıllık deneme sürelerine ihtiyaç vardı. En basit bir ilacın bile insana sunulabilmesinin 30 yıl sürdüğü düşünülürse plastik cerrahi alanında faaliyet gösteren bilim adamları henüz insanların kulağında gözünde emekleyerek dolaşıyorlardı.

Sağlık reformu yaparken tedavi maksatlı olmayan ve güzelleşmek amacıyla yapılan bu tarz operasyonların tamamını ülke genelinde 2030 yılına kadar yasaklamıştı. Bu konuyla ilgili yaptığı basın açıklamasında öyle bir cümle kurmuştu ki hem halkını onurlandırmış hem de herkesi ikna etmişti:

- Merhaba güzelliğiyle başımı döndüren halkım! Başbakanınız Kash Barkudza konuşuyor. 2030 yılında düşen burunlar, kayan kulaklar, göremeyen gözler, kafalarda açılan krater büyüklüğünde saç delikleri... Kısacası yüzüne bakılmayacak oranda çirkinleşmiş zengin kadın ve erkekler göreceksiniz. 2030 yılındaki bu manzaranın sonunda tıp dünyası işi iyice öğrenmiş olacak ve ben de o zaman bu ameliyatları serbest hâle getireceğim. Değerli halkım, bırakın bütün dünya, Naravenlerin kobayı olarak plastik cerrahların elinde çarçur olsun ve doktorlar bu işi iyice öğrenip size hizmet etmeye hazır hâle gelsinler. Biraz iri de olsa burnunuz, gidin ve sevin onu. Fark etmiyor musunuz? Bütün dünya sizin burnunuz daha güzel olsun diye bıçak altına yatıyor ve sizin için kendini feda ediyor şimdi. Ne kadar büyük insanlarsınız hesap edin. Ayrıca iyi düşünürseniz ortada bir orantısızlık da yok! Büyük adamlarsınız, doğal olarak burnunuz da

büyük tasarlanmış. Hadi rahat olun. Sizleri çok seviyorum, burnumu da...

Yıllar sonra halkını estetik denilen faciadan da kurtardığı anlaşılacak olan başbakan, can sıkıntısından buruşan yüzüne bakmaya cesaret edemediği karısı ve bakmaya doyamadığı hâlde aylardır hiç göremediği kızıyla sofraya oturdu. Tabaklara yemekler konulurken her zamanki gibi yemek öncesi sigarasını yaktı Barkudza ve ince hastalığa tutulmuş bir yaşlı gibi öksürerek içine çekti dumanı. Jalen sofradan kalktı ve koşarak masayı terk etti. Barkudza, ödemesi gereken borcunu hatırlayan müflisin acelesiyle yemeği terk eden kızının peşinden odasına gittiğinde dünyanın en güzel küçük şeyi yatağına yüz üstü uzanmış ağlıyordu.

- Ne oldu kızım?

dedi öksürerek sırtını sıvazladığı yavrusuna. Omuzlarını silkerek sesini yükseltip yüzünü yastığa iyice bastırarak saklamaya çalışan çokbilmişi kucağına aldı. Çoğunlukla rol icabı ağlayarak babasının ilgisini çekmeye çalışan, 'Oy ben ölürüm senin o güzel gözlerine!' ifadesi için yaratılmış Jalen, bu sefer gerçekten gözyaşları içindeydi ve asla rol yapmıyordu:

- Babi, sen ölürsen ben ne yaparım? Lütfen sigara içme artık! Ben sana dayanamam. Bari beni düşün! Babasız kalırsam üzülmez misin?

diyerek sarıldı ciğeri isli yüreği hisli babasına. Daha önce de babasına benzer şeyler söylemişti; ama bu sefer izlediği

belgeselden o kadar çok etkilenmişti ki gözyaşları dizine iniyordu. Barkudza elinde tuttuğu sigaradan ilk defa utandı. Sigara içiyordu Barkudza, azar azar öldürüyordu kendini. O gün ilk defa evde hiç sigara içmedi ve sabaha kadar babasının Dipsiz Göl'de anlattıklarını düşündü.

Velev'den etkilenip sigara içmesine engel olamadığı oğlunu kurtarmak için Dipsiz Göl'de hikâye yazan baba Barkudza aynen şunları söylemişti:

- Dipsiz Göl, sigaranın da 'Bırakamıyorum!' diyerek tüketilen diğer bütün uyuşturucular gibi olduğunu söylüyor evlat ve diyor ki: Sigara içen bir insanın kendine saygısı yoktur. İçine çektiği duman kendisine hiç zararı olmadığı hâlde en sevdiği kişinin ciğerine gidiyor olsaydı kimse sigara içmezdi...

Başbakan sabaha kadar uyuyamadı. Erkenden kalkıp toplantıya gitti ve Dipsiz Göl'den aldığı ilhamı bakanlarıyla paylaştı. Sigara paketlerinde yazan ve hiçbir işe yaramayan 'Sigara öldürür!' ifadesinin bir utanç belgesi olduğunu söyledi:

- Eğer öldürüyorsa neden satışına izin veriyoruz! Akıllı biri çıkıp dava açsa kazanır. Vatandaşını öldürdüğü için dava edilen ilk hükûmet olmak istemiyorum.

Başbakanın sağlam bir tiryaki olduğunu bilen bakanlar şaşkındı;

- An itibarıyla ülkemde sigara içmeyi yasaklıyorum. Ben de dâhil olmak üzere hiç kimse sigara içmeyecek ve

sigara uyuşturucu kapsamına alınacak. Üretimini, ithalatını, ihracatını ve imalatını derhâl durdurun.

Şaşkın da olsalar Barkudza'nın dediğini yaptılar. Naravenya'da tarih marih vermeden anında bitirilen ilk şey sigara oldu. Bütün duman bağımlıları ayaklandılar, yürüdüler neler neler ettiler; ama Barkudza kararlıydı ve yaptığı hesaba göre, tiryakilerin son 20 senesiydi. Onlar 20 yıl sigara içemeyecekleri için acı çekebilirlerdi; ama yeni nesil sigarayı tıpkı eroin, kokain ya da bağımlılık yapan diğer kimyasallar gibi değerlendirecekti. Sigara bugün icat edilseydi bu kadar masum karşılanmazdı şüphesiz; ama yüzyıllar önce sağlığa yararlı olduğu iddiasıyla çıkmış ve dünyayı bu sebeple sarmıştı. Kapalı ya da açık alan ayrımı gözetmeksizin bütün Naravenya'da sigara, uyuşturucu kapsamına alınarak yasaklandı. Mırın kırın etseler de herkes uydu bu yasağa, hiç de beklenen olmadı. Kimse kıyameti koparmadı. İçmediler, içemediler ve kısa bir zaman sonra unuttular...

Barkudza'nın alışkanlıkları değiştirmesinin toplam süresini on dakika olarak düşünmek mümkündü ve o aynı günlerde silah denilen soğuk alışkanlığa da kafayı fena takmıştı. Mümkünse on dakikadan da önce bitmeliydi. Hayatı boyunca hiç silah taşımamıştı Barkudza. Bir ölüm makinesiyle dolaşmayı saçma sapan buluyordu.

Cinayetlerin %75'i tabancayla gerçekleşiyor ve Naravenlerin silaha olan merakı dünyaca biliniyordu. Ulusal özgürlük mücadelesi döneminde devletin düşmana karşı koymak için halkını silahlandırmasından sonra bu bir gelenek olmuştu. Gerçi Naravenya'nın özgür kalmasından ve

savaşların bitmesinden sonra bu silahlar tamamen toplanmıştı. 35 yıl önceki hükûmet, ZAH'ın kurulduğu yıla denk gelmişti ve aynı yıl yasal bir düzenlemeyle Naravenya'da hayati tehlikesi bulunan vatandaşlarına kendilerini korumaları için silah ruhsatı verme kararı almıştı. Önce ZAH'ın yerleşik olarak bulunduğu, Naravenya'nın batısındaki dağlık bölgede başlayan silahlanma çalışması emsal teşkil etti ve kısa bir zamanda bütün ülkeyi sardı. O kadar ki insanlar birine söz söylemeye korkuyorlardı. Kafası kızan belinden silahını çekip acımadan öldürebiliyordu karşısındakini.

Bayramlarda, düğünlerde ya da milli başarılarda havaya ateş açmanın da moda olduğu Naravenya'da hiç suçsuz binlerce insan evinin balkonunda çay içerken sevinç kurşunlarına hedef olmuştu. Daha vahimi bu katillerin mahkemeye sundukları savunmalarıydı:

- İstemeden oldu. Milli takım 40 yıllık rakibini yenmiş, buna kim dayanabilir hâkim bey? Beratim talep ediyorum.

İlginç olansa kaybeden takımın büyüklüğünün avukatlar tarafından hafifletici unsur kabul edilmesi için mahkemeye baskı kurmasıydı. Belki inanamayacaksın; ama sevinç esnasında birinin öldürülmesi cinayet sayılmıyor, kaza kapsamında değerlendiriliyordu. Katliamın kan parasıyla geçiştirildiği çok görülmüştü.

Ödev yaparken ölen çocuklar, yemek yaparken vurulan kadınlar vardı Naravenya'da. Savunmalar şu şekilde yapılıyordu:

- Silahımı temizliyordum hâkim bey, birden ateş aldı. Nasıl olduğunu inanın anlamadım. Affımı talep ediyorum. Çocuğumun üzerine yemin ediyorum ki asla kasıt yok! Çok üzgünüm. Ben bir babayım hâkim bey, benim de içim yanıyor. Hangi baba ister öz çocuğunu öldürmeyi?

Kendi çocuğunu vurduğu için bunun kaza olduğuna tamamen ikna oluyordu mahkeme ve çoğunlukla katil serbest bırakılıyor ya da çok hafif bir cezayla affediliyordu.

Bir insanın 'Ben iş adamıyım, ben zenginim, ben falanım, ben filanım!' diyerek, içinde öldürücü mermi bulunan silah taşıma hakkı elde etmesi 2000'li yılların en utanç verici hadiselerinden biriydi. Silah ya da içi siyanür dolu bir şırınga, kimse ikisinin arasındaki farkı söyleyemez; ama Barkudza ilkinin uzaktan da zarar vermesi sebebiyle daha tehlikeli olduğunu biliyordu ve kati surette bu rezaleti bitirme kararındaydı.

Polisin tabancasında da gerçek mermi vardı; ama suçluyla burun buruna geldiğinde ya da ateş etmek zorunda kaldığında, vuracağı kişinin ölmesinin doğuracağı sonuçları düşünerek vazgeçiyordu mermisinin ucuna memleket asayişi bağlanan adam. Babasız kalacak çocukların bükük boyunları polisin eline çarpıyor ve tabancasının yönünü gökyüzüne çeviriyordu. Bu anlaşılamaz bir durumdu. Polisin cebinde bir ölüm makinesi vardı; ama caydırıcı olamıyordu. Suçluyu öldürmemek için en fazla ayağına nişan alan polis, ya hedefi ıskalıyor ya da hafif yaralıyordu kötü adamı ve her iki durumda da suçlu etkisiz hâle gelmiyor, kaçarak yakalanmaktan kurtuluyordu. Suçlular polislerin

ateş ederken hangi ruh hâlinde olduklarını bildikleri için dönerek silahın namlusunu yırtıp çıkan ölüm, inandırıcılığını çoktan yitirmişti. Yanlış adamın kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Polisin vardı ve eli de bu yüzden titriyordu zaten.

16 yıl önce bir polis, uyuşturucu kaçakçısı birini vurmuş ve bir şebekeyi çökertmişti. Ne yazık ki hastaneye kaldırılan yanlış adam bir hafta sonra öldü. Tezada bak ki ölen kötü adam olmasına rağmen, herkes 'Ne yazık ki!' dedi. İşe bak ki bu toplum tüketicisinin yakınları, alfabeyi daha yeni sökmüş çocukların damarlarına sızmaya çalışan o şebekeyi çökerten kahramanın peşini bırakmadılar. O kadar çok tehdit aldı ki korkusundan mesleği bırakıp başka bir şehre yerleşti heykeli dikilesi vatansever; ama kurtulamadı. Önce 10 yaşındaki kızını ele geçirip uyuşturucu verdiler, sonra da hiç iz bırakmadan tecavüz edip öldürdüler. Kimse duymadı kızın çığlıklarını; çünkü henüz ses telleri bile olgunlaşmamıştı. Koca kahraman bu acıya dayanamadı, onuruna dokundu kızının cansız bedenindeki iğne yaraları ve mor parmak izleri. Bir gece kalktı yatağından ve bilmem ne numaralı üniformasının belinde asılı duran silahını çekip önce karısını, sonra da kendini öldürdü. Geride, el yazısıyla 'Her şeyden ben sorumluyum!' diyerek pişman olduğunu anlatan kısa bir not bırakarak emniyet teşkilatında derin bir üzüntüye sebep oldu ve o günden sonra polisler birine ateş ederken hep ölen meslektaşlarının kaderin kalemini kıran el yazmalı sonunu düşünüp korkak davrandılar.

İçişleri Bakanlığınca çıkarılan bir kanunla 31.12.2018 tarihi itibarıyla polisin elinden öldürücü mermiler alınıp silahlı kuvvetlere verilecekti. Emniyet teşkilatı Büyük Beyinler'in icadı olan yeni mermilerle donatılacaktı. Televizyonlarda tanıtılan K5 isimli mermiler, bir yaban domuzunu bile 3 saniyede yere serecek kadar etkiliydi. K5, hiçbir şekilde bünyeye zarar vermiyor, sadece bir saatliğine acı vererek muhatabını bayıltıyordu. K5'in en büyük özelliği ise 2014 yılında keşfedilen Praktonin'e duyarlı olmasıydı. Praktonin, sadece ve sadece suçlu beyinlerin salgıladığı hormonun adıydı. Silahlar ateşlendiğinde akıllı mermi K5, Praktonin hormonunu takip ediyor ve suçlu kaçsa bile mutlaka yakalıyordu; çünkü K5 namlunun yönünü ya da şahısları değil, doğrudan hormonları kovalıyordu.

Televizyonlarda tanıtılan K5 mermilerinden sonra geçmiş dönemlere bakanlar, o güne kadar 'Naravenya'da meğer hiç polis yokmuş!' diyeceklerdi; çünkü yeni dönemde suçlular için polis, atmosfer gibi her yeri saracaktı.

Polislerle ilgili bu çalışmalarla eş zamanlı olarak İçişleri Bakanlığı, Naravenlere, 31.12.2018 tarihine kadar Silahlarını Savunma Bakanlığı'nın ilgili birimlerine teslim etmeleri çağrısında bulundu. Teslim etmeyenlerin cezası 'Külahtan dondurma düşürme suçu' kapsamına alınacaktı ki bir sır gibi tutulan bu cürümün cezasının hangi faciaya tekabül edeceği sorusu hâlâ asrın en tehlikeli sorusuydu.

Başbakan konuyla ilgili olarak kameraların karşısına çıkıp yaptığı uzun konuşmasını şu cümlelerle tamamladı:

- ...Böylece sizlere silahlı kuvvetlerimize bağlı birimlerimizin dışındaki hiç kimsenin öldürücü silah ya da mermi taşıyamayacağı gerçeğini aktarmış oldum ve sizleri şerefimle temin ediyorum; bir gün onlar da taşıyamayacaklar ki biz o tarihe 15 Mart 2030 diyoruz... Saat de verebilirim, 15 Mart 2030 tarihinde saat 10:27 itibarıyla hiç kimse hiçbir şekilde savaşmayacak ve hiç kimse silah kullanmayacak; çünkü o gün bütün güç benim elimde toplanacak ve ben buna asla izin vermeyeceğim. Hiç şüphen olmasın ki bugün gücüm nispetinde senden topladığım silahları, o gün tüm dünyadan toplayacağım ve o gün de silahını getirmeyenin işlediği suç külahtan dondurma düşürmeye denk olacak... Külahtan dondurma düşürmenin cezasına gelince inan bunu sadece ben biliyorum ve bunu düşününce dilim damağım kuruyor...

Silahları halktan toplamak iyi fikirdi ve artık eskisi kadar sık uğramayacaktı epeydir eli boş dönen Azrail Naravenya'ya; ama tek sorun bu değildi. Azrail'in bile baş edemediği ve yasadışı olmasına rağmen kimsenin bir şey yapamadığı, kendini mafya ilan ederek halkı huzursuz eden gizli şeytanlar vardı Naravenya'da. Organ mafyası, arazi mafyası, nakit mafyası, uyuşturucu mafyası... hele de amaçsız bir şekilde parası olanların başına çöken parazit mafyalar çok daha acımasızdı... Biri para kazanınca derhâl tepesine binerek dişiyle tırnağıyla kazandığı mülkünün tam da ortasına dikilip tehdit ediyorlardı:

- Ya burayı derhâl terk et ya da çocuğunla vedalaş! Sakın yanlış bir şey de yapmaya kalkma; eğer polise molise haber verirsen karını da öldürürüm! Şu anda aklıma

gelmeyen değişik bir şey yaparsan acımam, kökünü kazırım!

Yıllarca çalışıp didinerek hiç hile yapmadan döktüğü tere çöken bu parazit şeytanların bitirilmesi gerekiyordu. Ellerinden gelse oksijen mafyası kurup boğacaklardı milleti. Bir gün önce, bunları bir gecede ortadan kaldırmanın mümkün olup olmadığı sorulsa hiç kimse buna inanmazdı; ama adında mafya olan her ne varsa o gece sabaha karşı Barkudza'nın bir konuşmasıyla bitirildi. Her ne sebeple olursa olsun, birini tehdit etmek, 'Külahtan dondurma düşürmek suçu'yla eş seviyede tutulacaktı. Barkudza mafya denilen çeteleri bakışlarıyla çökertiyordu. Onun gözlerini görmeden bunun ne demek olduğunu hiç kimse anlayamazdı; ama sanırım onu göreni gören yaramazların bile zangır zangır titrediğini, iyi ve masum olanların ise huzurdan sarhoş olduğunu söylemek ortada nasıl bir başbakan olduğu hakkında iyi bir ipucu verecektir.

Külahtan dondurma düşürmeyle ilgili verilecek ceza hakkında kimsenin bir bilgisinin olmaması merakı da artırıyordu. Herkes tetikteydi, çok basit bir suç gibi gözüküyordu külahtan dondurma düşürmek; ama bu kadar çok altı çizilince kulağa ürkütücü gelmeye başlamıştı. 'İdam cezasını geri getirecekmiş!' söylentileri yayılınca hükûmet adına Barkudza imzalı yazılı açıklama geldi:

- İdam cezası çok hafif ve eski bir ceza. Zekâma hakaret ediyorsunuz. Bildiğiniz bir şey değil vereceğim ceza. Bekleyin, görün ve iyiyseniz rahatınıza bakın; kötüyseniz gidin ölün.

Barkudza bütün hesabını yapmıştı. Aklından geçeni uyguladığı zaman Naravenya televizyonlarında 'Kızdım da yaptım. İyi yaptım.' Ya da 'Pişman değilim!' diye işlediği suçtan sonra hapse girip birkaç ay ya da yıl sonra çıkacağını bildiği için rahat davrananlar, yeni dönemde yakalanınca sadece 'Bittim!' diyeceklerdi.

Ülkenin her tarafında tamamıyla ekonomik bir bağımsızlık oluşturulmadan suçun önüne geçilemeyecekti. 31.12.2018 tarihine kadar Naravenya'da aç insan kalmayacaktı. Bir yandan her gün Büyük Beyinler'in ürettiği yeni fikirlerin icra edilmesi için inşa edilen fabrikalarla devasa istihdam alanları oluşturulurken diğer yandan da her mahalleye kurulan ve yapılan bütün iyileştirmelere rağmen zihnini inkâr ederek çalmak zorunda olduğuna iman edenler için tasarlanan kulübeler tamamlanıyordu. Hırsızlık yapmadan önce üzerinde 'İyilik Noktası' yazan kulübelere başvurarak koruma altına alınacaktı bütün kötü adamlar ve iyilik noktalarını bildiği hâlde hırsızlık yapan biri çıkarsa artık onun affedilmesi söz konusu olmayacaktı. Müracaat edenlerin dilinden anlayabilmesi için sabıkalılar tarafından idare edilen bu kulübeler katiyen amacına uygun işletilecekti. Yeni yasalara göre çalmanın ya da hırsızlığın cezası da külahtan dondurma düşürmeye denkti. Ülke çapında toplam mahkûm sayısı 100.000 olduğuna göre, sokakta başıboş dolanan tehlikeli insan sayısı 50.000'i geçemezdi. Naravenya Hükûmeti ise suç işleme eğiliminde olan bu insanları rehabilite edecek donanımdaydı. Kültür Bakanlığı ülkenin en iyi eğitimcilerini, Ansila'yı, Razban'ı ve İchipya'yı görevlendirerek hem hapishanedeki mahkûmları hem de

iyilik noktalarına başvuran biçareleri sınırsız bütçeyle eğitim altına aldı, onlara hayal kurmayı öğretti.

İyilik Noktaları'yla tespit edilen zavallıların çaldıkları halının püskülü bile değildi aslında, dükkânı hamutuyla götüren vergi kaçakçıları vardı. Buzlanmanın bile gizlisini ortadan kaldıran hükûmet, gizli hırsızlığın da önüne geçmeye kararlıydı. Vergi konusunda çok basit bir değişiklik yapıldı, vergi daireleri ortadan kaldırıldı. Paranın tedavülden kaldırılıp nüfus cüzdanlarına bağlanması kayıt dışı ekonomiyi yok ettiği için, gerçek cirolar belli olmuştu. Eskiden bir kolinin içinde 50 adet sabun bulunuyordu; ama işi bilen adamlar koli adedine bir sabun fiyatı yazarak gerçek cirolarını 50 kere düşük gösterebiliyorlardı. Haksız da değildiler aslında; çünkü Naravenya'daki vergi yasası, insanların iş yapmalarına engel olmak için tasarlanmıştı âdeta. Ortalama 1.000 seresle geçinen biri hiç iş yapmasa yılda 12.000 seres, 10 yılda toplam 120.000 seres borçlanmış oluyordu. Oysa Naravenya'da bir iş adamı az biraz sendeledi mi bir daha ödeyemeyeceği miktarda borca saplanıyordu. Yeni dönemde, önce vergi denilen şeyin adı 'Paylaşım bedeli' olarak değiştirildi, sonra bu bedel %30'lardan %3'e indirildi. Kurumlar, gelirler, giderler, çevre, temizlik, çerçöp, stopaj, ya da alım satım... Hiçbir vergi söz konusu değildi artık. Hareket eden her şeyin %3'ünü devlet alacaktı, o kadar. Civarında kelimesini de sevmiyordu Barkudza. Her şey net olmalıydı. Her Naraven bir yılda yapmış olduğu cirosunun sadece %3'ünü devlete sunacaktı. Kimsenin kafası karışmayacaktı. Çeşidi ya da türü yoktu vergi denilen şeyin. Yıllık ciron 100 seresse, ödeyeceğin

bedel 3 seresti. Geçen dönemlere göre o kadar masum bir rakamdı ki bu güle oynaya ödeyecekti herkes. Vergilendirme anında yapılacağı için vergi daireleri yerine 'Verdi Daireleri' kurulması gerekecekti; ancak para denilen nesne parmak izine bağlandığı için buna da lüzum yoktu. Bu konuyla ilgili herhangi bir ceza söz konusu değildi; çünkü vergi kaçırmak ya da para aklamak kesinlikle imkânsız bir hâle gelmişti Naravenya'da.

Her geçen an biraz daha iyi yaşanır hâl alan ülkede temel sorunlar çözülürken hükûmet rötuş yapmaya başlamıştı. Kimse elektrik çarpmasından ölmeyecekti; çünkü Büyük Beyinler İmparatorluğu'nca keşfedilen çarpmayan elektrik teknolojisi beyaz eşya diye bilinen cihazlar da dâhil olmak üzere her alanda uygulanabilecek kadar fonksiyoneldi. İlk bakışta zor ya da imkânsız gibi gözüken bir şeydi bu. Oysa sadece insan üretmeyi başaramayan imparatorluk için bu iş, hendeği atlayan devenin yularını tutmaktan daha kolaydı. Akıl Almaz Adam'dan sonra tam bir kaçık olan Barkudza, bir pazar akşamı 20 küsur sularında, telefonla deli hatta zırdeli denilecek kadar sınırsız olan Ramut'u arayıp çarpmayan elektrik sipariş etti. O da saat 20 küsuru bir telefon geçe ekibiyle beraber çalışmaya başladı ve kısa zamanda 220 voltluk enerjiyi görmediğinde suratını asan, kafası kızdığında yakıp yıkan ne kadar ne varsa hepsinin pabucunu dama attı. Büyük beyinler tarafından 48 voltluk enerjiye kanaat ederek gülümseyen şeyler üretildi. İnsanların çarpılarak ölmesi şöyle dursun ısınarak kavrulmaya başlayan kürenin yok olmasının bile önüne geçildi. Derhâl 48 volt enerjiyle çalışan cihazların seri üretimine başlandı.

Siyah beyaz televizyondan renkli televizyona geçmek sadece birkaç yıl sürmüştü; ama bu daha hızlı olacaktı. Güneşi dibine kadar sömürmeyi başaran ve dünyaya ucuz elektrik satan Naravenya Cumhuriyeti'nin başbakanı Barkudza, küresel ısınmayı da durduran bu teknolojiyi kullanmayan ülkeler hakkında uluslararası mahkemelerde torunlarımız adına tazminat davası açacağını ve elde ettiği geliri gelecek nesillerin kullanabilmesi için özel bir hesaba yatıracağını duyurdu. Bu kısa vadedeki tehdidiydi. 5 yıl içerisinde tamamıyla 48 volta geçmeyen devletleri ise verdiği elektriği kesmekle tehdit etti. Dünyanın bu yeniliğe eski kalması beklenemezdi. Yapılan hesaplamalara göre, 2023 yılına kadar bütün devletler halkı elektrik kazasında ölmesin diye Naravenya'yı zengin ederek 48 volta geçmek zorunda kalacaktı ve yapılamayan hesaplara göre 2023 yılında Naravenya'da oluşacak para ve güç fazlası 100 yıl boyunca tüm dünya hiç çalışmasa dahi herkese yetecek miktarlara gelecekti.

Küresel ısınmayla ilgili dünyada atılmış bu en iri adımdan sonra ozon tabakasıyla yarım asırdır öksürdüğü hâlde kimse kırılmasın diye her şeye rağmen kibar davranan, ancak artık dayanacak gücü kalmadığını söylemeye çalışan yaşlı kadının tedavisine geçildi. O güne kadar ciğerleri puslanmış bu ihtiyarla kimse doğru düzgün ilgilenmemişti. Hele de Naravenya'da hiç kimse hiçbir şey yapmamıştı. Sanki Naravenler başka bir gezegende yaşıyorlardı. Düşündü bilim adamları: Bütün insanlar ortak bir karar alsa ozondaki yırtık derhâl büyütülebilirdi. 'Eğer bozmak ya da daha çok bozmak insanın elindeyse yama

yapmak da insanın elinde olmalıdır!' diyerek kolları sıvadılar. Çekilen röntgen huysuzlanan ihtiyarın 5 milyar bakımının geciktiğini söylüyordu. Korkularından gece gündüz çalışarak petrole ve doğalgaza katılması zaruri olan 'Ozonik' isimli bir katkı maddesi icat ettiler. Ozonu ona zarar veren kimyasal atıklar bir açıyordu, ozonik beş kapatıyordu. Güzelleşmek için sıkılan parfüme insanoğlu milyarlarca seres para harcamaktan çekinmiyordu. Eğer ozonu tamir etmek için insanlardan para toplamaya kalkılsaydı dünyanın dörtte üçü bu iş için bir seres bile ödemeyecekti. Barkudza bunu bildiği için Ozonik'i petrol ve gaz uyumlu olarak tasarlattı. Ozonik için herhangi bir bedel almadı Naravenya. Dünyanın en büyük akaryakıt ve gaz üreticilerine hediye edildi aynı zamanda yakıtın kalitesini de yükselten bu muazzam buluş. Hiç kimse bir seres bile ödemediği hâlde farkında olmadan kullandığı Ozonik'le hizmet etti Barkudza'nın büyük hayaline ve bir kış sürmedi mızmızlanarak eli ciğerinin üstünde dolaşan yaşlı kadının yarasının kapanması.

Dünyada çaresi bulunamayan ve hâlâ en büyük hastalık kabul edilen kanseri, üreteceği yeni bir ilaçla çözmeyi ilkellik kabul eden Barkudza hükûmeti, bu illeti kökünden halledebilecek yeni bir devrime hazırlanıyordu ki bu çözüm sadece kanseri değil, obeziteyi de ortadan kaldırabilecekti. Beslenme alışkanlığında yapılacak radikal değişikliklerle birçok hastalık tarihe gömülecekti.

Yemek yemek ciddi bir işti; ama bu ciddiyet ayaküstü adıyla laubalileştirilmişti ve 'fastfood' denilen saçmalık tüm

dünyada moda olduğu gibi Naravenya'da da modaydı. Kanunsuz bir şekilde bloklar hâlinde yağ ve pislik kütleleri bir ülkeye sokulmaya çalışılsa bunu hiç kimse başaramazdı; ama fastfood yanına alzheimerla şizofreniyi de alarak bunu hem de resmî yollarla elini kolunu sallaya sallaya yapabiliyordu. Kısa zamanda buna alışan halk, midesinde taşıdığı nükleer patlayıcıyla bozduğu sağlığına tekrar kavuşmak için su tabancasıyla savaş veriyordu. Zayıflama ilaçlarına, spor aletlerine, estetik incelme cihazlarına ve benzer birçok mamule bütçe ayırıyor, zaman tüketiyor ve emek veriyordu. Son 20 yılda kilo vermek ya da forma girmek için harcanan parayla yeni bir Naravenya kurulabilirdi. İşin maddi yönü bir tarafa, forma girmek için kullanılan ilaçlar kalıcı kalp hastalıklarına, zihinsel rahatsızlıklara hatta kansere bile yol açıyordu. Kısacası fiziki ve ruhi dengeler altüst olmuştu.

Hükûmet her zamanki gibi 31.12.2018 tarihine ilişkin duyurularını yaptı. O tarihten itibaren, Sağlık Bakanlığı'nca görevlendirilen ajanlar Naravenya sınırları içerisinde doğal olmayan ürünlerin satışına ya da imalatına izin vermeyeceklerdi ki bu kuralı çiğneyen üreticiler ve satıcılar hakkında vatana ihanet davası açılacaktı. Fastfooddan zincir yapan dev şirketler sınır dışı edilmek üzereydi ve neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Ya faaliyetlerini tamamen durduracak ya da altı aydan az bir zamanda Barkudza'nın istediği gibi organik olacaklardı. Yüzlerce restoranı olan nükleer fastfood patronlarına, tüm zamanların en büyük diktatörü en olmaz denilen zamanda çelme takmıştı. Baş

edemeyeceklerini anlayınca silah bıraktılar ve hükûmete teslim oldular. Böylece tüm dünyada devam eden fast-food çılgınlığı sadece ve öncelikle Naravenya'da bitirilmiş oldu. Paslı zincirlerle masum bedenlere iğreti tutturulan restoranlar, çalışmalarını natürel ipliklerle organik zirvelere bağladılar.

ALTINCI BÖLÜM

AMAN ALLAHIM!

Nihayet 'Ne olursa olsun artık!' denen o tarih gelmişti, 31.12.2018. Vay bee! Nefesleri kesen takvim yaprağının yırtılmasına sadece 30 dakika kalmıştı. Başbakan ulusuna seslenmeye hazırlanıyordu. Her zaman makam odasından gerçekleşen canlı yayın, bu sefer haftalardır MK televizyonundan gösterilen ve ne olduğu hakkında kimsenin fikrinin olmadığı, zemininde her biri 3m çapında olan 500 siyah 500 beyaz çember bulunan o kuyudan yapılacaktı. Esrarlı görüntüye az sonra Barkudza'nın geleceğini haber veren bir kadın sesi eşlik ediyordu. Gökyüzüne dönük kameralar çok geçmeden dev kazanın ortasından yükselerek piste dönüşen çembere inen, Naravenya'nın bayrak renkleriyle süslenmiş, kuyruğuna konserve kutuları bağlanmış bir helikopter gösterdiler. Yılbaşı gecesine ve kuyuya özel olarak siyah beyaz giyinmiş olan Barkudza'yı indirip havalanırken az önce yükselen silindir pist bu sefer kameralara el sallayan başbakanla beraber kuyunun zeminine indi. Ne

elinde ne yakasında ne de başka bir yerinde herhangi bir mikrofon vardı konuşmaya başladığında:

> Yüce halkım! Şu anda tarih 31.12.2018, saat 23:37, burası MK ve başbakanınız Kash Barkudza konuşuyor. İçinde bulunduğum bu muamma, tam 1780 kişilik bir ekiple tam 11 ay, 28 gün, 15 saat ve 16 dakikada sadece sizlerin huzurunu garanti altına almak için tasarlandı. MK, 'Müebbet Kuyusu' anlamına gelmektedir ve bu kuyu aylardır yapmış olduğumuz yazılı ve sözlü açıklamalarda adı geçen 'Külahtan dondurma düşürme cezasına denk' ifadesinin infazı için oluşturulmuştur. 'Dondurma düşürme' kapsamına alınan bütün suçların cezası işte tam burada, bu dünyanın en büyük işkence kazanında infaz edilecektir... Sizi peşinen uyarmalıyım ki buraya düşen ya da alçalan biri için hiç kimsenin yapabileceği herhangi bir şey yoktur.

İzleyenler, çemberlerden ibaret olan bu kuyuya atılanlara uygulanacak cezaları merak ediyorlardı. Kuyunun adında geçen 'müebbet' kelimesi girenin bir daha çıkma ihtimalinin olmadığını fazlasıyla ifade ederken Barkudza'nın yüzünde beliren ürkütücü ciddiyet, cezaların sözle anlatıldığı kadar basit olmadığının detaylarını sunuyordu. Başbakan iki elini iki yana açtı ve açıkladı:

> Değerli Naravenyalılar! Size bir iyi, bir de daha iyi haberim var. Önce iyi haber: Bu kuyunun tanrısı benim! İster yağmur yağdırırım, ister kar. İnanması güç; ama güneşi tepenize indirecek kadar güçlü donanımım var.

İzleyenler, Barkudza'nın tehdit eder ses tonuyla verdiği iyi haberin şokunu idrak ederlerken, Barkudza daha iyi haberi açıkladı:

> Daha iyi haber: Bu kuyu sadece 500 kişiyi istihdam ediyor. Yani 501. kişi için burada herhangi bir barınak bulunmamaktadır; ama bu asla suç işlemenize engel değildir. Her türlü hesabı en ince ayrıntısına kadar yaptık ve 501. kişinin burada ağırlanabilmesi için ilk girenin öldürülmesine karar vererek çözdük sorunu.

Adam resmen bir ölüm kuyusu inşa etmişti ve bunu soğuk esprilerle anlatıyordu; ama durum sanıldığından çok daha soğuk ve çok daha karanlıktı. Hele de şu cümle, bulunulan noktanın tüm zamanların en büyük vahşet kuyusu olduğunu bütün çıplaklığıyla gözler önüne seriyordu:

> Gerçeği bilmen lazım Naravenya! Başbakanın olarak seni uyarmalıyım. Gözünü seveyim gelme buralara! Hiç cehennem görmedim; ama pek aşağı kalacağımızı sanmıyorum. Tehlikeli desem tehlike gücenir!.. O kadar ki buraya düşen ilk mahkûm, birkaç gün içinde eğer aklını kaçırmazsa birinci haftası dolmadan 501. kişinin gelmesi için dua edecektir.

Kameralar başbakana iyice yaklaşınca Barkudza basit bir çağrıda bulundu:

> Tecavüzcüler, katiller, hırsızlar, görevini suistimal eden doktorlar ve öğretmenler, devleti dolandıranlar, alkollü araba kullananlar, emeğe saygı duymayan taklitçiler, uyuşturucu ve silah taşıyıcıları ya da

satıcıları, devlete kurşun sıkanlar... Kısacası memleketin dört yanında bulunan dondurma düşmanları... Sizlere sesleniyor ve yeni yüzyılda sadece iyi olmanızı istiyorum. Sizi incitmek istemem; ama emin olun ki buraya düştükten sonra sizi kurtarmaya benim iktidarım bile biçare kalır.

Yeni yıla sadece bir dakika vardı. Bu büyük tehdidinin ardından başbakanın üzerinde bulunduğu çember yukarıdan aşağıya süzülen helikoptere doğru yükselmeye başladı o konuşurken.

Buraya girenlerin arasından tekrar dışarı çıkmayı başarabilen ilk ve tek kişi benim. Bunun ne demek olduğunu benden başka hiç kimse bilemez. Kesinlikle daha dikkatli yaşamalısınız! Burası göründüğünden çok daha derin, çok!

Gizem ayyuka çıkmıştı ve korkmamak için deli olmak bile yetmezdi. Yeni yıla doğru geri sayım devam ederken Barkudza son olarak,

Yeni yılınızı sizlere sonsuz huzur vaat ederek kutlarken çember zannettiğiniz bu şeylerin göründüğü kadar masum olmadıklarını hatırlatmak istiyorum. Huzurlu yaşamayı sonuna kadar hak eden insanların dondurmalarına saygı duymanızı onlar adına tavsiye eder, yeni yılda hepinize sonsuz huzur dilerim. Hoşça kalın.

dedi ve helikopterine bindi. Bütün dünya şampanya patlatırken Naravenler hiçbir birliği ciddiye almayan, hiçbir mahkemenin kararını kabul etmeyen gelmiş geçmiş en

büyük diktatörün yaptığı kuyunun içinde bulunan her birinde doğal ya da doğal olmayan bir felaketin yaşandığı çemberleri izlemek zorunda kaldılar düşünce âlemlerinde. Muamma yuvarlaklardan birine şiddetli yağmur yağarken ötekine kar yağıyordu. Bir başkasında yangın devam ederken diğerinde fırtına çıkmıştı. Felaketlerin ardı ardına sıralandığı çemberlerden bazılarında ise deprem vardı şiddeti ölçülemeyen. Her karesine hatta santimetre karesine tek tek hükmedilen herhangi bir köşesi ya da kenarı olmayan kuyunun derin kazan formunda olması ise sonsuzluk hissi veriyordu görenlere. Korkutuculuğu gözlerde tarifi imkânsız bir kâbusa dönüşürken, ekranı kaplayan 2019 yazısı az önceki yaşananların bir rüya olduğu çağrışımını yaptı yılın başını tutanlara; ama bu asla bir rüya değildi.

Bu bir infaz kuyusuydu. Acımasızlığın dile gelip aman dileyeceği, işkenceye bile işkence edilecek tek kuyuydu bu.

Bu kuyu; annesinin babasının öpmeye kıyamadığı, seksek oynama yaşındaki çocuğu, yüzündeki çamuru gizleyen sahte gülümsemesiyle kandırıp bir bodrum katına indiren ve ona günlerce tecavüz eden sapık için...

Bu kuyu; hiç suçu olmayan, hayatın acımasızlığını bilmeden kumdan kaleler yapıp mutlu olan masumun hayatını çalarak böbreklerini kaçıran cani için...

Bu kuyu; yeni evlenmiş genç bir kızın hayallerini kocasının önünde kör testereyle yırtarak kesen vicdansız için...

Bu kuyu; sırf işini iyi yapmadığı için hayatının baharında beyin kanaması geçirerek ölen Nadegull kadının doktor

zannettiği, sonra da "Allah'tan umut kesilmez" diyerek genç kadının ümitlerine acımasızca neşter çalıp kenara çekilen kanı beş bozuk para etmez ucuz için...

Bu kuyu; devletini korumak için her şeyden vazgeçerek gece gündüz çalışan kahramanı işkence yaparak öldüren hain için...

Bu kuyu; 12 yaşındaki çocuğa okulun bahçesinde ekmek arası uyuşturucu satarak nicedir vicdanını cüzdanında taşıyan o çevre kiri için...

Bu kuyu; sağlığını korumak için yıllarca yediğine içtiğine dikkat eden adamı, takımının şampiyon olmasına sevinirken alnından vuran, sonra da 'Yanlışlıkla oldu!' diyen yüzsüz için...

Bu kuyu; kusuncaya kadar içip attığı naralarla aylar sonra ilk defa evindeki yatağında uyuyabilmiş bir hastayı hiç sebepsiz uyandıran, sonra da sanki hiçbir şey yokmuş gibi arabasına binip yeşil ışık da yola çıkan masumu, kırmızıda ezerek öldüren huzur hırsızı için...

Ve bu kuyu; dondurma yerken öldürülen o nazlı kadının katilleri için kurulmuştu...

Ne yaparsa yapsın, bütün dondurma düşmanları o güne kadar evlerinden daha rahat bir mekânda biraz misafir edilip belli bir zaman sonra serbest bırakılıyorlardı. Herkes onları linç etmek isterken her ne hikmetse hep onların dedikleri yapılıyordu Naravenya'da. İşte bu kuyu o dönemi kapatmak için kurulmuştu. Müebbet Kuyusu'nda yapılacaklar o kadar ürkütücü olacaktı ki linç edilmek hafif kalacaktı.

Başbakan helikopteriyle yükselirken aynı anda binlerce helikopter havai fişek eşliğinde konfeti yağdırıyordu Naravenya topraklarına. Görülmemiş bir kutlamaydı bu. Konfetilerin birer bildiri olduğunu ise yere düştükleri ana kadar sadece başbakan ve ekibi biliyordu. Cadde, sokak, asfalt, toprak, çim ya da her yer helikopterlerden aşağı atılmış Müebbet Kuyusu'na girme şartlarının bulunduğu bu bildirilerle kaplanmıştı:

Değerli Naravenyalılar! Sizleri sadece iyi olmaya davet ediyorum. İyi olmanın ne demek olduğunu hepimiz biliyoruz. Yasalar kesindir; ancak her şeye rağmen yasal boşluk bulup kötülük yapan çıkarsa bilsin ki ben çok daha akıllıyım; çünkü bana 'Doğru söylüyorsun!' diyenlere artık inanmıyorum. Doğruyu kendim arıyor ve sonunda buluyorum. Belki alakası yok gibi gözükecek; ama çay da öyle sanıldığı gibi 2 saatte bayatlamıyor. Kısacası; kimseye zarar vermeyin. Her şeyi hesapladım; doğru insanlar için huzur içinde yaşayabilecekleri yeni bir yüzyıl başlıyor, yanlış olanlar içinse bitmeyen işkenceler...

Kash Barkudza

Naravenya Cumhuriyeti Başbakanı

Bildiri bu kadar değildi tabii ki. Kuyuya girme şartları en ince ayrıntısına kadar anlatılıyordu. Bütün bu yaşananlar için yılbaşının seçilmesi ise yine Dipsiz Göl'ün öğretilerindendi.

Çocukken yine bir gün baba oğul Dipsiz Göl'e gitmişlerdi. Babası, Kash'tan sessiz olmasını isteyerek sanki gölden bir ses duyuyormuş gibi yaparak, anlatmaya başladı:

- Dipsiz Göl diyor ki, insanlara unutmamalarını istediğin kötü haberleri en mutlu anlarında ver, asla unutamazlar. Ya da unutmamalarını istediğin iyi bir haberi en kötü anlarında ver ve merak etme bunu da asla unutmazlar.

Gölün dedikleri her zaman olduğu gibi yine doğru çıkmış olacak ki her yılbaşında alkole bağlı yaşanan trafik kazaları o yılbaşında yalan oldu. Şehrin dışına taşınan gece kulüplerinde, barlarda, diskoteklerde eğlenenler korkularından arabalarını otoparklarda bırakıp taksilerle evlerine döndüler...

Ertesi güne huzur içinde uyanan Naravenler şaşkındı. Yeni yıl henüz doğmuş bir bebeğin elleri kadar temizdi. Ne bir cinayet vardı yaşanan ne de herhangi bir trafik kazası... Doğrusu böylesine bir dönüşümü Barkudza bile beklemiyordu. Koca bir milletin huzuru sıradan seçilmiş üç kelimeyle tesis edilebiliyorken neden yapılmamıştı bu o güne kadar? "Çalarsan müebbet yatarsın" ya da "Öldürürsen kuyuda yaşlanırsın!" Bu veya buna benzer üç sıradan kelimeydi huzurun nüzul formülü. Peki, ama neden? Bunu neden söylememişti hiç kimse? 'Acından ölsen de çalma, yoksa bir daha gün yüzü göremezsin!' demek niye bu kadar zordu? Herhangi bir devletin başkanı, Naravenya'nın zirvesini arasa,

- Çok özür dilerim, Sayın Başkanım. Bizim ülkede kötü bir vatandaşımız var, onu size göndersem sağlık sorunlarıyla da ilgilenip ona birkaç yıl ekmek verir misiniz?

dese bunu kim kabul ederdi? Peki, başka bir devletin başkanının özel ricasıyla bile kimsenin kabul etmediği hatta herkesin kurtulmaya çalıştığı bir kötü neden ödüllendirilerek koruma altına alınıyordu? Bu soruya hiç kimse '... çünkü kafam çalışmıyor!'dan başka bir cevap veremezdi!

Tedirgin olarak geçirilen yılbaşı gecesinde ZAH terör örgütünün yüzlerce militanının teslim olması ise yeni yılın ilk zaferiydi. Bir gecede binlerce vatan haini devletin saflarına geçmişti. İçişleri bakanının başbakana verdiği raporda, beş kişi ve yardımcıları dışındaki herkes yüce Naravenya adaletine sığınmıştı. Teslim olmadığı belirlenen bu beş kişi zaten biliniyordu: Ksero, Hengor, Zerroni, Tayzon, Ulrut; yani ZAH'ın kurucuları. Sadece onlar ve yanlarında hizmetli olarak bulunan 21 kişi teslim olmamıştı ve teslim olmak isteyen militanlara ise hiç kimse engel olmamıştı. Ksero kimseyi ölümle tehdit etmemiş, aksine 'Gitmek isteyen gitsin!' diyerek bir de izin vermişti. Ksero'nun bu tavrı ürkütücüydü. Mutlaka bir planı vardı terörist başının; gel gör ki bütün planlar için artık çok geçti. Büyük Beyinler, ZAH'ı kansız bir şekilde ortadan kaldırmak için ürettiği yeni silahları, genelkurmaya teslim etmişti bile. Her yeni icadı, büyük gururla basına tanıtan imparatorluk yetkilileri bu silahı da element vadisi gibi sır kapsamında tuttukları için tanıtmadılar. Silahın içindeki gaz öldürücü değil bayıltıcıydı. 48 saat boyunca dokunduğunu etkisiz hâle getiren silahlar, teröristlerin saklandığı yerlerde ateşlendi.

Sonra özel eğitimli köpeklerle bölgede canlı avına çıkıldı. Birkaç saat içinde bütün uyarılara rağmen yıllardır teslim olmayan 5 elebaşıyla beraber yanlarındaki 21 kişi burunları bile kanamadan ele geçirildi.

Naravenya'da terörist diye bir şey kalmamıştı. Kimileri bunun yeniden nüksedebilecek geçici bir çözüm olduğunu söylese de, en ücra noktalara kadar hizmet götüren Barkudza hükûmeti, bu terörist eylemlerin uzunca zamandır alışkanlıktan başka bir şey olmadığını biliyordu.

2019 yılının ilk günü çok renkli gösterilere sahne oldu. Akşam haberleri, ters yöne giren ya da kırmızı ışıktan geçen araçlara trafik ekiplerinin nasıl el koyduğunu gösteriyordu. Kimse itiraz edemiyordu; çünkü polis tartışmıyor, konuyla ilgili yasayı gösterip görevini yapıyordu, sadece görevini... Böylece trafik kurallarına uymayanların canı yanıyordu asfaltta. Bu gösteriden sonra hiç kimse trafikte hata yapamadı. Yeni yılın ilk gününden itibaren, bir daha da hiçbir zaman trafik kazası yaşanmadı, kimsenin canı yanmadı Naravenya'da.

Yine aynı gün çevirme yapan polisler, kimliğinde hedefi yazmayan iki kişinin alnına, özel bir mühürle çıkmayan boyadan kocaman bir sıfır resmi yapmışlardı. Hükûmet üç aydır anlattıklarında ne kadar ciddi olduğunu, alınlara yapılan sıfırla göstermişti halkına.

Dünya, Barkudza'nın Müebbet Kuyusu'nu konuşuyordu. Onun bir psikopat olduğu hakkında çıkan haberler, beklenenin aksine Naravenya'ya olan ilgiyi artırıyordu.

Hareketli kameralar, 24 saat boyunca hiçbir hayat belirtisi olmayan ve henüz hakkında hiçbir şey bilinmeyen dünyanın en büyük işkence çukurunu gösteriyordu. İzlemeye korkuyordu insanlar. Buna rağmen MKTV'nin izlenme rekorları kırması şaşırtıcıydı. Ara ara geçen spot cümleler gizemi iyice artırıyordu.

- Müebbet çukuru büyük bir iştahla ilk konuğunu bekliyor...
- Yarın, bugünden daha kötü olacak...
- Bütün kameralar seni gösteriyor, hadi sevdiklerine el salla...
- Herkes seni izliyor...
- Buradan çıkış yok; çünkü biz çok misafirperveriz.

Kimse gelmiyordu. Bir anda suç işleme oranı sıfıra düştü. Bütün kutsal kitaplarda adı geçen, ödlere od düşüren o sonsuz cehennem bile Naravenya'daki esrarengiz çukur kadar ürkütücü olmamıştı!.. Çünkü cehennemi henüz gören yoktu ve caydırıcılık bakımından Barkudza'nın kuyusu daha başarılıydı. Cehenneme inanan neredeyse yoktu; inananlar da zaten cennete inanıyorlardı. Dolayısıyla inanmayan için cehennem zaten yoktu, inanan içinse sadece cennet vardı. Öte yandan büyük çoğunluk inandığını söylediği hâlde inanmayanlardan oluşuyordu. Öyle ya, insan cehenneme gerçekten inansa ne olurdu? Suç işler miydi? İnsan cehenneme inansa hiç yalan söyler miydi? Tembellik yapar mıydı? Çalar mıydı? İnanmamalarına rağmen cehennemin fiziki yapısını tartışmak insanlara heyecan veriyordu. Kimileri cennete girememeyi cehennem sayarken

kimileri cehennemin bir ateş topu olduğunu söylüyordu. Muamma devam ediyor, inandığını söylediği hâlde inanmayanlar, doğrudan inanmayanlara savaş açıyordu ya da tam tersi... Oysa Müebbet Kuyusu'na ya da cehennemin Naravenya şubesine inanmak gerekmiyordu. O 24 saat boyunca vardı ve oradaydı. Her noktasında saklı bir facia bulunan çukur, ilk konukları olan Ksero ve adamlarının sorgusunun bitmesini bekliyordu.

Aslında hükûmet, Ksero'gillerden başka birilerinin de bu kuyuya gelmesini istiyordu. Her ne kadar kimsenin gelmemesi büyük bir başarı ve hedeflenen son olsa da birilerinin gelmesi buradaki işkencenin şiddetini tüm dünyada açık etmek için iyi bir fırsat oluşturacaktı. Başbakan deprem bekleyen jeoloji mühendisinin kayıtsızlığıyla birinin suç işlemesini bekliyordu. Vicdansızcaydı bu bekleyiş; tıpkı oğlunun bacağı kangren olmasın diye bir an evvel ayağının kesilmesi için dua eden babanınki kadar acımasız ve duygusuz bir bekleyişti bu.

İnsanın dili varmıyor söylemeye; ama beklenen oldu sonunda ve ucuna cinayet eklenmiş bir tecavüz haberi hükûmetin tüm gündemini altüst etti. Belirlenen tarihte Adalet TV'den naklen verilecek olan duruşma için mahkemeye çıkarıldı tecavüzcüler. İddianame okundu. İlkokul 1. sınıfa giden bir kız çocuğuna tecavüz edilmişti. 4 kişiydiler. Soğukkanlıydılar. Olay şöyle olmuştu: Tecavüz edilen T.E. o gün okul çıkışı, evine giderken çalıntı olduğu tespit edilen siyah bir arabaya zorla bindirilip şehrin dışında bulunan ormanlık araziye götürülmüş, defalarca tecavüz edilerek öldürülmüştü. Olayı da başından sonuna kadar

filme çekmiş ve daha önceki kurbanlarının görüntülerinin de bulunduğu web sitesinde yayınlamışlardı. Site dünyada izlenme rekorları kırarken on binlerce sapık T.E.'lerin bu hâlini izleyip orgazm oluyor ya da küçük bir kız çocuğu görünce 'T.E.'ye tecavüz ediliyorsa buna da edilir!' diye içinden geçirip fanteziler kuruyordu. Bu siteden ilham alan yüzlerce gözü dönmüş sapık vardı küçük kızlara tecavüz eden. Mahkeme salonundaki dört adam bir pisliğin öncüsü olarak insanlığın karşısında dikiliyordu şimdi. Kızlarının son görüntülerini acı içinde kıvranarak izlemek zorunda kalan anneyle baba da salondaydı. Barkudza'nın aklından Akıl Almaz Adam'ın 'Ya bunlar senin kızına yapılsaydı?' ifadesi o günden beri hiç çıkmamıştı ve hiç kimse onun sadece bu düşünceyle bütün bu devrimleri yaptığının farkında bile değildi. Davacı sandalyesine kızın babası yerine kendi geçti. Dünyada ilk defa bir başbakan vatandaşı için davacı sandalyesindeydi. Bu yaptığına literatürdeki hiçbir kelime karşılık gelmiyordu. Onu sadece 'Toplum Okuyucu' ifadesi tanımlayabilirdi. Suçluyu gözlerinden tanıyordu, suçun kokusunu alıyordu keskin burnuyla. Konuşulanlar şöyle dursun insanların kalbinden geçirdiklerini bile duyuyordu. Okuyordu işte, Barkudza toplumu okuyordu. Gizli kapıların arkasında sıkıştırdığı hâkim ve savcılarına da bunun nasıl yapılacağını tek cümleyle öğretmişti: 'Naravenya'da bir kişinin başına bir felaket gelmişse o kişi kesinlikle benim çocuğumdur.'

Akıl Almaz Adam'dan öğrenmişti memleketteki bütün kızların kendi öz kızı, bütün erkeklerin kendi öz oğlu olduğunu ve buna o kadar çok inanmıştı ki Barkudza, davacı

sandalyesine Jalen için geçmişti. 'âdeta' ya da 'gibi' demek yanlış olurdu; çünkü ölen asla 'Allah korusun Jalen' falan değil, o kesinlikle öpmeye kıyamadığı, sevmeye doyamadığı yavrusu Jalen'di ve şimdi onun çok güçlü olan babası, aldıkları oksijeni bile kirleten bu dört karanlık adamı cehenneme göndermeye hazırlanıyordu.

Tüm uyarılara rağmen küçük bir kızın dondurmasını külahından düşürerek Barkudza'ya kafa tutan zanlıların ifadelerinin zapta geçirilmesiyle duruşma sona erdi. Barkudza'nın kızını öldüren bu 4 acımasız, ZAH terör örgütünün zorla mı, kolayca mı ele geçirildikleri belli olmayan militanlarıyla beraber çukura götürülmek üzere helikoptere bindirildiler. Bütün süreç MK televizyonundan canlı olarak yayınlanıyordu. Suçluları sonsuz işkence kuyusuna indiren helikopter çekip gitti. Yerden 150m aşağıda bulunan, duvarları siyah camlarla örülmüş, tabanı her biri insan boyu çapında olan çember desenli beton halıyla kaplı kazanın içindeydiler. Olmaları gerektiği kadar tedirgindiler. İnce çizgiler vardı, cam duvarlardan müzik eşliğinde saat istikametine doğru akan. Engel olamıyor, sonsuzluğu temsil eden elektronik çizgileri izliyorlardı. Bitmez bir uzunluğun, mutlak tanımıydı duvarda dönenler. İzlemek istemiyorlardı; çünkü izlerken o istikamete doğru dönmek zorunda kalıyorlardı. Derken yavaşladı çizgiler ve bir yazıya dönüştü. Müzik kesildi... 20 saniye sonra oldukça kalın bir sesle duvar dile geldi ense kökünden:

- Yerin dibine hoş geldiniz yaramazlar, işe yaramazlar. Şimdi rahatınıza bakın. Tam 10 dakikanız var.

Ses herkesin omzunda bir hoparlör varmışçasına yakından geliyordu. Sonra yazı hızlanarak dağıldı ve tekrar yerini çizgilere bıraktı. Demek ki duvarda dönen bu çizgiler, kuyu hakkında bilgilenmenin tek yoluydu. 10 dakika sonra ne olacağı hakkında hiç kimsenin fikri yoktu ve ısrarla sonsuza dönüyordu kuyuya sıkışmış suçlu başlar. Çizgiler yine yavaşlayarak duvarda yeni bir yazıya dönüştü. Müzik yine kesildi. 'Sadece 9 dakikanız kaldı!' 20 saniye sonra duvar yazısını okudu kötü adam kaba sesiyle. İyi de dokuz dakika sonra ne olacaktı? Asıl soru buydu ve bunu bilen sadece yazıyı okuyan o Kabases'ti.

Ksero kuyudaki en tehlikeli adamdı. Küfretti, bağıra bağıra küfretti. Duvar yazıldı derhâl ve müzik kesilmedi: 'Burada küfretmek yok!' 20 saniye sonra yazıyı kaba sesli kötü adamın okumasını beklediler; ancak okumadı. Ksero tekrar küfretmek istese de buna cesaret edemedi. Hiçbir şeyin standardının olmadığı kâinatın en standart yeriydi burası. Tedirginlik olması gerektiğinden yüksekti. Geçen her dakikadan sonra duvara kalan süre yansıyordu dönen çizgilerin arasından sızarak. Korku dolu bekleyişin ardından dolan süre 'Lütfen geri çekilin!' diye geçilen bir yazıyla duvara yapıştı, müzik kesildi. 20 saniye sonra duvar tekrar dile geldi ve çukur geri çekilme emriyle yankılandı. Geri çekilmek! İyi ama nereye çekilmek? Herkesin sorduğu bu soruyu kimse cevaplamadı, duvar da. Yapılacak tek şey usulca bir adım geri atmaktı. Öyle de yaptılar zaten.

Her biri birbirinden çok uzakta ve farklı noktada olan 30 çember, kendi etrafında dönerek yükselmeye başladı yerden. 30, kuyudaki toplam mahkûm sayısıydı. Peki, neydi

bu yükselenler, ne olacaktı az sonra? Yavaş yükselmelerine rağmen duvardaki çizgilerden daha hızlı dönüyordu bu sır kutular. Milim milim yükselen yuvarlak çubuklar neredeyse yerden biten tembel birer bitki hızındaydılar. Baş döndüren hızla dönüp bu kadar yavaş yükselmeleri soru işaretlerini büyütüyordu. Aradan saatler geçmişti ve sadece yarım insan boyu yükselmişlerdi. Çalan müzikte herhangi bir nakarat ya da belirginlik de yoktu. Eşlik etmek, zamanın geçmesi için iyi bir fikir olabilirdi; ama bunu kimse yapamıyordu. O güne kadar yapılmış müziklerin hiçbiri yoktu sanki ve hepsi az önce bestelenmiş, uç uca eklenmiş, sonra da silindirlere bağlanmıştı...

Zamanda sınır tanımayan kuyunun duvarlarında asılı bulunan dev dijital saatler bir saniyeye 10 akrep sarmışlardı. Bir adım geriden yükselen silindirleri izlemek, kabız olmuş bir zamanda sonsuza dönen çizgilerin hızına ayak uydurmak ne zor bir imtihandı. Sıcak bir koltuktan çekirdek yiyerek izlenen bir film olsaydı bütün bunlar doyumsuz bir zevke dönüşebilirdi; çünkü en uzun film 4 saat sürüyordu ve ne olacağı en kötü ihtimalle 4. saatin son dakikasında çıkıyordu ortaya. Oysa burada herkes başroldü, ortada sıcak bir koltuk ve çekirdek de yoktu. Süre 4 saat hiç değildi. Sonsuz bir zamanı, sonsuz bir yuvarlakta, sonsuz bir müzik eşliğinde kendi etrafında dönerek yaşamak! Vay bee!..

Yükselen silindirlerin boyu tam olarak ne kadardı? Nereye kadar uzayacaktı? Daha önce yapılan yayınlarla bu kuyunun en büyük işkence kuyusu olduğunu öğrenmişlerdi. Acaba işkence dedikleri, bu silindirleri izlemekten ve birbiriyle hiç alakası olmayan notaları duymaktan mı ibaretti?

Bütün Naravenya mahkûmlarla beraber izliyordu sonunu merak ettikleri bu gösteriyi. Ekran başında olmak tarifsiz bir ızdıraptı; ama kimse kanalı değiştiremiyordu. Yüzlerinde oluşan ekşilikle neden izlediklerini bilmeden bakıyorlardı.

Saatler ilerledikçe tedirginlik artıyordu. Silindirler bir adam boyuna geldi, gerilimin arasından geçerek. Dayanılmaz bir acıya sardı bu sonu belli olmayan bekleyiş. Gün biteli çok olmuştu mahallede; ama kuyuda gün bitmiyordu. Kaç saat geçtiğini bilen yoktu. Mahalledekiler işe gittiler, evde birer nöbetçi bırakarak. Kuyuda bitmeyen gün ve acıkmayan insanlar vardı. Kimse acıkmıyordu. Heyecana bağlı bir durum muydu bu? Bunu da bilen yoktu. İş yerlerinde televizyonu olmayanlar, ara ara evlerini arıyor ve ne olduğunu soruyorlardı evdeki nöbetçilerine. Olanlarsa işi gücü bırakmış kuyuyu izliyorlardı.

Gecenin ortasında, ne işe yarayacakları bilinmeyen silindirler bir buçuk insan boyu mesafede, yavaşlayan müziğin eşliğinde duvardaki ince çizgilerle beraber durdu. Orada olanlara, 'Bu kuyuda şu ana kadar yaşadıklarını tekrar yaşamamak için nelerini verirdin?' diye sorulsa ölmeye razıydılar ve hesap et ki daha hiçbir şey olmamıştı.

Her bir silindirin üzerinde bir harf ve bir de numara vardı. Duvar 'Tekrar cehenneme hoş geldiniz işe yaramazlar. Şimdi evlerinize yerleşin ve istirahat edin!' diye yazdı yazısını. Birkaç saniye sonra tekrar çekildi çizgiler sonsuza ve sanki hiç bitmeyecek bir hız başladı duvarda. Helikopterle bu devasa çukura getirilirlerken giydirilen tişörtlerin esrarı da çözülmüş oldu silindirlerin durmasıyla; çünkü

tişörtlerin üzerinde birer kod numarası vardı ve bu numaralarla silindirlerdekiler aynıydı.

- Evini bul ve yerleş!

dedi ense kökünden gelen Kabases. Herkes hücresini buldu bulmasına da kimse yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Kabases devam etti:

- Şimdi, Naravenya'ya ve tüm sevdiklerine el salla, sonra da evine gir!

Kimse elini sallamıyordu. Ses yükseldi. Bu sefer söz kibardı; ama ses alabildiğine kabaydı:

- Bu son uyarıdır. Lütfen elini salla ve evine gir!

Yine sallamadılar. Bir çığlık duyuldu sonra. Sûr düdüğünü bilen yoktu; ama bu sanki daha önce hiç duyulmayan o düdüktü. Kulakları sağır eden kıyametten sonra herkes elini sallamak zorunda kaldı. Hani bazen çok acı çektiğinde yüzünü kasar da insan o an dengesi bozulduğu için sanki gülüyormuş gibi olur ya suratı, aynen öyleydi işte. Gülümseyerek el sallayan 30 işe yaramaz, Naravenya'nın nefretini de yanlarına alıp kesilen sesin eşliğinde kulaklarını ovuşturarak hücrelerine gittiler hızlı adımlarla. Bu hızlı yürüyüş esnasında Kabases kabalaştı:

- Bana itaat et ve şimdi tekrar el salla seni sevenlere, sonra da hücrene gir.

Artık tecrübeliydiler ve o sûru tekrar duymamak için hemen el sallayıp kapısı açık olan hücrelerine girdiler. Sessizdiler. Karanlık değildi hücre kapı kapanıncaya kadar;

ama uzun sürmedi bu geçici aydınlık! Oksijeni dahi kararan silindir kulübenin tam ortasındaydılar. Kuyunun duvarlarında beyin hücrelerine yatay olarak dokunan ışık hızlı çizgilerin aynısı belirdi silindirin içinde de, aydınlandı hücre. Sevinmeli mi üzülmeli miydi? Bu çizgileri devasa bir kuyuda kalabalıkla beraber izlemek bile dayanılmazken 1000'e bölünmüş kuyunun kuytusunda yalnız izlemek çekilecek dert değildi. Üstelik bunun bir başlangıç olduğu da hesaba katılırsa kim bilir daha neler olacaktı? Yerdeki minyatür halkalar, bu silindirin de kuyunun tüm özelliklerini taşıdığının belirtisiydi. Çizgiler yavaşladı. Durumu özetleyen doğru kelimeyi duvar yazdı: 'Bittin!' 20 saniye geçince Kabases konuşacaktı; ama öyle olmadı 5 saniye sonra dile geldi duvar yine kulak zarına kurulmuş ses düzeninden: 'Bittttinnnn!' İnsan bitmese de biterdi o sesten sonra; oysa insan çoktan bitmişti yüksek çemberin içinde. Mahkûmlar düşünüyordu, yükselirkenki hızla tekrar dönmeye kalkarsa silindir ne olurdu o zaman? Dönmemesi için dua ederek beklediler.

Hücrelerin içi televizyondan gösterilmiyordu; çünkü Naravenya hükûmeti özel hayatlara saygı duyuyordu ve hücrenin içinde yaşananlar özeldi. Mahalledekiler, koca kuyudaki sessiz silindirlerin dışını izliyorlardı sadece. İçeride ne olduğu hakkında hiç kimsenin fikri yoktu. Hücrenin içinde ne yatak ne yorgan ne masa ne sandalye vardı... Zaman ilerliyordu. Mahkûmlardan bazıları oturuyor, bazıları uzanıyor, bazıları da sadece dikiliyordu. Milyonlarca yıldızın söz birliği etmişçesine bir anda akıp gittiği gökyüzünü andıran duvara bakmak istemiyordu hiçbiri, ta ki

akıp giden çizgilerin durup o uzun yazıyla mahkûmu uyardığı ana kadar:

- Değerli konuğum, lütfen 'uyu' direktifi gelmediği sürece gözünü duvardan asla ayırma! Ne yazık ki hayatının geri kalan kısmını bu duvardaki yazılarla sürdüreceksin. Gereksiz bir zamanda uyuyakalırsan seni rahatsız etmemek için Kabases'i devreye sokmam; çünkü ben özel hayata saygı duyarım. Böylece aç kalırsın, susuz kalırsın ve hepsinden önemlisi uyanınca çok ciddi acılar çekersin. Yani başın büyük derde girer, eğer duvara bakmazsan.

Kimsenin duymadığı çığlıklar yükseldi silindirlerin içinden. Televizyon başında kuyuyu izleyenler, hücrelerin yere saplanmak için tekrar dönmeye başlamasıyla nefeslerini tuttular. Dikkatli bakınca silindirin üzerinde bulunan kalın çizgiler fark ediliyordu. En alt çizginin hiç kaybolmaması hücrenin yere batmadığı anlamına geliyordu. Az önce televizyonlarının başında yere batan hücreleri izleyerek içindekine acıyan insanlar bu sefer yere batmadığı için üzülüyorlardı; çünkü tavanın alçalması, yani silindirin bir nevi presleme özelliği de taşıması ruhları büzüştürüyordu. İzleyenin midesini bile altüst eden bu hızlı dönüşün içinde olmak cehennemde yanmaktan daha üzülesiydi. Kuyunun ana duvarında dönen çizgilerin arasından zaman zaman beliren, 'Burada can güvenliğiniz devlet garantisindedir, ölemezsiniz.' ya da 'Burada acılar sadece başlar...' gibi yazılar ise kanser raporuna benziyordu.

Tavan döne döne alçalıyordu. Hücrelerin içinde ise sadece alçalan bir tavan ve boynunu içine çekerek küçülmeye çalışan adamların şaşkın, korkulu, mor kokulu bakışları vardı. Yani; mahalleden görüldüğü gibi değildi içerisi. Dönen ya da kıpırdayan herhangi bir şey yoktu.

Duvarlarda yorulmadan dönen ince çizgilerin arasından çıkacak kurtarıcı sloganı bekleyen mahkûmlar, yağmurda çeken birer kazak kadar küçülmüşlerdi. Oturma mesafesini de geçmişti alçalan tavan üzerlerine kapanırken ve asla durmuyordu. Az önce anasının karnındaki bebeği deşerek dünyaya getiren Ksero, içini çekip ağlıyordu şimdi; çünkü onun kapalı yer fobisi vardı ve birazdan ölecekti bu gidişle. Çelik kafes kafatasına değmek üzereydi. Tavanın üzerine kapanmasını bekliyordu; ama kapanmadı, son anda durdu. Hayatı boyunca 'Girersem ölürüm!' diyerek girmeyi hep reddettiği sağlık tüplerinde film bile çektirmeyen elebaşı boylu boyunca uzanmış ve mecburen rahatlamıştı. Televizyon başındakiler duran silindirlerin içindekilerin öldüklerine bahse girmeye hazırlanıyorlardı ki kuyunun geniş duvarlarında 'Burada ölüm yok!' yazısı belirdi. Aynı anda silindirin dar duvarı dile geldi: 'Akşam yemeği, afiyet olsun!' Nasıl yemek yenirdi böyle bir yerde? Mahkûm bunu düşünürken ortasında 90 yazan bir tabak resmi belirdi duvarda. Bu geri sayan bir kronometreydi. Yaklaşması gerektiğini anladı her mahkûm. Tabağa yaklaştığında sert rüzgâr hâlinde kırık bir oksijen yüzüne çarpmaya başladı. 'Derin nefes al!' dedi duvar. Yapılacak hiçbir şey yoktu derin nefes almak dışında. İçe çekilen nefes yüksek dozlu kükürt olsa da duvarın dediği yapılacaktı.

Ölmek en kestirme acıydı; ama bu mümkün değildi. Kronometreden püsküren asla yüksek dozlu kükürt ya da herhangi bir asit değildi. Büyük Beyinler'in ürettiği, oksijene karıştırılarak elde edilen son derece sağlıklı bir gıda türüydü. İçinde suyu, karbonhidratı, proteini ve diğer besin maddeleri bulunan bir nevi serumdu bu yüze çarpan.

Karınlarını doyurduktan sonra tavanın yükselmesini beklediler; ama ne yazık ki hücrenin hesabı başkaydı. Duvar 'Şimdi uyku zamanı!' dedi. Tavan herkesin cüssesi nispetinde sağa sola dönüş mesafesini de hesaplayarak biraz daha alçaldı. Yerdeki küçük halkalar kıpırdamaya başladı ve bedenin yere temasına göre yastığı bile olan ortopedik bir yatağa dönüştü. Duvar çizgileri sönünce ana rahmi kadar karardı silindir. Hızlıca uyumak en iyi çözümdü; hepsi uyudu.

Kuyu karardı. Canlı yayın bitti, mahalledekiler de. Bir an önce uyumak istediler; ama kimsenin gözüne uyku girmedi. Kimisi izlediklerinin etkisiyle ertesi gün bayrama uyanmanın huzuru içinde sabaha kadar oturdu. Kimisi ise 'Ya ben bir hata yapar da bu kuyuya düşersem!' endişesiyle güneş doğana kadar yatağında debelendi durdu. Anneler babalar çocuklarına öğüt verdi gecenin o vakti:

- Aman oğlum ayağını denk al, şakası yok bunların!

Çocuklar da annelerini babalarını uyardılar:

- Baba, sakın yanlış bir şey yapma! Bu kuyudan çıkmak imkânsız!

Herkes sevdiklerini uyarıyordu. Toplumsal bilinç denilen şey görülmemiş seviyelere ulaştı. Polise bile gerek kalmadı neredeyse. Herkes birbirini incitmekten korkuyordu.

Barkudza ve adamları başarmanın mutluluğuyla ülkelerindeki huzuru seyrediyorlardı. Kuyunun varlığı ve oluşturduğu tehdit koca devleti 10 dakika sonra dünyanın en yaşanır ülkesine çevirmişti. Bu kadar kolay mıydı? Neden yıllardır kimse böyle bir şey yapmamıştı? Alkollü araç kullanan bir kişiyi Naravenya'nın cehennemine hapsediyordun ve 108 milyon insan bir daha da alkollü bir sürücüye rastlayamıyordu. Bir hırsızı müebbete gömüyordun, bir daha hiçbir Naraven herhangi bir hırsızla karşılaşmıyordu.

Naravenya'da yaşananlar tüm dünyada konuşulur hâle gelmişti. Her gün onlarca trafik kazasıyla, onlarca cinayet haberiyle, uyuşturucu çetelerinin yeni eylemleriyle yıkılan süper güç, 2019'un şubatını yaşıyordu ve hiç kötü haber yoktu. Gazetelerin üçüncü sayfası boştu; çünkü gazeteciler birliğinin Barkudza'ya sözü vardı. Bu sayfada haber bunalımı yaşandığında ilgili sayfa boş basılacaktı. Ulusal gazetelerin tamamının bembeyaz olan 3. sayfasında sadece 'İyiler her zaman daha çoktur!' yazıyordu.

Dünyanın gözü, 3. sayfasını boşaltan örnek ülke Naravenya'daydı. Dönüşümü sağladığı kesin olarak bilen Müebbet Kuyusu cazibesini her geçen gün biraz daha artırıyordu. Bazı ülkelerin kültür bakanlıkları bu kanala halkın ruh sağlığını bozduğu gerekçesiyle dava açarken bir yandan da izlememeleri konusunda vatandaşlarını uyarıyorlardı. Sonuçsuz kalacak olan bu davaları sürerken MK televizyonu

şiddet görüntüleriyle dünyayı sarsmaya devam ediyordu. İçeridekiler iki aydır dönerek yükselen ve alçalan siyah kapaklı silindirlerin içinde yaşıyorlardı.

Kuyuyu kapatacak kadar çok yağan karın soğuğuna uyanmıştı mahkûmların bitkin bedenleri. Yaşadıkları hücrelerin zaman zaman aralanan demir parmaklıklı kapısından hemen yanları başında göze çarpan ve ne olduğu bilinmeyen beyaz kapaklar büyük bir gürültüyle hızla dönerek yavaşça yükselmeye başladı. Mahkûmun beklemekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Saatler sonra diz boyuna gelen beyaz kapaklı silindirler durdu. Dönerken bu kadar korkutucu değildiler; ancak durunca mahkûm düşünmeye başladı. İçinde bulunduğu silindire az da olsa alışmıştı. Acaba oraya mı geçmesini isteyecekti Kabases? Burun burunaydı birbirine tıpatıp benzeyen iki hücre. Bir uluma ile kapısı açıldı beyaz olanın. Kabases değildi bu. Parmaklıkların zapt etmeye çalıştığı kızılkurtların kuyuyu saran sesiydi bu. Haftalarca aç kalmış kızılkurtlar parmaklıkları kemiriyordu. Mahkûmlar kafalarını kaldırıp kurtlarla karşılaştıklarında, tavanı üzerlerine çökmüş olan hücrelerinde dönerek başlarını kurtarmak için ayaklarını kızılkurtların olduğu yöne çevirdiler. Yere dökülen şeylerin diş mi, yoksa parmaklıktan düşen metal parçaları mı olduğuna bakmaya cesaretleri yoktu. Korkunç bir soğuk vardı kuyudan hücreye dolan, kara karışan; ama hiçbiri üşümüyordu. Ne zaman kış olmuştu, ne zaman kar yağmıştı, kaç ay geçmişti aradan? Bütün bunlar zamansız düşünülmesi gereken zorunlu sorulardı; ama çabuk hatırladılar, burası o kuyuydu. Barkudza ne zaman isterse o zaman kış olacaktı.

Kurtların köpüklü salyaları sıçrıyordu mahkûmun açıkta olan ayaklarının üstüne. Demir parmaklıkların açılma ihtimalini düşününce kusacak gibi oluyorlardı. Bu, bulanan midelerini biraz da olsa rahatlatacaktı; ama serum dışında bir şey almadıkları için bunu başaramıyorlardı. Açık olan kapıdan kameraya yansıyan beyaz mahkûm yüzleri mahalledekilerin dizlerinin bağını çözmüştü. Yaptıkları kötülüğü söylemek bile insanın ciğerini kanatırken kuyudaki işkenceler o kadar hunharcaydı ki izleyenin içini acıtıyordu. Kabases devreye girdi:

- Bu canavarlar ilk defa bir insan gördüler, seninle samimi olmak istedikleri kesin. Parmaklıkları birazdan açıp sizi baş başa bırakmayı planlıyorum.

Hani ölüm yoktu! Varsa da böyle mi olmalıydı? "Böyle olacaksa hemen açılsın şu kapı da ne olacaksa olsun" diye dua ediyorlardı. Ölmeyi çok istemelerine rağmen bunu asla yapamıyorlardı. Ne zaman kafalarını duvara vurmaya kalktıysalar bileklerinden enjekte edilen uzaktan kumandalı çipe gönderilen sinyalle derhâl bayıltıldılar. Kendi istekleriyle ölmelerinin imkânsız olduğunu biliyorlardı. Alışamıyorlardı bu ulumalara, kızılkurtların parmaklık kemirmelerine. Bu kapı açılacaktı; ama ne zaman?

Saatlerce bekledi mahkûmlar. Beklerken saçları döküldü bazılarının. Bu ne bitmez bir zamandı? Bu ne gelmez bir sondu? 'Dikkat' dedi Kabases. Tavan iki karış yükseldi ve mahkûmun parmaklıklarla örülmüş kapısı tamamen açıldı. Dışarı çıkıp kaçmak istedi; ama nereye? Kurt çileden çıktı komşusunun açılan kapısının kenarından mahkûmu gözüne

kestirirken. Ve beklenen oldu. Demir yiyen canavarın kapısı da aralandı. Az önce 'Bir an önce açılsın da ne olacaksa olsun!' diye dua eden yaramaz, boya gibi duvara yapıştı. Gidebileceği hiçbir yer yoktu kurt sıyrılıp hücreye daldığında. Aralarında sadece 15cm mesafe kaldı. Azrail o hengâmede hiçbir mahkûmun fark edemediği zincirin en ince halkasında iğreti duruyordu. Duvarla bütün olmuş mahkûmun önünden, kurdun kafasını sokamayacağı aralıklarla duvar yerine demir çubuklar yükseldi ve aynı anda zembille sırtından gökyüzüne bağlı aç bir yaban domuzu aç kurdun önüne indi. 10 saniyede paramparça etti kızılkurdu. Dar silindirin içinde, olmayan doğru köşeye sıkışan müebbete mahkûm canileri demir parmaklıklar kurtardı ve alışık ellere kan sıçradı yaban domuzunun sivri dişlerinin arasından. Avını kemikleriyle beraber yedikten sonra mahkûma yönelen domuz, parmaklıklara kafa atarken buradan asla çıkamayacağını düşünüp yaşlandı huzur hırsızı. Kabases konuştu:

- Parmaklıkları okşa ve mutlu ol yaramaz, işe yaramaz... Asla endişe etme, burada ölüm yok!

Mahkûm bildiği ve bilmediği bütün dualarını ederken görevlerini tamamlayan yaban domuzlarının arkasındaki kalın zincirler kısalmaya başladı ve her biri tekrar yukarı çekildi. Beyaz hücreler yere battı dönerek. Siyah hücrelerin kanlı kapıları kapandı ve aynı anda karanlık silindir odanın tavanı yükseldi Kabases'in eşliğinde. Kapılar açıldı, içeri sızan ışıkla üzerinden buhar çıkan kan deryasını ve kurttan artakalan çeyrek bedeni fark etti mahkûm.

- Lütfen rahat ol!.. Ama asla unutma burada acılar bitmez. Ara sıra seni rahat ettiriyorsak kısa bir zaman sonraki yeni uygulamamız için hazırlık yapıyoruzdur. 10 dakikan var...

Tutulan ayaklar gerildi; ama hiç kimse derin nefes alamadı. 30 yaramaz dışarıda buluştular. Aynaları olmadığı için göremedikleri yüzlerini arkadaşlarında fark ettiler. Az önce üç kişiyi yemiş bir yamyama benziyordu her biri. Ve 90 leşten artakalan kan her yeri sarmış, Barkudza'nın yağdırdığı kara karışmıştı, yürüyorlardı. Biliyorlardı 10 dakika sonrasının yaşanmaması gerektiğini. Ölmek istiyorlardı; ama ne bir taş ne bir çivi ne de başka bir şey vardı görünürlerde. Kafalarını betona vurmaya kalktıklarında ise bilekleri yanıyor ve oldukları yerde bayılıyorlardı sadece. Uyandıklarında kafalarına saplanmış bir ağrı kâr kalıyordu yanlarına. 9, 8 derken 3, 2, 1 ve anons geldi:

- Değerli konuklarımız, lütfen kıpırdamayınız. Kuyudaki herhangi bir noktada bulunan bir adımın altına 220 voltluk elektrik vereceğiz. Mevcut adımlarınızın altında elektrik olmayacağı muhakkak; ama diğer bütün adımlarda elektrik olabilir. Rahat olun, burada ölüm yok! Sadece ayaklarınızın altı patlayacak. Kıpırdamamanız en iyisi. Patlak ve yalın bir ayakla tuz yağmurunda yürümek zorunda kalmanız çok kötü olabilir. Tabii başına buyruk yaşamayı çok sevdiğiniz için yine de en iyisini siz bilirsiniz... Kırmızı uygulama başlasın!

Kimse kıpırdayamıyordu siren sesi yükseldiğinde. Kırmızı uygulamanın ne kadar süreceği hakkında bilgi veren

de yoktu. Soru sorulabilecek kimsenin olmaması ise en kötü olandı. İki ayağın bastığı yerde dikilmek zorundaydılar. Ölüm yoktu ve tuzun kanayan yaraya yağmasını Ksero dahi akıl edememişti. Oturamadılar; çünkü elektrik her adımda olabilirdi. Televizyonunu yeni açanlar için alt yazıyla o anki durum özetleniyordu. Saatler sonra dikilmeye takatleri kalmadığı anda Kabases:

- Çok affedersiniz, elektrik vermeyi unutmuşuz; ama merak etmeyin en kısa zamanda daha yüksek bir voltajla hatamızı telafi edeceğiz. Artık rahat olun işe yaramazlar, atta gidiyoruz!..

dedi. 'Attaa-24' isimli cihaz kuyunun ortasına geldi, bindiler. Sürücüsü falan yoktu bu aletin. Yavaş yavaş ilerleyerek kuyunun en ücrasındaki araziye gittiler. Yerden, hücrelerine benzeyen fakat çok daha dar olan, içine dik olarak sadece bir insanın sığabileceği çok sayıda tüp çıktı. Burası kuyunun mezarlık bölümüydü. Kabases her şeyi anlattı:

- Bu tüpler sizin için tasarlanmış özel mezarlardır. Öldüğünüz zaman başınız aşağı gelecek şekilde bu tüplere konulacaksınız. Sizi toprak bile kabul etmediği için, üzerinize cıva dökülecek ve sonra kurbanlarınızın ailelerinin temennisinde olduğu gibi yerin dibine batırılacaksınız.

Temsilî olarak, bir insan maketi tepe üstü tüpe atılarak üzerine cıva döküldü. Kapağı kapandı ve yere battı. Kabases mikrop kapmamaları ve saçmamaları için hijyen maksadıyla tüplerin kilometrelerce derine indirildiğini anlattı. Bu konuyla ilgili son olarak,

- Değerli konuklarımız. Yerin dibini merak ediyorsunuz, bunu biliyorum ve sizin bu haklı merakınızı gidermek boynumun borcudur. Söz veriyorum ki hiçbiriniz ölmeden en kısa zamanda sizleri bu tüplere koyup turistik amaçlı olarak yerin dibine göndereceğim. Tabii ki tepe üstü değil, Allah korusun beyninize kan yürürse ölürsünüz. Ayaküstü gideceksiniz. Suratınızı asmayın yaramazlar. Biliyorum, burası çok dar, nefessiz kalmaktan korkuyorsunuz. Ben her şeyi hesap ettim. Bu ultra lüks tabutların yanlarından oksijen pompalayabiliyoruz. Lütfen asmayın suratınızı, her hafta gideceksiniz ve saatlerce, belki de günlerce kalacaksınız yerin dibinde. Orası gerçekten başka bir dünya, çok seveceksiniz.

dedikten sonra yaramazları Attaa-24'le tekrar alındıkları yere geri getirdiler. Hepsi bitkindiler. 'Eğitim zamanı' diye bir yazı geçti duvarlardan. Başka bir işkence şekli olarak iyi insan olmanın yolları öğretiliyordu adı "Müebbet Kuyusu" olan çukurda. Gerçi kimseye müebbet cezası verilmemişti. Ksero hariç her biri 17.815 yıl ceza almıştı. Ksero'nun cezası bir yıl daha fazlaydı. Kabases 'Umudunuzu yitirmeyin, uzun yaşamaya bakın!' diyor ve duvara saliseli bir sayaçtan kalan zaman yansıyordu. 56.181.384.000.000 kadarcık salise vardı çıkmaları için ve zaman hızla akıp gidiyordu. Zaman zaman bu dijital ekranın başına oturmaları ve arada bir tutukluk yapan kronometreden kalan sürelerini izlemeleri, sözde psikolojik açıdan iyi geleceği gerekçesiyle zorunluydu. Kuyunun psikopat psikoloğu böyle düşünüyordu en azından.

Kuyuda yapılan zulüm, insanlık tarihi boyunca yapılan işkencelerin toplamı kadardı. Beklenmedik zamanlarda her mahkûmun suçuna özel olarak hazırlanmış seslerle uyandırılıyorlardı. Tecavüz, katliam, patlama, matlama sesleri... Çığlık, mığlık ne varsa insanı altüst eden, doluyordu hücrelere. Birbirinden değişik ve iğrenç kokular, ekranlara düşen nefis yemek görüntüleri eşliğinde sarıyordu kuyuyu. Tavanları alçalabilen hücrelerin çapı da daraltılıp genişletilebiliyordu ve birer hafta arayla her mahkûma dik hücre hapsi veriliyordu. Bazen de Büyük Beyinler'in kuyu için çalıştıkları azap buluşları yansıyordu dev ekrana. Mesela bunlardan biri, mahkûma zarar vermeden etle tırnağın arasına zerk edilen ve belli bir zaman sonra pıhtılaşıp tırnakla beraber büyüyerek acının devamlılığını sağlayan "Cherk" adlı bir sıvıydı. Özel günler vardı kuyuda: Akrep günü, yarasa günü, yılan çayan günü... Bu özel günler Kabases'le daha da özelleştiriliyordu. Mesela; yılan gününde kuyuyu saran binlerce yılandan sadece birinin zehirli olduğunu söylüyordu Kabases.

Aradan acılarla dolu bilmem kaç milyon salise geçtikten sonra bir gün Kabases, 'Buradan kurtulmak ister misiniz?' diye sordu. Bu bir şaka olmalıydı; ama Kabases çok ciddiydi. Televizyonlarının başında kuyuyu izleyen Naraven halkı pürdikkat olacakları dinliyordu:

- Buradan kurtulmanın tek yolu bizi insanlık için faydalı olduğuna ikna edeceğiniz bir icat yapmanızla ya da yeni işkence teknikleri bulmanızla mümkündür. Eğer bunu yaparsanız sizi muhteşem bir şekilde ödüllendireceğiz ve bunun için günde bir saat serbest zamanınız olacak.

Yani; 23 saat işkence, bir saat iş. Çalışın, bulun ve büyük ödülü kazanın: Ötanazi. Şu andan itibaren özgürsünüz.

Kuyuda olanlar için bu ödül inanılmazdı. Her gün belli saatlerde duvarlara açılan tek sayfalık elektrikli defterlere parmaklarıyla yazıyorlardı. Biraz çarpılıyorlardı; ama yine de ölüm hakkı elde etmek için gece gündüz çalışmaya değerdi. Kısa zaman sonra kuyudan buluşlar patladı.

'Müebbet Kuyusu'nda Yaşamak' isimli bir kitap yazdı Ksero. Tecavüzcülerden biri alarmlı iç çamaşırı icat etti. Bir diğeri, alkolün etkisini anında yok eden bir karışım keşfetti. Geri kalanlar ise tüm zamanların en büyük kuyu işkencelerini buldu ve böylece hepsi başardı. 30'u da ötanaziyle ödüllendirilerek serbest bırakıldılar. Her biri tüplere konulduktan sonra zehirli birer iğneyle öldürüldü ve üzerlerine cıva dökülerek yerin dibine batırıldılar. Ölmeden birkaç dakika önce yapılan röportajda mutlu oldukları gözden kaçmadı. 'İyi misin?' diye sorulan soruya 'Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim!' diye cevap verdiler.

Sadece hayatları değil, özel hayatları da bitmişti bu ölümle. Hücrelerinde yaşadıkları televizyondan defalarca yayınlandı. Yeni kuyu işkencelerinin daha fena olduğu da aralıksız alt yazı olarak geçti. Birkaç aylık çalışmanın ardından suç işleme oranı sıfıra indi.

Bazı psikologlar, zorla insanların duygularını bastırmanın işe yaramayacağını iddia etseler de başbakan ve ekibi böyle düşünmüyordu. Onlara göre pisliği içine hapseden bir kuşak bu gizli duygularını açığa çıkarmadan yaşar ve

ölürse yeni kuşak temiz büyüyecekti. Böylece yeni kuşağın bastırılmış duyguları, yere batırılmış mahkûmların kursağında bilinmeyen derinliklere gönderildi. Barkudza çok eleştirildi, birçok davaya muhatap oldu ve her defasında aklandı. Yaptığı nihai basın açıklamasında:

- Üzgünüm; ama çok düşündüm, aklıma daha pratik bir yol gelmedi. Bu iş eğitimle falan halledilemezdi. Eğer öyle olsaydı Allah cehennemden bahsetmez, öteki tarafa kolejler kurardı.

Kabadayılık yapan 'Pişman değilim' diyerek masum insanların gözlerine bakarak tatile gider gibi hapse giden ve birkaç ay sonra suç mahalline geri dönen, sözüm ona adam zannedilen cudamları, onurlu zannedilen onursuzları, kişiliksiz işe yaramazları yerin dibine gömdükten sonra müebbet çukurunda nihayetsiz sessizlik başladı. Gelen giden yoktu. Artık yeni kuşak duygularını mı bastırdı ne yaptı bilinmez, müebbetin tek çukuru sadece sloganlardan ibaret kaldı. Ulusal huzur için beklenen süreyle, bu huzurun gerçekleştirildiği süre mukayese edildiğinde içine 40 tavşan kaçmış bir kaplumbağa hızında olmuştu olanlar ve bir milletin karakteri değişmişti 40 tavşanın bir havucu yeme süresinde. Buraya gelmeye kimsenin cesareti yoktu. Ölmekten beterdi buraya düşmek ki ölmek de en beterdi çukuru bilmeyenler için. Müebbet Kuyusu biliniyordu ve beddualar bile değişmişti. 'Kabases duyasın... Kuyuya düşesin... Kızılkurdun burnunu koklayasın...'

Ara sıra tek tük işlenen cinayetler oluyordu ve bu cinnetlerdeki failin akıl hastası olduğu tespit edilip tedavi altına

alınıyordu. 'Nefsi müdafaa' diyerek birine kurşun sıkmak da imkânsızdı; çünkü öldürücü silah taşımak Müebbet Kuyusu'na girme sebeplerinin en önde geleniydi. Biri, başka birine tamamen haklı olup kızdığında 'Sinir anında şuurumu kaybettim!' diyerek de cinayet işleyemiyordu; çünkü kızınca onu öldürmek değil, Müebbet Kuyusu'na atılmasıyla cezalandırmak istiyordu.

Barkudza'nın Naravenya'sı binlerce yasağa rağmen dünyanın en özgür ülkesiydi; çünkü kısıtlanan tek şey suç işlemekti. Yeni Naravenya'da insanların sadece suç işleme özgürlüğü elinden alınmıştı. Buna rağmen yine de kuyuyu çok vahşice bulanlar ve Barkudza'nın acımasız bir cani olduğunu söyleyenler vardı. O bu suçlamalara aldırış etmiyordu; çünkü küçük düşünme yeteneğini kaybedeli yıllar olmuştu. Aklına, babasına kurşun sıkıp sonra da kalbine bıçak saplayan sağır ve dilsiz adamın halk tarafından linç edildiği hikâye geldi. Yerdeki kovanı görünce 'Önce ateş etmiş, şimdi de kalbini söküyor!' diyerek öldürdüler derdini anlatamayan genç adamı. Oysa babası silahını temizlerken kendini vurmuştu ve mermi yaşlı adamın kalbine isabet etmişti. Yani; dilsiz delikanlı babasının yaşlı bedeninden kurşun söküyordu.

Öte yandan Müebbet Kuyusu'nun tek açığı vardı ki o da açık sayılmazdı; çünkü bu açık hep vardı. Haksız yere hapse düşüp 20 yıl yattıktan sonra suçsuz olduğu ortaya çıkanlara sadece 'Pardon' deniliyordu eskiden; ancak Müebbet Kuyusu'na düşmüş bir mahkûmun suçsuz olduğu ispatlanırsa cezayı verenler 'Pardon' diyerek kurtulamayacaklardı. Bu geri dönüşü 'Affedersin!' ifadesiyle telafisi

mümkün olmayan korkunç hatayı yapan kim olursa olsun Müebbet Kuyusu'na atılacak, mahkûm da devletin koruması altında serbest bırakılacaktı. O kadar ciddi bir işti ki bu, kuyudakiler her yıl, gözden geçirme davasıyla yeniden yargılanacaklardı.

Hafif suçlular için klasik hapishaneler MK televizyonunun aralıksız verilen yayını eşliğinde faaliyetlerine devam ediyordu. Hapishanelerde işsiz güçsüz yatmak söz konusu değildi artık ve mahkûmların tamamı işçi açığı bulunan Naravenya'da çalışarak ekonomiye destek oluyordu. Başlatılan eğitimlerle hapishanelerin tamamının boşaltılması gündeme geldi. Konuyla ilgili hedeflerini açıklayan yetkililer, mahkûmların iyileştirilmesi ya da suç işlemelerinin engellenmesiyle değil, her mahkûmun bir kahramana dönüştürülmesiyle ilgilendiklerini söylediler. Evet, hapishaneler boşaltılacaktı. Barkudza kurduğu özel bir ekiple mahkûmlarla yazışmaya başladı. Oksijenin bile borçlu olduğu adamın her ay 100.000 kişiye ayrı ayrı mektup yazmaya nasıl vakit bulabildiğine ise akıl sır erdiren yoktu. Bu yazışmalar devam ederken, tahliye olanlar doğrudan Barkudza'nın yanına geliyor ve dünya barışı için bir görev alıp hayatlarına bir kahraman olarak devam ediyorlardı.

Adalet bakanı Kulcha, cezaevlerinde 'Hapishane Üniversitesi' adıyla bir okul kurdu. Mahkûmlara hapishanede olduğu süre boyunca üniversite okuma zorunluluğu getirildi. Kısa vadede tahliye olacak mahkûmların ise devletin imkânlarıyla dışarıda üniversite bitirmeleri mecbur kılındı.

Bütün televizyonların günlerce anlattığı bu akla zarar ahlak organizasyonu, suç oranını düşürmek için her yolu deneyen dünya devletlerinin gündeminde de birinci sıradaydı. Müebbet Kuyusu'na ziyarete gelen içişleri bakanları, Naravenya içişleri bakanıyla görüşüyor, suçluları ortadan kaldıran bu sistemin aynısını kendi ülkelerinde de yapmak istediklerini beyan ediyorlardı. Naravenya hükûmeti, patentli bir ürün olan 'Müebbet Kuyusu' mucizesini, bedelini ödemeleri şartıyla diğer ülkelerin de kullanmasına izin veriyordu. 'Müebbet Huzur Çukuru'nun anahtar teslim fiyatı 250 milyon, maliyeti ise 72 milyon seres civarındaydı. Bizzat Ramut tarafından kurulan ekiplerle yaklaşık 50 ülkede derhâl inşa edilen kuyulardan, o yıl içinde yaklaşık 15 milyar seres para kazandı Naravenya. Güçsüz devletlerden para almadı ve kazandığı parayla tüm dünyanın ahlakını değiştirdi. Gün geçtikçe bozulduğu iddia edilen gelecek nesiller için sosyal bilimcilerin yaptığı yeni hesaba göre 20 yıl sonraki nesil cinayet, intihar, kavga, kan gibi kavramların bilinmediği bir dünyaya doğacaktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

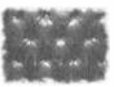

'NARAVENYA'DA ÇOK ŞEY DEĞİŞTİ!' DEMEK.
BARKUDZA'YA HAKARET ETMEK OLURDU.

Her şey muhteşemdi. Naravenya Hükûmeti küçük projelerle ilgilenmiyordu. Bulunan özel bir gazla uçak kaçırma olaylarının bile önüne geçilmişti. Barkudza'nın kesin talimatıyla öyle ya da böyle abuk subuk yaşanan bütün ölümlerin önüne geçilecekti. Naravenya'da uçak kaçırma vakası çok olmuyordu; ama dünyanın çeşitli yerlerinde terörist gruplarının kaçırdığı uçaklardaki korsanlar her seferinde öldürülüyor ve bilgiler de korsanlarla beraber göçüp gidiyordu. Büyük Beyinler İmparatorluğu bünyesinde T5 diye bir gaz üretildi. Bu gaz pilotların ayaklarının altındaki bir pedalla uçağa zerk edilebiliyordu. Varsayalım ki uçak kaçırıldı. Pilot bu pedala bastığı anda T5 adındaki gaz, oksijen maskelerinin bulunduğu kapaklardan uçağa veriliyor ve 3 saniye içinde pilotlar hariç uçakta bulunan bütün canlılar etkisiz hâle getiriliyordu. Pilotlar etkilenmiyordu; çünkü onların etkilenmemesi için üretilen ve pilot okullarının mezuniyet töreninde Naraven uzmanlar tarafından vurulan zorunlu bir iğne vardı. T5'ten daha önemli

olan bu iğnenin formülü, Naravenya Hükûmetinin 'Yüksek Arşiv' diye isimlendirdiği ve belirlenen üç kişi haricinde yeri hakkında hiç kimsenin bilgisinin olmadığı arşivde saklanıyordu.

Naravenya, T5 ve onun panzehiri olan TP5 isimli haptan elde ettiği gelirle karnı sırtına yapışmış ve öldüğü hâlde defni gecikmiş açlara sıcak çorba ısmarlıyordu.

Her yeni ve faydalı fikre patent alarak dünyayı bütün dertlerinden kurtarmaya çalışan Büyük Beyinler İmparatorluğu sayesinde hem çok büyük paralar kazanıyordu, hem de elde ettiği geliri insanlık âlemiyle paylaşarak dünyaya örnek bir devlet oluyordu Naravenya. Devletlerin toplam hayal gücünün ötesine geçen bir sinerjiyi, ürettiği teknolojiyle birleştirerek her konuda dünyaya damgasını vuruyordu. Var olanı üretmek yerine, olması gerekeni ya da insanların mecbur olacaklarını üretiyordu imparatorluk. Mesela; klima vardı ama sprey şeklinde, cepte taşınabilen acil klima yoktu. Ürettikleri özel spreyle lokal olarak havanın ısısını değiştirmeyi başarmışlardı. Ürün piyasaya çıkar çıkmaz bilim adamları bunu derhâl unutuyor, bu sefer de 'Klima hapı' üzerinde çalışıyorlardı. Böylece yeni dönemde sprey klimaya alışmış dünya insanının alışkanlıklarını yeniden değiştiriyor ve doğrudan hipotalamusa tesir eden bu hapla bünyeye zarar vermeden 'donma' ya da 'terleme' diye bilinen kavramları yok ediyorlardı.

Kendi yolunu kendi üretmesine rağmen, her geçen gün artan araç trafiğini hesaba katan Naraven yetkililer, hava yolu için bir de yol çizgisi üretmek zorundaydılar. Lazerle

havayı çizen bilim adamları bu teknolojiye arabadan önce ulaşmışlardı aslında; ama çizgileri satmak için o zaman erkendi. Özetle; buluş yapılıyor ve zamanı gelince satılıyordu. Hayal edilen her şey anında gerçek oluyordu.

Birçok devletin 5 yıllık, bazılarının 50 yıllık planları vardı; ama Naravenya dışında hiçbir ülkenin 500 yıllık planı yoktu. Naravenlerin ahlakı değişmişti. Hiç kimse, insanlığın faydasına bir patent üretmeden ölmüyordu ve onlar her sabah 'Her güne yeni bir buluş!' sloganıyla uyanıp ara vermeden üretiyorlardı.

108 milyon insan okullarda, televizyonlarda, her yerde buluş yapmaları için teşvik ediliyordu. 'Her Naraven bir dâhidir!' sloganı milletin kanını hızlandırıyordu. Yayınlanan dizi filmlerle sadece iyilik, zekâ ve fayda örgütleniyordu. Projesi olana hiç hesapsız krediler veriliyordu, olmayana ise neredeyse selam bile verilmiyordu.

- Dünyanın süper güçler tarafından her zaman durdurulduğu ve hareket kabiliyetinin sınırlandırıldığı söylentisi sadece bir komplodur. Kelenard'ın bizle ilgisi yok!

Akıl Almaz'ın satır aralarından sızan bu iddiası da haklı çıkmıştı. Gerçekten de çalışınca kimse Naravenya'yla baş edememişti. Hız diye bir şey vardı ve bir aracı yakalamak için ondan daha hızlı olmak lazımdı. Naravenya o kadar hızlıydı ki kimse onu yakalayamıyordu.

Milli sermayeye değer veren Barkudza, ithalatçıları durdurmak için başlattığı mücadelede de epeyce yol almıştı.

Naravenler, kendi ürettiklerini tüketirlerse kısa bir zamanda, ticari anlamda sayısız yerli şirket, dünya markası olabilecekti. Yani; kot pantolon alacaksa bir kişi, marka değeri yüksek olan Kelenard malı Tramens Jeans'i değil, kalitesiyle kendini ispat etmiş yerli bir kot markası olan Narraves Jeans'i tercih edecekti. Bir dünya devi olan Tramens'in 100 sereslik herhangi bir ürününü almak, Naravenya'nın kasasından 100 seresin yurt dışına çıkması anlamına geliyordu. Bunun yanı sıra bir Naraven, Tramens'ten alışveriş yapınca bu markanın biraz daha güçlenmesini sağlarken Narraves'in biraz daha küçülmesine sebep oluyordu. Herkes doğru olanı yaparsa Narraves kısa bir zaman sonra dünyaya açılacak ve bir dünya devi olabilecekti; ama bunu yapmadan önce kalite standardının oturtulması gerekirdi. Barkudza bir kalite bakanlığı kurdu ve 'En az uluslararası standartlarda ürün ya da hizmet üretiyorum' diyen her şirketi incelemeye aldı. Kalite bakanlığının ilgili birimlerinin onayladığı standarda uygun olan şirketler, devletin resmî sitesi olan www.kashna.com'dan halka sunuldu. Naravenya'lılar bu siteden yerli ürünleri Tramens Jeans'ten çok daha kalitelisini devletin referansıyla bulabiliyorlardı. Hükûmetin kefil olduğu şirketler, Barkudza gibi tehlikeli bir adam aracılığıyla sorgusuz sualsiz müşterilerini mutlu etmek konusunda söz vererek ciddi bir sorumluluk alıyorlardı. Sisteme dâhil olmak için yarışan kurumlarla kısa sürede ülkenin kalite profili değişti ve dünya çapında markalaşmalar başladı. Naravenya'da iş yapmak isteyen girişimci sayısı azalmasına rağmen ülkeye giren yabancı sermaye zirveye ulaştı; çünkü yerli girişimciler işlerini öyle

farklılaştırdılar ki herkes müptelası oldu Naravenya Malı ürünlerin. Her gece yataklarına Barkudza'dan aldıkları ivmeyle giren insanlar, 'Yarın nasıl yeni bir şey üretsem?' diye hesap yapıyorlardı.

Başbakanın bu konudaki mesajı çok çarpıcıydı: 'Ülkemde fakir kimse kalmayacak, fakir olan haindir!' 2020'li yıllarda fakirliğin ihanet kabul edildiği devletin adı Naravenya'ydı.

Büyük Beyinler, enerjisinden insan yapacak kadar iyi kullanıyordu güneşi. Elektriği güneşten ithal ediyorlardı artık. Petrole ihtiyacı kalmamıştı Naravenya'nın; çünkü o da 5 milyar yıldır gökyüzünde parlayarak dönen o muhteşemden sömürülüyordu artık. Doğalgazın yerine de güneşi bağladı büyük adamlar. Meğer 5 milyar yıldır susuzluk çekilen bir dünyada boşa akan suymuş gökyüzünde cayır cayır yanan o deli top.

Enerjiye ihtiyaç duyulan her alanda güneşten başka bir şey kullanılmıyordu. Arabalar güneşle gidiyordu, uçaklar güneşle uçuyordu, evler güneşle ısınıyordu, lambalar güneşle yanıyordu... Naravenya Cumhuriyeti, Barkudza döneminde bir çağı kapatıp yeni bir çağ açmıştı ve dünya yeni binyıla 'Güneş Çağı' adını vermişti.

Barkudza'nın, üzerinde 'Sadece Başbakan Okusun' yazan o sarı zarfla karşılaşmasının üstünden sadece 4 yıl geçmişti ve 4 yıl önce Naravenya'ya bakanlarla şimdi bakanların gördükleri arasında, doğuştan kör olan birinin ameliyattan sonra bulutlu bir havada uçağa bindirilip inişe geçtiği anda gözlerindeki bandajın açılmasıyla gördüğü o ilk manzara kadar fark vardı. İlginç olansa bir yasak devleti

olduğu imajını veren, katı kurallarla yönetildiği düşünülen Naravenya'da yaşayanlara,

- Hiç yasak ya da kural olmasaydı ne yapardın?

sorusu sorulunca Naravenya'da yapılamayan hiçbir şeyden bahsedememeleriydi. Barkudza'nın ülkesi, "İyiler için bütün hayallerin gerçek olduğu bir cennet, kötüler içinse hayal edilemeyecek kadar karanlık bir cehennem" diye özetlenebilirdi.

Üç yeni il çalışması da tamamlanmış ve belirlenen sürede söylenilen başarılmıştı. Her ilin kendine has dokusu vardı. Barkudza'nın birbirlerinden etkilenmemeleri için üç ayrı bölgede birbirinden habersiz olarak en farklı ili yapmaları için evlerinden koparıp üç değişik araziye istedikleri bütün imkânlarla yerleştirdiği teknik adamlar yarışır gibi çalıştılar. Bir ekibin ne yaptığını öteki bilmediği için ortaya üç değişik şehir çıktı. O güne kadar bilinen en farklı yapı 'Giza Piramitleri' olarak adlandırılıyor ve dünya harikası kabul ediliyordu. O günden sonra ise bu üç ilin her bir inşaatı kesinlikle birer harika olarak değerlendirilecekti. Meğer binlerce yıldır insanlar sadece birbirlerini taklit etmişler, meğer özel bir bina yapmak için kendini tanrı ilan etmek gerekmiyormuş. Başkalarının ne yaptığını izlemek yerine, 'Ben ne yapabilirim?' diye sormak, tanrılık iddiasından daha etkili sonuçlar doğurabiliyormuş meğer. Bu üç ilden birine gelip kendini çimdiklemeyenler, sadece o ili inşa edenlerdi ki onlar da yapımında bulunmadıkları diğer ile gidince parmak ısırıyor ve 'Bunu neden düşünemedik?' diye dövünüyorlardı.

Aslında en farklı olup en öne geçmenin yolu çok açıktı: Kimin ne yaptığıyla ya da mevcut çıtalarla değil, kendinin neler yapabileceğiyle ilgilen ve git bütün çıtaları kırarak en yükseğe çık!

Bir roman yazmaya karar veren, fakat yazıya bakınca midesi bulandığı için daha önce hiç roman okuyamamış bir genç vardı uzak bir ülkede. Neler yapabileceğini danıştığı büyükleri, ona büyük yazarlardan bahsediyorlardı; Tolstoy'dan, Dostoyevski'den, Shak-speare'den, Kafka'dan ve de diğerlerinden. Bu adamların çok büyük yazarlar olduklarını söylüyorlardı. Mide bulantısından kurtulup okumalıydı şaheser yazan bu muhteşemleri. Doktora gitti, durumunu anlattı. Kitap okuyabilmesi için bir gözlük verdi doktor genç adama; ama bu sefer iyice kötü oldu. Eskiden sadece midesi bulanıyordu, şimdi bir de kusması başladı. Birilerinden rica edip ona kitap okumalarını isteyebilirdi; ama o çok utangaçtı, bunu hiç kimseye söyleyemedi. Ayıp olmaması için 'Okuyorum!' diyerek yalan söylüyordu arkadaşlarına. Gerçi zaman zaman okuyamadığı için sevinmiyor da değildi; çünkü onlar gibi yazamayacağını biliyordu ve bu durum sinir bozucuydu. Dünya klasiği yazmışlardı ve yazmak denince akla gelen ortak isimlerdi onlar.

Yazarken bulanmayan midesiyle karalamalar yapmaya başladı; ama yazdıklarını bir türlü beğenmiyordu. Hele de arkadaşları ona,

- Yazacaksan Marquez gibi, Balzac gibi yaz, müthiş adamlar yaa!..

diyerek tavsiyelerde bulununca hepten kötü oluyordu. Bilmediği bir örnekten nasıl ilham alabilirdi ki? Kendi kendine onların nasıl yazmış olduklarını düşündü. Akıcı bir üslup kullandıklarına ve her satırında bir sır bulunan, iyi tasarlanmış birer hikâyelerinin olduğuna emindi. Yazmanın bir disiplininin olduğunu da biliyordu. Duyduğu kadarıyla bahsi geçen büyük yazarlar, yıllarca günde en az 10 saat çalışarak eser veriyorlardı. O hâlde kendisi de böyle yapmalıydı. Eğer sabırlı davranıp bütün yazdıklarını kelime kelime gözden geçirirse belki onlarınkine yakın bir roman üretebilirdi. Öyle de yaptı zaten. Harfleri bile tek tek inceliyordu... Gel gör ki yazdıklarını ısrarla beğenmiyor 'arkadaşları görmesin' diye de gizlice yırtıp çöpe atıyordu. Çok zaman sonra nihayet az da olsa içine sinen bir kitap yapmıştı. Bitmesine rağmen kimseye okutmuyordu. Her gece odasına kapanıp saatlerce çalışıyordu. Tek derdi biraz onlarınkine benzemesiydi. Bir defa okusaydı bir tane okusaydı... Ama olmadı, okuyamadan yazdı bütün yazacaklarını ve bir akşamüstü önce gözleri karardı, midesi bulandı; sonra da çekip gitti bir bilinmeze. Oysa henüz çok gençti, daha 42 yaşındaydı. Ölüm, iki beden büyük bir ceket kadar çirkindi onun utangaç ruhunu sardığında. Kitabı da onunla beraber kadem bastı sırra. Geriye yırtıp attığı yazılarından sadece birinin çeyreği gün yüzüne çıkabildi ve ne gariptir ki klasik olmuş yazarlardan

hiçbiri bu kadar kısa bir yazıyla aşkı böylesine güzel anlatamamıştı:

Aşkı bitiren şey iki tarafın da kendini âşık zannetmesidir. Oysa hiçbir aşkta iki âşık olamaz; çünkü tıpatıp aynı oranda bir sevgiyi yazmamıştır tarih henüz ve bu hikâyede fazla seven âşık, öteki de maşuk olarak geçer kayıtlara. Gel gör ki hiç kimse 'Ben maşukum!' diye bir itirafta bulunmamıştır biten aşkına ağlarken ve ısrarla hep âşık olduğunu iddia etmiştir. Hâlbuki bir aşkın içinde sadece bir kişidir âşık olan. İki sevgili yoktur mesela; biri sevgiliyse öteki 'sevdiği'dir aslında. O hâlde yaşadığın aşkta hangi taraf olduğunu bilirsen bu aşk sonsuza kadar sürecektir. Eğer sen sevdiği isen derhâl bırak sevmeyi ve sevilmenin tadını çıkar. Karşılıksız sevmek değil, karşılıksız sevilmektir teklif ettiğim. Öyleyse sen sadece sevil ve bu sevgiye layık olmaya çalış; çünkü sen sevdiğisin. İşte gül bunu bildiği ve iyi bir sevdiği olduğu için bülbülün aşkı sonsuzdur.

'Ben seni seviyorum'un karşılığı 'Ben de seni seviyorum!' olduğu sürece bitecektir aşklar. Ne zaman ki 'Ben seni seviyorum'un karşılığı 'Ben de sana seviliyorum!' olursa sarsılmayan kayalara benzeyen mevsimsiz aşklar yeşerecektir, karmaşaya sarmış dünyanın nicedir kurak meşk bağlarında.

'Kayıp Kitap'ta kim bilir daha neler vardı ve usta edebiyatçılarla beraber bütün dünya Kayıp Kitap'ın bir gün mutlaka bulunacağına inanmak istiyordu. Çeyrek sayfalık yazıyı bütün yazarlar değiştire değiştire kullanmak zorunda kalmışlardı ve eğer Kayıp Kitap bulunabilirse belki de hiç kimse bir daha hiçbir şey yazamayacaktı; çünkü yarılarak geçildiğini bilmediği için içip geçmişti okyanusları ve bu yüzden de kusunca hep okyanus kusuyordu genç yaşında ölen büyük yazar.

İşte böyle oluyordu ve insan körkütük bir teslimiyetle başkalarının eserlerine bakınca onlarınkine benzeyen şeyler yapmanın ötesine geçemiyordu. İsmi bile bilinmeyen Kayıp Kitap'ın yazarı, eğer hepsi birbirine benzeyen dünya klasiklerinden sadece birini okumuş olsaydı, çeyrek sayfasıyla bu kadar çok yazılmışın önüne nasıl geçebilirdi ki? Şimdi hiç kimseye benzemeyen bu genç adamın dokunduğu kalemi görebilmek için çıldıran şuursuzlar, onu defnederlerken dünyanın en büyük yazarının üstüne toprak attıklarını nereden bileceklerdi?

Her biri Kayıp Kitap kadar başka olan bu üç yeni şehirle mimari alanda dünyaya 1000 yıl yetecek kadar ilham üreten Naraven mühendisler, tarihî eserlerle ilgili cam ambalaj dönemini de aynı yıl başlatmışlardı. Bütün dünyada, tarihî eserlerin restorasyonu için ayrılan yıllık bütçe şaşırtıcı boyuttaydı. Naravenya da köklü tarihine çok ciddi paralarla sahip çıkıyordu. Hükûmet bu konuyu sonsuza kadar çözecek parlak bir fikir buldu ve ülkede bulunan tarihî

eserlerin üstünü mika alaşımlı camla kaplamaya karar verdi. Bir seferliğine yapılan muazzam bir yatırımla tarihî eserlerin tamamı ebedî koruma altına alındı. Her ambalaj bir proje dâhilinde gerçekleştirildiği için ilgili eserin kullanımına asla engel olmadı cam paketler. İnsanlar cam fanusun içindeki binaya tıpkı eskisi gibi girip çıkabiliyorlardı. 'Galoşla girin!' ya da 'El sürmeyin!' uyarılarına ihtiyaç kalmamıştı; çünkü insanlar cam içine alınacak kadar önemsenen bu değerlerin kıymetini kavramış oldular. Öyle ya, değersiz bir şey olsa orijinalini korumakla kimse ilgilenmez, abuk subuk restorasyonlarla her yıl dejenere edilir ve yıpranması için yağmura, çamura, rüzgâra bırakılırdı.

Camiler, kiliseler, havralar, hanlar hamamlar, çeşmeler ve de tarihî anlamı olan her şey... Cam fanusun içine konulan basit bir tahta parçasının bile ağır bir hediyeye dönüştüğü düşünülürse bir ibadethaneyi camla çevirmenin, görsel kaliteyi ne hâle getireceği tahmin edilebilir. Bu camlama operasyonu sonuçlanınca tarihî eserler, pazar malı olmaktan çıktı ve vitrine konulmuş birer pırlantaya dönüştü. Gözle görülen bu muhteşem dönüşüm de tıpkı diğerleri gibi dünya devletleri tarafından mercek altına alındı ve anında uygulandı. Böylece Barkudza hükûmetinin ürettiği tarihi eserleri korumanın yeni dönem metodu, eserlerin ömrünü 50 kat artırmış oldu.

Doğal güzelliklerine rağmen 'Nefes Yarışması'nı saymazsak dünya çapında sosyal etkinlikler yapma konusunda pek başarılı sayılmazdı Naravenya. Barkudza hükûmeti bu konuda da oldukça iyi işler yapmış, dünyada devam eden yarışma çılgınlığını paraya ve turizme çevirmeyi başarmıştı.

Yepyeni fikirler üreterek en faklı yarışmaları organize ediyorlardı. Bunlardan biri de 'Frensiz Otomobil Yarışı'ydı. Dünyanın her yerinde çeşitli isimlerle otomobil yarışları düzenleniyordu; ama onları frenlerini sökerek yarıştırmak kimsenin aklına gelmemişti. 'Naravenya Otomobil Yarışları Federasyonu' bunu duyurduğunda dünyanın en iyi yarışçıları, on binlerce izleyicisini de peşine takarak yarışmaya katılmak için Naravenya'ya geldiler. Bu frensiz yarışın kısa bir zamanda dünyanın en çok ilgi gören sporlarından biri hâline gelmesi kimseyi şaşırtmamıştı.

Geçen hafta epeydir soğuttuğu kahveyi içmek üzere nihayet eşiyle Verland'a giden Barkudza, çocukluk arkadaşını onur konuğu olarak ilk yarışmaya davet etti. Pelluccio bu nazik daveti kıramadı.

Yıllar önce Naravenya'ya gitmişti başkan ve söz vermişti:

- KET'e girersen seni desteklerim!

Barkudza, o zamanlar bir üçüncü dünya ülkesi kabul edilen Naravenya için Pelluccio'nun vereceği bu muazzam desteği reddetmişti:

- Bu hakkım saklı kalsın, günü gelince senden başka bir şey isteyeceğim dostum.

Aradan çok zaman geçmişti ve Barkudza'nın KET'e falan ihtiyacı kalmamıştı. O şimdi çok daha zor bir şey istiyordu 40 taneli bir tespihi armağan ettiği çocukluk arkadaşından. Dünyanın en büyük ilk beş devletinden biri sayılan Verland'ın başkanını bir yarışmaya

yollamasını teklif ediyordu. Bunu Pelluccio'nun dışındaki bütün başkanlar siyasi ağırlıklarının zedeleneceğini iddia ederek reddederlerdi, oysa Pelluccio bunu büyük bir zevkle yapacaktı. Barkudza'dan öğrendiği bir yöntemle de, son dönemde ülkesine çok daha fazla hizmet ediyordu Verland'ın başkanı:

- Sana bir şey göstermek istiyorum dostum.

diyerek makamına götürdü Barkudza'yı. Gördükleri karşısında şaşkındı başbakan; çünkü Pelluccio'nun da makam koltuğunun yerinde tahta bir sandalye vardı.

- Senin ofisinde görünce hemen ben de aynısından yaptırdım ve rahat olan eski koltuğumu çöpe attım. Kesinlikle bu sandalyede çalıştığım zaman çok daha az uyuyor, çok daha fazla çalışıyorum.

Oysa Barkudza, 'Geleceğe bakın!' dediği hâlde anlaşılamayan Luriz'in artık öldüğünü ve yeni şeyler yapmalarının gerekliliğini halkına göstermek maksadıyla değiştirmişti kırmızı koltuğu. Pelluccio bunu bilmediği için hadiseyi bambaşka yorumlamıştı. Bir ara 'Acaba açıklasam mı?' diye düşünse de sonra vazgeçti ve usulca sandalyeye yaklaştı. Arka ayaklarda aksaklık var mı, yok mu diye kontrol ettikten sonra,

- Güzel; ama bir eksik var dostum. Arka bacaklardan biri mutlaka bir santim kısa olmalı ki sen uyuyunca sallanıp tıkırtı yaparak, bir çalar saat gibi seni uyandırsın.

dedi ve bunu neden fark edemediğini düşünerek üzülen Pelluccio'nun uykusunu hepten kaçırdı.

- Peki herkesinkini mi yoksa sadece benimkini mi?

diye sorunca başkan, işin sürekli içinde olduğu için epeydir yaptıklarının büyüklüğünü fark edemeyen Barkudza gücünü hissetti. Meğer koca Verland'ta yıllardır bütün bakanlar Barkudza Sandalyesi'nde oturuyorlarmış ve bu sayede çok daha fazla çalışıyorlarmış.

Borçlu olduğu Barkudza'nın yaptığı teklifi tabii ki kabul etti. Bunun üzerine Barkudza, Kelenard'ın Caceld'i hariç bütün devlet başkanlarını yarışmaya davet etti. Dünyadan direksiyonuna güvenen onlarca devlet başkanı katılınca frensiz otomobil yarışı, amatör ve profesyonel olarak iki kategoriye ayrıldı ve her yıl düzenlenmek üzere geleneksel bir hâle getirildi. Devlet başkanlarının toplu hâlde oynadıkları ilk oyun olma özelliği de taşıyan amatör frensiz otomobil yarışı, rekorlar kitabına geçen ilk organizasyon oldu. Caceld'i neden çağırmadığı sorulunca derin bir of çekti ve onun önümüzdeki 1000 yıl için Naravenya vizesiyle ilgili sorunlarının olduğunu söyledi.

İlk yıl yapılan yarışmayı Kreston devlet başkanı birinci, Kesker başbakanı ikinci, Pelluccio ise üçüncü olarak tamamladı. Murannas'ın otomobiliyle yarışan Barkudza ise arabası hararet yaptığı için ilk turda diskalifiye oldu.

Yeni sporlar üretmeye kararlıydılar. Yukarıdakine benzer yepyeni yarışmalarla dünyanın spor ahlakını değiştirmeyi planlayan spor bakanlığı, mevcut sporlarda da başarılı

olmak için çalışmalarını var gücüyle sürdürdü. Yapılanların içine birazcık akıl katınca başarısızlık söz konusu olamıyordu. Mesela; basketbolda kullanılan çemberlerin çapı 45cm idi. Bakanlık sadece antrenmanlarda kullanılan çemberleri değiştirerek, antrenman süresince 35cm çapındaki çemberlerin kullanılması şartını getirdi. Çapı 23cm olan basketbol topuyla daraltılmış 35'lik çemberde sayı yapmak cidden zor bir işti; ama bu daraltılmış potada çalışanlar için gerçek maçlarda kullanılan 45'lik çemberde sayı yapmak, top sektirmekten daha kolaydı. Dünya çapında pek varlık gösteremedikleri basketbolda da dereceler peş peşe sıralanıyordu artık.

Öte yandan ülke yeni bir rekor denemesine parmaklıklar ardından ev sahipliği yapmaya hazırlanıyordu. Beş yıl hapis yatacak olan milli koşucu Lomre Barkudza, 4. yılının son gününde hapishane müdürlüğünden bir noter talep etmişti. Müdürün koltuğunun arkasındaki tabloyla gizlenmiş olan pencereden gözüken toprak sahaya tebeşirle yaptığı çıkış ve bitiş çizgisinin arası tam 100m'ydi. Lomre Barkudza hapishane kamerasının hazır olduğu anda noterin kronometresiyle bütün dünyanın önünde koşmaya başladı. Süre 9.26 olarak belirlendi. Bu tüm zamanların en büyük 100m derecesiydi. Sonra kameralar esaret kılıcıyla kesilmiş özgür soluklar mahallesinin 100m'lik koşu parkında kopardığı fırtınayla dünyadaki bütün güvercinlere nefes olan o adama döndü,

- Bunu sadece ve sadece babam için yaptım. Uluslararası bir ödül beklemiyorum. Hapishaneden çıkınca da

bir daha asla koşmayacağım. Tekrar tüm Naraven halkından özür diliyorum.

dedi madalyonun diğer yüzüne sevdalı, Harzon'da kaybettiği hırsını Naravenya'da ararken demir parmaklıkların arkasına sinmiş azmini bulan büyük şampiyon ve tekrar koğuşuna geri döndü. Barkudza oğluyla gurur duyduğu bu muhteşem gösteriyi makamından izledi ve konuyla ilgili herhangi bir açıklama yapmadı. Günlerce konuşulan bu başarı, dünya kamuoyu tarafından da büyük ilgi gördü. Eğer Güney Harzon'da doping aldığı fark edilmeseydi asla bu kadar sükse yapamazdı; çünkü bir atletin olimpiyatlarda dünya rekoru kırması son derece sıradandı, oysa hiçbiri esareti ayaklarının altına serip tutsaklığı basamak yaparak zirveye koşmamıştı o güne kadar. Dört yılda bir karşılaştığı dünyayla ilk defa kara bir bulutun arkasına geçerek gizlice sevişen güneşe benzeyen ve buğulu bir camın arkasında hız yapan oğlunu evinde izleyen Bayan Barkudza'nın nicedir kanayan yarası kapanmıştı. Kocasına epeydir kızgın olan kadın bu başarıyla ateş kesti ve bu cezanın, babası tarafından oğluna verilmiş ciddi bir mükâfat olduğunu fark etti.

Naravenya'da yapılan bütün yenilikler dünya tarafından takip ediliyor ve aleni bir biçimde taklit ediliyordu. Bir zamanlar ciddiye alınmayan Naravenya, artık taklit edilen bir ülke olmuştu; çünkü her vatandaşının büyük düşünerek yaşadığı tek ülke Naravenya'ydı. Tesadüflerden nefret ediyordu Barkudza ve halkının 'Pardon!' kelimesiyle kandırılmasından tiksiniyordu. Bu kelimeyi her alandan çıkaracaktı ki 'Pardon!'un en yaygın olduğu yer tıp alanıydı. Futbol

maçları kadar ciddiye alınmıyordu insan sağlığı. En amatör liglerdeki futbol müsabakalarında bile 3 hakem bulunurken, en ağır ameliyatlarda 'hakem doktor' ya da 'gözetmen' denilen bir şey yoktu. Barkudza bütün ameliyatlarda gözetmen bulundurmayı zorunlu hâle getirerek tesadüfleri ortadan kaldırdı. 'Bizden geçti artık!' diyerek kenara çekilen doktorların tecrübeleriyle yaşlanmalarını tarihe gömerek onları ameliyat masalarına hâkim bir noktadan olup biteni izlemeleri için göreve davet etti. Artık eskisi gibi değildi hiçbir şey. Yanlış damara dokunduğu için felç bıraktığı hastanın yakınlarına, 'Riskli bir ameliyattı. Beyin bu. Biz gereken her şeyi yaptık, hastayı kurtardık; ama artık belden aşağısı tutmayacak!' diyemeyecekti doktor efendiler. Meslekten menedilmekten, Müebbet Kuyusu'na kadar irili ufaklı cezalarla karşı karşıya kalacaklardı.

'Alternatif' diye dışlanan tıp türünün, yaygınlaşması için ciddiye alınmasını sağladı. Konuyla ilgili kürsüler kurdurdu her üniversiteye. Dünyanın çeşitli yerlerinden getirttiği 'sağlık ustaları'yla 'kocakarı reçetelerini' birleştirdi ve ortaya çıkan bu sınırsız bilgi hazinesini insanoğlunun hizmetine sundu. İlkokul mezunu bile olmadığı hâlde üniversitelerde öğretim görevlisi olarak çalışan binlerce kocakarı, kürsülerden geleceğin profesörlerine hitap edebiliyordu.

Binlerce yıllık gelenekleri bozuyorlardı. M.Ö. 400'lü yıllarda yaşamış olan ve tıbbın babası kabul edilen Hipokrat'ın yazdığı yemin metnini paradan puldan bahsetmesi gerekçesiyle sığ bulduğu için değiştirme kararı alan sağlık bakanlığı yetkilileri, bizzat Barkudza tarafından kaleme alınan yeni metne, 'Barkudza Yemini' adını vermişlerdi:

İnandığım bütün kutsal değerler adına yemin ederim ki; bildiklerimin, bilmediklerimin yanında okyanustaki damla kadar olduğunu asla unutmayacağım. Ancak elimdeki bu damlayı küçümseyip hiç kimsenin umudunu 'Tıbben imkânsız!' diyerek de kırmayacağım. Tıbbın âciz kaldığı yerlerde bütün bildiklerimi unutarak, hastamı en sevdiğim şey kabul edip zihnimin derinliklerine dalacağım ve bütün sermayem olan o damlanın içine nice okyanuslar sığdıracağım. Hiçbir zaman önyargılı olmayacağım ve bana bir şey anlatanın kimliğiyle, yaşıyla, cinsiyetiyle ilgilenmeden sadece anlattıklarını dinleyeceğim. Meslektaşlarımdan hiçbirinin çalışmalarını kıskançlık yaparak hafife alıp şevkini kırmayacağım ve hatta ona destek olmak için gereken her şeyi hakkıyla yapacağım... Bütün adanmışlığımla hocalarımın ve tüm insanlığın önünde tekrar yemin ediyorum ki hayatım boyunca sadece hastalıklara çare bulmak ve yaptığım işi en iyi yapıp dünyanın en iyi doktorlarından biri olarak anılmak için çalışacağım. Mesleğimin kutsiyetine o kadar çok inanıyorum ki öldükten sonra bile hizmet edebilmek için bedenimi insanlık âlemine hediye ediyorum.

Düzenlenen milletlerarası bir sempozyumla bu yemin tıp dünyasına dekrare edildiğinde otoriteler ufuklarını açan bu yeni metne itiraz edecek durumda değildiler.

Naravenya hükûmeti, halkının herhangi bir şekilde, herhangi bir kişi ya da kurum tarafından mağdur edilmesine

izin vermemek adına sürekli reformlar yapıyordu. Gücü bir şekilde eline alanların bunu kötüye kullanmasına izin vermemeye kararlıydılar. "Sözleşme" adıyla en küçük alışverişlerde bile tüketiciye imzalatılan, o destanımsı formlar vatandaşın kafasını karıştırdığı ve güçsüzleri mağdur ettiği gerekçesiyle tamamen kaldırıldı. Zaten zorda olan biri sözleşmeyi imzalarken neye itiraz edebilirdi ki? Okuyan yoktu, bir kâğıda imza atıyorlardı, hepsi bu. Sonra kafası kızan bankadan gelen yazıyla her şey altüst olabiliyordu. Avukatlar, 'Sözleşmede vardı, bunu siz imzaladınız, okusaydınız!' diyerek ocağı batanlarla alay ediyorlardı âdeta. Okunaklı yazılsa 50 sayfayı geçebilirdi; ama kişiyi muhtemel bir ihtilaf vukuunda perperişan edebilme amacıyla asla okunaklı yazılmıyordu bu sözleşmeler. Barkudza hükûmeti konuya bir standart getirerek bütün sözleşmeleri 10 kısa maddeden oluşan tek sayfalık bir forma indirdi. Her bankanın, her firmanın ya da her bilmem neyin uyanık avukatı kafasına göre ince ve detaylı sözleşmeler hazırlayamayacaktı artık.

Bütün bakanlıklara kırtasiye konusunda sadeleştirme mecburiyeti de aynı günlerde getirilmişti. İl ve ilçelerde bulunan devlet dairelerinde yetkililer, herhangi bir iş yaptırmak isteyen vatandaştan onlarca evrak istiyorlardı: ikametgâh, nüfus sureti ve her nedense bir de kimlik fotokopisi veya vukuatlı nüfus örneği... Ön cepheden son altı ay içerisinde çektirilmiş 4 vesikalık fotoğraf, hem de arkası beyaz olacak. Muhtara, kaymakama, belediyeye, hele de imzanın sahibine güvenmediğinden noter onaylı imza teyit kâğıdı. Ticaret Sicil Gazetesi, bilanço, vergi levhasının

fotokopisinin noter tasdikli kopisinin ıdısı vıdısı, gerekirse evlilik cüzdanının ilk ve üçüncü sayfasının fotokopisi, temiz kâğıdı, doğum belgesi, durum belgesi, faaliyetlerin devam ettiğine emin olabilmek için faaliyet belgesi. ölüm belgesi; özetle, belge denince akla gelen tüm makbuz ve kâğıtlar... İşin ilginç tarafı ise vatandaşın kafasını karıştıran bu belgelerin hepsinin bilgisayarlarda kayıtlı olmasıydı. Merkezî bir sistemle halk bu işkenceden, dairelerde kuyruk beklemekten kurtarılabilirdi. Yeryüzünde bunun o güne kadar neden yapılmadığını anlayabilecek donanımda bir beyin bulunmuyordu. Yüz binlerce ton kâğıt, milyonlarca ağaç, vatandaşın sırtından daire daire dolaşarak oksijen tüketiyordu orta yerde. Bir gece "evrak" adına ne varsa hepsi kaldırıldı ve bütün belgeler aynı zamanda para, ehliyet ve kimlik yerine de geçen o tek belgenin dijital hafızasına kaydedildi. Hangi dairenin hangi evraka ihtiyacı varsa o belgeyi güncellenmiş olan dijital karttan okuyor ve ilgili dosyaya elektronik olarak ekliyordu.

Kırtasiye konusunda yapılan sadeleştirme, kişilerin de sadeleştirilmesi gerekip gerekmediği mevzusunu gündeme getirdi. Her ilde bir belediye başkanı ve bir vali bulunuyordu. Her ikisinin de ilin büyüklüğüne göre yüzlerce çalışanı vardı ve bu, devlet için ciddi bütçeler anlamına geliyordu. Barkudza, iki makamı da birden kaldırdı ve yerine 'İl Başkanı' unvanıyla seçimle belirlenen tek bir yöneticiyi iş başına getirdi. Bir anda il yönetimine ayrılan bütçe yarıya düştü.

Gelecek seçimden itibaren cumhurbaşkanlığı ve başbakanlık makamını da birleştirerek birçok ülkede var olan

başkanlık sistemine geçilecekti. Böylece devletin hantal yapısı gereksiz ayrıntılardan arındırılarak hiperaktif bir yapı kazanacaktı.

Aynı günlerde, bazı bakanlıkların ismiyle insanları korkuttuğunu ve anlaşılmaz olduğu için de sinir bozduğunu düşündüler. Bütün bakanlıkların adını değiştirdiler. Artık 'Bayındırlık ve İskân Bakanlığı' diye bir şey yoktu, 'Kentleşme Bakanlığı' vardı. 'Orman Bakanlığı' da 'Oksijen Bakanlığı' olarak değiştirildi. 'Aile Bakanlığı' adındaki bakanlık 'Yuva Bakanlığı'na çevrildi. Çocuklardan sorumlu bir bakanlık da kurduran Barkudza, bunun adını da 'Evlat Bakanlığı' olarak belirledi...

'Naravenya'da çok şey değişti!' demek, Barkudza'ya hakaret etmek olurdu. Huzurevleriyle çocuk esirgeme kurumlarının tamamen kaldırıldığını söylemek, belki yapılanların boyutunu bir nebze de olsa doğru ifade edebilirdi. Bütün dünyada 'evlat edinme' kavramı popülerliğini sürdürürken Naravenya'da 'anne–baba edinme' dönemi başlamıştı. Kimsesiz çocukların kimsesiz anne–babalara sahip çıktığı düşünülürse gelinen ahlakî seviye de anlaşılmış olurdu.

Aylar sonra ilk defa makamına gelen başbakanla karşılaşanlar, gökyüzünde çıkan kavga sırasında yıldızların üstüne kabadayı gibi yürüyen güneşi ensesinden yakalayan ağır başlı bir serseri görüyorlardı. Ona bir kurtarıcı gözüyle bakıyorlardı. O ise asıl kurtarıcıyı, epey zamandır uğramadığı masasının üstündeki zarfın içinde nicedir Barkudza'yı bekleyen Akıl Almaz Adam'ı düşünüyordu.

Büyük bir titizlikle açtı zarfı, adam yine her zamanki gibi başbakana hiç söz hakkı vermeden konuşmaya başladı:

Ne yapmaya çalışıyorsun sen? Aylardır bekliyorum, hâlâ dondurma fiyatlarını indirmedin. 'Külahta 50, bardakta 100...' Bu ne ya? Ben şimdi gidiyorum, verdiğin sözü tutmadın. Kusura bakma, senle işim tamamen bitti. Aşağı inmek zorundayım, hadi eyvallah.

Aşağı inmek de ne demekti? Her mektubunda gizli mesajlar veren Akıl Almaz Adam bu sefer neyi ima ediyordu? 'Aşağı inmek' derken bir seviyeyi mi kastediyordu? 'İşim bitti!' diyen Akıl Almaz bir daha hiç yazmayacak mıydı yoksa?

Zamanı gelmişti. Bir külahla başbakana devrimler yaptıran adamı her ne pahasına olursa olsun tanımalıydı artık. Ona çağrıda bulunmanın basın toplantısı yapmaktan başka bir yolu yoktu:

- Bu toplantıyı en büyük kahramanı bulmak için yapıyorum. Ülkemizde 108 milyon kahraman var; ama biri var ki o herkesten daha kahraman, onu tanımak istiyorum.

dedi yalvarırcasına kameraya bakarak. Ertesi gün, bunun bir yarışma olduğunu zanneden Nara-venya'lılar 'En kahraman benim!' diyerek başbakanlık binasına akın ettiler; ama gelenlerden hiçbiri o değildi. Tekrar topladı basını ve objektiflere dik bakarak açık açık:

- Dondurmalı kahramanı; Akıl Almaz Adam'ı bekliyorum ben!

dedi ve toplantıyı bitirdi. İki gün sonra odasına girdiğinde masasında bulduğu sarı leke aklını başından aldı yine. Aceleyle açtı zarfı.

Ben sana ta en başından söylemiştim, görüşmeyeceğiz. Hele bu fiyatlar devam ettiği sürece hiç olmaz.

diyordu bu sefer Akıl Almaz Adam mektubunda. Başbakan kararlıydı. Bir ay boyunca neredeyse her gün basın toplantısı yapıp çağrıda bulunuyordu dondurmalı kahramana. Gazeteciler sıkılmışlardı artık. 'Başbakan'ın dondurma krizi tuttu yine!' diyerek ince ince alay ediyorlardı. Bir zamanlar hakkında çıkan akıl hastası iddiaları yeniden gündeme geldi; çünkü ne olursa olsun insanlar iyi şeyleri çabuk unutuyor, hemen alışıyorlardı. Üstelik de sabırsızdılar. Cennette ayağı kaysa düştüğü çukurun Kevser kuyusu olduğunu düşünmeden küfredecek kadar sabırsız. Söylentiler çıkınca ve bir de son toplantıda 'Seni tanımadan ölmeyeceğim Akıl Almaz Adam ve bu yılı dondurma yılı ilan ediyorum. Bir yıl boyunca Naravenya'da dondurma bedava!' diye bir cümle kurunca Barkudza, dondurmacılar da ayaklandı; ama Akıl Almaz Adam bedava dondurmadan sonra ikna oldu ve yazdığı son mektupla başbakanı davet etti:

Heh, şimdi biraz oldu işte. Yalnız baştan söyleyeyim, sen geleceksin bana, ben gelmem. Kimseye benden bahsetme...

Başbakan her şeye razıydı. Akıl Almaz Adam'ı bir kere görebilmek için tüm şartlarını kabul etmeye hazırdı. Mektup şöyle devam ediyordu:

Soutsen kasabasına gel ve en büyük çınar ağacını bul. Sırtını, yüzün kuzey istikametine gelecek şekilde bu ağaca daya ve 19 adım yürü. Sonra sağa dön, 8 adım yürü. Son olarak da sola dön ve 89 adım yürü, beni bulacaksın. Elini çabuk tut.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

AYLARDIR UĞRAŞTIĞI HÂLDE SON TABLOSUNDAKİ AĞAÇ İÇİN
BİR TÜRLÜ TURUNCUNUN O TONUNU TUTTURAMAYAN
VE TAM VAZGEÇMEK ÜZEREYKEN
PALETİNE GÖKKUŞAĞI DÜŞEN RESSAM KADAR ŞAŞKINDI.

Soutsen. Akıl Almaz Adam Soutsen'deydi, başbakanlık binasına sadece 6km mesafedeydi yani. Barkudza mektubu eline aldı ve Murannas öldükten sonra bir türlü satmaya kıyamadığı o beyaz arabayla yola koyuldu, kahverengi beresini başına geçirip. Yol boyunca yıllardır biraz kulak kabartsa nefesini duyacağı kadar yakınında olan büyük adamı bulamamasına hayıflandı. İnsanlar burun burunayken birbirlerine sırtlarını döndükleri anda aradaki mesafenin dünyanın öbür ucuna uzandığını, 40.000km'ye çıktığını fark etti. Bu düşünülmesi, üzerine kitaplar yazılması gereken bir konuydu. Kim bilir, kimleri ıskalıyordu insanlar farkında olmadan? Soutsen ona sadece 6km mesafedeydi ve matematik yalan söylüyordu. 6, 40.000'den 40 milyon kere daha büyüktü bilmediğin zaman. Bunları düşünürken yol bitti. Burası Soutsen'di. En büyük çınar ağacını bulması için bütün ağaçları görmesi gerekiyordu. Öyle de yaptı zaten.

Küçük bir kasabaydı Akıl Almaz'ın yaşadığı yer. Ülkenin her yerinde olduğu gibi burada da bedava dondurma yiyen insanlar vardı caddelerde. Birkaç dakika sonra doğru ağacı buldu. Sırtını yüzü kuzeye gelecek şekilde ağaca döndü ve hata yapmamak için hayalindeki dilek ağaçlarına çaputlar bağlayarak yürüdü. Geldiği yer bir bahçeydi. Ülkenin en büyük akıl hastanesinin bahçesi. Sinirleri altüst oldu. İçeri girdi. Hızlı hızlı yürüyordu. Kandırılmıştı. Yıllar sonra daha dün, hakkında yeniden çıkan delilik haberlerinin neticesi miydi bu? Akıl Almaz Adam'ın komplo kurma ihtimalinden, artık dost olduğu Hamzen'in tuzağına kadar bütün alternatifleri düşündü saniyenin bilmem kaçının içinde. Her şeye rağmen etrafta dondurma yiyen birilerini aradı; ama öyle biri yoktu. Adımları yanlış saymış olmalıydı. Tekrar dışarı çıkıp yeniden ağaca dayanmalı ve tekrar saymalıydı. Başından kahverengi bereyi çıkarıp sinirle yere fırlattı, hastanenin uzun koridorunda. Bu sırada hasta kontrollerini yeni bitirmiş olan başhekim, koridorun diğer ucundan Barkudza'nın bulunduğu taraftaki odasına doğru ilerliyordu. Fark etti Başbakanı, koşarak geldi. Eli ayağı birbirine dolaşmıştı Barkudza'nın. Artık çok geçti; ama hiç olmazsa başkalarına yakalanmamak için yerden beresini alıp başına geçirdi. Güçlükle 'Hoş geldiniz' diyebildi hastanenin başı devletin başına. Şüpheli şekilde gözlerini kaçırıyorlardı birbirlerinden. Neden gelmiş olabilirdi? Acaba hastaneyle ilgili bir ihbar mı vardı? Başhekim bu ziyaretin sebebini soramıyordu. Muayene için mi gelmişti acaba? 'Hakkında çıkan delilik iddialarına karşı

kendini aklamak için gelmiş olmalı!' diye düşündü. Gerçeği öğrenip tedbir almak için:

- Çok yıprandınız efendim.

dedi kibarca. Başbakan çok tedirgindi:

- Evet!

'Çok yıprandınız!..' Bu cümle bütün soruların cevabıydı ve yaşananlar muhakkak bir komployduy. Birazdan gazeteciler gelecek ve güneşe hükmeden adamın sarsılmaz tahtını bir beşik gibi sallayacaktılar. Başbakan zaman kaybetmeden,

- Aklıma bir randevum geldi. Çıkış ne tarafta?

diye sordu; çünkü birazdan medya gelecek ve başbakana montajla deli gömleği giyindirecekti. Bu hiç profesyonel olmayan yalana itiraz etmedi başhekim ve kalp atışlarını adımlarına bağlayıp koridorun öteki ucuna doğru yürüyen başbakana eşlik etti. Daha fazla şüphe çekmemek için yavaş ilerliyordu Barkudza ona ayak uyduran başhekimle. Koridor boyunca sağlı sollu koğuşlar vardı ve hepsinin kapısı açıktı. Başhekim hastane hakkında bilgi veriyordu; ama başbakan çıkmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Ne bitmez bir koridordu bu! Her koğuştan garip garip sesler geliyordu ve bu elbette ki çok normaldi. Burası bir akıl hastanesiydi. Gürültülü koridorda, sondan bir önceki kapıyı geçerken duyduğu sesler bilindik bir ifadeyi taşıyordu kulaklara. Başhekime belli etmeden, sanki onu dinlemek için yavaşlamış gibi yaparak durdu Başbakan. Birkaç adım geçtikleri kapıya geriye doğru attığı adımla biraz daha yaklaştı. İçeriden koro hâlinde gelen bu sesi

tanımıyordu; ama söze aşinaydı. İşaret parmağını ağzına götürüp 'sus' dedi konuşan başhekime ve kulağını kapıya doğru yanaştırdı. Bu, o cümleydi: 'Dondurma yiyecektik, sadece dondurma, sade dondurma…' Yüz bin yıl öncede uyanan ve yapacağı en küçük hatayla tarihi değiştireceğinin farkında olan uykusuzun endişesiyle girdi koğuşa. İçeride 15'ten fazla adam vardı ve hepsi aynı şeyleri söylüyordu. 'Dondurma yiyecektik, sadece dondurma, sade dondurma…' Odalarına giren bir başbakandı; ama kimse oralı olmadı. Peşinden başhekim girdi aklı pusluların odasına. Biri derhâl ayağa kalktı ve 'Dikkat!..' diye bağırdı göğsünü kabartıp elini düzensiz bir şekilde başına götürerek. Çekindikleri için seslerini alçaltarak fısıldadılar acılarını: 'Dondurma yiyecektik, sadece dondurma, sade dondurma…'

Sırtı kapıya dönük bir adam çok önemli bir iş yapıyormuş gibi oturuyordu pencere kenarındaki tahta masaya yapışmış tahta sandalyede. Bir deliye yetecek miktarda anahtar çiziğiyle ustasını şüpheye düşürecek kadar tanınmaz hâle gelen masanın üzerinde, kırık sivri ucu yukarı bakan bir külah vardı. Dondurması yıllar önce yere düşmüş, ateş düşmüş o külahtı bu. Hiç beklenmedik bir anda öksüz kalan küçük bir kız çocuğuna benzeyen külahın hemen yanında zarfa dönüşmeye hazır ince sarı kartonlar ve bir milletin kaderini dokumak üzere orada bulunan beyaz kâğıtlar vardı. Naravenya'nın kaderini değiştiren el yapımı, yürek yazımı kâğıtlardı bunlar ve Naravenya'nın hiç tanımadığı, doktorların 'deli' diyerek betondan yapılmış kafeslere kilitlediği, sırtını dünyaya dönen bu adam oydu: Akıl Almaz

Adam! Öyle derinlerdeydi ki gelenleri fark etmedi bile. Kendi dünyasında mırıldanarak külaha bakıyordu sadece. Akıl Almaz Adam'ın oksijenini tüketme korkusuyla hızlı ve kısa nefesler alan Barkudza'nın hücrelerinde yangın çıkmıştı. Masadaki o muydu gerçekten? Bir deli miydi yani akıllara sığmaz şeyler söyleyen, bir başbakanı kurtarıcıya dönüştüren, bir ülkeyi deve çeviren, bir damlanın içinde okyanus sulayan?.. Yaka kartından adının Güneş olduğunu öğrendiği başhekime başını yaklaştırıp parmağıyla işaret ettiği adamdan yüzünü hiç ayırmadan sessizce sordu:

- Bu kim Güneş!

Başhekim yarım kalan cümlesini tamamlamaya çalışır gibi anlattı sıradan bir deli olduğunu bildiği Akıl Almaz'ın hikâyesini:

- Naravenya'lı değil o, aslen Kesker'li. Küçükken bir kaza geçirmiş ve hafızasını kaybetmiş. 17 yaşındaymış o zamanlar. 17 yaşına kadar hiçbir şeyi hatırlamıyor. 10 yıl önce evlenmiş ve Naravenya'ya yerleşmiş. 5 yıl önce de karısıyla dondurma yerken bıçaklı bir saldırıya uğramışlar. Bu saldırıda karısı ölmüş... Aslında zararsız biridir. Ara sıra 'Dondurma' diye tutturur o kadar. Herkesi kendine benzetti. Tek ziyaretçisi 4 yıl önce buraya gelip ilginç hastalarımızla röportaj yapan bir gazetecidir, Bayan Hyll Yavelli. Ona güya postalaması için bu sarı zarfları verir, biz de pek karışmayız.

Yavelli'nin Akıl Almaz'la görüştüğünü öğrenen başbakan, aylardır uğraştığı hâlde son tablosundaki ağaç için bir türlü turuncunun o tonunu tutturamayan ve tam vazgeçmek

üzereyken paletine gökkuşağı düşen ressam kadar şaşkındı. Sevinmeli mi, üzülmeli miydi? Ne yapması gerektiğini bilmiyordu; fakat tanıdıkları ortak isimden dolayı Akıl Almaz Adam'a daha da ısındı. Anlayamadığı şey, Yavelli'nin bunu neden söylemediğiydi. Yoksa birileri tarafından yönetilen bir ajan mıydı genç gazeteci. Üzerinde 'Sadece Başbakan Okusun' yazan bir mektubu postaneye verip bunu kendisine yıllarca neden söylememiş olabilirdi ki? Sonra aylar önce 'Sırrınızı biliyorum!' diyerek makamında konuşmaya gelen Yavelli'yle aralarında geçen diyaloğu hatırladı. Kız söylemek istemişti; ama o gururuna yenilmiş, âşık olduğunu anladığını zannettiği Yavelli'nin konuşmasına izin vermemişti. Önyargılı davrandığı için kendine kızdı ayaküstü yaşadığı gelgitlerin ortasında. 'Odadan çıkarken konuşsaydım, çıkmasına izin vermeseydim!' diye keşkelendi önce... Üç saniye sonra fikri değişti ve konuşmamış olmasının daha iyi olduğuna karar verdi. Eğer konuşsaydı ve bu mektupların bir deli tarafından yazıldığını öğrenseydi 'Çarşaflar geldi, beni çağırıyorlar!' ifadesinden nasıl devrim yapabilecek anlamlar çıkarabilirdi ki? Barkudza, hiçbir zaman açılamadığı ve hesapsızca sevdiği kadının getirdiği mektupları ve başbakanın bir deliyle yazıştığını bir kez bile olsun gazetesinde malzeme yapmadığını düşünüp hayranlığını büyüttü gizlice.

Barkudza neye kızıp neye üzüleceğini bilmiyordu artık, allak bullak olmuştu. Yıllardır aradığı adamın yanındaydı; fakat o Hyll Yavelli'yi düşünüyordu. Utandı. Aklına, iktidara geldiği ilk hafta bir trafik kazasında kaybettiği milletvekili düştü. Ortada bir ceset ve boş bir sandalye vardı; ama

başbakan onun ölümüne değil, boşalan sandalyeye üzülmüştü ve şimdi de durum aynıydı. Yine utandı. Bir başbakanın hayatını değiştiren ve koca Naravenya'yı özgürlüğüne kavuşturan adam, akıl hastasıydı. Bir sabah en sevdiğinin hasta olduğunu öğrense ne yapardı? Oysa Akıl Almaz Adam onun en sevdiğinden daha da çok sevdiği olmalıydı; ama o başka bir şeyle ilgileniyordu; Hyll Yavelli'yle. Bencildi, vaktiyle Samu'nun dediği kadar bencil!

Yılların tecrübesiyle Barkudza'yı izleyen başhekim, paletindeki gökkuşağını bakışlarına sıçratmış, turuncuyu ararken farkında olmadan kırmızıyı yeşili, moru maviyi eline yüzüne bulaştırmış usta bir ressamın beceriksizliğine şahit oluyordu. Derin nefes alarak kendine gelen Barkudza, 3 adım gerisinde durduğu Akıl Almaz Adam'a yaklaştı. O da aynısını söylüyordu sessizce: 'Dondurma yiyecektik, sadece dondurma, sade dondurma...' Masanın üzerindeki külaha, katili olduğu kadına ve öksüz bir kız çocuğuna kaçtı başbakanın gözü. Barkudza eliyle omzuna dokundu kıvırcık saçlı, geniş omuzlunun. Adam başını kaldırmadan elin yönüne doğru çevirdi kafasını. Omzuna el değmeyeli uzun zaman olmuştu ve Akıl Almaz Adam, ona dokunan bu elin başbakana ait olduğunu biliyordu. Ayağa kalktı ve yorgun yüzünü başbakana çevirdi. Gözleri kırmızıydı. Bakıştılar. Uzun bakıştılar. Dişlerini sıktı adam ve tekrar 'Dondurma yiyecektik, sadece dondurma, sade dondurma...' dedi.

Sırtına Everest'in karı düşmüş küçük bir tepeye benzeyen Barkudza'nın yüzüne bakanlar, onun gördüklerini görmemek için gözlerini kapatacaklardı. Bilselerdi anlamını, sıktığı dişlerinin gıcırtısına karışarak çıkan o ismi duymamak

için kulaklarını tıkayacaklardı. 'Samu' dedi Başbakan, tam 27 yıl önce kapanmış sağ kaşının hemen üstündeki derin yara izine bakarak. 'Samu' dememek için ölmek istemek; ama ölememek. 50 sene boyunca aldığı bütün nefesleri vererek sarıldı başbakan hiç kıpırdamadan duran Samu'ya. Akıl Almaz Adam da sarıldı başbakana ve kulağına:

- Sus! Sakın bir şey söyleme büyük adam. Güneş bilmiyor sana yazdığımı, bilmesin de zaten, kimse bilmesin!

Nasıl ve neyi söylemeyecekti ki? Başbakan hiçbir zaman yitirdiğine inanmadığını söyleyerek acısını dindirdiği hazinesini, Samu'sunu bulmuştu Akıl Almaz'ın bedeninde. Yutkunarak sessizce 'Samu' dedi tekrar ve cebinden altın işlemeli çakmağını çıkarıp kardeşinin sol avucuna koydu. Olup bitene hiçbir anlam veremeyen kıvırcık saçlı, sebebini bilmeden sevindi avucundakine bakarken. Barkudza'nın burnunu çektiğini fark etti, sonra sağ elini ağlayan başbakanın yüzüne götürdü:

- Neden?

dedi sessizce gözlerine bakarak. 'Neden'le koca Kesker birleşip Barkudza'nın gözündeki bir yaşın içine girdi ve usulca Samu'nun elinin başparmağına döküldü 27 senelik birikmişliğiyle. Samu'nun gözleri Barkudza'nın yüzünden geçerek içinde 43 yıl taşıyan o damlaya kaydı. Çakmak yere düştü sol elden.

- Kash! Bencil Kash...

diyerek usulca sarıldı abisine ve boğazda son kez düğümlenen Naravenya'yı yaktı bir deli.

VE

SONRASI

Lomre Barkudza

Hapishaneden çıktıktan sonra bir kahraman ilan edilen Lomre, federasyon başkanı oldu ve atletizmde Naravenya'ya sayısız başarılar kazandırdı.

Jalen Barkudza

Dünyanın en iyi romancılarından biri oldu. 'Hasret Ordularının Küçük ve Cesur Savaşçısı' adındaki romanı, edebiyat çevrelerince bir şaheser olarak kabul edildi.

Leedara Barkudza

Hayatını torunlarına ve ev kadınlarının gelişimine adadı. O ev kadınlarının kahramanıydı. Kurduğu sivil toplum örgütleriyle yüz binlerce ev kadınının hayatına dokundu. Kash Barkudza'dan bir yıl sonra vefat etti.

Hyll Yavelli

Hiçbir zaman evlenmedi. Barkudza ölünceye kadar her sonbaharda rastgele bir günde birbirlerinden habersiz dipsiz gölün kenarında buluşuyor, o ağacın altında hiç konuşmadan birbirlerinin gözlerine bakıp bir saatin içine 365 gün sığdırdıktan sonra ayrılıyorlardı. Tuhaf olansa hangi gün gideceklerinin belli olmamasıydı. Kasımın son pazar günü ya da 5 Aralık gibi belirlenen bir tarih yoktu ortada; ama nasıl oluyorsa ikisi de her sene rastgele aynı günü seçiyorlardı. Bu geleneği hiç bozmadı Yavelli ve Barkudza'dan sonra da her sonbaharda rastgele bir gün seçip Barkudza'nın vasiyeti üzerine defnedildiği o ağacın dibine giderek Barkudza'nın göle ödünç bıraktığı yaprakları izledi.

Kash Barkudza

Uzaya çıkan ilk devlet başkanı olan Kash Barkudza Naravenya'yı dünyanın en güçlü devleti hâline getirdi. 2023 yılında yapılan genel seçimlerde o, diğer siyasi partilerin aksine ne bayrak astırdı ne reklam yaptırdı ne korna çaldırdı ne de tellal tutup çığırtkanlık yaptırdı. Memleketin yüzlerce televizyonu vardı ve devlet yönetme iddiasında olanları konuk almak için sıraya girmişlerdi. Barkudza seçim çalışmaları için harcanan paranın halka hakaret olduğunu savunuyordu. Daha göreve gelmeden boşa para harcayan bir yöneticiyi kabul etmediğini açıkladı ve 2016 yılında yapılan seçim çalışmalarında devletin bütçesinden harcadığı para için ulusundan özür diledi. Seçim çalışmalarıyla ilgili olarak televizyonlarda yaptığı konuşmaların dışında hiçbir çaba göstermeden %92'lik bir üstünlükle devlet başkanı sıfatıyla tekrar işbaşına geldikten bir yıl sonra barışı getirmek ve Naravenya'da yaptıklarını tüm dünyada da yapabilmek için bir ilki gerçekleştirdi. Partisini feshederek erken seçime gitme kararı aldı.

Öte yandan 2026 yılında büyük sır açığa çıktı ve Müebbet Kuyusu'na hiç kimsenin gelmediğini herkes öğrendi. Ksero'ya yazdığı ilk mektuptan sonra, işkence kuyusunun detaylarını içeren ikinci bir mektup daha yollamıştı Barkudza. Okuduklarıyla dizlerinin bağı çözülen ZAH'ın elebaşı, affedilmek için teslim olmayı gururuna yediremedi. Yakalandığı zamansa Barkudza'nın kuyusuna gireceğini biliyordu ve buna cesareti yoktu. Bir gece yarısı bayılttığı adamlarını öldürdükten sonra başına dayadığı ölüm makinesiyle intihar etti. Saklandıkları inlerinde bayıltılıcı gazla kıstırılanlarsa teröristlerin cansız bedenleriydi. Bunu basına bildirmediler. Kuyudan korktuğu için kimse suç işlemeye cesaret edemeyince suçlu bulamayan Barkudza, gözdağı vermek ve dünyanın en muazzam işkence çukuruna çok sevdiği halkının gelmesine sonsuza kadar engel olmak için Büyük Beyinler İmparatorluğu'nda özel olarak eğitilmiş profesyonel tiyatrocularla kuyuda gösteri yaptı. Tecavüz olayına gelince onun da iyi planlanmış çılgın bir senaryo olduğu anlaşıldı; ancak Kash Barkudza, mahkeme boyunca Ramut'un sahneye koyduğu bu oyunu gerçek sanmıştı.

Hayatını ve bütün gücünü sadece barışa ve insanlığın huzuruna adayan Barkudza, 15 Mart 2030'da saat 10:27'de düzenlediği barış zirvesiyle dünyaya sonsuz barışı getirdi ve sonra ailesiyle birlikte Naravenya'nın güneyindeki yeni illerden biri olan Raymous'a yerleşti. Kardeşi Samu'yla beraber hobi olarak arıcılık yapmaya başladı. Hiçbir zaman çalışmaktan vazgeçmeyen,

- Ortada henüz hiçbir şey yokken Allah bana bir kalem verseydi ve kendin için bir hayat tasarla deseydi bundan daha iyisini yazamazdım! 4 kere iflas ettim. Kalem bende olsaydı kendim için bir iflas yazmazdım. Evlat acısı yaşadım mesela, kalem bende olsaydı o kısmı da kesinlikle boş bırakırdım; çünkü benim büyük hesaplardan anlamayan küçük aklıma asla bu yaşadıklarımın beni büyüteceği ya da kazanmam için tasarlandığı gelmezdi.

diyecek kadar kendiyle barışık olan Barkudza, birikimlerini kitaplaştırmasının yanı sıra dünyanın her yerinde seminerler vererek bildiklerini insanlarla paylaşmayı sürdürdü. 2041 senesinde, gelecek 100 yıla ilişkin koyduğu hedeflerini açıkladığı konferansta 2050 yılı için 'Tek Devlet ve Sınırsız Bir Dünya' ütopyasını hedef göstermişti. Konferansın sonlarına doğru geçirdiği kalp krizi sonucunda fenalaştı. Onu hastaneye götürmeye kalkanlara 'Bir şeyim yok!' diyerek. güçlükle dayandığı kürsüden,

- Hayatı boyunca hiç kaybetmeyen tek adamım ben. Bir ölümsüz gibi yaşamayı başardığımı düşünüyorum ve öleceğime hiç inanmıyorum; ama olur da bir gün ölürsem benden bahsederken sakın 'Hayatını kaybetti' diye bir ifade kullanmayın. Çünkü ben ölmüşsem asla hayatı kaybetmemişimdir; ben ölmüşsem mutlaka ölümü kazanmışımdır.

diyerek ölümü kazandı.

Çarşaflar geldi, beni çağırıyorlar...

Erdal Demirkıran

Dünyanın En Akıllı İnsanı

06.03.2029/09

İstanbul